Cea Așteptată

Cartea întâi a legendei Mariei Magdalena

KATHLEEN McGOWAN

KATHLEEN McGOWAN

Cea Așteptată

Cartea întâi a descendenței
Mariei Magdalena

Traducere din limba engleză
ADRIANA BĂDESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
McGOWAN, KATHLEEN
Cea așteptată / Kathleen McGowan; trad.: Adriana Bădescu. - București: RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-249-8

I. Bădescu, Adriana (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KATHLEEN MCGOWAN
The Expected One

2007

ISBN 978-973-103-249-8

Această carte este dedicată:

Mariei Magdalena,
muza și străbuna mea;

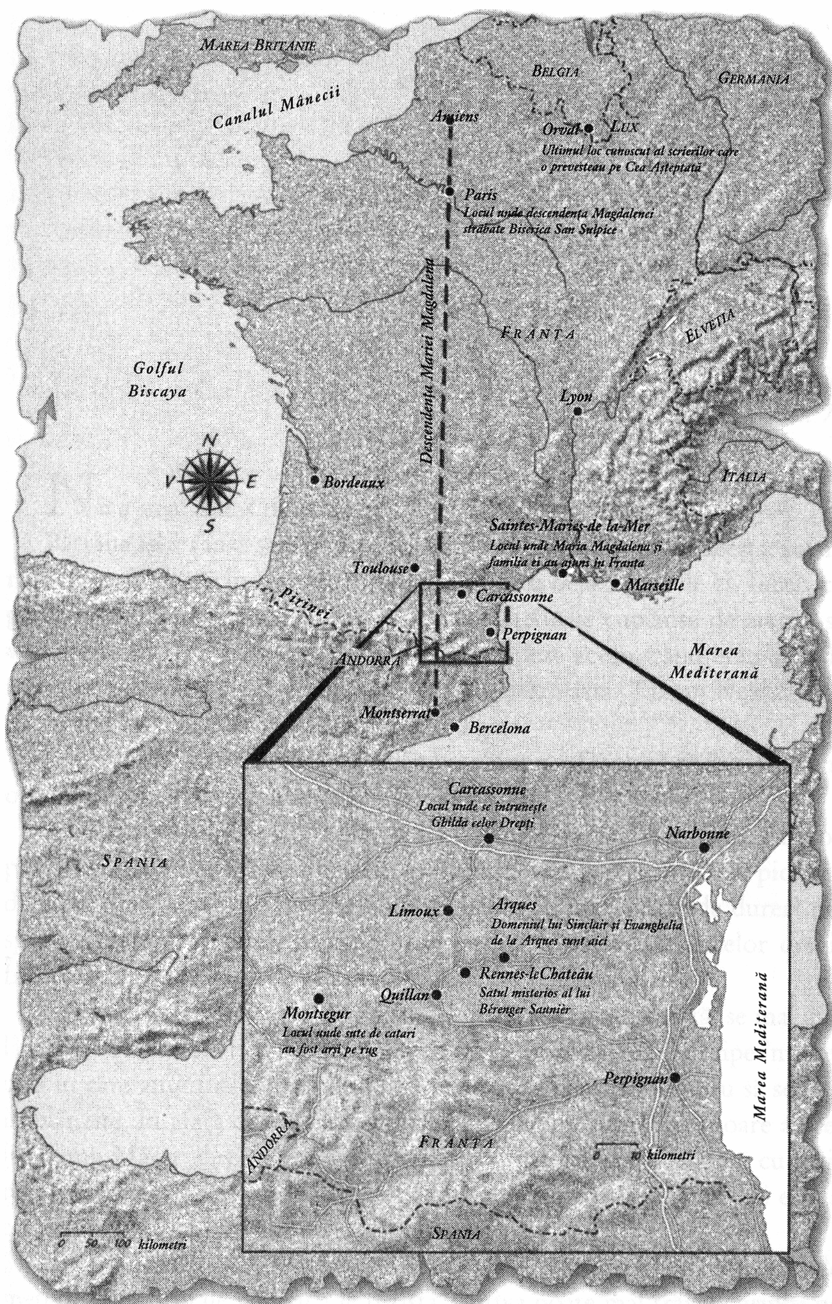
lui ***Peter McGowan,***
stânca pe care mi-am clădit viața;

părinților mei, Donna și Joe,
pentru dragostea lor necondiționată
și moștenirea genetică interesantă;

și micilor noștri prinți ai Graalului,
Patrick, Conor și Shane,
pentru că ne umplu viața cu dragoste,
râsete și permanentă inspirație.

Către aleasa Doamnă și către fiii ei,
pe care eu îi iubesc întru adevăr, și nu numai eu,
ci și toți care au cunoscut adevărul
Pentru adevărul care rămâne
în noi și va fi cu noi în veac.

A doua epistolă sobornicească a Sfântului Apostol Ioan, 1-2

MAREA BRITANIE
BELGIA
GERMANIA
Canalul Mânecii
Amiens
Orval
LUX
Ultimul loc cunoscut al scrierilor care o prevesteau pe Cea Așteptată
Paris
Locul unde descendenta Magdalenei străbate Biserica San Sulpice
Descendența Mariei Magdalena
FRANȚA
ELVEȚIA
Golful Biscaya
Lyon
N
V
E
S
Bordeaux
ITALIA
Saintes-Maries-de la-Mer
Locul unde Maria Magdalena și familia ei au ajuns în Franța
Toulouse
Marseille
Carcassonne
Pirinei
Perpignan
ANDORRA
Marea Mediterană
Montserrat
Bercelona
Carcassonne
Locul unde se întrunește Ghilda celor Drepți
Narbonne
SPANIA
Limoux
Arques
Domeniul lui Sinclair și Evanghelia de la Arques sunt aici
Rennes-le-Chateâu
Quillan
Satul misterios al lui Bérenger Saunièr
Montsegur
Locul unde sute de catari au fost arși pe rug
Marea Mediterană
Perpignan
ANDORRA
FRANȚA
0 10 kilometri
SPANIA
0 50 100 kilometri

PROLOG

Sudul Galiei
anul 72

Nu a mai rămas mult timp.

Bătrâna își strânse șalul destrămat în jurul umerilor. Anul acesta, toamna venise devreme în munții roșietici; o simțea deja în oasele ei. Încet, cu grijă, își îndoi degetele, în speranța că încheieturile cuprinse de artrită se vor dezmorți. Nu se putea ca mâinile să-i cedeze acum, când erau atât de multe în joc. Trebuia să termine de scris în seara asta. Tamar avea să vină în curând cu vasele, și totul trebuia să fie gata.

Își permise luxul unui suspin adânc și chinuit. „De prea mult timp sunt ostenită. Atât de mult, mult timp!"

Această îndatorire, știa bine, era ultima pe care o mai avea aici, pe pământ. Zilele din urmă, pline de amintiri, îi secaseră și ultimele picături de viață din trupul ofilit. Oasele ei bătrâne erau îngreunate de dureri nespuse și de apatia care-i cuprinde pe cei care supraviețuiesc celor dragi. Încercările rezervate ei de Dumnezeu fuseseră multe și grele.

Numai Tamar, unica ei fiică și singurul copil rămas în viață, se mai afla lângă ea. Tamar era binecuvântarea ei, raza de lumină în acele clipe întunecate în care amintirile, mai cumplite decât orice coșmar, refuzau să se lase îmblânzite. În afară de ea, fiica ei era acum singura supraviețuitoare a acelui Timp Măreț, deși fusese doar un copil atunci când își jucaseră cu toții rolurile în ceea ce devenise istorie. Și totuși, era plăcut și știe că mai exista cineva în viață care își amintea și înțelegea.

Ceilalți dispăruseră. Majoritatea erau morți, martirizați de oameni și de metode prea brutale pentru a le rezista. Câțiva poate mai trăiau, risipiți pe

întinsul pământ al Domnului, dar ea n-avea de unde ști asta. Trecuseră mulți ani de când nu mai primise vești de la ceilalți, dar se ruga pentru ei în orice caz, se ruga de dimineață până seara în acele zile în care amintirile erau prea vii. Le dorea din toată inima și din tot sufletul să-și fi găsit pacea și să nu fi trecut prin chinurile suferite de ea în miile de nopți nedormite.

Da, Tamar era unicul ei refugiu în acești ani ai amurgului. Fata fusese prea mică pentru a-și aminti amănuntele oribile ale Timpului Întunericului, dar suficient de mare pentru a nu uita niciodată frumusețea și bunătatea celor pe care Dumnezeu îi alesese pentru a merge pe calea Sa sfântă. Dedicându-și viața amintirii celor aleși, Tamar pornise pe drumul iubirii și al slujirii pure. Iar pasiunea cu care se devotase alinării mamei în aceste ultime zile era extraordinară.

„Să-mi părăsesc fiica – iată singurul lucru dificil care mi-a mai rămas de făcut. Nici chiar acum, când moartea se apropie de mine, nu o pot primi cu brațele deschise."

Și totuși...

Privi afară din grota care-i fusese cămin timp de aproape patruzeci de ani. Cerul era senin, iar ea își ridică fața către el, copleșită de frumusețea stelelor. Niciodată nu va înceta să se minuneze de creația Domnului. Undeva, dincolo de acei aștri, sufletele celor pe care-i iubea din toată inima o așteptau. Le putea simți acum mai aproape decât oricând înainte.

Și îl putea simți pe *El*.

– Facă-se voia Ta, șopti ea spre cerul nopții.

Apoi, întorcându-se încet, cu mișcări hotărâte, reintră în grotă. Trase adânc aer în piept și examină pergamentul zdrențuit, încruntându-se în lumina slabă, afumată, a lămpii cu ulei. Luând stilul în mână, reîncepu să scrie.

... Atâția ani au trecut și nu mi-e deloc mai ușor acum să scriu despre Iuda Iscarioteanul decât mi-a fost în acele zile întunecate. Și nu fiindcă aș avea ceva împotriva lui, ci tocmai fiindcă nu am.

Voi spune aici povestea lui Iuda și sper să o deapăn în mod just. A fost un om cu principii ferme, iar cei care urmează calea noastră trebuie să știe un lucru: el nu a trădat pe nimeni pentru o pungă cu arginți. Adevărul e că Iuda a fost cel mai loial dintre cei doisprezece. Am avut multe motive de mâhnire în acești ani care au trecut, dar cred că Unul singur e cel pe care îl plâng mai avan decât pe Iuda.

Mulți sunt cei care ar vrea să scriu cuvinte grele despre Iscariotean – să-l condamn ca trădător, ca pe unul orb în fața adevărului. Dar nu pot să scriu așa ceva, fiindcă ar însemna să mint înainte chiar ca stilul să-mi atingă pergamentul. Destule minciuni vor fi scrise despre vremurile noastre – Dumnezeu mi-a arătat asta. Nu voi mai scrie și eu altele.

Căci care altul este țelul meu, dacă nu să spun tot adevărul despre cele ce s-au întâmplat atunci?

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA UCENICILOR

Capitolul unu

Marsilia
septembrie 1997

Marsilia este, și a fost de secole, un loc potrivit pentru a muri. Legendarul port și-a păstrat reputația de bârlog al piraților, al contrabandiștilor și al tâlharilor – un statut dobândit încă de pe vremea în care romanii l-au cucerit din mânile grecilor, înainte de Hristos.

La sfârșitul secolului XX, eforturile guvernului francez au dat în fine roade, astfel că azi poți mânca în liniște vestita *bouillabaise*[1] fără teama că poți fi oricând jefuit. Și totuși, localnicii nu se mai înfioară la ideea delincvenței; aceasta e deja întipărită în istoria și în moștenirea lor genetică. Pescarii de aici, hârșiți, nici n-au clipit când plasele lor au adus la suprafață o captură ce nu-și poate avea locul în oala cu ciorbă.

Roger-Bernard Gélis nu era originar din Marsilia. Se născuse și crescuse la poalele Pirineilor, într-o comunitate ce se constituia, cu mândrie, într-un soi de anacronism viu. Secolul XX nu-și pusese amprenta asupra culturii sale – una străveche, care preamărea virtuțile iubirii și ale păcii asupra tuturor problemelor lumești. Și totuși, ajuns în amiaza vieții, nu era complet lipsit de pricepere în privința traiului în lume; la urma urmei, era șeful comunității sale. Și în vreme ce-și duceau viața împreună, într-o adâncă pace spirituală, oamenii săi aveau și ei dușmanii lor.

Lui Roger-Bernard îi plăcea să spună că lumina cea mai strălucitoare atrage cea mai profundă întunecime. Era un ins uriaș, o figură impunătoare. Cei care nu cunoșteau blândețea și gentilețea ce marcau sufletul lui

[1] Ciorbă de pește cu usturoi, șofran și alte mirodenii, tipică regiunii de sud a Franței (n.tr.)

Roger-Bernard ar fi putut crede că trebuie să se teamă de el. Mai târziu se va presupune că atacatorii săi îi erau totuși cunoscuți.

Ar fi trebuit să-și dea seama ce-l așteaptă, ar fi trebuit să înțeleagă că nu-i va fi permis să poarte, în deplină libertate, un obiect atât de prețios. Oare nu muriseră, pentru această comoară, aproape un milion dintre strămoșii săi? Dar glonțul i-a venit din spate, sfărâmându-i țeasta înainte de a bănui măcar că dușmanul este aproape.

Dovezile furnizate de glonț n-au fost de nici un ajutor poliției, dat fiind că ucigașii nu s-au rezumat la un simplu asasinat. Trebuie să fi fost mai mulți, ținând seama de faptul că, la înălțimea și greutatea victimei, va fi fost nevoie de o forță considerabilă pentru a duce la sfârșit ceea ce a urmat.

Din fericire, Roger-Bernard era deja mort când a început ritualul; așa n-a mai văzut rânjetele ucigașilor în vreme ce se pregăteau. Șeful lor mai cu seamă era plin de zel pentru ceea ce avea de făcut mai departe, intonându-și vechea mantră a urii în vreme ce lucra:

– *Neca eos omnes. Neca eos omnes.*

Retezarea unui cap uman de la locul său de pe trunchi e o treabă dificilă și murdară; necesită forță, hotărâre și un instrument bine ascuțit. Cei care l-au asasinat pe Roger-Bernard Gélis le aveau pe toate trei și le-au folosit cu deplină eficiență.

Cadavrul zăcuse în mare mult timp, bătut de valuri și ciugulit de vietățile flămânde ale adâncurilor. Deconcertați de starea precară a cadavrului, anchetatorii nu au acordat atenție decât în treacăt degetului lipsă de la una din mâini. Raportul autopsiei, îngropat ceva mai târziu de hățișurile birocrației – dar poate și de altceva –, menționa, simplu, că arătătorul drept fusese retezat.

Ierusalim
septembrie 1997

Străvechea cetate a Ierusalimului era cuprinsă de agitația frenetică a după-amiezilor de vineri. Istoria părea că plutește în aerul rarefiat și sacru

în vreme ce credincioșii se grăbeau spre casele lor pentru a se pregăti în vederea sabatului. Creștinii rătăceau pe Via Dolorosa – o serie de străduțe pietruite și șerpuite ce marcau Drumul Crucii. Pe aici trecuse Isus Hristos, însângerat și istovit, copleșit de povara grea, spre destinul divin ce-l aștepta pe colina Golgotei.

În această după-amiază de toamnă, scriitoarea americană Maureen Paschal nu părea câtuși de puțin deosebită de restul pelerinilor care veniseră aici din cele mai diverse și mai îndepărtate colțuri ale lumii. Briza de septembrie îmbina aroma șaormelor sfârâinde cu parfumul uleiurilor exotice care se ridica din piețele vechi. Maureen străbătea copleșitorul amestec senzorial care este Israelul, ținând în mână un ghid cumpărat de la o organizație creștină de pe internet. Broșura prezenta în detaliu Drumul Crucii, însoțit de hărți și de amănunte referitoare la cele paisprezece opriri pe calea parcursă de Isus.

„Doamnă, doriți un rozariu? Sau un lemn de pe Muntele Măslinilor?"

„Doamnă, aveți nevoie de un ghid? Așa n-o să vă rătăciți. Vă arăt eu totul."

La fel ca majoritatea femeilor din Occident, era nevoită să refuze toate ofertele nedorite ale comercianților stradali din Ierusalim. Unii erau neobosiți în eforturile lor de a-și vinde produsele ori serviciile. Alții erau pur și simplu atrași de femeia scundă cu păr lung, roșcat, și tenul deschis la culoare – o combinație exotică în această regiune a lumii. Maureen îi refuza cu un politicos, dar ferm „Nu, mulțumesc", apoi întrerupea contactul vizual cu ei și își vedea de drum. Vărul ei, Peter, expert în studii mid-orientale, o pregătise pentru societatea și cultura Orașului Vechi. Maureen era meticuloasă chiar și în privința celui mai mărunt detaliu al muncii ei și studiase în profunzime noua cultură a Ierusalimului. Până acum, studiul ei dăduse roade, astfel că izbutea să limiteze la maximum sursele de distragere a atenției, concentrându-se asupra cercetărilor pe care le făcea și notându-și observațiile în carnețel.

Fusese mișcată până la lacrimi de frumusețea și de impetuozitatea Capelei Flagelării, o construcție franciscană veche de 800 de ani, ridicată pe locul în care Isus fusese biciuit. Reacția aceea emoțională fusese una neașteptată, dat fiind că Maureen nu venise la Ierusalim în pelerinaj; venise ca un observator obiectiv, ca un scriitor în căutarea unui fundal istoric corect pentru cartea la care lucra. În încercarea de a înțelege mai bine evenimentele petrecute în Vinerea Neagră, abordase această documentare mai degrabă cu mintea decât cu inima.

Vizitase Mânăstirea Surorilor din Sion înainte de a intra alături, în Capela Osândirii – locul în care Isus își luase crucea după ce Pilat din Pont citise sentința de răstignire. Și de această dată, neașteptatul nod în gât fusese însoțit de un copleșitor sentiment de tristețe, în vreme ce pășea în capelă. Basoreliefuri în mărime naturală ilustrau evenimentele acelei cumplite dimineți din urmă cu două mii de ani. Maureen se oprise în fața unei scene din care se degaja, viu, un tulburător caracter uman: un ucenic încerca s-o ferească pe Maria, mama lui Isus, de priveliștea fiului ei purtându-și crucea. Lacrimile îi inundaseră ochii. Era pentru prima dată în viață când se gândise la aceste personaje istorice ca la niște oameni adevărați, în carne și oase, care suferiseră chinuri de o inimaginabilă cruzime.

Cuprinsă de o amețeală de moment, Maureen se sprijini cu mâna de pietrele reci ale unui zid antic. Zăbovi o clipă pentru a-și regăsi concentrarea și a mai lua câteva notițe despre lucrările de artă.

Își continuă apoi drumul, dar labirintul de străduțe ale Orașului Vechi se dovedi înșelător, în ciuda hărții ei detaliate. Punctele de reper erau adesea străvechi, roase de vreme și greu de observat de cei care nu cunoșteau bine locurile. Maureen blestemă în sinea ei când își dădu seama că se rătăcise din nou. Se opri în dreptul intrării într-un magazin, la adăpost de razele soarelui. Arșița intensă, în ciuda ușoarei adieri a vântului, amintea mai degrabă de mijlocul verii. Ferindu-și ghidul turistic de lumina orbitoare, privi în jur, încercând să se orienteze.

– Al optulea popas pe Drumul Crucii. Trebuie să fie pe aici, pe undeva, șopti pentru sine.

Locul prezenta un interes aparte, căci subiectul cărții ei se axa asupra istoriei privite din perspectiva femeilor. Deschizând ghidul, continuă să citească un pasaj din evanghelii, care se referea la al optulea popas:

– „În urma lui Isus mergea o mare mulțime de norod și de femei care se boceau, își băteau pieptul și se tânguiau după El. Isus s-a întors spre ele și a zis: «Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi înseva și pe copiii voștri»".

O bătaie puternică în fereastra din spatele ei o luă prin surprindere. Ridică privirea, așteptându-se să vadă chipul unui negustor furios fiindcă îi bloca intrarea în magazin, dar figura pe care o zări îi zâmbea. Un palestinian de vârstă mijlocie, într-un veșmânt imaculat, deschisese ușa prăvăliei și o invită înăuntru, adresându-i-se într-o engleză armonioasă, cu accent străin:

– Intră, te rog! Bine ai venit. Eu sunt Mahmoud. Te-ai rătăcit?

Maureen flutură ghidul cu un gest neajutorat.

– Caut al optulea popas. Harta arată că...

Mahmoud împinse broșura la o parte, râzând.

– Da, da. Al optulea popas. Isus le întâlnește pe femeile din Ierusalim. E chiar aici, după colț, zise el arătând cu mâna. E marcat de o cruce deasupra zidului de piatră, dar trebuie să te uiți foarte atentă ca s-o vezi. Pentru o clipă, Mahmoud o privi intens, apoi adăugă: Așa e totul, de altfel, în Ierusalim. Trebuie să te uiți cu mare atenție pentru a vedea și a înțelege cu adevărat ce vezi.

Maureen îl privea gesticulând, satisfăcută că-i înțelegea îndrumările. Zâmbind, îi mulțumi și se întoarse să plece, dar se opri când observă ceva pe un raft din apropiere. Magazinul lui Mahmoud era unul dintre cele mai bune din Ierusalim, oferind la vânzare antichități autentificate – de pildă lămpi cu ulei din vremea lui Isus sau monede cu efigia lui Pilat din Pont. Un curcubeu strălucitor, zărit prin fereastră, îi atrase privirea.

– Sunt giuvaiere confecționate din fragmente de sticlă romană, îi explică negustorul când ea se apropie de un raft pe care erau expuse bijuterii din aur și argint incrustate cu mozaicuri.

– E splendid, exclamă Maureen luând în mână un pandantiv din argint; reflexii multicolore umplură magazinul când ridică bijuteria în lumină, stârnindu-i imaginația de scriitor. Mă întreb ce poveste ar putea spune sticla asta.

– Cine știe ce a fost ea odinioară? O sticluță de parfum? Un vas cu mirodenii? O glastră pentru trandafiri ori crini?

– E extraordinar să te gândești că, acum două mii de ani, sticla asta era un banal obiect în locuința cuiva. Fascinant!

Privind cu atenție în jurul ei, Maureen nu putu să nu remarce calitatea deosebită a obiectelor și modul armonios în care erau prezentate. Întinse mâna și mângâie cu un deget o veche lampă cu ulei din ceramică.

– Chiar are două mii de ani?

– Desigur. Unele dintre articolele mele sunt însă chiar mai vechi.

Ea clătină din cap.

– Dar asemenea antichități n-ar trebui să-și aibă locul într-un muzeu?

Mahmoud izbucni în râs.

– Draga mea, întregul Ierusalim e un muzeu. Nu poți săpa într-o grădină fără a scoate la iveală ceva antic. Majoritatea obiectelor cu adevărat valoroase ajung în colecții importante; dar nu totul.

Maureen își îndreptă atenția asupra altei vitrine, pline cu bijuterii străvechi din cupru oxidat, patinat, iar privirea i se opri asupra unui inel ce susținea un disc de mărimea unei monede mici. Mahmoud scoase inelul din vitrină și i-l întinse. O rază de soare pătrunsă prin fereastră se reflectă în inel, iluminându-i baza rotunjită și reliefând un grup de nouă puncte ce înconjurau un cerc.

– Interesantă alegere, o felicită el.

Aerul lui jovial dispăruse, înlocuit fiind de o privire intensă și serioasă cu care o aținti pe Maureen când aceasta îi ceru detalii despre inel.

– Cât e de vechi?

– Greu de spus. Experții mei mi-au zis că ar fi bizantin, probabil din secolul al șaselea sau al șaptelea, ori poate chiar mai vechi.

Maureen studie îndeaproape dispunerea cercurilor.

– Modelul acesta îmi pare... familiar. Am impresia că l-am mai văzut undeva. Știi cumva dacă simbolizează ceva anume?

Intensitatea din privirea lui Mahmoud mai slăbi.

– N-aș putea spune cu certitudine ce anume a vrut să sugereze artizanul care l-a creat acum o mie cinci sute de ani. Mi s-a spus însă că ar fi inelul unui cosmolog.

– Un cosmolog?

– O persoană care înțelege relația dintre Pământ și cosmos. La fel ca sus, așa și jos. Și trebuie să mărturisesc că, prima dată când l-am văzut, mi-a amintit de planetele care se rotesc în jurul Soarelui.

Maureen numără punctele cu glas tare:

– Șapte, opt, nouă. Dar pe vremea aceea nu se știa că există nouă planete și nici că ele se rotesc în jurul Soarelui. Deci nu asta simbolizează, nu-i așa?

– De unde să știm noi ce cunoștințe aveau cei din Antichitate? Poate dorești să-l probezi.

Sesizând deodată intenția negustorului de a face o vânzare, Maureen îi înapoie inelul.

– Oh, nu, mulțumesc. Este frumos, într-adevăr, dar eram doar curioasă. Și mi-am promis că azi nu voi cheltui nimic.

– Foarte bine, replică Mahmoud, refuzând ferm să primească inelul înapoi. Fiindcă nici nu-i de vânzare.

– Nu?

– Nu. Mulți oameni au dorit să-l cumpere, dar eu nu vreau să-l vând. Așa că îl poți proba liniștită. Doar așa, ca să vezi cum e.

Poate fiindcă tonul vesel revenise în glasul negustorului, sau poate ca urmare a atracției exercitate de modelul acela antic și enigmatic, ceva o îndemnă să-și pună cerculețul de cupru pe degetul inelar. Se potrivea perfect.

Mahmud înclină din cap, din nou serios, șoptind abia auzit:

– De parcă ar fi fost croit pentru dumneata.

Maureen ridică mâna spre lumină, privind inelul.

– Nici nu-mi pot lua ochii de la el.

– Fiindcă al dumitale trebuie să fie.

Ea îl scrută suspicioasă, bănuind ce urma: oferta de preț. Mahmoud părea mai rafinat decât vânzătorii ambulanți, dar tot negustor era.

– Parcă spuneai că nu e de vânzare, replică ea și începu să tragă de inel pentru a și-l scoate de pe deget – gest la care palestinianul obiectă vehement, ridicând palmele în fața ei.

– Nu. Te rog!

– Bine, bine! Am ajuns la faza în care ne tocmim, nu-i așa? Cât costă?

Pentru o clipă, înainte de a-i răspunde, Mahmoud păru grav jignit.

– Nu m-ai înțeles. Inelul mi-a fost încredințat pentru a-l păstra până ce voi găsi mâna căruia i se potrivește. Mâna pentru care a fost lucrat. Văd acum că e vorba despre mâna dumitale. Nu pot să ți-l vând, deoarece deja îți aparține.

Maureen privi inelul, apoi își ridică din nou ochii spre Mahmoud, nedumerită.

– Nu înțeleg.

Negustorul surâse cu un aer înțelept și se apropie de intrarea în magazin.

– Nu, nu înțelegi. Într-o zi însă, vei înțelege. Deocamdată, păstrează inelul. Ca pe un cadou.

– Dar nu pot...

– Poți și-l vei păstra. Trebuie. Dacă nu, înseamnă că am dat greș. Și sunt sigur că nu vrei să ai așa ceva pe conștiință.

Maureen clătină din cap, uluită, și se apropie la rândul ei de ușă.

– Chiar nu știu ce să spun și cum să îți mulțumesc.

– Nu-i nevoie, nu-i nevoie. Acum însă, trebuie să pleci. Misterele Ierusalimului te așteaptă.

Și-i ținu ușa în vreme ce ea păși afară, mulțumindu-i încă o dată.

– La revedere, Magdalena, șopti Mahmoud.

Maureen se opri în prag, întorcându-se spre el.

– Ce-ai spus?

– Am spus la revedere, *doamna mea.*

Și-i făcu un semn de rămas-bun. Maureen îi răspunse la fel și ieși din nou în arșița soarelui.

Revenind pe Via Dolorosa, găsi imediat al optulea popas, exact așa cum îi spusese Mahmoud. Dar era neliniștită și incapabilă să se concentreze, simțindu-se bizar după întâlnirea cu negustorul. În vreme ce-și continua drumul, mai vechea senzație de amețeală îi reveni, de această dată mai puternică, aducând-o în pragul dezorientării. Era prima ei zi în Ierusalim și, fără îndoială, decalajul de fus orar se făcea simțit. Zborul din Los Angeles fusese lung și dificil, astfel că nu prea reușise să doarmă cu o noapte în urmă. Fie că a fost rezultatul unei combinații între arșiță, oboseală și foame, fie că a fost altceva, inexplicabil, ceea ce i se întâmplă în continuare ieșea din tiparele experienței sale obișnuite.

Găsind o bancă din piatră, se așeză să se odihnească puțin. Se clătină, cuprinsă de un nou val de neașteptată amețeală, sub lumina orbitoare a soarelui, care îi cotropea gândurile.

Și brusc se pomeni în mijlocul unei mulțimi de oameni. De jur împrejurul ei domnea haosul – strigăte, îmbrânceli, agitație pretutindeni. Spiritul de observație n-o părăsise cu totul, așa că Maureen remarcă veșmintele din pânză aspră, țesută în casă, ale celor care o înconjurau. Unii erau desculți, alții purtau un fel de sandale rudimentare; le observă când un ins o călcă din greșeală pe picior. Majoritatea erau bărbați, murdari și bărboși. Omniprezentul soare al amiezii îi învăluia în fierbințeala lui, amestecând sudoarea cu praful pe chipurile furioase și tulburate din jurul ei. Se afla la marginea unui drum îngust, iar în fața ei mulțimea începuse să se îmbrâncească. Un spațiu gol se formă în mijloc și, pe calea astfel deschisă, înainta încet un mic grup. Droaia de oameni părea să-l urmeze. Când grupul ajunse mai aproape de ea, Maureen o văzu pentru prima dată.

Ca o insulă solitară în centrul haosului, era una dintre puținele femei din mulțime – dar nu acest lucru o scotea în evidență, ci ținuta ei, aerul regal care o învăluia în ciuda stratului de murdărie care îi acoperea mâinile și picioarele. Avea părul ușor ciufulit, de un arămiu strălucitor, parțial ascuns sub un văl purpuriu care îi acoperea partea de jos a feței. În clipa aceea, Maureen știu instinctiv că trebuia să ajungă la femeia aceasta, trebuia

să intre în legătură cu ea, s-o atingă, să-i vorbească. Dar mulțimea care se agita o împiedica să înainteze, și deodată își dădu seama că se mișca greu, cu lentoarea aceea tipică unui vis.

În vreme ce se zbătea, străduindu-se să se apropie, fu izbită de frumusețea aproape dureroasă a chipului aceluia pe care nu-l putea atinge. Avea oase fine, subțiri și trăsături delicate. Dar ochii erau cei care aveau să-i bântuie amintirile mult după ce viziunea va fi pierit. Ochii femeii, uriași și strălucitori de lacrimi încă nevărsate, aveau o nuanță situată undeva între chihlimbar și salvie – un căprui-auriu care îmbina în el o infinită înțelepciune și o tristețe copleșitoare. Privirea amețitoare a femeii o întâlni pe a ei într-o frântură de secundă parcă interminabilă, lansând un strigăt de ajutor de o disperare fără margini.

„Trebuie să mă ajuți."

Maureen știa că strigătul îi fusese adresat ei. În clipa în care ochii femeii se ațintiseră în ai ei, încremenise, ca în transă. O clipă mai târziu, femeia privi brusc în jos, spre o fetiță care o trăgea insistent de mână.

Copila ridică spre ea ochii imenși, căprui-aurii, care îi oglindeau pe cei ai mamei. În spatele ei se afla un băiat ceva mai mare, cu ochi mai închiși la culoare, dar evident fiul femeii. În acel moment, Maureen știu, inexplicabil, că ea era unica persoană care îi putea ajuta pe această regină stranie, suferindă, și pe copiii ei. Dându-și seama de acest lucru, se simți copleșită de un val de confuzie în care se amesteca, parcă, o mâhnire intensă.

Apoi mulțimea începu din nou să se agite, înghițind-o într-un ocean de transpirație și de disperare.

Maureen clipi repede, apoi închise ochii, strângând tare pleoapele timp de câteva secunde, și clătină din cap pentru a-și limpezi vederea, încă neștiind sigur unde se afla. O privire aruncată blugilor, rucsacului de microfibră și pantofilor Nike îi demonstră că era în secolul XX. În jurul ei, freamătul Orașului Vechi continua, dar oamenii erau îmbrăcați în haine moderne, iar zgomotele din jur erau altele acum: într-un magazin de vizavi, Radio Iordan difuza un cântec pop american – „Să fie *Losing My Religion,* al formației R.E.M.?", se întrebă Maureen. Un tânăr palestinian ținea ritmul, bătând în tejghea; îi zâmbi, fără a rata vreo măsură.

Ridicându-se de pe bancă, Maureen încercă să-și alunge din minte viziunea – dacă asta o fi fost. Nu știa sigur ce anume fusese, dar nici nu-și putea permite să piardă vremea analizând-o. Timpul pe care-l putea petrece în Ierusalim era limitat și mai avea de „vizitat“ două mii de ani de istorie. Apelând la autodisciplina jurnalistică și la experiența ei de o viață în a-și suprima emoțiile, trecu mental viziunea la rubrica „pentru o analiză ulterioară“ și își adună puterile pentru a merge mai departe.

Curând se văzu înghițită de un grup de turiști britanici conduși de un ghid ce purta gulerul alb al preoților anglicani. Ghidul îi anunță că se apropiau de cel mai sacru loc al creștinătății, Bazilica Sfântului Mormânt.

Din cercetările ei, Maureen știa că ultimele popasuri pe Drumul Crucii erau în interiorul acestei biserici. Ocupând o suprafață întinsă, lăcașul de cult fusese construit pe locul răstignirii în secolul al IV-lea, atunci când împărăteasa Elena jurase să apere acest teritoriu sfânt. Pentru eforturile ei, Elena, mama împăratului Constantin, fusese mai târziu canonizată.

Maureen se apropie încet de uriașele uși de la intrare, cu o oarecare ezitare. Pășind peste prag, își dădu seama că de mulți ani nu mai pusese piciorul într-o biserică adevărată, iar ideea de a schimba acum această situație nu o încânta. Dar – își aminti ea cu fermitate – venise în Israel mânată nu atât de imbolduri spirituale, cât mai degrabă de unele documentare. Atâta vreme cât își păstra concentrarea și nu pierdea din vedere acest lucru, se va putea descurca. Va putea trece de aceste uși.

În ciuda reținerii pe care o simțea, impunătoarea biserică avea ceva magnetic, ceva ce inspira un sentiment de venerație. Când păși înăuntru, auzi cuvintele preotului britanic:

– Între aceste ziduri se află locul în care Domnul nostru a făcut sacrificiul suprem. Locul în care a fost dezbrăcat de hainele Sale, în care a fost țintuit pe cruce. Veți intra în sfântul mormânt în care a fost așezat trupul Său. Frații și surorile mele întru Isus, odată ce veți intra aici, viața voastră nu va mai fi niciodată aceeași.

Mirosul de tămâie, greu și inconfundabil, o învălui în clipa în care intră. Pelerini veniți din toate colțurile creștinătății umpleau imensul spațiu al bazilicii. Trecu pe lângă un grup de preoți copți care discutau cu glasuri joase și privi un cleric ortodox aprinzând o lumânare într-una dintre capele. Un cor bărbătesc cânta ceva într-un dialect oriental – un sunet exotic

pentru urechile occidentale, imnul răsunând de undeva, dintr-un locșor ascuns al bisericii.

Copleșită de imaginile și de sunetele lăcașului, Maureen se simțea pierdută, inutilă, și nu-l remarcă pe omulețul subțiratic care se apropie de ea și o bătu ușor pe umăr, făcând-o să tresară.

– Scuze, domnișoară. Scuze, domnișoară Mo-ree.

Vorbea în engleză, dar, spre deosebire de enigmaticul Mahmoud, avea un accent pronunțat. Și cum cunoștințele lui de engleză erau rudimentare, evident, la început nu înțelese că-i spusese pe numele mic, stâlcit, firește. Omul repetă:

– Mo-ree. Numele tău. Este Mo-ree, da?

Încă nedumerită, încerca să-și dea seama dacă omulețul îi rostise într-adevăr numele și, dacă da, cum de-l știa. Sosise în Ierusalim de nici douăzeci și patru de ore și nimeni nu știa cum o cheamă, cu excepția recepționerului de la Hotel Regele David. Dar omul părea nerăbdător.

– Mo-ree. Tu ești Mo-ree. Scriitor. Scrii, nu-i așa? Mo-ree?

Încuviințând ușor, Maureen răspunse:

– Da. Numele meu este Maureen. Dar cum... de unde știi?

Omulețul îi ignoră întrebarea, o prinse de mână și începu să tragă de ea.

– Nu e timp, nu e timp. Vino! Mult timp am așteptat noi pe tine. Vino, vino!

Pentru un individ atât de mititel – era mai scund decât Maureen, ea însăși fiind minionă – se mișca foarte repede. Picioarele lui scurte îl purtară spre pântecele bazilicii, dincolo de rândul la care pelerinii așteptau pentru a intra în Mormântul lui Isus. Omul continuă să meargă până ce ajunseră la un mic altar undeva în partea din spate a bisericii, și acolo se opri brusc. Zona era dominată de o statuie din bronz, în mărime naturală, a unei femei ce-și întindea brațele spre un bărbat care parcă implora.

– Capela Mariei Magdalena. Magdalena. Ai venit pentru ea, da? Da?

Maureen încuviință precaută, privind sculptura și plăcuța de la baza ei, pe care scria:

ÎN ACEST LOC,
MARIA MAGDALENA A FOST PRIMA
CARE L-A VĂZUT PE DOMNUL ÎNVIAT.

Citi cu glas tare inscripția de pe o altă plăcuță, alăturată:

– „Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?“

Abia dacă apucă să se gândească la aceste întrebări, că omulețul o trase din nou de mână, grăbindu-se către un alt colț, mai întunecat, al bisericii.

– Vino, vino!

Trecură de un colț și se opriră în fața unui tablou, un portret de femeie, vechi și de mari dimensiuni. Trecerea timpului, fumul de tămâie și reziduurile lumânărilor aprinse aici de secole își puseseră amprenta asupra picturii, și Maureen se apropie pentru a vedea mai bine, mijindu-și ochii. Omulețul începu să spună pe un ton grav:

– Pictură foarte veche. Greacă. Înțelegi? *Greacă.* Foarte importantă pentru Doamna Noastră. Ea vrea ca tu să-i spui povestea. De aceea ai venit aici, Mo-ree. Mult timp te-am așteptat noi. *Ea* a așteptat. Pe tine. Da?

Maureen privi pictura cu atenție: portretul străvechi, închis la culoare, al unei femei care purta o mantie roșie. Se întoarse către omuleț, întrebându-se curioasă unde anume avea de gând s-o ducă. Dar acesta dispăruse – parcă se evaporase la fel de repede precum venise.

– Așteaptă! strigă Maureen, și ecoul glasului ei răsună în biserică, fără a primi însă răspuns.

Se întoarse din nou spre tablou. Aplecându-se spre el, observă că femeia avea pe mâna dreaptă un inel: un disc de aramă cu un model ce înfățișa nouă cerculețe în jurul unei sfere centrale. Maureen ridică mâna dreaptă, cea pe care avea inelul recent primit, comparându-le.

Inelele erau identice.

... Multe se vor spune și se vor scrie în viitor despre Simon, Pescarul de Oameni. Despre cum a fost numit el Stânca, Petru, de Isa și de mine în vreme ce toți ceilalți îi spuneau Cefas, nume firesc în limba lor. Și dacă istoria e dreaptă, va vorbi despre iubirea lui pentru Isa, plină de forță și de loialitate.

Și multe s-au spus deja, așa am auzit, despre relația mea cu Simon Petru. Sunt unii care ne consideră dușmani, adversari. Ei ar vrea să se creadă că Petru mă disprețuia și că ne certam în fiece clipă pentru atenția lui Isa. Și mai sunt cei care ar zice că Petru ura femeile - dar aceasta este o acuzație care nu poate fi aplicată nici unuia dintre cei care-l urmau pe Isa. Vreau să se știe că nici unul dintre cei care îl urmau pe Isa n-a vorbit vreodată de rău femeile și nici nu le-a subestimat importanța pentru planul lui Dumnezeu. Orice om care procedează așa și pretinde că e ucenicul lui Isa rostește o minciună.

False sunt aceste acuzații la adresa lui Petru. Cei care au fost martori la criticile lui față de mine nu cunosc trecutul nostru și nici cauza izbucnirilor lui. Dar eu le înțeleg și nu-l voi judeca niciodată. Aceasta, mai presus de orice altceva, e ceea ce m-a învățat Isa - și ceea ce eu sper să-i învăț pe alții. Să nu judecați.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA UCENICILOR

Capitolul doi

Los Angeles
octombrie 2004

– S-o luăm de la vârf: Maria Antoaneta n-a spus niciodată „Dacă n-au pâine, să mănânce cozonac“, Lucrezia Borgia n-a otrăvit pe nimeni, iar Maria, regina scoțienilor, *nu* a fost o depravată ucigașă. Corectând aceste falsuri, facem primul pas spre a reda femeilor locul cuvenit și respectat în istorie – un loc uzurpat de generații de istorici care au avut o anume agendă politică.

Maureen făcu o pauză, în vreme ce murmure de apreciere se ridicau din grupul de studenți. Începutul unui nou curs semăna cu o seară inaugurală la teatru; succesul primei reprezentații determina evoluția, pe termen lung, a întregii ei activități.

– În decursul următoarelor săptămâni vom trece în revistă viețile unora dintre cele mai scandaloase femei din istorie și din legendă deopotrivă – femei ale căror povești au lăsat o amprentă de neșters asupra societății și asupra gândirii moderne; femei greșit înțelese și greșit creionate de cei care au conturat istoria lumii occidentale, imortalizându-și *opiniile* pe hârtie.

Se înfierbântase și nu voia să se oprească deocamdată pentru întrebări, dar un tânăr își tot flutura mâna în fața ei, în primul rând de bănci, chiar de când începuse să vorbească. Părea extrem de surescitat, dar în rest nu avea nimic ieșit din comun. Să fie oare prieten sau dușman? Admirator sau fundamentalist? Aceasta era întrebarea, de fiecare dată. Știind că o va tot deranja până ce se va hotărî să îl bage în seamă, Maureen îl invită să vorbească.

– Ați considera că aceasta este o perspectivă feministă asupra istoriei?

Despre asta era vorba? Maureen se relaxă puțin și răspunse la întrebarea care îi era deja familiară:

– Eu o consider o perspectivă onestă asupra istoriei. Nu am abordat acest subiect cu o anumită agendă ascunsă, ci doar cu dorința de a restabili adevărul.

Dar nu scăpase încă.

– Păi, mie mi se pare o serioasă denigrare a bărbaților.

– Ba, deloc. Îmi plac bărbații. Cred că fiecare femeie ar trebui să aibă unul. Și se opri o clipă, permițând fetelor să chicotească în voie. Glumesc, reluă ea apoi. Obiectivul meu este acela de a reechilibra situația, privind istoria prin ochii omului modern. Dumneavoastră vă trăiți viața așa cum o făceau oamenii cu o mie șase sute de ani în urmă? Nu. Și atunci, de ce ar trebui ca legile, credințele și interpretările istorice impuse în Evul Mediu să guverneze modul în care trăim noi în secolul XXI? Mi se pare un nonsens.

– Dar exact pentru asta mă aflu eu aici, pentru a descoperi care este adevărul, replică studentul.

– Foarte bine. Vă felicit în acest caz și nu vă cer decât să renunțați la prejudecăți. De fapt, aș vrea ca toți să lăsați o clipă creioanele, să ridicați mâinile și să faceți următorul legământ.

Studenții de la cursul seral murmurară din nou, se priviră unii pe alții și ridicară din umeri, zâmbind, încercând să-și dea seama dacă Maureen vorbise serios. Profesoara, scriitoare renumită și ziaristă respectată, aștepta în fața lor, cu mâna dreaptă în aer și cu o invitație în priviri.

– Haideți, îi îndemnă ea. Mâinile sus și repetați după mine!

Clasa se conformă.

– Jur solemn, ca un student conștiincios al istoriei... Maureen se opri, așteptând ca tinerii să repete cuvintele ei, apoi continuă: ... să nu uit niciodată că toate cuvintele consemnate pe hârtie au fost scrise de oameni. După o altă pauză, reluă: Și, dat fiind că orice om este stăpânit de propriile emoții, opinii, convingeri politice și credințe religioase, întreaga istorie se bazează deopotrivă pe date concrete, dar și pe simple opinii, și, în multe cazuri, a fost în întregime „confecționată“ pentru a susține și a se conforma ambițiilor sau obiectivelor secrete ale respectivului autor. Jur solemn să rămân nepărtinitor și să-mi păstrez mintea deschisă în fiece clipă pe care o voi petrece în această sală. Iată strigătul nostru de luptă: „Istoria *nu* este ceea ce s-a întâmplat; istoria este ceea ce a fost consemnat“. Maureen ridică

de pe catedră o carte și o arătă clasei. A izbutit toată lumea să-și procure un exemplar al acestui volum?

Strudenții răspunseră printr-un murmur afirmativ. Cartea pe care le-o arătase era controversata ei lucrare, *Povestea Ei: În apărarea celor mai detestate eroine ale istoriei.* Totodată, era motivul pentru care sălile de clasă și cele de conferințe se umpleau până la refuz ori de câte ori vorbea ea.

– În seara aceasta, vom începe prin a discuta despre femeile Vechiului Testament, înaintașele celor care au adoptat ulterior tradiția iudaică și pe cea creștină. Săptămâna viitoare vom trece la Noul Testament și ne vom axa în cea mai mare parte a timpului asupra unei singure femei: Maria Magdalena. Vom examina diferitele surse de informații și referințe privitoare la viața ei, atât ca femeie, cât și ca ucenic al lui Isus. Pentru dezbaterea de data viitoare, vă rog să citiți capitolele corespunzătoare. De asemenea, vom avea un oaspete deosebit, pe dr. Peter Healy, pe care unii dintre voi îl cunoașteți din cadrul Programului de științe umane. Pentru aceia care n-au fost suficient de norocoși încât să asiste la una dintre prelegerile bunului doctor, trebuie să spun că el este totodată părintele Healy, preot iezuit și un specialist de renume internațional în studii biblice.

Studentul insistent din primul rând ridică din nou mâna și, fără a mai aștepta invitația ei, întrebă:

– Nu cumva sunteți rudă cu dr. Healy?

Ea încuviință.

– Dr. Healy este vărul meu. El ne va prezenta perspectiva Bisericii asupra relației dintre Maria Magdalena și Isus, creionând, de asemenea, modul în care au evoluat, în două mii de ani, percepțiile asupra acestui subiect, continuă Maureen nerăbdătoare să revină la tema ei și să încheie prelegerea la timp. Va fi o seară interesantă, pe care e bine să n-o ratați. Astăzi însă, vom începe cu una dintre mamele ancestrale ale omenirii. Atunci când o întâlnim prima dată, Batșeba se „curățește de propria ei necurăție..."

Maureen ieși în grabă din clasă, scuzându-se și făgăduind, în fugă, că va rămâne după ore săptămâna viitoare. În mod normal, ar mai fi petrecut cel puțin încă o jumătate de oră în sală, discutând cu cei care zăboveau de fiecare dată după încheierea cursului. Îi plăcea în mod deosebit acest timp petrecut împreună cu studenții, poate chiar mai mult decât cel afectat

orelor propriu-zise, dat fiind că tinerii care rămâneau după ore aveau aceeași pasiune ca ea, fiind deci, într-un fel, spirite înrudite; ei erau cei datorită cărora continua să predea. În nici un caz nu avea nevoie de firavele fonduri suplimentare pe care i le oferea activitatea didactică. Rămăsese la catedră fiindcă iubea contactul cu tinerii și stimularea intelectuală pe care i-o oferea împărtășirea propriilor teorii cu alte minți entuziaste.

Bătând parcă ritmul cu tocurile pe asfalt, Maureen străbătu în viteză aleile mărginite de copaci din partea de nord a campusului. Nu voia să rateze întâlnirea cu Peter – nu în seara asta. Își blestemă pentru o clipă respectul față de cerințele modei, dorindu-și să fi purtat niște pantofi mai comozi pentru sprintul pe care trebuia să-l facă pentru a ajunge la biroul lui Peter înainte ca acesta să plece. Era, ca întotdeauna, impecabil îmbrăcată, dovedind pentru vestimentație aceeași grijă meticuloasă pe care o demonstra în toate aspectele vieții ei. Taiorul de firmă, perfect croit, îi îmbrăca splendid silueta micuță, culoarea lui accentuându-i verdele ochilor. Pantofii Manolo Blahnik, cu tocuri îndrăznețe, adăugau o notă picantă îmbrăcăminții ei conservatoare și câțiva centimetri în plus la cei 150 ai înălțimii ei. Și exact această pereche de pantofi era acum sursa frustrării sale; pentru o clipă, îi trecu prin minte să-i azvârle din picioare.

„Te rog să nu pleci! Te rog să fii încă acolo!“ imploră ea în gând, în vreme ce alerga. Între ei exista o conexiune stranie, încă din copilărie, și Maureen spera ca el să simtă într-un fel sau altul câtă nevoie avea să-l întâlnească și să-i vorbească. Încercase mai devreme să ia legătura cu el prin mijloace convenționale, dar nu izbutise. Peter detesta telefoanele mobile și nu voia să-și ia unul, în ciuda repetatelor ei rugăminți de-a lungul anilor; în plus, de obicei refuza să ridice receptorul telefonului din birou atunci când era cufundat în muncă.

Își scoase pantofii din picioare și-i îndesă în geanta de piele, parcurgând în fugă ultimii metri până la destinație. Ținându-și respirația, dădu colțul și privi ferestrele de la etajul al doilea al clădirii. Când văzu lumină la cea de-a patra dinspre stânga, răsuflă ușurată; Peter era încă acolo.

Urcă treptele ceva mai lent, încercând să-și recapete suflul, apoi coti la stânga pe coridor și se opri în fața celei de-a patra uși de pe dreapta. Peter era înăuntru, studiind cu lupa un manuscris îngălbenit de vreme. Mai degrabă o simți decât o văzu în prag, și, când își ridică privirea, pe figură i se întinse un surâs de bun venit.

– Maureen! Ce surpriză minunată! Nu mă așteptam să te văd în seara asta.

– Bună, Pete, răspunse ea cu aceeași căldură în glas și ocoli biroul pentru a-l îmbrățișa în viteză. Mă bucur că mai ești încă aici; mi-era teamă că ai plecat deja și voiam cu disperare să te întâlnesc.

Părintele Peter Healy ridică o sprânceană și rămase câteva clipe pe gânduri înainte de a răspunde.

– Știi, în circumstanțe normale, aș fi plecat încă de acum câteva ore. Dar, dintr-un motiv neînțeles – până acum –, m-am simțit îndemnat să rămân și să lucrez mai departe.

Apoi surâse ușor, atotcunoscător, iar Maureen îi întoarse zâmbetul. Niciodată nu izbutise să înțeleagă acea stranie conexiune existentă între ea și vărul ei mai mare, dar, din ziua în care, fetiță fiind, ajunsese în Irlanda, fuseseră la fel de apropiați ca doi gemeni, împărtășind aceeași capacitate de a comunica între ei fără cuvinte.

Maureen scormoni în geanta de piele și scoase o pungă de plastic din acelea pe care le folosesc toate magazinele din lume. În ea se afla o cutie dreptunghiulară, pe care i-o întinse preotului.

– Ahh! Lyon's Gold Label! Splendidă alegere. Eu încă nu pot înghiți ceaiul american.

Maureen făcu o mică strâmbătură, arătând că era de acord cu el.

– Apă chioară!

– Ceainicul este plin, cred, așa că am să-l pun în priză, și vom bea imediat câte o ceașcă.

Ea zâmbi în vreme ce-l privea cum se ridică de pe vechiul scaun din piele pe care îl obținuse, după mari insistențe, de la universitate. Când acceptase postul din cadrul Departamentului de științe umaniste, reputatul dr. Peter Healy primise un birou cu mobilier modern, care includea și un scaun nou-nouț, perfect funcțional. Dar Peter detesta caracterul funcțional atunci când venea vorba despre piesele de mobilier, iar tot ce era modern îl enerva și mai tare. Folosindu-se de șarmul său scoțian ca de o forță irezistibilă, reușise să pună în mișcare personalul administrativ, altfel cufundat într-o continuă letargie. Părea o sosie a actorului irlandez Gabriel Byrne – o asemănare pe care femeile o considerau întotdeauna incitantă, în ciuda gulerului alb de preot. Personalul căutase prin subsoluri și săli de clasă goale, până ce găsise exact ce voia el: un scaun de piele, cu spătar înalt, vechi și extrem de confortabil, plus un birou din lemn îmbătrânit, care avea un aer antic. Singurele elemente moderne din încăperea în care lucra erau propriile

alegeri: minifrigiderul din colț, de lângă birou, un mic ceainic electric și frecvent ignoratul telefon.

Maureen se mai relaxase acum privindu-l, simțindu-se în siguranță în prezența unei rude apropiate și cufundată în liniștitoarea artă pur irlandeză a preparării ceaiului.

Peter se duse în spatele biroului, se aplecă spre frigider, scoase o cutie mică de lapte și o așeză lângă zaharnița albă cu roz de pe frigider.

– Am și o linguriță pe aici, pe undeva... stai puțin... Iat-o!

Ceainicul electric susura, ceea ce însemna că apa începuse să fiarbă.

– Fac eu onorurile, se oferi Maureen.

Se ridică și luă cutia de ceai de pe birou, deschizând sigiliul din plastic cu o unghie atent manichiurată. Scoase două pliculețe și le puse în două ceșcuțe nepereche. Clișeele referitoare la irlandezi și la alcool erau mult exagerate, după părerea ei; dependența lor avea mai degrabă ca obiect ceaiul.

Sfârșind preparativele, îi întinse vărului ei o ceașcă aburindă și se așeză pe scaunul din fața biroului. Pentru o clipă rămase tăcută, sorbind din ceaiul ei și simțind privirile binevoitoare ale lui Peter fixând-o. Acum, după ce se grăbise atât de mult să-l prindă, nu mai era sigură de unde să înceapă. În cele din urmă, el sparse tăcerea:

– Deci s-a întors?

Maureen oftă, ușurată. În acele momente în care crezuse că se află în pragul nebuniei, Peter fusese alături de ea: văr, preot și prieten.

– Da, replică ea scurt. S-a întors.

Peter se foia în pat fără astâmpăr, neputând să doarmă. Discuția cu Maureen îl tulburase mai mult decât lăsase să se observe. Era îngrijorat pentru ea, atât ca ruda ei cea mai apropiată, cât și ca duhovnic. Știuse că visele acelea vor reveni asupra ei, răzbunătoare, și așteptase ziua în care o vor face.

Când se întorsese din Țara Sfântă, fusese bântuită de vise în care îi apărea femeia aceea cu aer regesc, cu mantie roșie, pe care o văzuse în Ierusalim. Visul era mereu același: se vedea pe sine însăși în mijlocul mulțimii de pe Via Dolorosa. Uneori mai apărea câte o mică variațiune sau un detaliu suplimentar, dar de fiecare dată senzația era aceeași: o disperare intensă. Și exact această intensitate era cea care îl tulburase pe el – autenticitatea imaginilor. Era ceva intangibil, ceva provocat de Țara Sfântă în sine,

un sentiment pe care îl încercase și el atunci când studiase în Ierusalim. Sentimentul că se afla foarte aproape de Antichitate... și de divin.

După ce revenise din Țara Sfântă, Maureen petrecuse ore îndelungi vorbind la telefon cu Peter, care pe vremea aceea era profesor în Irlanda. Verișoara lui independentă și încrezătoare se temea că-și pierde mințile, iar intensitatea și frecvența viselor ei începuseră să-l tulbure și pe el. Solicitase un transfer la Universitatea Loyola, știind că-i va fi acordat imediat, și se îmbarcase în avionul de Los Angeles pentru a fi mai aproape de ea.

Patru ani mai târziu, încă se lupta cu gândurile și cu conștiința lui, neștiind cum s-o ajute mai bine pe Maureen. Voia s-o ducă să dicute cu unii dintre superiorii lui din Biserică, dar știa că ea nu va fi niciodată de acord. Peter era ultima verigă cu trecutul catolic pe care încă o mai accepta în viața ei. Avea încredere în el doar pentru că erau rude și fiindcă era unica persoană care n-o dezamăgise niciodată.

Se ridică, înțelegând că nu va putea dormi în noaptea aceasta, și se strădui să nu se gândească la pachetul de Marlboro din sertarul noptierei. Încerca să se lase de fumat, iar acesta era unul dintre motivele pentru care alesese să locuiască singur într-un apartament, și nu la reședința iezuită. Dar stresul era prea puternic, și cedă în fața păcatului. Aprinzându-și o țigară, răsuflă adânc și începu să cugete la problemele verișoarei lui.

Ruda aceasta a lui micuță și energică avusese dintotdeauna ceva deosebit. Când sosise în Irlanda, cu mama ei, nu era decât o fetiță speriată, de șapte ani, cu accent creol. Cu opt ani mai mare decât ea, Peter o luase imediat sub aripa lui ocrotitoare, făcându-i cunoștință cu toți copiii din sat și învinețind ochii tuturor celor care îndrăzneau să facă haz de nou-venita cu accentul ei ciudat.

Dar nu trecuse mult timp și Maureen se integrase perfect în noul ei anturaj. Se vindecase rapid de traumele trecutului din Louisiana, alinată de primitoarele cețuri irlandeze și de ținuturile rurale. Peter și surorile lui o însoțeau în lungi plimbări, arătându-i frumusețea râului și avertizând-o de capcanele smârcurilor. Petreceau cu toții zile lungi de vară culegând murele ce creșteau pe pământurile familiei și jucând fotbal până la asfințit. Cu vremea, pe măsură ce ea se acomodase cu împrejurimile și permisese ca adevărata ei personalitate să iasă la iveală, copiii din sat o acceptaseră pe deplin.

Peter se gândea adesea la definiția cuvântului „charismă“ așa cum era el utilizat în contextul supranatural al Bisericii de la începuturile creștinismului: charismă, „un dar sau o putere de origine divină“. Poate că pe

Maureen acest termen o descria mai profund și mai direct decât și-ar fi putut închipui ei. Consemnase conversațiile lor într-un jurnal, încă de la acele prime convorbiri telefonice, notând alături propriile idei cu privire la semnificația viselor. Și se rugase zi de zi pentru îndrumare; dacă Dumnezeu o alesese pe ea pentru a îndeplini o misiune anume, legată într-un fel sau altul de zilele Patimilor – zile pe care era din ce în ce mai convins că le trăia Maureen în visele acelea –, atunci el avea nevoie de toată îndrumarea Domnului. Și a Bisericii.

Château des Pommes Bleues
Languedoc, Franța
octombrie 2004

– „Marie de Negre va alege când va sosi clipa Celei Așteptate. Ea, cea născută din mielul pascal când ziua și noaptea sunt egale; ea, cea care este o fiică a învierii. Ea, cea care poartă Sangre-El-ul, va primi cheia atunci când va vedea Ziua cea Neagră a Căpățânii. Ea va deveni noua Păstoare și ne va arăta Calea."

Lordul Bérenger Sinclair pășea în sus și-n jos pe podeaua lustruită a bibliotecii sale. Flăcările din enormul șemineu învăluiau în luciri aurii ancestrala colecție de cărți și manuscrise neprețuite. Un stindard zdrențuit era închis într-o casetă din sticlă care se întindea pe întreaga lungime a șemineului. Odinioară albă, pânza îngălbenită era împodobită cu flori de crin aurii, decolorate de vreme. Numele „Jhesus-Maria" era brodat pe marginea întărită, fiind vizibil doar celor puțini care aveau prilejul de a se apropia de această relicvă.

Sinclair recită profeția cu glas tare, pe de rost, ușorul său accent scoțian rulând „r"-urile din frază. Bérenger știa cuvintele pe dinafară; le învățase pe când ședea, băiețel fiind, pe genunchii bunicului său. Pe atunci nu le înțelegea semnificația; era doar un mic joc de memorare cu care se amuza împreună cu bunicul, când venea să-și petreacă verile pe vasta proprietate din Franța a familiei.

Se opri în fața unui complex arbore genealogic, pictat pe un perete, din podea până în tavan. Era o frescă de mare amploare, ce rezuma istoria pitoreștilor săi strămoși. Această ramură a familiei Sinclair era una dintre cele

mai vechi din Europa. Numiți inițial Saint Clair, membrii ei fuseseră nevoiți să fugă de pe continent și să se refugieze în Scoția în secolul al XIII-lea, când numele fusese anglicizat, adoptând forma actuală. Strămoșii lui Bérenger fuseseră unele dintre cele mai ilustre personaje ale istoriei britanice, incluzându-i pe regele Iacob I al Angliei și pe mama acestuia, Maria, regina scoțienilor.

Influenta și abila familie Sinclair supraviețuise războaielor civile și tulburărilor politice din Scoția, mizând pe ambele fețe ale monedei în decursul tumultuoasei istorii a țării. Un nume în industria secolului XX, bunicul lui Bérenger fondase una dintre cele mai mari averi din Europa, odată cu înființarea unei corporații petroliere a Mării Nordului. Multimiliardar și pair cu un loc în Camera Lorzilor, Alistair Sinclair avea tot ce-și poate dori un om; și totuși, era nemulțumit și fără odihnă, căutând mereu ceva pe care banii lui nu-l puteau cumpăra.

Bunicul Alistair devenise obsedat de Franța și cumpărase un imens castel lângă satul Arques din misterioasa regiune de sud-vest a Franței, Languedoc. Își numise noua reședință Château des Pommes Bleues – Castelul Merelor Albastre – dintr-un motiv știut doar de câțiva inițiați.

Languedoc era o zonă muntoasă, marcată de misticism. Legendele despre comori îngropate și despre cavaleri misterioși datau de sute sau chiar mii de ani. Alistair Sinclair devenise treptat captivat de folclorul local, cumpărând tot pământul pe care îl găsise disponibil în regiune și căutând tot mai intens comoara care, credea el, era îngropată undeva în zonă. Comoara la care visa nu era una a aurului sau a banilor – articole pe care el le deținea din abundență; era ceva mult mai prețios pentru el, pentru familia lui și pentru lumea întreagă. Pe măsură ce înainta în vârstă, își petrecea tot mai puțin timp în Scoția, fiind fericit doar când se afla aici, în munții aceștia sălbatici și roșcați din Languedoc. Alistair insistasae ca nepotul său să-l însoțească vara și izbutise să-l molipsească și pe tânărul Bérenger de pasiunea pentru acest ținut mitic.

Bérenger Sinclair, trecut acum de patruzeci de ani, se opri încă o dată în preumblarea sa prin bibliotecă, de această dată în fața unui tablou care-l înfățișa pe bunicul lui. Văzând trăsăturile ascuțite, bine conturate, părul negru buclat și ochii cu privire intensă, avea impresia că se uită într-o oglindă.

– Semănați atât de mult cu el, *monsieur*. Cu fiecare zi, asemănarea crește, din toate punctele de vedere.

Sinclair se întoarse pentru a-i răspunde masivului său servitor, Roland. Pentru un ins atât de mare, avea pasul neobișnuit de ușor și adesea părea a se ivi ca din neant.

– Și ăsta-i un lucru bun? întrebă el sec.

– Desigur. *Monsieur* Alistair a fost un domn bine, mult iubit de săteni. Și de tatăl meu, precum și de mine.

Sinclair încuviință cu un mic zâmbet. Era firesc ca Roland să vorbească așa. Uriașul francez era un fiu al Languedocului. Tatăl lui provenea dintr-o familie cu rădăcini adânci în solul regiunii și fusese majordomul lui Alistair. Roland crescuse pe pământurile castelului și înțelegea perfect atât familia Sinclair, cât și obsesiile ei excentrice. Când tatăl lui murise, pe neașteptate, Roland preluase rolul de îngrijitor al castelului; era totodată unul dintre extrem de puținii oameni din lume în care Bérenger avea încredere.

– Fie-mi iertate spusele, dar lucram de cealaltă parte a holului, eu și Jean-Claude, și v-am auzit. V-am auzit rostind cuvintele profeției. S-a întâmplat ceva rău? întrebă el apoi, privindu-l mirat.

Sinclair traversă încăperea, apropiindu-se de un enorm birou din mahon.

– Nu, Roland. Nu s-a întâmplat nimic rău. De fapt, am impresia că lucrurile iau în sfârșit o turnură foarte, foarte bună.

Ridică o carte de pe birou și-i arătă coperta. Era o carte modernă, documentară, cu titlul *Povestea Ei*. Subtitlul menționa: *În apărarea celor mai detestate eroine ale istoriei.*

Roland privi cartea, nedumerit.

– Nu înțeleg.

– Nu, nu. Întoarce-o. Uită-te aici. Uită-te la *ea!*

Roland întoarse cartea și văzu, pe ultima copertă, fotografia autoarei, cu legenda Maureen Paschal.

Scriitoarea era o femeie atrăgătoare, de treizeci și ceva de ani, cu părul roșcat. Pozase ținându-și mâinile pe spătarul scaunului din fața ei. Sinclair își puse degetul pe una din mâini. Mic, dar vizibil pe inelar, era străvechiul inel de aramă din Ierusalim, cu modelul lui planetar. Roland își ridică privirile, uluit.

– *Sacre bleu!*

– Într-adevăr, replică Sinclair. Sau poate, mai corect, *Sacre rouge*.

Discuția celor doi fu întreruptă de o prezență în pragul ușii. Jean-Claude de la Motte, un membru de încredere al micului nucleu de inițiați de la Château des Pommes Bleues, îi privi întrebător.

– Ce s-a întâmplat?

Sinclair îi făcu semn să intre.

– Nimic, încă. Dar vezi și tu ce crezi despre asta.

Roland îi întinse cartea și arătă spre inelul de pe mâna scriitoarei, în fotografie. Jean-Claude își scoase ochelarii din buzunar și studie fotografia câteva clipe înainte de a întreba, aproape în șoaptă:

– *L'attendue?* Cea Așteptată?

Sinclair râse ușor.

– Da, prieteni. După atâția ani, cred că am găsit-o, în sfârșit, pe Păstoarea noastră.

... Îl știu pe Petru din cele mai vechi amintiri ale mele, tatăl lui și al meu fiind prieteni, iar el fiind foarte apropiat de fratele meu. Templul din Capernaum se afla foarte aproape de casa tatălui lui Simon Petru, iar noi veneam aici adesea când eram copii. Îmi amintesc cum ne jucam acolo, pe țărm. Eu eram mult mai mică decât băieții și adesea mă jucam singură, dar sunetul râsului lor în vreme ce se luptau între ei mi-a rămas în minte și azi.

Petru era întotdeauna cel mai serios dintre băieți, fratele lui, Andrei, având inima mai senină. Și totuși, când erau tineri, amândoi erau veseli. Petru și Andrei și-au pierdut în întregime acea seninătate după ce Isa s-a dus, și nu mai aveau răbdare cu acei dintre noi care ne agățam de ea pentru a supraviețui.

Petru semăna mult cu fratele meu în aceea că își lua foarte în serios responsabilitățile familiale și, atunci când a devenit bărbat, a transpus acest simț al responsabilității în învățăturile Căii. Avea o forță și o hotărâre nemaiîntâlnite decât la învățătorii înșiși - de aceea i se acorda o atât de mare încredere. Și totuși, oricât de mult îl învățase Isa, Petru se lupta cu propria fire mai feroce decât ar putea bănui cineva. Cred că el a renunțat la mai multe pentru a urma Calea așa cum a fost învățat, fiindcă era nevoie să dea mai mult din sine însuși, era nevoie de o schimbare interioară. Petru va fi greșit înțeles, iar unii îl vor vorbi de rău. Dar eu n-o fac.

L-am iubit pe Petru și am avut încredere ăn el. Chiar și atunci când la mijloc a fost fiul meu cel mare.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA UCENICILOR

Capitolul trei

McLean, Virginia
martie 2005

McLean, Virginia, este un loc eclectic, un bizar amestec de politică și suburbii. Dincolo de șoseaua de centură se află un drum scurt, pe lângă sediul CIA spre Tysons Corner, unul dintre cele mai mari și mai prestigioase centre comerciale din America. McLean nu este cunoscut ca un centru suburban al spiritualității. Cel puțin, nu este cunoscut astfel multor oameni.

În vreme ce conducea Fordul Taurus închiriat spre hotelul Ritz-Carlton din McLean, Maureen Paschal nu era câtuși de puțin preocupată de probleme spirituale. Programul de a doua zi era încărcat: trebuia să se trezească dimineață devreme pentru o întâlnire la micul dejun cu membrele Ligii Răsăritene a Femeilor Scriitor, după care urma să dea autografe la o mare librărie din Tysons Corner.

Astfel, cea mai mare parte a după-amiezii de sâmbătă îi rămânea liberă. Perfect! Se va duce într-o mică explorare, așa cum făcea de fiecare dată când se afla într-un oraș pe care nu-l mai vizitase. Nu conta cât de mic sau de provincial era locul; dacă ea nu mai fusese niciodată acolo, tot o fascina. Și niciodată nu i se întâmpla să nu găsească cireașa de pe tort – acel ceva special al fiecărui loc pe care îl vizita, grație căruia îi rămânea în amintire. Iar mâine avea să găsească „cireașa" orașului McLean.

Cazarea la hotel decurse fără probleme; editorul ei se ocupase de toate formalitățile, astfel că ea nu trebui decât să semneze un formular și să primească cheia. Luă liftul și urcă în camera splendid decorată, unde își satisfăcu nevoia de ordine despachetându-și imediat bagajul și evaluând cutele căpătate de hainele ei.

Lui Maureen îi plăceau grozav hotelurile de lux; bănuia că tuturor le plăceau, dar ea era ca un copil ori de câte ori se caza într-unul. Inspecta cu grijă toate dotările, trecea în revistă conținutul minibarului, pipăia somptuoasele halate agățate pe dosul ușii de la baie și zâmbea văzând telefonul de lângă măsuța de toaletă.

Își jurase să nu devină niciodată atât de blazată încât să nu se mai bucure de aceste mici fleacuri. Poate că, la urma urmei, toți anii aceia în care trăise de pe o zi pe alta, mâncând sendvișuri cu margarină sau cu unt de arahide pentru a economisi bani pentru cercetare și documentare, fuseseră ceva bun pentru ea. Acele experiențe timpurii o ajutaseră să aprecieze lucrurile frumoase pe care viața începea să i le ofere.

Privi în jurul ei, la camera spațioasă, și simți imediat o împunsătură de regret: în ciuda succeselor ei recente, nu exista nimeni cu care să-și împărtășească realizările. Era singură, totdeauna fusese singură, și poate că va fi întotdeauna...

Își alungă imediat sentimentul de autocompătimire și își îndreptă atenția spre cea mai grozavă sursă de divertisment, care să-i îndepărteze mintea de la asemenea gânduri tulburătoare. Unele dintre cele mai incitante magazine din America o așteptau aici, aproape, dincolo de ușa camerei. Luându-și geanta, verifică să nu-și fi uitat cărțile de credit și plecă să celebreze cultura de tip Tysons Corner.

Membrele Ligii Răsăritene a Femeilor Scriitor luau micul dejun în sala de conferințe a hotelului Ritz-Carlton din McLean. Maureen era îmbrăcată în „uniforma“ ei pentru întâlnirile cu publicul: un costum clasic, de firmă, la care asortase pantofi cu tocuri înalte și un strop de Chanel No. 5. Intrând în sală exact la ora 9.00, refuză să-și pună ceva în farfurie și ceru doar un ceainic cu ceai irlandez. Ceva de mâncare înainte de o sesiune de întrebări și răspunsuri nu era niciodată o idee bună pentru ea; de fiecare dată i se făcea greață.

În această dimineață, Maureen era mai puțin emoționată decât de obicei, deoarece moderatoarea era o bună cunoștință, o femeie drăguță pe nume Jenna Rosenberg, cu care tot discutase de câteva săptămâni, în pregătirea acestui eveniment. În primul rând, Jenna era o admiratoare a muncii ei și putea cita pasaje întregi din cărțile pe care le scrisese – iar acest

lucru fusese suficient pentru a-i câștiga aprecierea lui Maureen. În plus, sesiunea era găzduită într-un decor intim, cu câteva mese strânse laolaltă, astfel încât nu era nevoie de microfon.

Jenna începu ea însăși sesiunea, cu o întrebare importantă și aproape de la sine înțeleasă:

– Ce anume te-a inspirat în scrierea acestei cărți?

Maureen lăsă ceașca pe masă și răspunse:

– Am citit odată că textele istorice britanice au fost traduse de o sectă de călugări care nu credeau că femeile au suflet, fiind de părere că ele erau sursa răului în lume. Acești călugări au fost primii care au modificat legendele despre regele Arthur și despre ceea ce numim noi azi Camelot. Dintr-o regină războinică, Guinevere a devenit astfel o intrigantă și o adulterină. Iar Morgan Le Fey a devenit sora cea rea a lui Arthur, cea care îl împinge la incest, de unde, în versiunile mai vechi ale legendei, era de fapt un lider spiritual al poporului său. Când am aflat acest lucru, am fost șocată și mi-am pus o întrebare: Oare și alte femei în istorie au fost portretizate într-o manieră atât de părtinitoare? În mod evident, această perspectivă acoperă întreaga istorie. Am început să mă gândesc la numeroasele femei cărora este posibil să le fi fost aplicată, și de aici au pornit cercetările mele.

Jenna preluă pe rând întrebările participantelor. După o scurtă discuție pe tema literaturii feministe și a problemei egalității în industria editorială, o tânără ce avea la gât, peste bluza de mătase, o cruciuliță din aur, întrebă:

– Pentru noi, cele care am fost crescute într-un mediu tradiționalist, capitolul referitor la Maria Magdalena a fost foarte relevant. Ați creionat portretul unei femei cu totul deosebite de prostituata care s-a pocăit, femeia decăzută zugrăvită de obicei. Dar încă nu sunt sigură că pot crede acest lucru.

Maureen înclină capul, în semn că înțelege, și apoi răspunse:

– Chiar și Vaticanul a acceptat faptul că Maria Magdalena nu a fost prostituată și că această minciună nu mai trebuie propovăduită în școlile de duminică. Au trecut mai bine de treizeci de ani de când Vaticanul a declarat că Maria *nu* este femeia păcătoasă din Evanghelia după Luca și că, în Evul Mediu, papa Grigore cel Mare a născocit această poveste pentru a-și susține propriile interese. Dar două milenii de opinii înrădăcinate în mintea publicului sunt greu de șters. Faptul că Vaticanul și-a recunoscut greșeala în anii 1960 nu a avut un impact mai mare decât o erată publicată cu litere mici pe ultima pagină a unei reviste. Astfel, Maria Magdalena a

devenit precursoarea femeilor greșit înțelese, prima femeie importantă al cărei portret a fost intenționat alterat și schimonosit de cei care au scris istoria. Ea a fost un discipol apropiat al lui Isus, poate chiar un apostol. Și totuși, prezența ei a fost eliminată aproape în întregime din evanghelii.

Jenna interveni, entuziasmată de subiect:

– Dar circulă acum atât de multe speculații pe tema ei, de pildă că ar fi avut o relație intimă cu Isus.

Femeia cu cruciulița la gât tresări, dar Jenna continuă:

– N-ai abordat, în cartea pe care ai scris-o, nici una dintre aceste probleme, și mă întrebam ce crezi despre teoriile respective.

– Nu le-am abordat fiindcă nu cred că există dovezi care să susțină acele afirmații; există numeroase speculații interesante și, poate, unele dorințe ascunse în acest sens, dar dovezi nu. Teologii sunt de acord în această privință. Nu există în mod cert nici o informație a cărei veridicitate eu, ca un jurnalist ce se respectă, aș putea s-o susțin cu mâna pe inimă și s-o dau publicității sub semnătura mea. Totuși, pot afirma că există documente autentice care sugerează posibilitatea unei relații intime între Isus și Maria Magdalena. Într-o evanghelie descoperită în Egipt în 1945 se spune că „însoțitoarea Mântuitorului era Maria Magdalena. El o iubea mai mult decât pe toți ceilalți ucenici și o săruta adesea pe gură". Desigur, textele acestor evanghelii au fost puse la îndoială de autoritățile Bisericii și este foarte posibil ca ele să nu fi fost decât o variantă antică a ziarelor noastre de scandal. Cred că e important să ne păstrăm un ochi critic aici, și de aceea nu am scris în carte decât despre acele lucruri cu privire la care sunt sigură. Și nu am nici o îndoială că Maria Magdalena, departe de a fi fost o prostituată, a fost un important discipol al lui Isus. Și poate că ar trebui să spun „cel mai important", ea fiind prima persoană pe care Isus o binecuvântează cu prezența Lui după Înviere. Dar mai departe de atât nu vreau să merg cu speculațiile privind rolul ei în viața Lui; ar fi iresponsabil din partea mea.

Maureen vorbise cu siguranță în glas, așa cum făcea mereu. Dar întotdeauna bănuise că la baza denigrării Mariei Magdalena se aflase faptul că fusese prea apropiată de Învățător, instilând astfel invidia în inimile ucenicilor bărbați, care mai târziu se străduiseră s-o discrediteze. Conform acelor documente din secolul al II-lea, descoperite în Egipt, Petru o trata fățiș cu dispreț și cu iritare, iar scrierile ulterioare ale Sfântului Pavel păreau să fi eliminat metodic orice referire la importanța femeilor în viața lui Hristos.

Maureen petrecuse mult timp analizând doctrina paulină. Saul, persecutorul creștinilor devenit apoi apostolul Pavel, modelase gândirea creștină grație observațiilor sale, în ciuda distanței fizice și filozofice care îl despărțea de Isus, de familia Lui și de cei pe care El însuși îi alesese să-L urmeze. Pavel nu cunoștea învățăturile lui Isus din sursă directă. Iar un „ucenic" atât de misogin și de părtinitor nu avea cum s-o imortalizeze pe Maria Magdalena ca pe cel mai devotat adept al lui Hristos.

Maureen era hotărâtă s-o răzbune pe Maria, considerând-o arhetipul femeii denigrate din istorie, mama tuturor celor greșit înțeleși. Povestea ei se repeta – în esență, dacă nu și în formă exterioară – în viața tuturor celorlalte femei pe care Maureen alesese să le apere în *Povestea Ei*. Dar fusese absolut necesar ca tot ce scrisese despre Magdalena să rămână cât mai aproape de teoriile academice documentate și acceptate. Orice aluzie la vreo ipoteză „New Age" sau de alt tip care nu era susținută de dovezi concrete, referitoare la relația Mariei Magdalena cu Isus, risca să compromită întreaga lucrare și să-i distrugă credibilitatea. Astfel că, în ciuda propriilor instincte, Maureen respinsese toate teoriile „alternative" cu privire la Maria Magdalena, preferând să se rezume la datele și la informațiile indiscutabile.

La scurt timp după ce luase această hotărâre, visele îi reveniseră.

Mâna dreaptă aproape că-i înțepenise și avea impresia că obrajii i se frâng din cauza zâmbetului continuu, dar Maureen nu înceta să scrie. Ședința de autografe fusese programată să dureze două ore, cu o pauză de douăzeci de minute, iar acum depășise deja trei ore, fără nici o pauză, și era hotărâtă să continue până la ultimul client. Niciodată nu avea să refuze un potențial cititor și nu va minimaliza prin nimic publicul iubitor de carte datorită căruia visul ei devenise realitate.

Era mulțumită văzând, în mulțime, un număr rezonabil de mare de bărbați. Subiectul cărții ei ar fi sugerat un public preponderent feminin, dar Maureen voia să creadă că fusese expus într-o manieră atrăgătoare pentru orice cititor cu mintea deschisă și cu o minimă judecată solidă. Deși scopul ei principal fusese acela de a răzbuna nedreptățile suferite de personalitățile feminine ale lumii, victime ale istoricilor de sex masculin, cercetările ei relevaseră faptul că motivația celor care dăduseră dovadă de părtinire în

consemnarea istoriei fusese una pregnant politică și religioasă. Genul – masculin sau feminin – fusese un factor secundar.

Explicase acest lucru în timpul unei intervenții televizate recente, citând-o pe Maria Antoaneta ca fiind, probabil, cel mai ilustrativ exemplu al respectivei teorii socio-politice, deoarece „relatările dominante despre Revoluția Franceză fuseseră consemnate de revoluționari înșiși“. Deși fusese aproape unanim blamată pentru excesele monarhiei franceze, regina nu avusese nimic de-a face cu formarea acelor tradiții. În realitate, Maria Antoaneta „moștenise“ practicile aristocrației franceze atunci când venise din Austria pentru a se căsători cu tânărul Delfin, viitorul rege Ludovic al XVI-lea. Era fiica Mariei Tereza, iar împărăteasa austriacă nu fusese nicicând adepta exceselor și a extravaganțelor regale. Dimpotrivă, fusese întotdeauna remarcabil de severă și de parcimonioasă pentru o femeie de rangul ei, crescându-și numeroasele fiice, printre care și mica Antoaneta, cu o mână forte. Tânăra prințesă a fost nevoită, pentru a supraviețui, să se adapteze cât mai repede la obiceiurile curții franceze.

Palatul Versailles, acel monument al extravaganței monarhice, fusese construit cu zeci de ani înainte de nașterea Mariei Antoaneta, și totuși a devenit o ilustrare esențială a decadenței *ei* legendare. Celebra frază: „Țăranii suferă de foame, nu au pâine să mănânce“ a fost rostită de o curtezană regală, o femeie care murise de mult atunci când tânăra austriacă sosise în Franța. Și totuși, replica: „Dacă n-au pâine, să mănânce cozonac“ este menționată și astăzi ca un element declanșator al revoluției. Cu acest unic citat, Regimul Terorii, toată violența și vărsarea de sânge care au urmat căderii Bastiliei și-au primit justificarea. Iar biata Maria Antoaneta n-a rostit niciodată aceste cuvinte.

Maureen simțea o extraordinară simpatie pentru nenorocoasa regină a Franței. Detestată și considerată o venetică încă de când a sosit în țară, Maria Antoaneta a fost o victimă a celei mai grave discriminări. Pentru etnocentrica aristocrație franceză din secolul al XVIII-lea era cât se poate de convenabil să pună în seama reginei de origine austriacă toate relele politice și sociale din țară. Atunci când vizitase Franța, în scopuri documentare, Maureen fusese uluită de persistența acestei atitudini; ghizii de limbă engleză de la Versailles rosteau cuvinte înveninate când se refereau la regina decapitată, ignorând dovezile istorice care o exonerau pe Maria Antoaneta de multe dintre răutățile scandaloase de care fusese acuzată – și

toate acestea, în ciuda faptului că biata femeie fusese mutilată și ucisă cu două secole în urmă.

Prima călătorie la Versailles constituise un stimulent pentru cercetările ei. Citise numeroase cărți, de la cele mai documentate descrieri ale societății franceze a secolului al XVIII-lea până la romane istorice care ofereau diverse perspective asupra reginei. Imaginea generală diferea, deși nu în foarte mare măsură, de caricatura general acceptată: o femeie superficială, cu moravuri decadente, și nu foarte inteligentă. Maureen nu era de acord cu acest portret. Cum rămânea cu mama Maria Antoaneta – femeia îndurerată care și-a plâns fiica stinsă la cea mai fragedă vârstă și care apoi și-a pierdut fiul iubit? Cum rămânea cu Maria soția lui Ludovic, obiect al unei tranzacții pe proverbiala tablă de șah a politicii – o fetiță de paisprezece ani măritată cu un necunoscut dintr-o țară străină și respinsă apoi de familia și de supușii lui? Cum rămânea, de asemenea, cu Maria țapul ispășitor, o femeie care fusese ținută în captivitate în vreme ce oamenii pe care-i iubea erau măcelăriți în numele ei? Cea mai bună prietenă a Mariei, prințesa Lamballe, fusese literal ruptă în bucăți de mulțimea frenetică; bucăți din corpul ei fuseseră înfipte în vârful unor pari și purtate prin fața celulei în care zăcea regina.

Maureen hotărâse să creioneze un portret sensibil și perfect real al uneia dintre cele mai disprețuite regine din istorie. Rezultatul fusese răsunător, concretizându-se într-un capitol din *Povestea Ei*, care primise o atenție considerabilă și stârnise aprige controverse.

Dar, cu toate aceste polemici, Maria Antoaneta va ocupa întotdeauna locul al doilea, după Maria Magdalena. Iar în acest moment, tocmai despre atracția supranaturală exercitată de aceasta din urmă discuta Maureen cu blonda energică din fața ei.

– Știai că McLean este considerat un loc sacru pentru adepții Mariei Magdalena? întrebă femeia pe neașteptate.

Maureen deschise gura pentru a răspunde și o închise imediat la loc, înainte de a izbuti să bâiguie:

– Nu, nu știam nimic.

Iată că apăruse din nou, fiorul acela electric care o străbătea de fiecare dată când ceva straniu se ivea la orizont. Îl putea simți venind din nou chiar și aici, sub luminile fluorescente ale centrului comercial. Trăgând aer adânc în piept, Maureen își regăsi prezența de spirit.

-- Bine, mă dau bătută. În ce fel este orașul McLean din Virginia relevant pentru Maria Magdalena?

Femeia îi întinse o carte de vizită.

– Nu știu dacă ai puțin timp liber, dar, dacă da, te rog să treci pe la mine.

Pe cartonaș scria Rachel Martel, manager, Librăria Sacred Light.

– Nu seamănă cu ce-i aici, firește, spuse femeia despre care Maureen bănuia acum că se numește Rachel, arătând spre uriașul magazin în care se aflau. Dar cred că avem câteva cărți pe care le vei găsi foarte interesante. Scrise de localnici și publicate independent. Sunt despre Maria. Maria noastră.

Maureen trase din nou aer în piept, o întrebă dacă ea era, într-adevăr, Rachel Martel și ceru adresa librăriei.

O tuse discretă în stânga ei o îndemnă să ridice capul, și-l văzu pe directorul magazinului făcându-i semne insistente să treacă mai departe, la următorul cititor care aștepta la rând. Maureen îi întoarse privirea și reveni la Rachel.

– În după-amiaza aceasta vei fi cumva acolo? întrebă ea. E singurul moment liber pe care îl am.

– Cu siguranță voi fi. Și librăria e la doar câțiva kilometri de șoseaua principală. Orașul McLean nu e prea mare; nu-ți va fi greu s-o găsești. Dacă nu te descurci, sună-mă înainte de a pleca spre mine. Mulțumesc pentru autograf și sper să ne vedem mai târziu.

După ce o privi îndepărtându-se, Maureen ridică ochii spre director.

– Cred că totuși am nevoie de o pauză, spuse ea moale.

Paris (Primul Arondisment)
Caveau des Mousquetaires
Martie 2005

Subsolul săpat în piatră, fără ferestre, din vechea clădire era cunoscut dintotdeauna sub numele de Caveau des Mousquetaires. Amplasarea sa în apropiere de Luvru în vremurile în care acesta fusese reședința regilor Franței îi conferise o importanță strategică, una la fel de actuală și în zilele noastre. Locul fusese numit astfel după soldații pe care Alexandre Dumas îi făcuse celebri în cel mai îndrăgit roman al său. Romancierul se inspirase

în crearea personajelor sale din existența unor oameni reali, cu o misiune la fel de reală, iar subsolul era unul dintre locurile secrete de întâlnire a gărzilor reginei după ce răzbunătorul cardinal Richelieu le-a desființat. În realitate, muschetarii nu jurau credință regelui Ludovic al XIII-lea, ci reginei. Ana de Austria făcea parte dintr-o dinastie mult mai veche și mai nobilă decât cea a soțului ei.

Dumas s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști că acest loc, odinioară sacru, căzuse în mâinile inamicilor. În această noapte, cripta era locul de întrunire a unei alte confrerii secrete. Pe lângă faptul că era cu 1 500 de ani mai vechi decât muschetarii, ordinul făcuse un legământ semnat cu sânge să se opună misiunii acestora.

În lumina celor douăzeci și patru de lumânări, umbrele dansau pe ziduri, învăluind grupul de bărbați costumați în robe. Ședeau în jurul unei mese vechi, dreptunghiulare, iar figurile lor erau scăldate într-un amestec de lumini și umbre. Deși trăsăturile nu li se puteau distinge în semiobscuritate, bizara emblemă a ghildei lor era vizibilă pe fiecare dintre ei: un șnur roșu sângeriu legat strâns la gât.

Vocile șoptite vorbeau cu diverse accente: britanic, francez, italian și american. Șoaptele încetară când liderul grupului își luă locul în capul mesei. În fața lui, un craniu uman așezat pe un platou de aur filigranat strălucea în lumina lumânărilor. De o parte a craniului se afla un potir decorat cu spirale aurii incrustat cu pietre prețioase identice cu cele de pe platou. De cealaltă parte se vedea un crucifix din lemn, lucrat manual, silueta lui Isus fiind reprezentată cu fața în jos.

Conducătorul grupului atinse craniul cu un gest plin de venerație, înainte de a ridica potirul auriu, plin cu un lichid roșu, vâscos. Apoi vorbi într-o engleză cu accent de Oxford:

– Sângele Învățătorului Dreptății.

Și bău încet, după care îi înmână potirul celui din stânga sa. Acesta îl luă cu un semn de încuviințare, repetă formula în limba franceză și bău la rândul lui. Fiecare membru al ghildei repetă acest ritual, vorbind în limba sa, până ce potirul reveni în capul mesei.

Liderul îl așeză în fața lui, apoi ridică platoul și sărută evlavios craniul pe frunte. Apoi îl trecu vecinului din stânga, și ritualul se reluă, până ce toți membrii grupului sărutară craniul. Între ei domnea o tăcere absolută, ca și cum gestul ar fi fost prea sacru pentru a fi înjosit prin cuvinte.

Craniul ajunse din nou în capul mesei, în fața liderului. Acesta ridică platoul în aer, deasupra capului, și apoi îl așeză pe masă cu un gest elaborat, însoțit de cuvintele:

– Cel dintâi. Unicul.

După o scurtă întrerupere, liderul luă crucifixul din lemn, îl întoarse astfel încât silueta răstignită să fie cu fața spre el, îl ridică până la nivelul ochilor… și scuipă cu sete în fața lui Isus Hristos.

... Sarah-Tamar vine adesea și citește, peste umărul meu, ceea ce scriu. Ea mi-a amintit că n-am vorbit despre Petru și despre ceea ce este îndeobște cunoscut ca lepădarea de Isus.

Sunt unii care îl judecă aspru și-l numesc Petru in Gallicantu – Petru care s-a Lepădat, dar nu sunt drepți cu el. Cei care-l critică nu știu că Petru n-a făcut nimic altceva decât să împlinească dorințele lui Isa. Am auzit că unii dintre adepți zic azi că Petru a împlinit o profeție a lui Isa, că Isa i-a spus: „Te vei lepăda de mine", iar Petru a răspuns: „Nu, nu mă voi lepăda".

Acesta este adevărul. Isa i-a cerut să se lepede de el. Nu a fost o profeție, ci o poruncă. Isa știa că, dacă se va întâmpla ce era mai rău, va avea nevoie ca Petru, dintre toți ucenicii săi credincioși, să scape nevătămat. Datorită fermității lui Petru, învățăturile vor continua să se răspândească în întreaga lume, așa cum a visat Isa dintotdeauna. Deci Isa i-a spus: „Te vei lepăda de mine", dar, îndurerat, Petru i-a răspuns: „Nu, nu pot". Dar Isa a continuat: „Trebuie să te lepezi de mine pentru ca tu să fii în siguranță, iar învățăturile despre Cale să dăinuiască".

Acesta este adevărul despre „lepădarea" lui Petru. Nu a fost în fapt o lepădare, căci el a respectat porunca învățătorului său. Aceste lucruri le știu neîndoielnic, fiindcă am fost acolo și le-am văzut.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA UCENICILOR

Capitolul patru

McLean, Virginia
martie 2005

Inima îi bătea anormal de repede în vreme ce străbătea autostrada care trecea prin McLean. Fusese luată absolut pe nepregătite de ciudata invitație a lui Rachel Martel, dar acum era emoționată și nerăbdătoare. Întotdeauna fusese așa; viața ei era o înșiruire de evenimente bizare și adesea profunde, de coincidențe extraordinare care își puneau asupra ei o amprentă de neșters. Să fie și aceasta una dintre acele întâmplări supranaturale? Orice lucru care ar fi putut avea o legătură oarecare cu Maria îi stârnea o curiozitate intensă. Curiozitate? Nu era un cuvânt suficient de puternic pentru a exprima realitatea. Obsesie? Poate că acesta era mai corect.

Relația sa cu legenda Mariei Magdalena fusese o forță dominantă în viața ei încă din primele zile ale documentării pentru *Povestea Ei*. Încă de la acea primă viziune din Ierusalim avusese senzația pregnantă că Maria Magdalena era o femeie în carne și oase, aproape o prietenă. Pe când lucra la versiunea finală a cărții ei, se simțea ca și când ar fi apărat o bună prietenă defăimată de presă. Relația ei cu Maria era una foarte reală. Sau, poate mai bine spus, era suprarealistă.

Deși micuță, librăria Sacred Light avea o vitrină amplă, în care erau expuși îngeri de cele mai diverse feluri și în cele mai variate decoruri. Erau cărți despre îngeri, figurine și nenumărate cristale însoțite de lucrări artistice înfățișând heruvimi. Maureen își spuse că Rachel în sine avea o înfățișare angelică: ușor durdulie, cu bucle de un blond auriu ce-i încadrau chipul dulce. La ședința de autografe purtase chiar un costum din pânză albă, vaporoasă.

Clinchetul melodios al clopoţeilor răsună când Maureen deschise uşa şi păşi în ceea ce părea a fi o versiune mai mare a decorului din vitrină. Rachel Martel era aplecată asupra tejghelei, căutând sub sticla acesteia pentru a identifica o bijuterie dorită de o clientă.

– Acesta? o întrebă ea pe tânăra ce părea să aibă optsprezece sau nouăsprezece ani.

– Da, acela, răspunse fata aplecându-se la rândul ei pentru a vedea îndeaproape micul cristal de culoarea lavandei, montat în argint. E ametist, nu-i aşa?

– De fapt, este ametrin, o corectă Rachel.

Tocmai remarcase că Maureen era cea care declanşase clopoţeii de la intrare şi-i oferi un zâmbet fugar, de tipul „termin imediat", înainte de a-şi continua discuţia cu clienta.

– Ametrinul este un ametist care conţine în interior un fragment de citrin. Iată, dacă îl ţinem în lumină, îi putem vedea splendidul centru auriu.

Adolescenta cerceta atentă cristalul.

– E atât de drăguţ! exclamă ea. Dar mi s-a spus că mie îmi trebuie ametist. Şi acesta face aceleaşi lucruri?

– Da, şi chiar mai mult, surâse Rachel cu răbdare. Despre ametist se spune că amplifică esenţa spirituală, iar citrinul este util pentru echilibrarea emoţiilor în corpul fizic. Împreună, formează o combinaţie plină de forţă. Dar, dacă preferi, am aici şi ametiste pure.

Maureen asculta conversaţia lor cu jumătate de ureche; era mult mai curioasă cu privire la cărţile despre care îi vorbise Rachel. Volumele de pe raft păreau a fi aşezate în funcţie de subiect, aşa că le trecu rapid în revistă. Erau cărţi despre indienii americani, unele despre celţi, asupra cărora, într-o altă zi, Maureen ar fi zăbovit mai mult, şi altele despre atotprezenţii îngeraşi.

În dreapta acestora se aflau câteva cărţi de filozofie creştină. „Aha, înseamnă că mă apropii", îşi spuse ea. Continuă să citească titlurile, dar se opri brusc. Ajunsese la un volum gros, alb, pe care titlul era scris cu litere mari şi negre: *MAGDALENA*.

– Văd că te-ai descurcat bine şi fără ajutorul meu!

Maureen tresări; n-o auzise pe Rachel apropiindu-se. Clopoţeii sunară când tânăra ieşi din magazin, ţinând în mână o punguţă alb cu albastru în care se afla cristalul preferat.

– Aceasta este una dintre cărțile despre care îți spuneam. Restul sunt mai degrabă niște broșuri. Uite, cred că ar trebui să te uiți la asta.

Și Rachel luă de pe raft o cărticică subțire. Era roz și părea să fi fost scoasă la imprimanta unui computer personal. *Maria în McLean* scria pe copertă cu litere Times New Roman de 24 de puncte.

– Despre care Marie este vorba? întrebă Maureen.

În vreme ce își scria cartea, urmase câteva piste de cercetare interesante, descoperind apoi că se refereau nu la Magdalena, ci la Fecioara Maria.

– Despre Maria *ta*, preciză Rachel cu un surâs.

Maureen îi oferi drept răspuns un zâmbet vag. „Maria mea, într-adevăr". Așa simțea în ultima vreme.

– Nu a fost nevoie de această precizare, deoarece cartea a fost scrisă de un localnic. Comunitatea spirituală din McLean știe că este vorba despre Maria Magdalena. Așa cum ți-am spus mai devreme, ea are adepții ei aici. Și Rachel continuă să-i explice că, timp de multe generații, locuitorii acestui mic orășel din Virginia avuseseră viziuni de ordin spiritual. În ultimul secol, Isus a fost văzut aici de aproape o sută de ori, toate aparițiile fiind documentate. Partea ciudată este aceea că adesea e văzut stând pe marginea drumului – a drumului principal, cel pe care ai venit și tu până aici. În câteva viziuni, Isus era pe cruce, fiind văzut tot de pe drumul principal. În altele a fost văzut mergând alături de o femeie. În repetate rânduri, această femeie a fost descrisă ca fiind micuță și având părul lung. Rachel răsfoi broșura, arătându-i diverse capitole. Prima viziune de acest tip a fost înregistrată la începutul secolului XX; femeia care a avut-o se numea Gwendolyn Maddox, și totul s-a petrecut în grădina din spatele casei ei. Ea a insistat că femeia aflată alături de Isus era Maria Magdalena, în vreme ce preotul ei susținea că de fapt fusese vorba despre Hristos și *Fecioara* Maria. Cred că ești mai bine văzut de Vatican dacă o vezi pe *Ea.* Dar buna noastră Gwen nu s-a lăsat convinsă: fusese vorba despre Maria Magdalena. A spus că nu-și dă seama cum de știe, dar știe în mod cert. Și Gwen a mai declarat că viziunea a vindecat-o definitiv de o artrită reumatoidă urâtă de tot. După acest moment, a ridicat un altar și și-a deschis grădina pentru accesul publicului. Chiar și astăzi, oamenii din oraș se roagă Mariei Magdalena pentru însănătoșire. E de asemenea interesant că nici unul dintre urmașii lui Gwen n-a suferit vreodată de artrită reumatoidă, cu toate că, din câte știu eu, afecțiunea este ereditară. Eu sunt în mod special recunoscătoare pentru

acest lucru, la fel ca mama și ca bunica mea. Sunt stră-strănepoata lui Gwendolyn.

Maureen privi broșura din mâna ei; nu observase cuvintele scrise cu litere mici în partea de jos a copertei: „de Rachel Maddox Martel". Rachel îi întinse cărticica.

– Poftim, e un cadou. Cuprinde povestea lui Gwen și câteva detalii despre viziunile ei. Cât despre cealaltă carte, continuă ea atătând spre volumul alb cu titlul *MAGDALENA,* este și scrisă de un localnic din McLean. Autoarea a petrecut mult timp investigând aparițiile în zonă ale Mariei, dar s-a implicat din plin și în alte cercetări. Cartea aceasta cuprinde tot ce se poate despre teoriile referitoare la Magdalena, și după părerea mea unele sunt mult exagerate, chiar și pentru gustul meu. Dar e o lectură fascinantă, și nu vei găsi acest volum nicăieri altundeva, fiindcă nu a fost distribuit în librării.

– Îl cumpăr, desigur, spuse Maureen puțin absentă, fiindcă gândurile îi zburau în diverse direcții deodată. De ce crezi că viziunile au avut loc în McLean? Adică, din atâtea locuri în America, de ce Magdalena a ales să apară tocmai aici?

Rachel zâmbi și ridică ușor din umeri.

– Nu știu. Poate că apare și în alte locuri din America, dar cei de acolo nu vorbesc despre asta. Sau poate orașul nostru are ceva special. Un singur lucru știu: toți cei interesați de viața Mariei Magdalena ajung, mai devreme sau mai târziu, în McLean. Nici nu pot să-ți spun câți oameni vin în librăria mea căutând anumite cărți despre ea. Și, la fel ca tine, nu știu nimic despre aparițiile ei aici. Nu poate fi o simplă coincidență, nu crezi? Eu cred că Maria îi atrage pe adepții ei la noi, în McLean.

Maureen se gândi o clipă înainte de a răspunde.

– Știi, începu ea ezitând, căutându-și cuvintele, când mi-am făcut aranjamentele pentru drum, aveam de gând să stau în D.C. Am acolo o bună prietenă, și mi-ar fi fost ușor să fac un drum cu mașina în McLean pentru ședința de autografe. Ar fi fost și mai comod în ceea ce privește zborul, dar în ultima clipă am hotărât să vin aici.

Rachel zâmbi larg auzind cuvintele ei.

– Înțeleg. Maria este cea care te-a adus aici. Promite-mi că, dacă o vei vedea cât timp vei sta în McLean, nu vei uita să-mi telefonezi și să-mi spui și mie.

– Tu ai văzut-o vreodată?

Rachel bătu ușor cu unghia în coperta rozalie a broșurii.

– Da, și așa se explică modul în care viziunile au fost transmise din generație în generație în familia mea, răspunse ea pe un ton surprinzător de lejer. Prima dată s-a întâmplat când eram foarte mică. Aveam patru sau cinci ani, cred. Eram în grădina bunicii, la altar. Atunci, când am văzut-o prima oară, Maria era singură. A doua viziune am avut-o pe când eram adolescentă. A fost una „la marginea drumului“, cum spunem noi aici, iar Maria era împreună cu Isus. Mi s-a părut tare straniu; eram într-o mașină plină de fete și ne întorceam de la un meci de fotbal al școlii. Era o seară de vineri. Conducea sora mea mai mare, și, când am trecut de o curbă în șosea, am văzut un bărbat și o femeie venind spre noi. Judy a încetinit, crezând că oamenii aveau nevoie de ajutor. Atunci ne-am dat seama ce e. Stăteau acolo pur și simplu, încremeniți în timp, cu o aură în jurul lor. Tulburată, Judy a început să plângă. Fata care stătea lângă ea, pe scaunul din față, a început să întrebe ce s-a întâmplat și de ce ne-am oprit. Așa mi-am dat seama că fetele celelalte nu-i vedeau; numai eu și sora mea îi puteam zări. M-am întrebat mult timp dacă genetica are ceva de-a face cu viziunile. În familia mea au fost atât de multe, și am avut dovezi clare că noi puteam vedea lucruri care altora le erau invizibile. Nici acum nu știu răspunsul la această întrebare. Desigur, există oameni aici, în McLean, care au avut și ei viziuni, fără a fi înrudiți cu mine.

– Toate aparițiile au fost văzute de femei?

– Oh, da, de partea asta uitasem să-ți spun. Din câte știu eu, atunci când Maria e singură, e văzută de o femeie; când e împreună cu Isus, o pot vedea persoane de ambele sexe. Și totuși, foarte rar se întâmplă ca aparițiile ei să fie văzute de bărbați. Sau poate că nu se întâmplă chiar atât de rar, dar mă gândesc că bărbații ezită să vorbească în public despre aceste lucruri.

– Înțeleg, încuviință Maureen. Rachel, cât de clar ai văzut-o? Adică, i-ai putea descrie chipul în amănunt?

Rachel continua să zâmbească în modul acela încrezător și fericit, care ei i se părea neobișnuit de liniștitor. Faptul că vorbea astfel cu cineva despre acele viziuni, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, îi dădea un surprinzător sentiment de siguranță. La urma urmei, dacă ea însăși era dusă cu pluta, uite că se afla într-o companie plăcută!

– Pot face mai mult decât să ți-l descriu, răspunse Rachel. Vino aici!

Luând-o de braț, o conduse în partea din spate a magazinului și-i arătă spre peretele din spatele casei de marcat. Dar Maureen zărise deja portretul. Era o pictură în ulei, reprezentând o femeie cu păr arămiu, minunat de frumoasă și cu cei mai extraordinari ochi de culoarea alunei.

Rachel îi urmărea atentă reacțiile, așteptând să vorbească. Dar aștepta degeaba. Maureen rămăsese fără cuvinte.

– Înțeleg că voi două deja v-ați întâlnit, spuse ea în cele din urmă.

Oricât de împietrită rămăsese Maureen în fața tabloului, ceea ce urmă o ului și mai tare. După momentul șocului inițial, începu să tremure, și curând izbucni în lacrimi.

Rămase acolo plângând vreme de un minut sau două, zguduită la început de hohote, care se domoliră treptat. Simțea o tristețe teribilă, o durere adâncă, chinuitoare, dar nici măcar nu era pe deplin sigură că tristețea era a ei; mai degrabă parcă trăia suferința femeii din tablou. Dar apoi totul se schimbă; după izbucnirea inițială, plânsul începu să fie mai degrabă o ușurare, și Maureen se lăsă pradă lacrimilor. Pictura aceea era un fel de confirmare; femeia din visul ei devenise reală.

Femeia din vis, care se întâmplă să fie Maria Magdalena.

Amabilă, Rachel prepară un ceai de plante în cămăruța din spate a librăriei și o invită pe Maureen să stea puțin în micul depozit alăturat. Doi tineri în căutarea unor cărți de astrologie intraseră în magazin, și Rachel se duse să-i ajute. Maureen se așeză la un mic birou, în spate, bând ceaiul de mușețel și sperând că afirmația de pe cutie – „are efect liniștitor" – nu era doar o reclamă gratuită.

Când rezolvă problema cu tinerii clienți, Rachel reveni la ea.

– Te simți bine acum?

Maureen încuviință și luă încă o gură de ceai.

– Bine, mulțumesc. Rachel, îmi pare rău pentru izbucnirea de mai devreme, dar... Tu ai pictat tabloul?

Ea înclină din cap.

– Talentul artistic e o moștenire de familie. Bunica mea e sculptoriță; a lucrat câteva versiuni în lut ale Mariei. Adesea m-am întrebat dacă acesta e oare motivul pentru care ea ne apare nouă, fiindcă avem abilitatea de a o exprima într-un fel sau altul.

– Sau, poate, fiindcă artiștii au o mai mare deschidere spirituală. E chestia aceea cu emisfera dreaptă a creierului, nu-i așa?

– Posibil. Eu cred că e o combinație a celor două, cel puțin. Dar să-ți spun altceva. Cred din toată inima că Maria vrea să fie auzită. Aparițiile ei în McLean au devenit mai dese în ultimii zece ani. Anul trecut aproape că mă bântuia continuu, și am știu că trebuie s-o pictez pentru a-mi regăsi liniștea. Odată ce portretul a fost terminat și pus la locul lui, pe perete, am izbutit și eu să dorm din nou. De fapt, de atunci n-am mai văzut-o niciodată.

În camera ei de hotel, mai târziu în seara aceea, Maureen rotea în mâini paharul cu vin roșu, privindu-l absentă. Își ridică apoi ochii spre televizor, deschis pe un canal oarecare, și încercă din răsputeri să nu se lase impresionată de gazda ultraconservatoare a emisiunii. În ciuda aparentei ei forțe morale, Maureen detesta confruntările. Chiar și posibilitatea ca la emisiunea respectivă să se discute despre cartea ei i se părea dureroasă. Era ca și cum s-ar fi uitat la un cutremurător accident de mașină – nu-și putea desprinde privirile de ceea ce vedea, oricât de neplăcută ar fi fost imaginea.

Moderatorul își prezentă stimatul oaspete, căruia îi și adresă o întrebare:

– Nu este acesta oare încă unul dintr-o lungă serie de atacuri la adresa Bisericii?

Numele Magnus O'Connor, episcop, apăru sub figura preotului înfuriat, care răspunse cu un inconfundabil accent irlandez:

– Desigur. De secole îndurăm jignirile unor indivizi corupți, care încearcă să terfelească, pentru propriul câștig, credința a milioane de oameni. Acești extremiști feminiști trebuie să accepte faptul că toți apostolii recunoscuți au fost bărbați.

Maureen renunță; nu avea puterea să asculte așa ceva în seara asta; fusese o zi lungă și încărcată emoțional. Apăsând o tastă pe telecomandă, închise gura clericului, dorindu-și să fie la fel de ușor și în viața reală.

– Pupă-mă, Sfinția Ta, mormăi ea și se duse să se culce.

O rază de lumină din exteriorul camerei de hotel se reflecta pe cele două obiecte care o ajutau să doarmă: un pahar pe jumătate plin cu vin roșu și o cutie cu somnifere ușoare. Într-o scrumieră de cristal de lângă veioză se afla anticul inel de aramă din Ierusalim.

Maureen se răsuci agitată în pat; tentativa ei de a-și asigura un somn bun nu dăduse roade. Visul revenise, pe atât de persistent pe cât era de nedorit.

Începuse la fel ca de fiecare dată: agitația, sudoarea, mulțimea de oameni. Dar, când ajunse la partea în care o vedea pentru prima dată pe femeia cu părul lung, totul dispăru. Maureen fu absorbită într-un neant a cărui durată nu putea fi știută.

Și apoi visul se schimbă.

Într-o zi frumoasă, pe țărmul Mării Galileei, un băiețel alerga la câțiva pași în fața mamei lui. Nu avea ochii ei uimitori, de culoarea alunei, și nici părul bogat, arămiu, al surorii lui. Avea o cu totul altă înfățișare, întunecată și intensă, surprinzător de mohorâtă pentru un copil atât de mic. Alergând de-a lungul țărmului, ridică o piatră interesantă, care îi atrăsese privirea, și o ținu în lumina soarelui.

Mama îi strigă să nu se depărteze prea mult în apă. Astăzi nu purta vălul impus, iar părul ei lung, despletit, îi flutură în jurul feței când se aplecă să ia mâna fetiței – o perfectă copie în miniatură a ei înseși.

O voce de bărbat strigă un îndemn similar fetei, care se smulsese din strânsoarea mamei și fugise spre fratele ei. Copilul îi aruncă o privire refractară, dar mama izbucni în râs și, întorcând ușor capul, adresă un mic surâs cald bărbatului care mergea în spatele ei. Pentru această plimbare cu familia lui, își pusese un veșmânt nealbit, fără cingătoare – nu roba albă, imaculată, pe care o purta în public. Își dădu la o parte din ochi șuvițele

lungi de păr castaniu și-i întoarse zâmbetul, cu o expresie de dragoste și bucurie.

Maureen se pomeni aruncată brusc înapoi, trează, de parcă ar fi fost azvârlită fizic din vis în camera ei de hotel. Tremura. Visele o tulburau de fiecare dată, dar acesta de acum fusese mult mai deconcertant, din cauza senzației aceleia de zbor prin spațiu și timp. Respira gâfâit și făcu un efort susținut să-și recapete stăpânirea de sine și să se liniștească.

Tocmai începea să-și revină, când deveni conștientă de ceva care se mișca în celălalt capăt al camerei, în prag. Era sigură că auzise un foșnet, dar mai degrabă simți decât zări silueta care apăru în cadrul ușii. Ceea ce văzu era de fapt imposibil de definit – o formă, o siluetă, o mișcare. Dar nu conta. Maureen știa cine e, la fel de sigur cum știa că nu mai visează. Era *Ea*. Și era aici, în camera ei.

Înghiți cu greu. Gura îi era uscată din cauza șocului și a spaimei. Știa că silueta din prag nu făcea parte din lumea fizică, dar nu-și dădea seama cu siguranță dacă acest lucru era liniștitor sau nu. Își adună întregul curaj și izbuti să șoptească spre silueta din ușă:

– Ce... Spune-mi cum te pot ajuta. Te rog!

Ca răspuns, se auzi un foșnet ușor, ca un văl fluturând sau ca vântul în frunzele toamnei, și apoi, nimic. Viziunea dispăru la fel de rapid cum apăruse.

Maureen sări din pat și aprinse lumina; ceasul digital arăta 4.10. În Los Angeles era cu trei ore mai devreme. „Iartă-mă, părinte“, își spuse ea luând telefonul de pe noptieră și formând numărul atât de repede cât îi permiseră degetele tremurânde. Avea nevoie de prietenul ei bun și poate – *poate* – de un preot.

Vocea insistentă a lui Peter, cu acel liniștitor accent irlandez al lui, o readuse cu picioarele pe pământ.

– Este extrem de important să ții evidența tuturor acestor... ei bine... viziuni. Sper că le notezi undeva.

– Viziuni? Te rog să nu alarmezi tot Vaticanul din cauza mea, Pete! Mai bine mor decât să devin o bizarerie demnă de inchiziția catolică.

– Ei, Maureen, nu ți-aș face niciodată așa ceva. Dar dacă e vorba *într-adevăr* despre niște viziuni? Nu poți ignora pur și simplu potențiala importanță a ceea ce ai văzut.

– În primul rând, au fost numai două așa-numite viziuni. Restul au fost vise. Foarte vii și intense, dar vise, nimic altceva. Poate că de vină e nebunia mea genetică. Știi doar, așa e în familia noastră. La naiba, oftă ea audibil, chestia asta mă sperie! Iar tu ar trebui să mă ajuți să mă liniștesc, îți amintești?

– Îmi pare rău. Ai dreptate, și chiar vreau să te ajut. Dar promite-mi că notezi datele și orele la care ai avut vizi… visele. Doar pentru știința noastră. Ești istoric și jurnalist deopotrivă, așa că ar trebui să știi că documentarea datelor de care dispui este esențială.

Maureen își permise un mic hohot de râs.

– Oh, da, și sigur avem de-a face cu date istorice! Apoi suspină și adăugă: Bine, am s-o fac. Poate că într-o zi mă va ajuta să pricep ce înseamnă toate astea. Dar simt că se întâmplă atât de multe undeva mai în adânc, și totul e absolut în afara posibilității mele de control.

Trebuie să scriu acum despre Nataniel, căruia noi îi spunem Bartolomeu, căci am fost mișcată de loialitatea lui. Bartolomeu era abia un tinerel când ni s-a alăturat, în Galileea. Și cu toate că a fost alungat din casa nobilului său tată, Tolma din Canae, când l-am întâlnit, ne-a fost limpede că nimic în el nu era incorigibil; neîndoielnic că un patriarh crud și nechibzuit a judecat în mod greșit frumusețea și potențialul unui suflet atât de prețios, un fiu minunat. Isa a înțeles și el acest lucru, imediat.

Pentru a-l înțelege pe Bartolomeu, e de-ajuns să-l privești în ochi. În afara lui Isa și a fiicei mele, n-am văzut la nimeni o asemenea bunătate și puritate. Curăția i se citea în ochi - un suflet pur și neîntinat. În ziua în care a venit în casa mea din Magdala, băiețelul meu i s-a urcat în poală și a rămas acolo toată seara. Copiii sunt cei mai corecți judecători, iar eu și Isa am zâmbit unul către celălalt, peste masă, când l-am văzut pe micul Ioan în brațele noului său prieten. Ioan ne-a confirmat astfel ceea ce amândoi am știut de cum ne-am uitat la Bartolomeu: era o parte a familiei noastre și așa va fi mereu.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA UCENICILOR

Capitolul cinci

Los Angeles
aprilie 2005

Maureen se simțea extenuată în vreme ce își conducea mașina spre valetul din parcarea elegantei clădiri de apartamente de pe Wilshire Boulevard. Îl lăsă pe Andre să parcheze mașina în locul ei și-l rugă să-i aducă geanta sus. Întârzierea zborului de la Dulles, combinată cu neputința ei de a dormi cu o noapte în urmă, îi lăsase nervii într-o stare delicată.

Ultimul lucru pe care îl dorea sau de care avea nevoie era o surpriză, dar exact asta o aștepta când intră în hol.

– Bună seara, domnișoară Paschal. Scuzați-mă!

Laurence era recepționerul clădirii. Mititel și meticulos de felul lui, ieși din spatele biroului, agitându-se, și se apropie de ea.

– Iertați-mă, dar a trebuit să intru în apartamentul dumneavoastră în această după-amiază. Pachetul era prea mare pentru a-l putea păstra aici, în hol. Ar trebui să ne anunțați dinainte atunci când așteptați un colet de asemenea dimensiuni.

– Pachet? Ce pachet? Nu așteptam nimic.

– Ei, în mod cert este pentru dumneavoastră. Probabil că aveți un admirator foarte înfocat!

Nedumerită, Maureen îi mulțumi omului și luă ascensorul, urcând la etajul unsprezece. Când ușile se deschiseră, o izbi în plin parfumul greu al florilor. Mirosul deveni de zece ori mai puternic când intră în apartamentul ei, neputându-și stăpâni un suspin de uimire. Camera de zi abia dacă se mai zărea printre atâtea flori. Sofisticate aranjamente florale erau pretutindeni, unele înalte, pe suporturi, altele în vaze de cristal așezate pe masă.

Toate era variațiuni pe aceeași temă: trandafiri roșii, cale și crini albi de Casablanca. Pe deplin înfloriți, crinii emanau parfumul acela greu care o întâmpinase.

Nu era nevoie să caute cartea de vizită. Era perfect vizibilă pe zidul îndepărtat al camerei de zi, într-un tablou uriaș ce înfățișa o scenă clasică, pastorală. Trei păstori în veșminte lungi, cu cununi de laur pe cap, erau strânși în jurul unui obiect mare ce părea o piatră funerară și arătau spre o inscripție de pe aceasta. Punctul focal al picturii era o femeie, o păstoriță cu părul roșcat, după toate aparențele, cea care îi îndruma.

Figura ei fusese astfel pictată încât s-o oglindească, inconfundabil, pe cea a lui Maureen.

Les Bergers d'Arcadie. Peter citi înscrisul de pe plăcuța metalică aflată la baza ramei, impresionat de copia excelentă aflată în camera de zi a lui Maureen.

– De Nicolas Poussin, maestru francez al barocului. Am văzut originalul; este expus la Luvru.

Ușurată că vărul ei venise atât de repede, Maureen îl ascultă în tăcere, în vreme ce el continuă:

– Adică, în traducere, *Păstorii din Arcadia.*

– Nu știu dacă ar trebui să fiu nemărginit flatată sau complet șocată. Spune-mi, te rog, că, în original, nu se pare că eu i-aș fi servit drept model păstoriței.

Peter izbucni ușor în râs.

– Nu, nu! Asemănarea pare a fi contribuția personală a celui care a realizat reproducerea ori a celui care a trimis-o. Dar cine e...?

Maureen clătină din cap și-i întinse un plic mare.

– A fost trimis de cineva pe nume... Sinclair și nu mai știu cum. N-am idee cine e.

– Un fan? Un fanatic? Un țicnit care a ieșit la lumină după ce ți-a citit cartea?

Maureen râse la rândul ei, un râs mai degrabă nervos.

– Tot ce se poate. În ultimele luni am primit, prin intermediul editorului meu, câteva scrisori foarte bizare.

– De la admiratori sau dimpotrivă?

– Ambele.

Peter scoase din plic o filă elegantă de pergament, acoperită cu un scris caligrafic. O floare de crin gravată, simbolul vechi de secole al monarhiei franceze, decora un colț al filei. În partea de jos, numele autorului, Bérenger Sinclair, era scris cu litere aurite. Peter își puse pe nas ochelarii și citi cu glas tare:

> Draga mea domnișoară Paschal,
>
> Te rog să-mi ierți acest deranj.
>
> Cred că am răspunsurile pe care le cauți, iar dumneata deții unele dintre cele pe care le aștept eu. Dacă ai curajul de a-ți susține convingerile și de a lua parte la o uluitoare expediție pentru dezvăluirea adevărului, sper că mi te vei alătura în Paris la solstițiul de vară. Magdalena însăși solicită prezența dumitale. N-o dezamăgi. Poate că acest tablou îți va incita subconștientul. Gândește-te la el ca la o hartă – o hartă către viitorul dumitale și, poate, către trecut. Am încredere că vei onora mărețul nume Paschal, așa cum a încercat să facă și tatăl dumitale.
>
> Cu sinceritate,
> Bérenger Sinclair

– Mărețul nume Paschal? Tatăl tău? întrebă Peter. Ce crezi că vrea să spună?

– N-am idee.

Maureen încerca să înțeleagă despre ce era vorba. Referirea la tatăl ei o tulburase, dar nu voia ca Peter să-și dea seama de asta, așa că răspunse pe un ton lejer:

– Știi cum e familia tatălui meu – de prin pădurile și mlaștinile Louisianei. Nu-i nimic măreț la ea doar dacă nu cumva socotești sminteala drept măreție.

Peter rămase tăcut, așteptând ca ea să continue. Maureen vorbea rareori despre tatăl ei, și acum era curios să vadă dacă va mai spune ceva. Se simți însă ușor dezamăgit când ea se mărgini să ridice din umeri în semn că nu mai are nimic de zis.

Maureen luă scrisoarea din mâna lui și o citi din nou.

– Ciudat! La ce răspunsuri crezi că se referă? În nici un caz nu are cum să știe despre visele mele. Nimeni nu știe, cu excepția mea și a ta.

Peter privi în jur, la opulenta etalare a florilor și la tabloul uriaș.

– Indiferent cine e individul, tot scenariul ăsta îmi miroase a două lucruri: fanatism și bani mulți. Și experiența îmi spune că nu-i deloc o combinație bună.

Ea îl asculta doar cu jumătate de ureche.

– Uită-te la calitatea hârtiei. E extraordinară! Cât se poate de franțuzească. Și desenul de pe margini... Ce să fie oare? Struguri? Modelul acela îi amintea de ceva, și, în clipa următoare, adăugă: Mere albastre?

Potrivindu-și ochelarii la ochi, Peter privi în partea de jos a filei.

– Mere albastre? Hmmm, s-ar putea să ai dreptate. Uită-te aici, pare a fi scrisă o adresă la baza paginii. Le Château des Pommes Bleues.

– Franceza mea nu e perfectă, dar am impresia că asta înseamnă ceva cu mere albastre.

Peter încuviință printr-o mișcare a capului.

– Castelul – sau casa – Merelor Albastre. Chestia asta îți spune ceva?

Maureen dădu încet din cap, gândindu-se.

– La naiba, e ceva, dar nu-mi pot aminti. Știu că în cercetările mele am dat de o referire la merele albastre. Cred că e un fel de cod. Are legătură cu niște grupări religioase din Franța, care o venerau pe Maria Magdalena.

– Sunt cei care credeau că, după Răstignire, ea a fugit în Franța?

Maureen înclină din cap.

– Biserica i-a persecutat, considerându-i eretici, deoarece pretindeau că învățăturile lor provin direct de la Isus. Au fost nevoiți să se ascundă și au format societăți secrete, iar una dintre ele avea ca simbol merele albastre.

– Bine, dar care să fie semnificația merelor albastre?

– Nu-mi amintesc, răspunse ea. Dar cunosc pe cineva care știe.

Marina del Rey, California
aprilie 2005

Maureen străbătu cheiul din Marina del Rey. Iahturi luxoase, jucării ale favorizaților sorții din Hollywood, străluceau în soarele californian. Un surfer într-un tricou pe care scria: „Doar o altă zi tâmpită în paradis“ îi făcu semn de pe puntea unui mic vas. Era bronzat, iar părul i se decolorase de la razele fierbinți ale soarelui. Maureen nu-l cunoștea, dar zâmbetul lui larg și sticla de bere pe care o ținea în mână sugerau că tipul se află într-o

dispoziție foarte prietenoasă. Își flutură și ea mâna spre el, își continuă drumul spre un complex de restaurante și buticuri turistice, apoi intră la El Burrito, un local mexican cu o curte interioară pe apă.

– Reenie! Aici sunt!

Maureen o auzi înainte de a o vedea, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori. Se întoarse în direcția vocii și o zări pe prietena ei bând o margarita cu mango la o masă afară.

Tamara Wisdom era exact opusul ei. Cu un corp sculptural și cu tenul măsliniu, emana o frumusețe exotică. Avea părul negru și drept, lung până la talie, și îl împestrița cu diverse culori intense, în funcție de dispoziția de moment. Astăzi în el luceau nuanțe violete. În nas purta un diamant surprinzător de mare – cadou din partea unui fost prieten, renumit regizor de film. La urechi purta mai mulți cercei, iar peste bluza de dantelă neagră avea câteva amulete cu modele ezoterice. Deși se apropia de patruzeci de ani, părea mai tânără cu un deceniu.

Tammy era stridentă, ostentativă și dogmatică, pe când Maureen era conservatoare, discretă și precaută. Deși atât de deosebite în muncă și în viață în general, izbutiseră să găsească un domeniu care să le apropie, și deveniseră în scurt timp prietene bune.

– Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp pentru mine atât de repede, Tammy.

Maureen se așeză la masă și comandă un ceai cu gheață. Tammy își dădu ochii peste cap, dar era prea incitată de motivul întâlnirii pentru a se mai sinchisi de alegerea atât de conservatoare a prietenei sale în materie de băutură.

– Glumești?! exclamă ea. Bérenger Sinclair umblă după tine, și tu îți închipui că eu aș putea sta răbdătoare fără să aflu toate detaliile suculente?

– Ei bine, la telefon te-ai arătat destul de sfielnică, așa că ai face bine să-ți revezi conduita. Nici nu pot să cred că-l cunoști pe acest individ.

– Iar eu nu pot să cred că tu nu-l cunoști. Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai publicat o carte în care vorbești despre Maria Magdalena fără să fi fost să te documentezi în Franța? Și mai spui că ești ziaristă!

– Sunt, într-adevăr, ziaristă, și exact de asta nu m-am dus în Franța. Nu mă interesează toate chestiile acelea cu societățile secrete. Asta-i departamentul tău, nu al meu. Eu am preferat să plec în Israel, pentru cercetări serioase privind evenimentele din secolul întâi.

Polemica era o caracteristică a prieteniei lor. Maureen o cunoscuse pe Tammy în cursul cercetărilor ei; o prietenă comună i-o prezentase atunci

când aflase că se documenta cu privire la viața Mariei Magdalena. Tammy publicase câteva cărți pe tema societăților secrete și a alchimiei, iar un documentar pe care îl realizase despre tradițiile spirituale secrete referitoare la venerarea Mariei Magdalena primise aprecieri deosebite. Maureen fusese uimită să afle ce legături strânse erau între pasionații domeniului ezoteric, căci se părea că Tammy îi cunoaște pe toți. Și, cu toate că își dăduse seama rapid că modul de lucru al prietenei ei era mult diferit de ceea ce căuta ea din punctul de vedere al surselor de informare, nu putuse să nu aprecieze mintea ascuțită aflată dincolo de machiajul strident – substanța de sub fațada exotică. Și îi admira curajul sec și sinceritatea brutală, chiar și atunci când ținta lor era chiar ea însăși.

Tammy scotoci în geanta ei de un portocaliu fluorescent și scoase un plic elegant, pe care i-l flutură ațâțător pe sub nas, înainte de a-l împinge pe masă, spre ea.

– Uite, am vrut să ți-l arăt eu însămi.

Maureen ridică o sprânceană când văzu pe plic deja familiara floare de crin în combinație cu ciudatul model al merelor albastre. Scoase cartonașul imprimat din interior și începu să citească.

– E o invitație la ultraexclusivistul bal costumat, organizat anual de Sinclair. Se pare că, în sfârșit, am dat lovitura. Ți-a trimis și ție una?

Maureen clătină din cap.

– Nu. Doar mesajul acela bizar în care îmi propunea să ne întâlnim la solstițiul de vară. Cum de ai primit invitația asta?

– L-am cunoscut în timpul cercetărilor *mele* în Franța, replică Tammy apăsat. Eu l-am rugat să mă finanțeze pentru a-mi putea termina noul documentar, iar el vrea să realizeze unul propriu, așa că negociem. Știi tu, o mână spală pe alta.

– Lucrezi la un nou film? De ce nu mi-ai spus?

– Păi, în ultima vreme nu prea ai fost prin apropiere, nu-i așa?

Maureen își plecă privirea. Își neglijase rău prietenii în ultimele luni de muncă îndârjită.

– Îmi pare rău. Și încetează să mai pari atât de teribil de mulțumită de tine însăți! Mai e ceva ce nu mi-ai spus? Știai despre chestia asta cu Sinclair? Că mă urmărește?

– Nu, nu. Deloc. L-am întâlnit numai o dată, dar, la naiba, mi-aș dori să-i vină cheful să mă urmărească pe mine! Are o avere de un miliard – cu M mare – și e arătos de pică. Știi, Rennie, chestia asta poate fi grozavă

pentru tine. Pentru Dumnezeu, lasă-ți părul despletit și pleacă și tu într-o mare aventură! Când ai fost ultima dată la o întâlnire cu un tip?

– Nu despre asta e vorba acum.

– Ba poate că e.

Maureen dădu din mână, încercând să-și înăbușe exasperarea.

– N-am timp acum de relații. Și nici n-am avut impresia să mă fi invitat cineva undeva.

– Cu atât mai rău. Nu există alt loc mai romantic în întreaga lume.

– Deci de asta ai petrecut tu atâta timp în Franța în ultima vreme!

Tammy izbucni în râs.

– Ba nu, ba nu! Doar că Franța e punctul focal al ezoterismului occidental și un veritabil creuzet al ereziilor. Aș putea scrie o sută de cărți pe tema asta sau aș putea face tot atâtea filme, și abia dacă aș pătrunde o idee în adâncul subiectului.

Lui Maureen îi era tot mai greu să se concentreze.

– Ce crezi că vrea Sinclair de la mine?

– Cine știe?! Are reputația unui tip excentric și scandalos. Are prea mult timp la dispoziție și prea mulți bani pe mână. Cred că i-a atras atenția ceva din cartea ta și vrea să te adauge la colecția lui. Dar n-am idee despre ce e vorba. Ce faci tu nu-i chiar pe gustul lui.

– Adică? întrebă Maureen oarecum defensiv. De ce nu e pe gustul lui?

– Fiindcă e prea convențional și prea academic. Haide, Maureen! Când ai scris capitolul acela despre Maria Magdalena, ai fost atât de precaută, atât de conservatoare! E posibil ca Maria Magdalena să fi avut o relație cu Isus, dar nu există dovezi, bla, bla, bla... Scârț! Ai mizat prea mult pe certitudine și siguranță. Și, pe cuvântul meu, nu-i nimic sigur în ceea ce crede Sinclair. De aceea îmi și place tipul.

– Tu, replică Maureen puțin mai dur decât ar fi vrut, tu obișnuiești să interpretezi istoria în funcție de convingerile tale personale. Eu, nu.

Cuvintele prietenei ei îi atingeau azi o coardă sensibilă, dar, în stilul ei obișnuit, Tammy continuă pe același ton:

– Dar convingerile tale care sunt? Am impresia că nici tu nu știi. Uite ce-i, suntem prietene bune și nu vreau să fiu lipsită de respect, așa că nu te înfuria. Dar știi la fel de bine ca mine că există dovezi care atestă că Maria Magdalena a avut o relație cu Isus și copii cu el. De ce te sperie atât de tare posibilitatea asta? Nici măcar nu ești religioasă. N-ar trebui să te simți amenințată.

– Nu mă simt amenințată. Dar n-am vrut să apuc pe calea asta; mi-a fost teamă că-mi va compromite întreaga activitate. E clar că noi două nu avem aceleași standarde în privința „dovezilor". Mi-am petrecut cea mai mare parte din anii maturității documentându-mă pentru cartea asta și nu mi-a surâs ideea să risc totul pe baza unei teorii șubrede și neverificate, în care nu m-am implicat câtuși de puțin.

– Teoria asta șubredă este despre comuniunea divină – ideea că relația sacră dintre doi oameni care se respectă și se iubesc este cea mai desăvârșită expresie a lui Dumnezeu pe Pământ. Poate că ar trebui să te gândești să te implici și tu în ea.

Maureen o întrerupse, schimbând brusc subiectul:

– Ai promis să-mi spui ce știi despre merele albastre.

– Păi, dacă-mi ierți teoriile șubrede și neverificate...

– Iartă-mă, interveni ea cu o expresie atât de rușinată, încât Tammy izbucni în râs.

– Las-o-ncolo! Mi s-au spus cuvinte și mai grele. Bine, uite ce știu eu despre merele albastre. Sunt simbolul stirpei – da, *acea* stirpe, despre care tu și amicii tăi universitari pretindeți că nu există. Stirpea lui Isus și a Mariei Magdalena, reprezentată de urmașii lor. Diverse societăți secrete au folosit simboluri diferite pentru a se referi la ea.

– Dar de ce merele albastre?

– Au existat unele controverse pe tema asta, dar în general se crede că este o aluzie la struguri. Regiunile vinicole din sudul Franței sunt recunoscute pentru strugurii lor cu bobul mare, care ar putea fi reprezentați sub forma unor mere albastre. Urmărește-mi analogia: copiii lui Isus sunt fructele viței, adică strugurii, adică merele albastre.

– Deci Sinclair este implicat într-una dintre aceste societăți screte?

– Sinclair este el însuși o societate secretă, râse Tammy. Nimic nu se întâmplă fără cunoștința sau acceptul lui. În plus, a finanțat o sumedenie de cercetări. Inclusiv pe ale mele, adăugă ea, ridicând paharul într-o imitație de toast în cinstea generozității francezului.

Maureen luă o înghițitură de ceai și studie plicul din mâna ei.

– Dar nu crezi că Sinclair e periculos?

– Oh, Doamne, nu! E prea cunoscut pentru așa ceva, deși în mod cert are și banii, și influența de care ar avea nevoie pentru a-și ascunde cadavrele. Hei, a fost o glumă, nu te îngălbeni la față! Și probabil că este cel mai de seamă expert în problema Mariei Magdalena, la nivel mondial. Ar putea fi

o cunoștință foarte interesantă pentru tine, dacă ai fi dispusă să dai și tu dovadă de puțin mai multă deschidere.

– Deci să înțeleg că te duci la petrecerea aceea a lui.

– Ești într-o ureche? Sigur că mă duc! Deja mi-am luat biletul de avion. Petrecerea e pe douăzeci și patru iunie, deci la trei zile după solstițiul de vară. Hmmm...

– Ce?

– Tipul are ceva de gând, dar nu știu ce. Vrea să fii la Paris pe douăzeci și unu iunie, iar petrecerea lui e pe douăzeci și patru – miezul verii după calendarul antic, dar și ziua Sfântului Ioan Botezătorul. Totul devine foarte interesant. Nu cred nici o clipă că datele astea două sunt doar o coincidență. Unde vrea să te întâlnești cu el?

Maureen scoase din geantă scrisoarea și o hartă a Franței inclusă în plic și i le întinse.

– Uită-te, o îndemnă ea. E o linie roșie trasată din Paris până în sudul Franței.

– Ăsta-i meridianul Parisului, draga mea. Trece chiar prin inima teritoriului Mariei Magdalena – și a domeniului Sinclair, dacă tot veni vorba.

Apoi Tammy întoarse harta invers; pe dos era desenată o alta, a Parisului. Urmări străduțele cu o unghie vopsită în purpuriu, izbucnind în râs când văzu clădirea de pe malul stâng al Senei, încercuită cu roșu.

– Oh, Doamne! Ce ți-ai pus în gând, Sinclair? Biserica Saint-Sulpice... Aici ți-a cerut să-l întâlnești?

Maureen încuviință.

– O știi?

– Firește! O biserică uriașă, a doua ca mărime din Paris, după Notre-Dame, numită uneori și Catedrala de pe Malul Stâng. Este de cel puțin o mie șase sute de ani un centru de activitate a societăților secrete. Dacă aș fi știut asta din timp, mi-aș fi programat zborul la Paris cu câteva zile mai devreme. Aș da orice ca să pot vedea și eu cumva întâlnirea asta a ta cu nașul.

– Încă n-am spus că mă duc. Totul mi se pare o adevărată nebunie. Nu am nici un fel de date de contact în ceea ce-l privește – număr de telefon, adresă de e-mail, nimic. Nici măcar nu m-a rugat să-i confirm participarea. Am impresia că pur și simplu e sigur că voi fi acolo.

– E un tip obișnuit să obțină tot ce își dorește. Și, pentru un motiv pe care nu-l pricep, acum te vrea pe tine. Dar dacă vei intra în relații cu oamenii ăștia, va trebui să renunți la regulile valabile în societatea obișnuită. Nu

sunt indivizi periculoși, dar pot fi cu adevărat excentrici. Enigmele sunt esența jocului lor, și va trebui să rezolvi câteva pentru a dovedi că ești demnă de nucleul lor de inițiați.

– Nu sunt sigură că vreau să fiu demnă de nucleul lor de inițiați.

Tammy sorbi și restul de margarita din pahar.

– E alegerea ta, drăguță! Eu, una, n-aș ignora pentru nimic în lume o asemenea invitație. Cred că asta e șansa vieții tale. Du-te în calitate de ziarist, du-te să investighezi. Dar, nu uita, odată ce pătrunzi în misterul ăsta, e ca și cum ai păși prin oglindă și ai cădea în gaura de iepure. Așa că, fii atentă. Și ține cu dinții de realitatea ta, micuța și conservatoarea mea Alice!

Los Angeles
aprilie 2005

Discuția cu Peter fusese mult mai înfierbântată decât anticipase Maureen. Bănuise că vărul ei nu va fi de acord cu decizia ei de a se întâlni cu Sinclair în Franța, dar nimic nu o pregătise pentru vehemența cu care el își susținuse punctul de vedere.

– Tamara Wisdom e o țicnită și nu pot crede că te-ai lăsat convinsă să te amesteci în așa ceva. Nu mi se pare că este cea mai potrivită avocată a acestui Sinclair.

Discuția se întinsese pe aproape întreaga durată a cinei; Peter își asumase rolul fratelui mai mare, protector și îngrijorat pentru siguranța ei, iar Maureen încercase să-l facă să înțeleagă de ce luase acea hotărâre.

– Pete, știi că niciodată nu mi-a plăcut să-mi asum riscuri. Îmi place ordinea și controlul în viață și aș minți dacă ți-aș spune că nu sunt îngrozită.

– Și atunci, de ce o faci?

– Fiindcă visele acelea și coincidențele mă îngrozesc și mai mult. Nu am nici un control asupra lor și e tot mai rău, pe măsură ce devin mai dese și mai intense. Cred că trebuie să pornesc pe drumul acesta și să văd unde mă va duce. Poate că Sinclair are răspunsurile pe care le tot caut, așa cum susține. Dacă este într-adevăr cel mai mare expert în problema Mariei Magdalena, poate că va izbuti să înțeleagă ceva din toate astea. Și nu există decât o singură modalitate de a afla, nu-i așa?

La finele discuției, Peter își dădu acordul, cu o condiție.

– Vin cu tine, declară el.

Și cu asta conversația se încheie.

În dimineața următoarei zile de sâmbătă, în vreme ce ieșea din clădirea agenției de turism Westwood, Maureen apăsă tasta de apelare rapidă a numărului de telefon al lui Peter. Încă nu-i spusese totul vărului ei. Uneori o trata de parcă ar mai fi fost încă un copil, iar el – protectorul ei. Deși îi aprecia grija, era o femeie în toată firea și trebuia să ia singură anumite decizii importante, la acest punct de răscruce din viața ei. Acum, cu hotărârea deja adoptată și cu biletele de avion în mână, venise vremea să-i spună și lui.

– Bună! Am stabilit totul și am luat biletele. Uite ce-i, am decis în ultimul moment să mă duc până la New Orleans înainte de a pleca împreună spre Franța.

Peter rămase tăcut o clipă, surprins.

– La New Orleans? Bine. Atunci, plecăm la Paris de acolo?

Acum urma partea cea mai grea.

– Nu. La New Orleans mă duc singură. Apoi se grăbi să continue înainte ca el să aibă timp să riposteze: Trebuie să fac singură chestia asta, Pete. Ne întâlnim a doua zi la Aeroportul JFK și plecăm la Paris împreună de acolo.

După o foarte scurtă pauză, Peter acceptă simplu:

– OK.

– Uite, adăugă ea simțindu-se vinovată pentru mica înșelătorie, sunt la Westwood, tocmai am ieșit din agenția de turism. Ne putem întâlni la masa de prânz? Tu alegi unde. Eu fac cinste.

– Nu pot. Am niște seminarii de pregătire pentru examenele finale de la Loyola.

– Haide, nu găsești tu pe cineva care să predea câteva ore de latină?

– De latină da, însă sunt singurul profesor de greacă aici, așa că nu pot pleca azi.

– Bine. Poate că într-o zi îmi vei spune și mie de ce adolescenții din secolului douăzeci și unu trebuie să învețe niște limbi moarte.

Peter știa că verișoara lui glumește; nutrea un respect uriaș pentru educația și pentru aptitudinile lui lingvistice.

– Din același motiv pentru care a trebuit să le învăț și eu, și bunicul meu. Și mi se pare că ne-au fost utile, nu-i așa?

Maureen nu-l putea contrazice în privința asta, nici măcar în glumă. Bunicul lui Peter, reputatul dr. Cormac Healy, făcuse parte în Ierusalim din comitetul care studiase și tradusese unele dintre extraordinarele texte descoperite la Nag Hammadi. Pasiunea lui Peter pentru manuscrisele străvechi se născuse în adolescență, când petrecuse o vară în Israel împreună cu bunicul lui. Participase atunci la săpăturile de la Scriptoriul din Qumran, unde fuseseră scrise Manuscrisele de la Marea Moartă. Ani de zile păstrase apoi, într-o vitrină lângă biroul lui, un fragment de cărămidă din zidul Scriptoriului. Dar când verișoara lui își dezvăluise adevărata pasiune și menire pentru activitatea ei de scriitor, Peter i-l dăruise, ca sursă de inspirație. Maureen îl purta la gât, într-o pungă de piele, ori de câte ori se așeza la birou să scrie.

În timpul acelei veri petrecute în Israel își găsise el chemarea, atât ca profesor, cât și ca preot. Vizitase locurile sacre ale creștinismului împreună cu un grup de iezuiți, iar experiența avusese un impact profund asupra idealistului irlandez. Ordinul iezuit se dovedise perfect pentru cele două pasiuni ale sale: religia și cunoașterea academică.

Maureen își spuse că se va întâlni cu el spre sfârșitul săptămânii. Când închise telefonul mobil, își dădu seama că se simțea mai ușurată decât fusese vreodată în ultimele lumi.

Nu la fel stăteau lucrurile și pentru părintele Peter Healy.

Coasta vestică a Statelor Unite are o bogată moștenire de clădiri istorice în cadrul misiunilor californiene. Fondate de călugărul franciscan Junípero Serra în secolul al XVIII-lea, aceste vestigii ale arhitecturii spaniole sunt binecuvântate de obicei cu splendide grădini sau sunt situate într-un peisaj natural deosebit.

Peter avea o puternică afinitate pentru ordinul franciscan și, de când venise aici, își stabilise ca țel personal să viziteze toate misiunile din California. Acestea îmbinau istoria cu credința religioasă – o combinație ce stârnea ecouri puternice în sufletul lui. Când avea nevoie de timp și spațiu pentru a gândi, se retrăgea adesea la una dintre misiunle ușor accesibile din

sudul Californiei. Fiecare avea farmecul său propriu și constituia o oază de liniște, un bine-venit respiro departe de viața sa agitată din Los Angeles.

Astăzi alesese misiunea San Fernando fiindcă era situată aproape de locuința unui prieten bun, părintele Brian Rourke, conducătorul ordinului iezuit din regiunea suburbană San Fernando Valley. Trecutul lor comun data din primii ani de seminar, când Brian, mai vârstnic, îi fusese un fel de mentor. Acum Peter avea nevoie de un prieten devotat; era în căutarea unui refugiu chiar și din calea Bisericii pe care o iubea și căreia i se supunea. Părintele Brian acceptase să-l primească așa, aproape pe neașteptate, sesizând umbra de panică din glasul lui.

– Verișoara ta este catolică practicantă?

Cei doi se plimbau agale pe aleile din grădina misiunii. Soarele după-amiezii strălucea deasupra văii, și Peter își șterse un strop de sudoare cu dosul palmei.

– Nu chiar. Dar în copilărie era foarte credincioasă. Amândoi eram.

Părintele Rourke înclină din cap.

– S-a întâmplat ceva care a îndepărtat-o de Biserică?

Peter ezită o clipă.

– Probleme de familie. Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

Simțea deja că o trădase povestind, fără voia ei, despre viziunile care o tulburau. Iar acum nu voia să dezvăluie toate secretele familiei lor. Cel puțin, nu deocamdată. Însă nu știa ce anume să facă mai departe și avea nevoie de sfatul înțelept al cuiva de încredere din ierarhia Bisericii.

Părintele Rourke încuviință, în semn că înțelegea problemele de confidențialitate.

– Rareori se întâmplă ca aceste lucruri să se dovedească într-adevăr viziuni divine. Uneori sunt doar niște vise, alteori, iluzii izvorâte din copilărie. Probabil că nu-i nimic îngrijorător. O vei însoți în Franța?

– Da. Am fost întotdeauna îndrumătorul ei spiritual, și probabil că sunt singura persoană în care are cu adevărat încredere.

– Foarte bine, foarte bine. Înseamnă că o poți ține sub supraveghere. Te rog să mă suni imediat dacă ai impresia că începe, într-un fel sau altul, să-și facă rău sieși. Te vom ajuta.

– Sunt sigur că nu se va ajunge la așa ceva, zâmbi Peter și-i mulțumi prietenului său.

Discuția se axă apoi pe tema căldurii toride din California, în comparație cu verile blânde din Irlanda lor natală. Vorbiră în continuare despre vechii prieteni comuni, despre fostul lor profesor și conațional, care ajunsese între timp episcop undeva în sud. La plecare, Peter își asigură prietenul că se simțea deja mai bine după discuția lor.

Dar mințea.

Părintele Brian Rourke se întoarse la biroul său cu inima grea și cu conștiința încărcată. Rămase multă vreme nemișcat, privind crucifixul prins în perete. Cu un oftat de resemnare, se întoarse spre telefon și formă codul statului Louisiana. Știa numărul pe dinafară.

New Orleans
iunie 2005

Maureen conducea mașina închiriată pe străzile de la periferie, cu o hartă a orașului întinsă pe scaunul de alături. Încetini și trase pe dreapta, privind încă o dată harta pentru a se asigura că ajunsese unde trebuia. Mulțumită, porni din nou. Când luă următoarea curbă, zări deja mormintele și monumentele funerare aidoma unor sarcofage pentru care cimitirele din New Orleans erau renumite. Opri în parcare și se aplecă spre bancheta din spate pentru a-și lua geanta și buchetul de flori pe care îl cumpărase de la un vânzător ambulant. Coborî din mașină, călcând cu grijă pentru a evita bălțile rămase în urma unei furtuni de primăvară târzie, și privi în jur, la mormintele îngrijite. Pietre funerare și jerbe de flori se întindeau cât vedeai cu ochii. Trăgând adânc aer în piept, Maureen se îndreptă spre porțile cimitirului, cu buchetul în mână. Se opri la intrarea principală și privi înăuntru, dar se întoarse brusc la stânga, fără a intra.

Mergând de-a lungul gardului, ajunse la un alt grup de parcele funerare. Peste morminte crescuseră mușchi și buruieni, într-o dezordine jalnică.

Aici erau înmormântați rebelii și nonconformiștii. Înaintă printre ele încet, cu grijă și cu pioșenie. Își stăpâni lacrimile în vreme ce trecea pe lângă mormintele celor care fuseseră uitați și părăsiți chiar și în moarte. Data viitoare va aduce mai multe flori, pentru toți.

Îngenunchind, împinse într-o parte buruienile care acopereau o piatră funerară roasă de vreme. Pe ea se mai citea încă numele „Edouard Paul Paschal". Cu mâinile goale, începu să sape cu furie în încrengătura vegetală. Resturi zburau în jurul ei pe măsură ce curăța locul, fără să țină seama de noroiul și de praful care i se strânsese sub unghii și îi mânjea hainele. Netezi apoi pământul cu degetele și frecă piatra, pentru a scoate la lumină numele gravat.

După ce curăță mormântul pe cât de bine posibil, așeză deasupra florile aduse. Scoase din geantă fotografia înrămată și o privi pentru o clipă, cu ochii înlăcrimați. În poză, Maureen, nu mai mare de cinci sau șase ani, ședea pe genunchii unui bărbat care îi citea dintr-o carte de povești. Ignorând obiectivul aparatului foto, cei doi își zâmbeau fericiți.

– Bună, tăticule, șopti ea către fotografie, înainte de a o așeza pe piatra funerară.

Timp de câteva clipe, cu ochii închiși, rămase nemișcată, încercând să-și amintească figura tatălui ei. În afara acestei fotografii, avusese prea puține lucruri care să-l mențină în amintirea ei. După moartea lui, mama ei interzisese în casă orice discuție despre el sau despre rolul pe care îl deținuse în viețile lor; pur și simplu încetase să mai existe pentru ele, ca și familia lui, de altfel. La foarte scurt timp după aceea, Maureen și mama ei se mutaseră în Irlanda. Trecutul ei în Louisiana rămăsese prezent doar în amintirile vagi ale unui copil trist și traumatizat.

Ceva mai devreme în dimineața aceea, Maureen răsfoise cartea de telefon din New Orleans, căutând persoanele cu numele Paschal. Erau câteva, unele dintre ele putându-i fi cunoscute. Dar închisese cartea repede, fără a intenționa vreun moment măcar să ia legătura cu potențialele ei rude – nu după atâta timp și, în nici un caz, nu acum. Fusese mai degrabă un fel de exercițiu al memoriei.

Mai atinse o dată fotografia, în semn de rămas-bun, și își șterse lacrimile cu mâna murdară, lăsându-și pe obraz o dâră neagră. Se ridică și porni înapoi fără să se uite în urmă, ieșind pe poarta principală. Dincolo de gard, în cimitir, se înălța o capelă zugrăvită într-un alb imaculat, încununată de o cruce din alamă lustruită, care strălucea în soare. Maureen privi capela

printre barele gardului, ca un proscris. Își umbri ochii, ferindu-i de lumina reflectată în crucea de metal, apoi se întoarse cu spatele și plecă.

Cetatea Vaticanului, Roma
iunie 2005

Cardinalul Tomas DeCaro se ridică de la birou și privi pe fereastră, spre piață. Nu doar ochii lui îmbătrâniți aveau nevoie să ia o pauză de la teancul de hârtii îngălbenite; mintea și conștiința lui deopotrivă tânjeau să se odihnească și să cugete la informațiile pe care le primise în acea dimineață. Se apropia un cutremur, fără îndoială. Ceea ce nu știa el sigur era câte distrugeri va face acest cataclism și cine vor fi victimele sale.

Deschise sertarul de sus al biroului și privi obiectul care îi dădea putere în situații dificile, ca aceasta. Era un portret al binecuvântatului papă Ioan al XXIII-lea, deasupra căruia scria: *„Vatican Secundum“* – „Vatican II“. Sub imaginea papei se afla un citat din cuvintele acestui lider vizionar, care riscase atât de mult pentru a-și aduce iubita Biserică în lumea contemporană. Deși știa frazele pe de rost, lectura lor îi dădu noi puteri: „Nu, evanghelia nu s-a schimbat; doar noi am început s-o înțelegem mai bine. A venit momentul să recunoaștem semnele vremurilor, să nu ratăm prilejul și să privim departe, înainte“.

Afară, vara se apropia și promitea o zi frumoasă în Roma. DeCaro decise să-și ia liber câteva ore și să facă o plimbare prin iubita sa Cetate Eternă. Simțea nevoia să meargă, să gândească și, mai presus de toate, să se roage pentru îndrumare. Poate că spiritul bunului papă Ioan îl va ajuta să-și găsească drumul în criza care se apropia.

... Bartolomeu a ajuns la noi prin Filip, un altul dintre noi care va fi greșit judecat – și mărturisesc aici că eu am fost prima care a făcut-o. Era, de mult timp, ucenicul lui Ioan, al Botezătorului, și așa auzisem despre el. De aceea, mi-a trebuit un timp înainte de a învăța să mă încred în el.

Filip era un om enigmatic – practic și educat deopotrivă. Puteam vorbi cu el în limba eleniștilor, pe care o învățasem și eu. Venea dintr-o familie de nobili, fiind născut în Betsaida, și totuși alesese să trăiască o viață de deplină simplitate, refuzându-și ispitele traiului avut. Acest lucru îl deprinsese de la Ioan. Pe dinafară, Filip părea certăreț și greu de suportat, dar în el însuși erau doar lumină și bunătate.

Nimic în el nu putea face rău unei ființe vii. Cel mai sever era cu obișnuințele lui de a mânca, și refuza întotdeauna o hrană care ar fi provocat suferință vreunui animal. În vreme ce restul grupului nostru mânca pește, Filip nici nu voia să audă de el. Nu putea suporta să se gândească la cârligul ce sfâșia gura peștelui sau la chinurile prin care acesta trecea în plasele pescarilor. De multe ori se certa din asta cu Petru și cu Andrei. Iar eu adesea m-am gândit la ideile lui. Poate că avea dreptate și poate că hotărârea cu care își urma convingerile era doar unul dintre motivele pentru care îl admiram.

Uneori am impresia că Filip semăna cu animalele pe care le prețuia atât de mult, cele care se apără purtând pe dinafară țepi sau carapace, ca nimeni și nimic să nu ajungă la ființa delicată din interior. L-a luat pe Bartolomeu sub aripa lui protectoare când l-am găsit pe drumuri, fără casă. A văzut bunătatea din sufletul lui și ne-a oferit-o nouă.

După Timpul Întunericului, Filip și Bartolomeu au fost alinarea mea. Ei au făcut pregătirile de început împreună cu Iosif, pentru a ne duce pe toți rapid, în siguranță, în Alexandria, departe de ținuturile noastre. Pentru copii, Bartolomeu a fost la fel de neprețuit ca femeile. Într-adevăr, el a fost cea mai mare alinare pentru micul Ioan, care iubește pe toată lumea. Dar și Sarah-Tamar îl îndrăgea la fel de mult pe Bartolomeu.

Da, acești doi oameni merită în ceruri un loc plin de lumină și de desăvârșire, pentru totdeauna. Singura grijă a lui Filip a fost aceea de a ne apăra și de a ne duce în siguranță la destinație. Cred că nimic nu l-ar fi putut opri, indiferent ce i-am fi cerut.

Dacă i-aș fi spus că trebuie să mergem pe Lună, ar fi încercat tot ce-i stătea în puteri pentru a ne duce acolo.

Evanghelia de la Arques a Mariei Magdalena,
Cartea Ucenicilor

Capitolul șase

Paris
19 iunie 2005

Razele soarelui se reflectau în oglinda apei în vreme ce Maureen și Peter se plimbau de-a lungul Senei. În lumina călduță a începutului de vară, erau bucuroși că aveau puțină vreme pentru a se relaxa și a admira priveliștile oferite de cel mai frumos oraș al lumii. Vor avea timp suficient să-și facă griji pentru întâlnirea de peste două zile, cu Sinclair.

Mâncau înghețată la cornet, grăbindu-se s-o termine înainte ca soarele să o topească și să lase o dâră lipicioasă pe asfalt, în urma lor.

– Mmm, ai avut dreptate, Pete. Cred că Berthillon e cea mai bună înghețată din lume. E extraordinară!

– Ce aromă ai luat?

Maureen își încercă bruma de franceză:

– *Poivre.*

– Piper?! izbucni Peter în râs. Ai luat înghețată cu aromă de piper?!

Roșie de jenă, Maureen făcu încă o încercare:

– *Pauvre?*

– Săracă? Ai luat o aromă săracă?

– Bine, mă dau bătută. Nu mă mai chinui! Am luat cu aromă de pară.

– Adică *poire*. *Poire* se spune în franceză la pară. Îmi pare rău, nu trebuia să râd de tine. Oricum, e drăguț că ai încercat.

– Păi, e evident că tu ai moștenit întregul talent lingvistic în familia noastră.

– Ba nu-i adevărat. Și tu vorbești o engleză splendidă.

Râseră amândoi, încântați de frumusețea zilei și de clipa lipsită de griji.

Splendoarea gotică a catedralei Notre-Dame domina Île de la Cité, așa cum o făcea de opt sute de ani. În vreme ce se apropiau, Peter admira fațada monumentală, cu amestecul său de sfinți și garguie.

– Prima dată când am văzut-o, mi-am spus că Dumnezeu trăiește aici. Vrei să intrăm?

– Nu, prefer să rămân afară împreună cu garguiele, acolo unde mi-e locul.

– E cea mai cunoscută construcție gotică din lume și un veritabil simbol al Parisului. Statutul de turist te obligă să intri. În plus, vitraliile sunt fenomenale; trebuie să vezi rozeta în lumina soarelui de la amiază!

Maureen ezită, dar Peter o prinse de braț și o trase după el.

– Haide! Îți promit eu că nu se vor prăbuși zidurile dacă ai să intri.

Lumina soarelui pătrundea prin celebra rozetă, învăluindu-i în azuriu și stacojiu. Peter se plimba de colo-colo cu ochii ridicați spre ferestre, cuprins de o deplină beatitudine. Maureen mergea încet în urma lui, repetându-și mereu în gând că se afla într-un extraordinar monument arhitectonic și istoric, nu doar într-o altă biserică.

Un preot francez trecu pe lângă ei, înclinându-și capul în semn de salut. Maureen aproape că se împiedică văzându-l. Preotul se opri și întinse brațul pentru a o susține, spunându-i ceva în franceză. Ea zâmbi și ridică o mână, lăsând de înțeles că nu avea nevoie de ajutor. Clericul trecu mai departe, iar Peter reveni lângă ea.

– Ești bine?

– Da; am amețit doar puțin. Probabil de la decalajul de fus orar.

– Nici nu prea ai dormit în ultimele zile.

– Da, și sunt sigură că asta nu mi-a ajutat prea mult. Apoi arătă spre un rând de strane din fața rozetei și adăugă: Mă duc să mă așez un minut și să privesc vitraliul. Tu du-te și admiră interiorul.

Peter o privi îngrijorat, dar ea flutură o mână în aer.

– Sunt bine. Du-te! Eu am să stau chiar aici.

El încuviință și plecă. Maureen se așeză pe o bancă, încercând să-și revină. Nu voise să recunoască în fața lui cât de labilă se simțea. Totul se întâmplase atât de repede și știa că, dacă nu se așeza, risca să cadă din picioare. Dar nu voise să-i spună lui asta. Probabil că era doar o combinație a decalajului de fus orar cu oboseala extremă. Își trecu palmele peste față, străduindu-se să-și alunge amețeala. Un curcubeu de lumină învăluia altarul, iluminând un crucifix înalt. Maureen strânse pleoapele. Crucifixul părea să crească, să devină mai mare, tot mai mare în fața ei.

Își duse mâinile la cap în clipa în care amețeala puse stăpânire pe ea, odată cu viziunea.

Fulgerele spintecau cerul nefiresc de întunecat în acea după-amiază neagră de vineri. Femeia în roșu se împletici la deal, în încercarea de a ajunge pe culme. Nu mai simțea zgârieturile și tăieturile care îi brăzdau corpul și îi sfâșiau hainele. Avea un singur țel: să ajungă la El.

Zgomotul unui baros izbind un cui – sunet de metal pe metal – răsună sinistru în aer. Femeia își pierdu firea și țipă – un singur vaiet de infinită disperare. Ajunse la picioarele crucii în clipa în care ploaia începea. Își ridică ochii spre El, și picuri din sângele Lui îi atinseră fața îndurerată, amestecându-se cu cei de ploaie.

Pierdută în viziunea ei, Maureen nu-și mai dădea seama unde se afla. Țipătul ei, un ecou perfect al disperării Magdalenei, răsună în catedrala Notre-Dame, înspăimântând turiștii; Peter se întoarse și alergă spre ea.

– Unde suntem?

Maureen se trezi pe o canapea într-o încăpere cu pereții îmbrăcați în lemn. Figura gravă a lui Peter se aplecă asupra ei.

– Într-unul dintre birourile catedralei. Apoi, arătând către preotul pe care-l întâlniseră ceva mai devreme și care intră pe o ușiță undeva în spatele

camerei, adăugă: Părintele Marcel m-a ajutat să te aduc aici. Tu nu mai puteai merge nicăieri de una singură.

Preotul se apropie și îi întinse un pahar cu apă. Maureen bău, recunoscătoare.

– *Merci*, îi spuse apoi clericului, care făcu un semn înțelegător din cap și se retrase discret într-un colț al încăperii. Îmi pare rău, șopti ea apoi, moale, către Peter.

– N-ai de ce. Este, evident, un lucru pe care nu-l poți controla. Vrei să-mi spui ce ai văzut?

Maureen îi povesti. Cu fiecare cuvânt al ei, fața lui Peter devenea parcă și mai albă. În final, o învălui într-o privire cât se poate de serioasă.

– Maureen, știu că nu asta vrei să auzi de la mine, dar cred că viziunile tale au un caracter divin.

– Atunci, poate că ar trebui să vorbesc cu un preot, glumi ea.

– Vorbesc serios. Chestia asta depășește domeniul meu de experiență, dar pot găsi pe cineva care se pricepe. Doar să vorbești cu el, atâta tot. Te-ar putea ajuta.

– În nici un caz, replică ea ferm și se ridică în capul oaselor. Du-mă înapoi, la hotel, ca să mă odihnesc. După ce o să dorm puțin, sunt sigură că o să mă simt bine.

Maureen izbuti să alunge ultimele cețuri ale viziunii și să părăsească mica încăpere pe picioarele ei. Văzu, cu ușurare, că poate ieși pe o ușă laterală, astfel încât să nu mai fie nevoită să străbată încă o dată întregul interior al catedralei.

După ce o văzu instalată confortabil în camera ei, Peter se întoarse în a lui. Se așeză și, timp de câteva clipe, privi telefonul. Era prea deveme pentru a suna acum în Statele Unite. Mai bine să iasă puțin și să se întoarcă la o oră mai potrivită.

Ceva mai departe pe malul Senei, părintele Marcel traversă din nou pardoseala luminată de lumânări a celei mai cunoscute catedrale gotice din

lume. Era urmat de episcopul irlandez O'Connor, care încerca să-l descoasă într-o franceză abia inteligibilă.

Părintele Marcel îl conduse spre strana în care Maureen avusese viziunea aceea și îi explică vorbind fără grabă, într-o încercare de a depăși barierele lingvistice. Deși eforturile lui de a comunica erau sincere, părea că vorbește cu un retardat mintal. O'Connor dădu nerăbdător din mână, se așeză pe o bancă și ridică ochii spre crucifixul din altar, într-o profundă concentrare.

Paris
19 iunie 2005

Grota Muschetarilor avea ziua un aer mai blând, luminată fiind de un bec fluorescent. Ocupanții erau îmbrăcați în haine de stradă, fără a mai avea în jurul gâtului șnururile roșii ale Ghildei celor Drepți.

O copie a tabloului *Ioan Botezătorul,* al lui Leonardo da Vinci, trona pe zidul din spate, la doar o stradă distanță de locul în care, în Muzeul Luvru, se afla neprețuitul original. În acest portret, Ioan privește de pe pânză cu un zâmbet atotștiutor întipărit pe față, cu brațul drept ridicat, iar degetul mare și arătătorul indicând spre cer. Leonardo l-a reprezentat în această postură, numită adesea „Amintește-ți de Ioan", în mai multe lucrări. Semnificația gestului a fost timp de secole subiect de controversă.

Englezul stătea în capul mesei, ca de obicei, cu spatele spre tablou. În dreapta și în stânga lui se aflau un american și un francez.

– Pur și simplu nu înțeleg ce are omul ăsta de gând, izbucni englezul. Apoi luă o carte de pe masă și o flutură în fața celor doi, continuând: Am citit-o de două ori. Nu-i nimic nou în ea, nimic interesant pentru noi. Sau pentru el. Și atunci? Are unul din voi vreo idee în privința asta? Sau vorbesc singur aici?

Și azvârli cartea pe masă, cu un dispreț evident. Americanul o ridică și o răsfoi cu o privire absentă. Apoi se opri la imaginea de pe coperta interioară și studie fotografia autoarei.

– E drăguță. Poate că asta-i explicația.

Englezul se strâmbă. „Yancheu tipic și ridicol, habar n-are de nimic!" Obiectase dintotdeauna la existența unor membri americani ai ghildei, dar

idiotul ăsta provenea dintr-o familie bogată, care avea legături cu moștenirea lor, așa că erau nevoiți să-l suporte.

– La banii și influența lui, Sinclair are tot timpul la dispoziția lui ceva mult mai mult decât „drăguț“. Aventurile lui sunt deja legendare și în Regat, și pe continent. Nu, aici e altceva decât niște simple călcâie aprinse după o fată, și aștept ca voi doi să aflați ce. Rapid!

– Sinclair crede – sunt aproape sigur de asta – că ea e Păstoarea, dar voi ști sigur în scurt timp, interveni francezul. La sfârșitul acestei săptămâni plec în Languedoc.

– La sfârșitul săptămânii e prea târziu, ripostă englezul. Du-te cel târziu mâine. Preferabil, azi. Timpul are un rol aici, după cum bine știi.

– Are părul roșcat, observă americanul, la care englezul pufni, iritat:

– Orice pipiță care are douăzeci de euro și vrea poate avea părul roșu. Du-te acolo și află de ce-i dă el importanță. Fiindcă, dacă Sinclair găsește ceea ce caută înaintea noastră...

Nu-și mai termină fraza; nu era nevoie. Ceilalți știau foarte bine ce s-ar întâmpla într-o asemenea eventualitate; știau ce se întâmplase ultima dată când cineva din tabăra cealaltă se apropiase prea mult. Americanul era cam prea sensibil, și gândul că scriitoarea cu părul roșcat ar putea rămâne fără cap îi dădea fiori. Așa că luă cartea de pe masă, o puse sub braț și își urmă colegul francez pe străzile inundate de soare ale Parisului.

Când subordonații lui plecară, englezul, care purta numele de botez John Simon Cromwell, se ridică de la masă și se îndreptă spre partea din spate a subsolului. După un colț, invizibilă din mijlocul încăperii, se afla o nișă îngustă. În interiorul ei, la dreapta unui dulap greu, dintr-un lemn închis la culoare, era un mic altar. Un covoraș permitea unui singur credincios să îngenuncheze în fața altarului.

Ușile dulapului aveau încuietori din fier forjat, iar compartimentul de jos era protejat de un lacăt solid. Englezul duse mâna la guler pentru a scoate cheia pe care o purta la gât. Îngenunchind, descuie lacătul și deschise sertarul. Luă dinăuntru o sticluță cu ceea ce părea a fi apă sfințită și turnă puțin într-un vas auriu de pe altar. Apoi scoase din sertar un mic relicvariu ornat.

Așeză cu gesturi ușoare relicvariul pe altar, își cufundă mâinile în apă și începu să-și fricționeze gâtul și ceafa cu ambele palme, rostind în același

timp o invocație. Când sfârși, ridică relicvariul până la nivelul ochilor. Printr-o mică ferestruică din caseta de aur masiv se zărea ceva de culoarea fildeșului. Lung, îngust și crestat, osul uman zăngăni în sicriașul lui când englezul îl privi, strângându-l apoi la piept și rostind o rugăciune fierbinte.

– O, mărețe Învățător al Dreptății, fii sigur că n-am să te dezamăgesc! Dar îți implorăm ajutorul. Ajută-ne pe noi, cei care căutăm adevărul! Ajută-ne pe noi, cei care trăim doar pentru a-ți sluji numele sacru. Și, mai presus de toate, ajută-ne să ținem târfa la locul ei cuvenit.

Rămas singur, americanul își continuă drumul pe rue de Rivoli și strigă în telefonul mobil, încercând să acopere zgomotul traficului parizian:

– Nu mai putem aștepta. E un trădător, un apostat incontrolabil.

Vocea de la celălalt capăt avea același accent american – cultivat, nord-estic și la fel de mânios.

– Rămânem la planul convenit; ne permite să ne împlinim țelul în mod definitiv și metodic. Și a fost pus la punct de persoane mult mai inteligente decât tine, se răsti vocea mai vârstnică.

– Acele persoane mai inteligente decât mine nu-s aici. Ele nu văd ce văd eu. La naiba, tată, când o să-mi acorzi și mie puțină încredere?

– Atunci când vei merita. Între timp, îți interzic să faci ceva imbecil.

Tânărul închise brusc telefonul, înjurând. Dăduse colțul în fața hotelului Regina și traversa La Place des Pyramides. Ridicând ochii, abia avu timp să se ferească pentru a nu se izbi de celebra statuie aurită a Ioanei d'Arc, sculptată de marele Frémiet.

– Cățea, mârâi el la adresa salvatoarei Franței, oprindu-se doar pentru a scuipa asupra ei, fără să-i pese dacă îl vede cineva.

Paris
20 iunie 2005

Piramida de sticlă concepută de I.M. Pei reflecta razele matinale ale soarelui parizian. Maureen și Peter, odihniți după o noapte de somn bun,

așteptau la rând să intre în Muzeul Luvru. Peter privi în jurul lui, la turiștii cu ghiduri de călătorie în mâini.

– Atâta tevatură pentru *Mona Lisa!* N-o să înțeleg niciodată de ce. E cea mai supraevaluată pictură din lume.

– Sunt de acord cu tine. Dar, în timp ce ei se vor înghesui s-o vadă, noi vom avea toată Aripa Richelieu la dispoziția noastră.

După ce cumpărară biletele de intrare, mai studiară o dată planul etajelor.

– Unde mergem mai întâi?

– La Nicolas Poussin, răspunse Maureen. Vreau să văd cu ochii mei *Păstorii din Arcadia*, înainte de orice altceva.

Străbătând aripa destinată maeștrilor francezi, scrutară pereții în căutarea enigmaticei capodopere a lui Poussin.

– Tammy mi-a spus că această pictură a fost subiect de controversă timp de secole. Douăzeci de ani a încercat Ludovic al XIV-lea să pună mâna pe ea. Când, în sfârșit, a reușit, a închis-o într-un subsol în Versailles, ferită de ochii tuturor. Ciudat, nu-i așa? De ce crezi că s-a străduit regele atât de tare s-o obțină, pentru ca apoi s-o ascundă de toată lumea?

– E și acesta unul dintr-o lungă serie de mistere, răspunse Peter în vreme ce verifica o serie de cifre în ghidul muzeului. După cum scrie în broșură, *Păstorii din Arcadia* ar trebui să fie chiar...

– Aici! exclamă ea.

Priviră amândoi tabloul timp de câteva clipe, tăcuți. Într-un târziu, Maureen spuse:

– Mă simt cam aiurea. De parcă aș aștepta ca pictura asta să-mi spună ceva. Încerci să-mi transmiți ceva, păstoriţo?

Lui Peter îi veni o idee.

– Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta mai devreme!

– La ce?

– La ideea păstoriței. Isus e Bunul Păstor. Poate că Poussin – sau cel puțin Sinclair – voia să se refere la Buna *Păstoriță*...

– Da! strigă Maureen puțin cam prea tare. Poate că pictorul a înfățișat-o pe Maria Magdalena ca fiind Păstoarea, cea care îndrumă turma credincioșilor. Conducătoarea bisericii ei!

– Păi, eu n-am spus chiar asta...

– Nici nu trebuia s-o spui. Dar, uite, e o inscripție în latină pe piatra de mormânt din tablou.

– *Et in Arcadia ego*, citi Peter cu voce tare. Hmmm! Nu are sens.

– Cum se traduce?

– Nu se traduce. Din punct de vedere gramatical, e o aiureală.

– Dar ce ar putea însemna?

– Ori e într-o latină foarte incorectă, ori este un fel de cod. Dacă ar fi s-o traducem literal, am obține o frază incompletă, cam așa ceva: „Și în Arcadia eu". Chiar nu înseamnă nimic.

Maureen încerca să asculte explicațiile lui, dar strigătul unei femei îi distrase atenția.

– Sandro! Sandro!

Privi în jur, pentru a vedea de unde vine strigătul, și apoi se scuză față de Peter.

– Iartă-mă, dar femeia aceea e tare deranjantă.

Vocea se auzi din nou, mai supărătoare.

– Cine strigă acolo?

Peter o privi, nedumerit.

– Unde strigă?

– Femeia aceea...

– Sandro! Sandro!

Maureen privi fix spre Peter, în vreme ce glasul răsuna tot mai tare. Era clar că el nu-l auzea. Se întoarse și se uită la ceilalți turiști, absorbiți în admirarea operelor de artă. Nimeni nu părea a fi conștient de vocea care striga în Luvru.

– Oh, Doamne! Tu n-o auzi, nu-i așa? Nimeni n-o aude în afară de mine.

Peter părea la fel de nedumerit.

– Ce să audă?

– O femeie strigă undeva în muzeu: „Sandro! Sandro!" Vino!

Îl prinse de mânecă și-l trase după ea, în direcția din care răsunase vocea.

– Unde mergem?

– Urmăm glasul. Vine din partea asta.

Străbătură în viteză culoarele muzeului, scuzându-se peste umăr când se ciocneau de câte un vizitator. Vocea devenise o șoaptă fierbinte, dar o ducea undeva, și Maureen era hotărâtă să nu se oprească. Refăcură drumul înapoi prin Aripa Richelieu, ignorând privirile încruntate ale paznicilor,

coborâră o serie de trepte și pătrunseră într-un alt coridor, pe lângă indicatorul ce arăta că intraseră în Aripa Denon.

– Sandro... Sandro... Sandro...!

Vocea se opri brusc când începură să urce scara monumentală și trecură pe lângă statuia înaripată a zeiței Nike. Cotind la dreapta, în capătul scărilor, ajunseră față în față cu două dintre cele mai puțin cunoscute capodopere ale Renașterii italiene. Peter le remarcă primul.

– Frescele lui Botticelli.

Amândoi își dădură seama în același timp:

– *Sandro.* Sandro Botticelli.

Privirea lui Peter pendulă între fresce și Maureen.

– Extraordinar! Cum ai făcut asta?

Ea ridică din umeri.

– Eu n-am făcut nimic; doar am ascultat și am urmat glasul.

Amândoi se întoarseră spre personajele în mărime aproape naturală din cele două fresce alăturate. Peter traduse cu glas tare explicațiile de dedesubt:

– Prima frescă este intitulată *Venus și cele Trei Grații oferind daruri unei tinere femei*. A doua se numește *Un tânăr este prezentat de Venus (?) artelor liberale*. Frescă realizată pentru nunta lui Lorenzo Tornabuoni cu Giovanna Albizzi.

– Da, dar de ce apare un semn de întrebare după numele Venus?

Peter clătină din cap.

– Probabil n-au fost siguri că acesta este personajul.

Pictura, elegantă, și totuși stranie, înfățișa un tânăr ținând de mână o femeie înveșmântată într-o pelerină roșie. Amândoi stăteau cu fața spre un grup de șapte femei; trei dintre ele țineau în mâini obiecte neobișnuite și chiar bizare; una strângea între degete un scorpion negru, enorm și amenințător, iar cea de lângă ea avea un arc de vânătoare. Ultima ținea în mână, într-un unghi ciudat, un instrument de lucru în arhitectură.

Peter gândea cu voce tare:

– Cele șapte arte liberale. Tărâmul învățăturii superioare. Să însemne asta oare că tânărul avea o educație înaltă?

– Care sunt cele șapte arte liberale?

Închizând ochii pentru a-și readuce în amintire cele învățate la studii clasice, Peter recită:

– Trivium, sau primele trei căi de studiu, cuprinde: gramatica, retorica și logica. Celelalte patru, quadrivium, sunt matematica, geometria, muzica

și cosmologia; toate au fost inspirate de Pitagora și de concepția sa conform căreia studiul tiparelor temporale și spațiale este exprimat prin numere.

– Foarte impresionant, surâse Maureen. Și mai departe?

Peter ridică din umeri.

– Nu știu cum se încadrează toate astea în misterul nostru, care se tot adâncește.

– Dar ce rost are, întrebă ea arătând spre scorpion, ca într-un tablou de nuntă să apară o femeie care ține în mână o astfel de insectă mare și veninoasă? Pe care dintre cele șapte arte liberale o reprezintă ea?

– Nu sunt sigur, replică Peter apropiindu-se de frescă atât de mult cât îi permiteau șnururile de protecție. Dar uită-te cu atenție! Scorpionul este mai întunecat și mai intens decât restul picturii. De fapt, așa sunt toate obiectele din mâinile femeilor. Aproape că pare...

– Că au fost adăugate mai târziu, sfârși ea fraza în locul lui.

– Dar de cine? De Sandro însuși? Sau s-a jucat altcineva cu frescele maestrului?

Maureen clătină din cap, din ce în ce mai nedumerită.

La o café-crème în cafeneaua de la Luvru, Maureen își trecu în revistă, împreună cu Peter, cumpărăturile făcute. Luase reproduceri ale picturilor pe care le examinaseră, plus o carte despre viața și activitatea lui Botticelli.

– Sper să pot afla mai multe despre originile acelei fresce.

– Eu sunt mai interesat de originile vocii care ne-a dus la ele.

Înainte de a răspunde, ea luă o înghițitură de cafea.

– Dar ce poate să fi fost? Subconștientul meu? Îndrumarea divină? Nebunia? Fantomele din Luvru?

– Aș vrea să-ți pot răspunde, dar nu pot.

– Ce mai îndrumător spiritual ești! glumi Maureen, apoi își îndreptă atenția spre reproducerea după fresca lui Botticelli, pe care o scoase din țipla protectoare. În clipa aceea, o rază de lumină reflectată de sticla piramidei căzu pe reproducere, și Maureen avu, brusc, o idee. Stai puțin! Cosmologia este una dintre cele șapte arte liberale? întrebă ea privind inelul de aramă pe care-l purta pe deget.

Peter încuviință.

– Cosmologia, astronomia, studiul stelelor. De ce?

– Inelul meu... Cel care mi l-a dat, în Ierusalim, a zis că este inelul unui cosmolog.

El își trecu apăsat palma peste față, ca și cum acest gest l-ar fi putut îndruma către o soluție.

– Și care-i legătura? Ar trebui să privim spre stele pentru a afla răspunsul?

Maureen atinse cu degetul silueta femeii care ținea insecta și aproape că sări de pe scaun, strigând:

– Scorpionul!

– Poftim?

– Semnul astrologic, zodia Scorpionului! Iar femeia de lângă ea ține în mână un arc – zodia Săgetătorului. Scorpionul și Săgetătorul sunt unul lângă altul în zodiac.

– Deci crezi că în fresca aceea există un fel de cod care are de-a face cu astrologia?

Maureen încuviință cu o mișcare lentă a capului.

– Cel puțin ne oferă un punct de plecare.

Luminile Parisului pătrundeau pe fereastra camerei de hotel a lui Maureen, căzând pe obiectele aflate lângă ea, pe pat. Adormise citind cartea despre Botticelli, iar alături, cu fața în sus, stătea reproducerea după tabloul lui Poussin. Ea însă nu le mai observa; din nou, era cufundată în vis.

Într-o încăpere cu zidurile din piatră, iluminată slab de lămpi cu ulei, o bătrână stătea aplecată deasupra unei mese. Părul ei lung și încărunțit era acoperit cu un șal roșu, decolorat. Cu mâna chinuită de artrită, femeia mânuia atent un stil.

Un cufăr mare din lemn era singura piesă de mobilier din încăpere. Bătrâna se opri din scris, se ridică de pe scaun și se apropie cu pași înceți de cufăr. Îngenunche cu greu și deschise capacul masiv. Privind în spate, peste

umăr, un surâs senin, atotștiutor, îi înflori pe față. Femeia se întoarse spre Maureen și-i făcu semn să se apropie.

Paris
21 iunie 2005

Ca un încântător tribut adus excentricității galice, Pont Neuf, cel mai vechi pod din Paris, este numit Noul Pod. Astăzi constituie o arteră principală a vieții pariziene, legând, peste Sena, Primul Arondisment și inima veche a orașului, de pe malul stâng.

Peter și Maureen trecură pe lângă statuia lui Henric al IV-lea, unul dintre cei mai îndrăgiți monarhi ai Franței, pe podul a cărui construcție fusese finalizată în 1606, în timpul domniei sale. Era o dimineață splendidă în Paris, iradiind de acea incomparabilă măreție, specifică Orașului Luminilor. În ciuda împrejurimilor încântătoare, Maureen era emoționată.

– Cât e ceasul?

– Cinci minute mai târziu decât ultima dată când ai întrebat, replică Peter zâmbind.

– Iartă-mă! Am început să stau ca pe ace.

– În scrisoare scria să fii în biserică la amiază. Acum e abia unsprezece. Avem suficient timp.

Traversară Sena și porniră, ghidându-se după hartă, pe încrengătura de străduțe de pe malul stâng. De pe Pont Neuf intrară pe rue Dauphine, trecură de stația de metrou Odeon, pe rue Saint-Sulpice, până în pitoreasca piață cu același nume.

Cele două turnuri enorme, diferite ca înfățișare, ale bisericii dominau piațeta, aruncându-și umbrele asupra artezienei construite de Visconti în 1844. Apropiindu-se împreună de intrarea în biserică, Peter sesiză ezitarea verișoarei sale.

– De data asta nu te mai las singură, îi spuse punându-și o mână pe brațul ei și deschizând ușile masive.

Intrară în liniște, zărind un grup de turiști în prima capelă din partea dreaptă. Erau britanici, studenți la Arte, probabil. Profesorul le vorbea în

șoaptă despre cele trei capodopere ale lui Delacroix care decorau acel colț al bisericii: *Iacob luptându-se cu îngerul*, *Eliodor izgonit din templu* și *Sfântul Mihail răpunând diavolul*. Într-o altă zi, Maureen ar fi fost încântată să admire celebrele lucrări de artă și să tragă cu urechea la explicațiile în engleză ale profesorului, dar astăzi avea altele în minte.

Trecând pe lângă studenți, înaintară în interiorul cavernos al bisericii, privind cu uimire în jurul lor. Aproape instinctiv, Maureen se apropie de altar, flancat de două picturi uriașe; fiecare avea pe puțin nouă metri înălțime. Prima înfățișa două femei – una într-un veșmânt roșu, iar cealaltă în albastru.

– Maria Magdalena cu Fecioara? întrebă ea.

– După culorile hainelor, aș spune că da. Vaticanul a impus ca Madona să fie înfățișată purtând alb sau albastru.

– Iar doamna mea este întotdeauna în roșu. Maureen se îndreptă apoi spre pictura aflată de cealaltă parte a altarului. Ia te uită aici...

Tabloul îl reprezenta pe Isus așezat în mormânt, în vreme ce Maria Magdalena părea să-i pregătească trupul pentru înmormântare. Într-o margine se aflau Fecioara Maria și alte două femei, plângând.

– Maria Magdalena pregătește trupul lui Hristos pentru îngropăciune? Nu asta se spune în evanghelii, nu-i așa?

Capitolele 15 și 16 din Marcu menționează că ea și alte femei au adus miresme la mormânt pentru a-i unge trupul, dar nu este descrisă ungerea propriu-zisă.

– Hmmm! Iar aici o vedem pe Maria Magdalena făcând exact acest lucru. Dar, în tradiția ebraică, ungerea corpului pentru înmormântare nu este oare rezervată exclusiv...

– Soției, răspunse o voce cu nuanțe aristocratice și un ușor accent scoțian.

Maureen și Peter se întoarseră să-l privească pe cel care se apropiase de ei neauzit. Omul avea o înfățișare izbitoare. Cu o frumusețe întunecată și impecabil îmbrăcat, deși hainele și postura lui erau prin excelență nobiliare, nimic nu părea la el învechit. De fapt, totul la Bérenger Sinclair avea un aer aparte, personal. Părul lui era perfect tuns și pieptănat, dar puțin prea lung pentru a fi acceptat în Camera Lorzilor. Cămașa de mătase semăna mai degrabă a Versace decât a Savile Row. Aroganța firească la cei ultraprivilegiați era temperată de umor – un zâmbet ușor strâmb, de băiețel neastâmpărat, amenința parcă să iasă la iveală printre cuvintele rostite. Maureen

se simți fascinată, pe deplin captivată și încremenită locului în vreme ce-i asculta explicațiile.

– Numai soția avea dreptul să pregătească trupul bărbatului pentru înmormântare – cu excepția cazurilor în care omul murea necăsătorit, iar onoarea revenea mamei. Așa cum veți vedea în această pictură, mama lui Isus este prezentă, dar nu ea este cea care unge trupul. Ceea ce nu ne poate duce decât la o singură concluzie.

Maureen privi pictura, apoi se întoarse din nou spre bărbatul fermecător din fața ei.

– Și anume că Maria Magdalena era soția Lui.

– Bravo, domnișoară Paschal! Scoțianul schiță o plecăciune teatrală și continuă: Dar, te rog să mă ierți, am uitat complet de bunele maniere. Lordul Bérenger Sinclair, în slujba dumneavoastră.

Maureen făcu un pas înainte pentru a-i lua mâna, dar Sinclair o surprinse, reținându-i-o un lung moment. Îi întoarse palma mică în mâna lui și își trecu un deget peste inelul ei. Apoi îi zâmbi din nou, puțintel șmecherește, și-i făcu cu ochiul.

Maureen era total deconcertată. De multe ori se întrebase cum o fi arătând acest Sinclair, dar omul nu era nicidecum așa cum se așteptase ea. Când vorbi, încercă să nu pară chiar împiedicată:

– Dumneavoastră știți deja cine sunt. Iar el... adăugă ea întorcându-se să-l prezinte pe Peter, însă Sinclair o întrerupse:

– E părintele Peter Healy, desigur. Vărul dumitale, dacă nu mă înșel. Și un învățat de excepție. Bine ai venit la Paris, părinte Healy. Dar dumneata ai mai fost aici, firește. Apoi, aruncând o privire spre ceasul elvețian exorbitant de scump pe care-l purta la încheietură, spuse: Mai avem câteva minute. Veniți, sunt aici câteva lucruri pe care, sunt convins, le veți găsi foarte interesante. Și în timp ce porni cu pas grăbit să traverseze interiorul bisericii, continuă să le vorbească peste umăr: Și, apropo, nu vă pierdeți vremea cu broșura pe care o vând aici. Cincizeci de pagini care ignoră cu desăvârșire prezența Mariei Magdalena. Ca și cum așa ar face-o să dispară!

Maureen și Peter îl urmară în viteză, oprindu-se, odată cu el, în fața unui mic altar lateral.

– Așa cum veți vedea, Maria Magdalena este reprezentată repetat în această biserică; și totuși, e cu încăpățânare ignorată. Iată un strălucit exemplu.

Sinclair le arătă o elegantă statuie de marmură, o pietà – clasica sculptură ce o înfățișează pe Fecioara Maria ținând pe genunchi trupul lui Isus. În dreapta ei, Maria Magdalena își odihnea capul pe umărul Fecioarei.

– În broșură se spune doar: „Pietà, secolul al XVIII-lea, Italia". Desigur, o pietà tradițională o arată pe Fecioară ținându-și fiul în brațe după Răstignire. Includerea Mariei Magdalena în această scenă este cât se poate de neortodoxă, și totuși... deliberat ignorată.

Rostind aceste cuvinte, Sinclair oftă dramatic și clătină din cap, copleșit de atâta nedreptate.

– Și deci care este teoria dumitale? întrebă Peter puțin mai tăios decât ar fi vrut; ceva din aroganța lui Sinclair îl scotea din sărite. Că există o conspirație a Bisericii de a exclude orice menționare a Mariei Magdalena?

– Concluziile le tragi singur, părinte. Eu atât îți voi spune: există în Franța mai multe biserici dedicate Mariei Magdalena decât oricărui alt sfânt, incluzând-o aici și pe Maica Domnului. O întreagă zonă a Parisului a primit numele ei; bănuiesc că ați fost deja la Madeleine, sau mă înșel?

– Nu mi-a trecut în minte până acum, interveni Maureen, dar Madeleine înseamnă Magdalena în franceză, nu-i așa?

– Exact. Ați intrat în biserica ei acolo, în regiunea Madeleine? E o construcție impresionantă, dedicată exclusiv ei, și totuși în decorațiunile și lucrările de artă din interior n-a existat inițial nici o imagine a ei. Nici una. Bizar, nu-i așa? Au adăugat mai târziu sculptura lui Marochetti de deasupra altarului, despre care mi s-a spus că se numea inițial *Înălțarea la cer a Fecioarei*, numele fiindu-i schimbat în *Înălțarea la cer a Mariei Madgalena*, la presiunile exercitate asupra lor de... ei bine, de cei cărora le pasă de adevăr.

– O să-mi spui acum că și Marcel Proust și-a numit brioșele tot în cinstea ei, izbucni Peter.

Spre deosebire de Maureen, care fusese fascinată de la bun început, pe el siguranța plină de sine a scoțianului îl irita.

– Păi, nu degeaba au forma unor scoici, replică Sinclair criptic și se apropie de Maureen, lângă Pietà.

– E ca și cum ar fi încercat să-i șteargă complet prezența, spuse ea.

– Într-adevăr, draga mea domnișoară Paschal. Mulți au încercat să ne alunge din memorie moștenirea Magdalenei, dar prezența ei e prea puternică. Și, așa cum vei fi observat, fără îndoială, ea nu va fi ignorată, mai cu seamă...

Clopotele începură să bată, anunțând amiaza și întrerupându-l pe Sinclair în mijlocul frazei. El le făcu semn să-l urmeze și porni grăbit să traverseze din nou biserica, arătând spre o bandă îngustă din bronz ce străbătea pardoseala de la nord la sud în transept. Banda se sfârșea în dreptul unui obelisc de marmură, în stil egiptean, care avea în vârf un glob și o cruce, ambele aurii.

– Veniți, repede! E ora amiezii și trebuie să vedeți asta; nu se întâmplă decât o dată pe an.

Maureen arătă spre banda din bronz.

– Ce semnifică?

– Meridianul Parisului. Împarte Franța într-un mod foarte interesant. Dar uitați-vă acolo sus!

Sinclair făcu semn înspre o fereastră de pe zidul opus al bisericii. În clipa în care ei se întoarseră pentru a privi, o rază de soare trecu prin fereastră și se reflectă pe banda încastrată în pardoseală. Lumina dansă pe podeaua bisericii, urmând linia din bronz, apoi urcă de-a lungul obeliscului și ajunse la glob, învăluind cu strălucirea ei crucea aurie din vârf.

– Splendid, nu-i așa? Biserica este astfel dispusă încât să marcheze perfect solstițiul de vară.

– E minunat, recunoscu Peter. Și, îmi displace să te dezamăgesc, lord Sinclair, dar există un motiv religios cât se poate de legitim pentru acest lucru. Ziua Paștelui este stabilită în prima duminică de după prima lună plină după echinocțiul de primăvară. Nu era deci o practică neobișnuită ca bisericile să conceapă o modalitate proprie de identificare a datelor la care cădeau echinocțiile și solstițiile.

Sinclair ridică din umeri și se întoarse spre Maureen.

– Are dreptate, să știi.

– Dar acest Meridian al Parisului mai are și o altă semnificație, nu-i așa?

– Unii îl numesc Linia Magdalenei. E similar cu linia aceea de pe harta pe care ți-am trimis-o, cea care începe în Amiens și se sfârșește la Montserrat. Dacă vrei să afli de ce, vino acasă la mine, în Languedoc, peste două zile, și îți voi arăta care este motivul – și nu numai atât. Oh, aproape că uitasem! Sinclair scoase dintr-un buzunar interior un plic elegant. Înțeleg că o cunoști pe încântătoarea regizoare de film Tamara Wisdom. Ea va lua parte la balul nostru costumat de la sfârșitul săptămânii. Sper că o veți însoți amândoi. Și insist să-mi fiți oaspeți la castel.

Maureen privi spre Peter, întrebător; nu se așteptaseră la așa ceva.

– Lord Sinclair, începu Peter, verișoara mea a venit de departe pentru a se prezenta la această întâlnire. În scrisoare i-ați promis unele răspunsuri...

Sinclair îl întrerupse:

– Părinte Healy, oamenii încearcă de două mii de ani să descifreze acest mister. Nu ne putem aștepta să deslușim totul într-o singură zi. Adevărata cunoaștere trebuie câștigată pe merit, nu-i așa? Acum, am întârziat deja la o întâlnire și trebuie să plec.

Maureen îl prinse de braț pentru a-l opri.

– Lord Sinclair, în scrisoare ați amintit de tatăl meu. Speram că-mi veți spune măcar ce știți despre el.

– Draga mea, spuse el pe un ton blând, am o scrisoare a tatălui dumitale, pe care cred că o vei găsi foarte interesantă. N-o am aici, desigur; e la castel. Iar acesta este unul dintre motivele pentru care trebuie să vii și să-mi fii oaspete. La fel și părintele Healy, firește.

– O scrisoare?! Sunteți sigur că a fost scrisă de tata?

– Numele lui a fost cumva Edouard Paul Paschal, cu ortografie franceză? Și a locuit în Louisiana?

– Da, răspunse ea abia auzit.

– Atunci scrisoarea îi aparține în mod cert. Am găsit-o în arhiva familiei.

– Și ce spune în ea?

– Domnișoară Paschal, ar fi o nedreptate cruntă să încerc să ți-o reproduc spun aici și acum; memoria mea e pur și simplu execrabilă. Dar ți-o voi arăta bucuros când vei veni în Languedoc. Acum, chiar trebuie să plec. Deja am întârziat. Dacă ai nevoie de ceva înainte de data balului, telefonează la numărul de pe invitație și întreabă de Roland. Te va ajuta în orice privință. Absolut orice, nu trebuie decât să ceri. Și cu asta, Sinclair plecă fără a-și lua la revedere. Peste umăr însă, din mers, strigă: Oh, cred că aveți deja o hartă. Urmați Linia Magdalenei.

Pașii scoțianului răsunară între zidurile bisericii, stingându-se treptat, iar Maureen și Peter rămaseră locului, nedumeriți.

La masa de prânz, la o cafenea de pe malul stâng al Senei, trecură în revistă strania discuție cu Sinclair. Aveau păreri diamteral opuse despre el.

Peter era suspicios până în pragul iritării, iar la Maureen fascinația tindea spre o veritabilă subjugare.

În final, hotărâră că, după prânz, era foarte nimerită o plimbare prin Les Jardins de Luxembourg. O familie cu copii gălăgioși ieșise la picnic. Doi dintre cei mici alergau după o minge de fotbal, iar cei mari și părinții formau galeria care îi încuraja. Peter se opri și îi privi cu o expresie nostalgică.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Maureen.

– Nimic, nimic. Mă gândeam la cei de acasă. La surorile mele, la copiii lor... Știi, de doi ani n-am mai fost în Irlanda. Și nu mai spun cât de mult a trecut de când n-ai mai fost tu acolo.

– Doar o oră am face cu avionul până acolo.

– Știu. Crede-mă, m-am gândit și eu la asta. Să vedem însă cum vor decurge lucrurile aici. Dacă voi avea timp, poate mă voi opri acolo pentru câteva zile.

– Pete, sunt fetiță mare și pot să mă descurc singură. De ce să nu profiți de faptul că ești aici și să te duci acasă?

– Să te las singură în mâinile lui Sinclair? Ți-ai pierdut mințile?

Mingea, preluată acum de copiii mai mari, zbură către Peter. El o prinse, făcu vreo două jonglerii și o trimise înapoi, spre băieți. Făcând un mic semn de salut către ei, continuă să meargă alături de Maureen.

– Ți-ai regretat vreodată decizia?

– Ce decizie? Să vin aici împreună cu tine?

– Nu. Să devii preot.

Peter se opri brusc, șocat de întrebare.

– Ce, Doamne iartă-mă, te-a făcut să întrebi una ca asta?

– Faptul că mă uit la tine acum. Îți plac copiii. Ai fi fost un tată grozav.

El își reluă plimbarea în vreme ce-i răspunse.

Nu regret nimic. Am avut o vocație și am urmat-o. Încă o am, și nu cred că mă va părăsi vreodată. Știu că ție ți-a fost întotdeauna greu să înțelegi.

– Îmi e și acum.

– Hmmm! Știi care-i ironia aici?

– Care?

– Tu ești unul dintre motivele pentru care m-am făcut preot.

Venise rândul ei să se oprească, uluită.

– Eu? Cum? De ce?

– Legile învechite ale Bisericii sunt cele care te-au îndepărtat de credință. Așa se întâmplă mereu, și n-ar trebui. Iar acum există ordine religioase –

mai tinere, mai învățate, mai orientate spre nou – care încearcă să aducă spiritualitatea cu adevărat în secolului XXI și s-o facă accesibilă tinerilor. Mi-am dat seama de asta când i-am întâlnit pe iezuiții din Israel. Ei încercau să schimbe exact acele lucruri care te-au îndepărtat pe tine. Și am vrut să-mi aduc și eu contribuția. Am vrut să te ajut să-ți regăsești credința. Pe tine și pe alții aidoma ție.

Maureen îl privea, încercând să-și stăpânească lacrimile neașteptate.

– Nu pot să cred că nu mi-ai spus asta până acum.

Peter ridică din umeri.

– Nu m-ai întrebat.

... Ultimele suferințe ale lui Isa au fost un chin cumplit pentru noi toți, dar lui Filip i-a fost tare greu să facă față. Plângea adesea în somn și nu voia să-mi spună de ce sau să mă lase să-l ajut. În cele din urmă, am aflat adevărul de la Bartolomeu, care mi-a zis că Filip nu voia să mă rănească reamintindu-mi acele lucruri oribile. Dar el era chinuit în fiecare noapte de gândul la agonia lui Isa, de felul în care fuseseră descrise rănile lui.

Bărbații mă cinstesc, căci eu sunt singura dintre noi care a văzut patimile lui Isa.

În vremea în care eram în Egipt, Bartolomeu mi-a fost cel mai silitor învățăcel. Voia să afle cât mai multe și cât mai repede cu putință. Era nerăbdător, însetat de cunoaștere ca de apă. Parcă sacrificiul lui Isa crease în el un gol care nu putea fi umplut decât prin învățăturile Căii. Știam că are o chemare aparte, că va duce în lume cuvântul Iubirii și al Luminii și că alții se vor schimba datorită lui. De aceea, în fiecare noapte, când copiii dormeau, îl învățam pe Bartolomeu secretele. Și va fi pregătit când va veni vremea.

Dar nu știam dacă eu voi fi. Îl iubeam deja ca pe propriul sânge și-mi era teamă pentru el, căci frumusețea și puritatea lui nu vor fi înțelese de ceilalți așa cum erau înțelese de cei care-l iubeau. Bartolomeu era un om neprihănit.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA UCENICILOR

Capitolul șapte

Regiunea Languedoc, Franța
22 iunie 2005

Peisajul rural francez se derula rapid dincolo de ferestrele trenului de mare viteză. Maureen și Peter nu erau însă preocupați de frumusețea lui, atenția lor fiind absorbită de diversele hărți, volume și documente întinse în fața lor.

– *Et in Arcadia ego,* murmură Peter, scriind ceva într-un carnețel. *Et... in... Ar-ca-di-a... e-go...*

Studia harta Franței, cea străbătută de lina roșie, spre care arătă acum cu degetul.

– Uite cum străbate Meridianul Parisului regiunea Languedoc, până în orașul acesta de aici. Arques. Ce nume interesant!

– După cum sună, spuse Maureen interesată de noua pistă care li se oferise, îmi amintește de „arcă" – arca lui Noe, de pildă.

– Da, în latină, cuvântul are mai multe semnificații; în general desemnează un recipient, dar la fel de bine poate să însemne și mormânt. Stai puțin, ia să ne uităm la asta!

Luând din nou creionul și carnețelul, începu să înșiruie pe hârtie literele din expresia *Et in Arcadia ego*. Scrise apoi ARCĂ în partea de sus a paginii, cu litere mari, negre, iar dedesubt notă ARC. Lui Maureen îi veni o idee:

– Hm, ce zici despre asta? ARC. ARC – ADIA. Poate că termenul nu se referă la locul legendar numit Arcadia; poate că de fapt sunt mai multe cuvinte scrise legat. Ar putea însemna ceva în latină?

Peter scrise cu majuscule: ARC A DIA.

– Ei bine? Înseamnă ceva?

– Dacă o privim în felul acesta, ar putea însemna „arca lui Dumnezeu". Cu puțină imaginație, expresia ar putea fi tradusă: „Și în arca lui Dumnezeu sunt eu". Peter arătă apoi spre orașul Arques, de pe hartă. Bănuiesc că nu știi nimic despre istoria lui. Dacă ar exista o legendă cu subiect divin referitoare la Arques, atunci expresia aceea ar putea însemna: „Și în orașul lui Dumnezeu sunt eu". Știu că e cam exagerat, dar altceva mai bun nu-mi vine în minte.

– Proprietatea lui Sinclair este chiar lângă Arques.

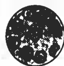
– Da, dar asta nu ne spune de ce a ales Nicolas Poussin să-l reprezinte în pictura lui acum patru sute de ani. Și nici de ce ai auzit voci în Luvru când te uitai la tabloul lui. Cred că, pentru moment, ar trebui să analizăm lucrurile astea care ți se tot întâmplă fără să le legăm în vreun fel de Sinclair.

Peter voia să reducă importanța pe care o dobândise acesta în gândurile verișoarei lui; la urma urmei, avea viziunile acelea cu Magdalena de câțiva ani buni, cu mult înainte de a auzi măcar despre Bérenger Sinclair. Ea încuviință.

– Prin urmare, dacă pentru un motiv sau altul Arques avea un renume sacru, dacă era „orașul lui Dumnezeu", atunci Poussin a vrut să sugereze că există acolo ceva important? Asta e teoria ta? „Și în orașul lui Dumnezeu sunt eu"?

Peter făcu semn din cap că da.

– E doar o supoziție. Dar cred că zona din jurul orașului Arques merită vizitată. Tu ce zici?

Era zi de târg în Quillan, și orășelul de la poalele Pirineilor forfotea în agitația acestui eveniment săptămânal. Localnicii din Languedoc treceau în grabă de la o tarabă la alta, refăcându-și stocurile de verdețuri și de pește proaspăt, adus din Mediterana.

Maureen și Peter se plimbau printre ei. Ea ținea în mână reproducerea după *Păstorii din Arcadia.* Un vânzător de fructe o recunoscu și arătă spre ea, râzând.

– Ah, Poussin!

Și începu să le dea indicații într-o franceză rapidă. Peter îl rugă să vorbească mai rar. Văzând pe figura ei că nu înțelege mai nimic din dialogul celor doi, băiețelul de zece ani al negustorului decise că e cazul să-și încerce bruma de engleză cu Maureen:

– Vrei mergeți la mormântul lui Poussin?

Ea încuviință, bucuroasă; până în acest moment, nici măcar nu știuse că mormântul din tablou exista cu adevărat.

– Da. *Oui!* răspunse ea.

– Bun. Mergi la drumul principal și pe el. Când vezi biserica, stânga. Mormântul lui Poussin e pe deal.

Maureen îi mulțumi, duse mâna la poșetă și scoase o bancnotă de cinci euro, pe care o strecură în mâna băiatului. Acesta îi oferi un zâmbet larg.

– *De rien, Madame. Bonne chance!* strigă vânzătorul în vreme ce ei se îndepărtau.

– *Et in Arcadia ego!* chicoti băiatul în urma lor și o luă la fugă să-și cheltuiască pe dulciuri banii câștigați.

Din indicațiile oferite de tată și de fiul lui, izbutiră să găsească drumul bun. Peter conducea încet, în vreme ce Maureen scruta peisajul prin parbriz.

– Acolo! Acela să fie? Sus pe deal, acolo?

Peter opri mașina în capătul unei pante line, mărginite de arbuști și de tufărișuri. Dincolo de încrengătura acestora se zărea partea superioară a unei pietre funerare dreptunghiulare.

– Am văzut același tip de piatră de mormânt în Țara Sfântă. În Galileea sunt mai multe, îi explică el, dar se opri imediat.

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai mi-a trecut prin minte că există o astfel de piatră pe drumul spre Magdala. Seamănă bine cu cea de aici; poate sunt chiar identice.

Se apropiară de marginea drumului, căutând o potecă spre mormânt, și găsiră una, acoperită de ierburi. Maureen se opri în dreptul ei și îngenunche.

– Uită-te la ierburile astea. Sunt uscate.

Peter se ghemui lângă ea și ridică ușor câteva crengi așezate în capătul potecii.

– Ai dreptate.

– Se pare că cineva a încercat să ascundă poteca în mod intenționat.

– Poate că proprietarul terenului a făcut-o. Poate că s-a săturat să tot vină diverși nepoftiți, ca noi, și să treacă pe pământul lui. Patru sute de ani de turism ar scoate pe oricine din răbdări.

Înaintară cu atenție, pășind peste vegetația uscată, de-a lungul potecii, până pe culmea colinei. Când ajunseră în fața pietrei funerare, Maureen scoase din geantă reproducerea și compară peisajul din jur cu cel imortalizat de Poussin. Fundalul stâncos era același.

– E identic!

Peter se apropie de monument și își trecu palma peste suprafața de granit.

– Doar că pe mormântul real nu există nici o inscripție, observă el.

– Deci asta să fi fost o născocire a lui Poussin?

Maureen lăsă întrebarea să plutească în aer și dădu ocol sarcofagului. Remarcând că partea din spate era acoperită de vegetație crescută, încercă s-o dea la o parte. Iar când reuși, strigă către Peter:

– Vino aici! Trebuie să vezi asta!

El se apropie și împinse la rândul lui crengile, clătinând din cap cu uimire când văzu ce o entuziasmase pe verișoara lui. Pe latura din spate a mormântului era gravat un model format din nouă cercuri care înconjurau un disc central. Era identic cu cel de pe inelul ei de aramă.

Maureen și Peter își petrecură noaptea într-un mic hotel din Couiza, o localitate la câțiva kilometri distanță de Arques. Tammy alesese locul acesta pentru ei, fiindcă era aproape de o enigmatică așezare numită Rennes-le-Château, cunoscută în cercurile ezoterice ca Satul Misterelor. Venise și ea în Languedoc cu o seară în urmă și conveniseră să se întâlnească toți trei la micul dejun în dimineața următoare.

Tammy intră în sala de mese, unde Maureen și Peter își beau deja cafeaua, așteptând-o.

– Îmi pare rău că am întârziat. Zborul spre Carcassonne a fost amânat, și, când am ajuns, era trecut de miezul nopții. Abia am reușit să adorm, iar dimineață nu mă puteam trezi.

– Mi-am făcut griji când am văzut că nu dai nici un semn, aseară, îi spuse Maureen. Ai venit singură cu mașina din Carcassonne până aici?

– Nu. Am niște prieteni care vin la petrecerea de mâine a lui Sinclair și am călătorit împreună. Unul dintre ei e din zonă și ne-a luat pe toți în drum.

Un coș cu croissante proaspete aștepta pe masă, iar chelnerul o întrebă ce dorește să bea. După ce omul se retrase, Tammy continuă:

– Trebuie să predăm camerele în dimineața asta.

Peter și Maureen o priviră nedumeriți.

– De ce? întrebară ei la unison.

– Sinclair e furios fiindcă am stat la hotel. Mi-a lăsat un mesaj seara trecută. Are la castel camere pentru toți.

Peter nu părea tocmai bucuros.

– Mie nu-mi place ideea, spuse el și se întoarse spre Maureen, încercând s-o convingă: Aș prefera să rămânem aici; cred că e mai sigur pentru tine. Hotelul e un teritoriu neutru, un loc în care ne putem retrage dacă se întâmplă ceva neplăcut.

Tammy îi privi enervată.

– Uite ce-i, aveți idee câți oameni ar fi în stare să ucidă pentru o invitație ca asta? Castelul e fantastic; e ca un muzeu viu! Riscați să-l jigniți pe Sinclair dacă refuzați, și nu cred că asta vreți. Omul are prea multe de oferit.

Maureen nu știa ce să zică și privea nehotărâtă de la unul la celălalt. Peter avea dreptate, hotelul era un teritoriu neutru. Dar imaginația îi fusese deja cucerită de ideea de a sta la castel și de a-l studia pe enigmaticul Bérenger Sinclair îndeaproape.

Tammy își dădu seama de dilema în care se afla prietena ei.

– Ți-am spus că Sinclair nu-i periculos. De fapt, e chiar un om minunat. Dar, dacă voi aveți altă impresie, continuă ea privind spre Peter, să luăm lucrurile așa: urmați proverbul care zice să-ți ții prietenii aproape, iar dușmanii, și mai aproape.

Până când terminară de mâncat, îi convinsese să renunțe la camerele de hotel. Peter o analizase atent în timpul mesei și constatase că putea fi foarte convingătoare.

Rennes-le-Château, Franța
23 iunie 2005

– N-ai să găsești niciodată singur locul ăsta, dacă nu-ți arată cineva cum să ajungi aici, le spuse Tammy de pe bancheta din spate a mașinii. Întoarce aici. Vezi aleea aceea de acolo? Duce în sus, spre Rennes-le-Château.

Drumul îngust și accidentat urca într-o serie abruptă de serpentine. Sus, pe culme, un indicator rutier parțial ascuns de vegetație anunța că ajunseseră în sat.

– Poți parca acolo, îl îndrumă Tammy arătând spre un petic de pământ prăfos, la intrarea în sat.

Coborâră din mașină, și Maureen se uită la ceas.

– Ce ciudat! comentă ea după ce îl mai verifică o dată. Mi-a stat ceasul, deși i-am pus o baterie nouă când am plecat din State.

– Vezi, interveni Tammy, distracția a început deja! Timpul curge altfel aici, în munții ăștia magici. Îți garantez că până și ceasul tău va reveni la normal când vom pleca din zonă.

Peter și Maureen schimbară o privire nedumerită și continuară să meargă în urma ei. Fără a le explica încotro se îndreptau, Tammy le azvârli peste umăr:

– Doamnelor și domnilor, intrați acum în Zona Crepusculară!

Satul lăsa într-adevăr impresia stranie a unui tărâm uitat de timp. Era surprinzător de mic și părea părăsit.

– Mai trăiește cineva aici? întrebă Peter.

– Oh, da. E un sat în toată puterea cuvântului. Populația, mai mică de două sute de locuitori, e totuși populație!

– Dar e neobișnuit de liniște aici, remarcă Maureen.

– Întotdeauna e așa, până când vine un autocar cu turiști.

În dreapta lor se zăreau ruinele unui castel, zidurile părăginite ale construcției ce dăduse odinioară numele satului.

– Acela e Château Hautpol. În timpul cruciadelor a fost o fortăreață a cavalerilor templieri. Vedeți turnul? Nu vă lăsați înșelați de starea lui jalnică și de locul în care a fost amplasat. Turnul Alchimiei este unul dintre cele mai importante jaloane ezoterice ale Franței. Sau poate ale întregii lumi.

– Sper că ne vei spune și de ce, interveni Peter, a cărui iritare creștea.

Era sătul de jocuri și de enigme; voia acum să-i dea cineva și niște răspunsuri logice și raționale.

– Vă voi spune, dar puțin mai târziu. Trebuie să aflați mai întâi povestea satului, altfel nu veți înțelege. Pe drumul de întoarcere am să vă explic tot.

Trecură pe lângă o mică librărie, în stânga; magazinul era închis, dar în vitrină se vedeau diverse volume despre simbolismul ocult.

– Nu pare chiar o banală parohie catolică, șopti Maureen spre Peter.

– Nu tocmai, se arătă el de acord privind straniul asortiment de cărți și pandantive sub formă de pentragramă din vitrină.

În vreme ce străbăteau, în urma lui Tammy, vechile străduțe pietruite, Maureen observă o altă ciudățenie. Pe zidul unei case, la nivelul ochiului, era gravat un fel de cadran solar. Axul metalic căzuse de mult, lăsând în mijloc o gaură roasă de vreme. Privindu-l de aproape, văzură că semnele de pe cadran nu erau câtuși de puțin obișnuite. Începeau cu cifra nouă și continuau până la șaptesprezece, între ele fiind marcate jumătățile de oră. Deasupra numerelor erau inscripționate simboluri cu aspect ocult.

– Ce crezi că sunt aceste semne? întrebă Maureen în vreme ce Peter studia cadranul peste umărul ei.

Tammy se oprise și venea înapoi, spre ei, zâmbind aidoma unei mâțe la oala cu smântână.

– Văd că ați descoperit prima dintre bizareriile de aici, din RLC.

– RLC?

– Rennes-le-Château. Așa îi spune toată lumea, fiindcă numele întreg e prea lung. Trebuie să învățați și voi jargonul local, dacă vreți să nu faceți notă discordantă la petrecerea de mâine-seară.

Maureen se întoarse spre inscripțiile de pe zid, pe care Peter le inspecta îndeaproape.

– Recunosc aceste simboluri – sunt planetele. Iată Luna, apoi Mercur. Acela e Soarele? întrebă el arătând spre un cerc cu un punct în mijloc.

– Sigur că da, replică Tammy. Iar aici e Saturn. Restul simbolurilor au un caracter astrologic. Uite Balanța, Fecioara, Leul, Racul, iar acesta e semnul Gemenilor.

– E și Scorpionul pe aici, pe undeva? întrebă Maureen, străfulgerată de o idee. Sau Săgetătorul?

Tammy clătină din cap, dar arătă ceva în partea stângă a cadranului, acolo unde ar fi fost ora șapte la un ceas normal.

– Nu. Vezi locul acesta, unde se opresc semnele? Aici e planeta Saturn. Dacă inscripțiile ar continua în sens invers acelor de ceasornic, am avea Scorpionul după Balanță, și apoi Săgetătorul.

– Dar de ce se opresc aici?

– Și ce înseamnă asta? întrebă Peter, intrigat.

Tammy ridică palmele, în semn de „habar n-am".

– Se pare că ar fi o referire la alinierea planetelor. Dar nimeni nu știe cu certitudine.

Maureen continua să privească însemnele. Se gândea la fresca lui Sandro Botticelli de la Luvru, încercând să-și dea seama dacă exista vreo legătură cu scorpionul din pictură. Și voia să știe la ce ar fi folosit un asemenea cadran solar neobișnuit.

– E o chestie din acelea astrologice, ca atunci când Luna e în casa a șaptea, iar Jupiter e aliniat cu Marte? întrebă ea.

– Dacă începeți să cântați amândouă *The Age of Aquarius*, să știți că eu plec! le avertiză Peter.

Izbucnind în râs, Tammy explică:

– Maureen are dreptate. Probabil că e o referire la un anumit mod de aliniere a planetelor. Și, din moment ce cadranul a fost amplasat aici, pe zidul unei case în plină vedere, nu putem decât să presupunem că fiecare locuitor al satului trebuia să știe despre existența lui.

Cu aceasta, porni din nou la drum, arătând spre vila care se profila în depărtare.

– Punctul focal al satului îl reprezintă muzeul și zona din jurul vilei. E acolo sus, chiar în fața noastră.

La capătul străduței înguste se afla o clădire de locuit, construită din piatră. Un turn cu o formă ciudată, de asemenea din piatră, se ridica în spatele ei, la distanță, lipit parcă de coasta muntelui.

– Misterul acestui sat are la bază o foarte ciudată poveste despre un celebru preot care a trăit aici la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Abatele Bérenger Saunière.

– Bérenger? Nu așa îl cheamă și pe Sinclair? întrebă Peter.

Tammy încuviință.

– Ba da, și nu e o coincidență. Bunicul lui a sperat că, dacă nepotul va purta același nume, poate va moșteni și unele dintre calitățile tizului său; Saunière era neabătut în protejarea misterelor locale și devotat în totalitate Mariei Magdalena. Oricum, există diverse legende referitoare la ce anume a descoperit abatele aici, când a început să renoveze biserica. Unii cred că a găsit comoara pierdută a Templului din Ierusalim. Cum castelul de alături a avut legături cu templierii, este posibil ca aceștia să-l fi folosit pentru a ascunde averile aduse cu ei din Țara Sfântă. Cine și-ar închipui că într-un loc atât de retras ca acesta s-ar putea afla ceva de valoare? Iar alții zic că Saunière ar fi găsit niște documente neprețuite. Orice ar fi fost însă, preotul a devenit, peste noapte și într-un mod cât se poate de misterios, extrem de bogat. A cheltuit milioane, cu toate că nu câștiga, ca preot paroh, decât echivalentul a circa douăzeci și cinci de dolari pe an. De unde avea atunci atâția bani? În anii 1980, trei cercetători britanici au scris o carte despre Saunière și despre misterioasa lui avere, iar cartea a devenit celebră și a avut vânzări extraordinare. Se numește *Sângele sfânt și Sfântul Graal* și e considerată o lucrare clasică în cercurile ezoterice. Vestea proastă este că a dat naștere unei veritabile vânători de comori aici, în regiune. Resursele naturale au fost supraexploatate, iar locurile au fost vandalizate de fanaticii religioși și de doritorii de suvenire. Sinclair a fost nevoit chiar să pună paznici înarmați pe pământurile lui, pentru a proteja mormântul.

– Mormântul lui Poussin? întrebă Maureen.

– Desigur. Grație *Păstorilor din Arcadia*, este piatra unghiulară a întregului mister.

– Am fost și noi să vedem mormântul, ieri, și n-am văzut nici un paznic, spuse Peter.

Tammy râse în felul ei unic, gutural.

– Fiindcă sunteți bine-veniți pe pământul lui! Credeți-mă, nu se poate să fi fost acolo, iar el să nu știe. Iar dacă nu i-ar fi convenit prezența voastră, ați fi aflat-o și voi.

Între timp, ajunseseră la clădirea care domina întregul sat. Un panou anunța: „Vila Bethania – Reședința lui Bérenger Saunière“. Intrând în muzeu, Tammy îi adresă un surâs femeii de la ghișeu, care le făcu semn să treacă.

– Dar nu trebuie să cumpărăm bilete? întrebă Maureen văzând afișul cu prețul tichetelor de intrare.

– Nu, eu sunt cunoscută aici. Filmez în vilă un documentar despre istoria alchimiei.

Îi conduse prin fața unor vitrine în care erau expuse veșmintele preoțești purtate de abatele Saunière în secolul al XIX-lea. Peter zăbovi o clipă în dreptul lor, dar Tammy merse mai departe, până în capătul sălii, unde se opri în fața unei vechi coloane din piatră pe care era gravată o cruce.

– Acesta e Pilastrul Cavalerilor, și se crede că a fost lucrat de vizigoți în secolul al VIII-lea. Făcea parte din altarul vechii biserici. Când abatele Saunière l-a mutat, în cursul renovării vilei, a descoperit niște pergamente enigmatice, codificate – sau cel puțin așa se spune.

Copiile pergamentelor fuseseră mărite de custozii muzeului, astfel încât codul să devină mai vizibil. Ici și colo, unele litere erau scrise îngroșat, dar, dacă te uitai atent, observai că nimic nu era întâmplător în dispunerea lor. Maureen arătă spre fraza *ET IN ARCADIA EGO*, formată de literele îngroșate.

– Iat-o din nou, îi spuse ea lui Peter, apoi se întoarse spre Tammy. Și ce înseamnă asta? E un fel de cod?

– Numai eu am auzit mai bine de cincizeci de teorii cu privire la semnificația expresiei; aproape că a născut ea singură o întreagă industrie.

– Peter are și el una; mi-a spus-o în tren, în vreme ce veneam încoace. El e de părere că are legătură cu orașul Arques. „Și în orașul lui Dumnezeu sunt eu."

Tammy păru impresionată.

– Bună idee, padre! Anagrama în latină este cea mai vehiculată explicație. Dacă rearanjezi literele, obții: *„I tego arcana Dei"*.

– „Eu ascund secretele lui Dumnezeu", traduse Peter.

– Da. Nu prea ne e de ajutor, nu-i așa? Haideți, vreau să vedeți casa și din exterior.

Peter încă se mai gândea la mormântul lui Poussin.

– Stai puțin! Asta nu ar însemna oare că în mormânt este ascuns ceva? Dacă pui totul cap la cap, obții ceva de genul: „În Arques, orașul lui Dumnezeu, ascund eu secretele".

Așteptară amândoi răspunsul lui Tammy. Ea se gândi câteva clipe, apoi spuse:

– E o teorie la fel de bună ca toate celelalte pe care le-am auzit. Din nefericire, mormântul a fost deschis și scormonit de multe ori. Bunicul lui

Sinclair a săpat fiecare palmă de pământ pe o rază de aproape doi kilometri în jurul mormântului, iar Bérenger a adus toate dispozitivele și echipamentele imaginabile pentru a căuta o eventuală comoară îngropată – ultrasunete, radare, de toate.

– Și n-au găsit absolut nimic?

– Nimic.

– Poate că ajunsese cineva acolo înaintea lor, presupuse Peter. Cum rămâne cu preotul acela, Saunière? N-ar fi posibil ca așa să se fi îmbogățit? Grație comorii pe care a găsit-o?

– Asta cred majoritatea oamenilor. Dar știți ce e mai interesant? După atâtea decenii de cercetări, nici astăzi nu se știe care anume a fost secretul abatelui.

În timp ce vorbea, Tammy îi conducea printr-o curte pitorească, în centrul căreia se afla o fântână din piatră și marmură.

– Impresionant pentru un simplu preot de parohie în secolul al XIX-lea, remarcă Peter.

– Nu-i așa? Și mai e ceva, chiar mai ciudat. Deși a cheltuit o avere construind vila asta, Saunière nu a locuit niciodată aici. A refuzat mereu. Și în cele din urmă a lăsat-o moștenire... menajerei sale.

– Ai făcut o pauză, spuse Peter, înainte de „menajeră".

– Păi, sunt mulți cei care cred că de fapt i-a fost mai mult decât menajeră – mai degrabă parteneră de viață.

– Dar omul nu era preot catolic?

– Nu judeca pe nimeni, padre. Ăsta-i mottoul meu dintotdeauna.

Maureen se depărtase de ei, atrasă de o sculptură roasă de vreme, în grădină.

– A cui e statuia asta?

– A Ioanei d'Arc.

Peter se apropie și el.

– Da, așa e. Iată-i spada și stindardul. Dar nu mi se pare că aici ar fi locul ei.

– De ce? întrebă Maureen.

– Fiindcă pare... foarte tradițională. Un simbol clasic al catolicismului francez. Și totuși, nimic altceva de aici nu pare a fi nici pe departe convențional.

– Micuța Ioana? Convențională? izbucni Tammy în râs. Ba deloc, prin partea locului. Dar asta-i o importantă lecție de istorie pe care o vom

discuta mai târziu. Vreți să vedeți ceva cu totul ieșit din tiparele religioase? Atunci trebuie să mergem în biserică.

Nici chiar căldura și lumina unei zile din miez de vară nu izbutea să alunge umbrele și misterul ce înconjurau satul Rennes-le-Château. Maureen avea bizara senzație că e urmărită, că e ținta unei priviri ascunse la fiecare cotitură a aleilor. De câteva ori se răsucise brusc pe călcâie, dar, când se uita-se în spate, nu văzuse nimic. Satul îi dădea o stare de agitație, de fapt tot locul acesta în care ceasul ei nu mai funcționa și se simțea mereu urmărită. Oricât de fascinant ar fi fost, voia să plece mai repede de aici.

Tammy îi duse afară din grădină, în jurul casei. Printr-o altă curte, văzură intrarea într-o veche biserică din piatră.

– Aceasta e biserica parohială a satului RLC. De o mie de ani există aici un lăcaș de cult dedicat Mariei Magdalena. Saunière a început s-o renoveze prin 1891, cam în vremea în care se presupune că a găsit acele documente misterioase. Le-a luat cu el la Paris, și imediat a devenit milionar. Și și-a folosit banii pentru a aduce bisericii unele adăugiri cât se poate de neobișnuite.

La intrare, Peter se opri pentru a citi o inscripție în latină plasată deasupra ușii:

– *Terribilis est locus iste.*

– *Terribilis* și mai cum? întrebă Maureen.

– Locul acesta e teribil, îi traduse el.

– Recunoști cuvintele, padre?

Peter încuviință.

– Firește.

Dacă Tammy voia să-i testeze cunoștințele biblice, trebuia să se străduiască mai mult. Apoi adăugă:

– Facerea, capitolul douăzeci și opt. Asta spune Iacov după ce visează scara ce duce la ceruri.

– De ce ar alege un preot să inscripționeze aceste cuvinte deasupra intrării în biserică? întrebă Maureen, privind când la unul, când la celălalt.

– Poate că ar trebui să ne uităm înăuntru înainte de a încerca să răspundem, sugeră Tammy.

– E întuneric beznă aici, strigă Peter, care intrase primul.

– Ah, stai puțin, răspunse Tammy și scotoci în geantă după o monedă. Funcționează cu fise, explică ea, punând un euro într-o casetă de lângă ușă; imediat luminile fluorescente se aprinseră. Prima dată când am venit aici, am încercat să studiez biserica pe întuneric. A doua oară am adus cu mine o lanternă. Atunci unul dintre îngrijitori mi-a arătat caseta cu monede. În felul acesta, turiștii pot face și ei ceva pentru biserică. Lumina rămâne aprinsă timp de aproximativ douăzeci de minute.

– Dar ce-i asta? sări Peter, care, în timp ce Tammy le explica problema cu lumina, se întorsese și văzuse statuia unui demon hidos, ghemuit lângă intrare.

– Oh, el e Rex. Bună, Rex! replică ea și bătu prietenește cu palma țeasta sculpturii. E un fel de mascotă oficială a satului. Și în privința lui există sute de teorii. Unii zic că ar fi demonul Asmodeu, păzitorul secretelor și al comorilor ascunse. Alții susțin că este Rex Mundi, din tradiția catarilor, iar eu înclin spre această variantă.

– Rex Mundi. Regele Lumii? traduse Peter.

Tammy încuviință și explică mai departe.

– Catarii au dominat această regiune în Evul Mediu. Nu uitați, aici a existat o biserică încă din anul 1059, când credința catară era la apogeu. Ei credeau că planul pământesc era controlat de o ființă de rang inferior, un demon pe care îl numeau Rex Mundi, Regele Lumii. Sufletele noastre sunt într-o permanentă luptă pentru a-l înfrânge pe Rex și a accede în împărăția lui Dumnezeu, tărâmul spiritelor. Rex era, pentru ei, întruchiparea tuturor ispitelor fizice și pământești.

– Și atunci, ce caută într-o biserică catolică? întrebă Peter.

– E învins de îngeri, firește. Uitați-vă deasupra lui.

Un grup statuar reprezentând patru îngeri făcând semnul crucii era amplasat pe spinarea demonului, aplecat pe marginea unui bazin cu apă sfințită, lucrat în forma unei scoici uriașe. Peter citi inscripția cu voce tare, apoi o traduse în engleză:

– *Par ce signe tu le vaincrais.* „Prin acest semn îl vei învinge.“

– Binele înfrânge răul. Spiritul cucerește materia. Îngerii deasupra demonilor. Neortodox, într-adevăr, dar tipic pentru Saunière. Vedeți asta? continuă Tammy, trecându-și un deget pe gâtul demonului. Acum câțiva ani, cineva a pătruns în biserică și i-a retezat capul. Cel pe care îl vedeți aici e o copie. Nimeni nu știe dacă era un vânător de suvenire sau un catolic furios, care nu era de acord cu un asemenea simbol dualist într-un lăcaș

sfânt. Din câte știu eu, este singura statuie a unui demon într-o biserică catolică. Am dreptate, padre?

Peter făcu semn că da.

– Ar trebui să spun că eu n-am auzit despre așa ceva în nici o biserică romano-catolică. E însăși esența blasfemiei.

– Catarii erau dualiști. Ei credeau în două forțe divine cu caracter opus, una benefică, menită să purifice esența spiritului, iar cealaltă malefică, înlănțuită în această lume materială, putredă. Uitați-vă aici, la podea.

Și le arătă dalele care formau pardoseala bisericii; albe și negre, erau dispuse ca pătratele unei table de șah.

– O altă concesiune făcută de Saunière dualității: alb și negru, binele și răul. Alte tușe excentrice. Dar eu cred că abatele era șiret ca o vulpe. Se născuse la numai câțiva kilometri de locul acesta și cunoștea mentalitatea celor din zonă. Știa că enoriașii lui sunt urmașii catarilor și că aveau motive serioase să nu se încreadă în Roma, chiar dacă trecuseră între timp sute de ani. Nu vreau să te jignesc, padre.

– Nu mă jignești.

Începuse să se obișnuiască de acum cu aceste mici înțepături ale ei; nu păreau totuși rău intenționate și chiar nu-l deranjau. De fapt, excentricitatea ei începuse să-l cucerească.

– Biserica a reacționat violent față de erezia catară, spuse el. Înțeleg de ce nu are nici azi o imagine bună în ochii celor de aici.

Tammy se întoarse spre Maureen, pentru a-i explica mai departe.

– A fost singura cruciadă oficială din istorie în care creștinii au ucis alți creștini. Armatele papei i-au masacrat pe catari, și nimeni în regiune n-a uitat asta. Astfel, adăugând elemente evident catare și gnostice în biserica lui, Saunière a creat un mediu în care enoriașii lui să se simtă mai confortabil, și în acest fel să sporească rândurile și credința congregației. Și a funcționat. Oamenii din zonă l-au îndrăgit într-atât, încât aproape că ajunseseră să-l venereze.

Peter porni să se plimbe prin biserică, studiind totul. Fiecare element al decorului era bizar. Exagerat, țipător și absolut neconvențional. Existau statui din ipsos vopsit reprezentând sfinți ciudați, de pildă obscurul Saint Roche, care își ridica sutana pentru a-și arăta piciorul rănit, sau Saint Germaine, înfățișată sub chipul unei păstorițe care ținea în brațe un miel. În fiece obiect de artă din biserică exista ceva neobișnuit sau nelalocul lui. Și, mai mult decât atât, o sculptură aproape în mărime naturală reprezentând

botezul lui Isus îl arăta pe Ioan ridicându-se deasupra lui, îmbrăcat în tunică și mantie romană.

– De ce l-ar înfățișa cineva pe Ioan Botezătorul în veșminte romane? întrebă Peter.

O umbră se așternu pe fața lui Tammy pentru o fracțiune de secundă. Fără a răspunde, ea își continuă explicațiile în vreme ce îi conducea spre altar.

– Legendele locale spun că Saunière însuși ar fi pictat unele dintre aceste statui; suntem siguri că lui i se datorează, cel puțin în parte, altarul. Era obsedat de Maria voastră.

Maureen își urmă prietena până în locul în care un basorelief reprezentând-o pe Maria Magdalena constituia punctul central al altarului. Era înconjurată de obișnuitele ei simboluri – craniul la picioare și cartea alături. Privi cu atenție crucea care părea a fi cioplită din lemnul unui copac viu. Peter era absorbit de panourile pe care erau înfățișate opririle pe Drumul Crucii. La fel ca statuile, fiecare dintre ele conținea câte un detaliu bizar, care nu se încadra în tradiția bisericească. Examinară în amănunt elementele stranii din lăcaș – fiecare, o nouă cărămidă adăugată la misterul ce se adâncea în jurul lor.

Pe neașteptate, un clic ascuțit răsună în biserică și, în clipa următoare, rămaseră în întuneric. În bezna absolută, Maureen intră în panică; umbrele care o urmăriseră la lumina zilei deveniră sufocante acum. Îl strigă pe Peter.

– Sunt aici, răspunse el. Tu unde ești?

Sunetele se reflectau dintr-un zid în altul al bisericii, astfel că era imposibil să-ți dai seama de sursa lor.

– Sunt lângă altar! țipă Maureen.

– Foarte bine, se auzi la fel de răsunătoare vocea lui Tammy. Nu te speria! S-au dus minutele de lumină pentru care am plătit.

Apoi fugi la ușă, o deschise și, în raza care pătrunse, Maureen îl găsi pe Peter, îl luă de mână și alergă afară, privind numai în stânga, pentru a nu mai vedea încă o dată statuia demonului.

– Știu că a fost doar o problemă de mecanică, dar mi s-a părut sinistru. Biserica asta e atât de... bizară!

În ciuda soarelui meridional care se apropia de amiază, Maureen tremura. Satul acesta ca de pe altă lume, uitat de timp, era extrem de tulburător, ieșit din tiparele realității ei. Undeva, sub suprafață, parcă plutea o amenințare a haosului. Localitatea în sine era pustie, dar liniștea de aici avea

ceva asurzitor. Aruncând o privire spre încheietura mâinii, își aminti că de fapt ceasul ei stătuse de când ajunseseră în sat, lucru care îi accentuă și mai mult starea de neliniște.

În vreme ce străbăteau din nou grădina, ocolind Vila Bethania, Peter își mărturisi nedumeririle:

– Nu-mi pot imagina că Saunière a făcut toate astea fără să intre în conflict cu Biserica.

– Ba a intrat în conflict, și încă într-unul destul de mare, răspunse Tammy. Au încercat chiar să îl răspopească, și au adus un alt preot în locul lui, dar degeaba. Localnicii nu-l voiau decât pe el, fiindcă era unul de-ai lor. Spre deosebire de ceea ce veți citi în majoritatea cărților, a fost predestinat pentru postul acesta. Mi se pare tare amuzant că experții care studiază RLC sunt de părere că prezența lui Saunière aici a fost pur întâmplătoare. Credeți-mă, nimic din ceea ce se petrece în regiunea asta nu-i întâmplător. Există prea multe forțe în acțiune.

– Forțe umane sau forțe supranaturale?

– Ambele.

Cu acest răspuns, Tammy le făcu semn s-o urmeze și se îndreptă spre un turn din piatră, aflat în extremitatea vestică a domeniului, crescut parcă din fața unei stânci.

– Veniți, trebuie să vedeți piesa de rezistență! La Tour Magdala.

– Tour Magdala? întrebă Maureen, intrigată de acest nume.

– Turnul Magdalenei. Aici era biblioteca personală a lui Saunière. Dar cea pentru care merită să mergem până acolo este priveliștea.

Intrară în foișor, privind în treacăt câteva dintre obiectele personale ale abatelui, expuse în vitrine de sticlă, și urcară cele douăzeci și două de trepte până pe platforma de sus. De acolo, panorama Languedocului era extraordinară. Tammy arătă spre un deal din depărtare.

– Vedeți așezarea aceea de acolo? Este Arques. Și dincolo de vale e legendarul sat Coustaussa, unde un alt preot, un prieten al lui Saunière pe nume Antoine Gélis, a fost asasinat în locuința lui. Casa a fost jefuită, și se crede că ucigașii căutau ceva mai de preț decât banii. Au lăsat monedele de aur pe masă, dar au furat tot ce putea fi considerat document. Bietul om, avea peste șaptezeci de ani și a fost găsit zăcând într-o baltă de sânge, ucis cu vătraiul și cu un topor.

– Oribil! își scutură Maureen un fior stârnit și de povestea auzită, dar și de locul în care se aflau.

Satul o fascina și îi repugna totodată.

– Pentru asemenea mistere, oamenii sunt gata să ucidă, replică Peter.

– Ei bine, toate astea s-au întâmplat acum o sută de ani. Mie îmi place să cred că de atunci am devenit mai civilizați.

Maureen era încă interesată de ciudatul abate și de milioanele lui.

– Și ce s-a întâmplat cu Saunière?

– Lucrurile devin și mai bizare. La câteva zile după ce și-a comandat coșciugul, a suferit un atac de inimă. Legendele locale susțin că a fost adus un preot din altă regiune pentru a-i da ultima împărtășanie, dar, după ce a auzit spovedania abatelui, acesta a refuzat să-l împărtășească. Bietul om a părăsit localitatea pradă unei negre depresii și se spune că după aceea n-a mai zâmbit niciodată.

– Oh! Mă întreb ce i-o fi spus Saunière.

– Nimeni nu a aflat, cu excepția așa-numitei sale menajere, Marie Dénarnaud, căreia abatele i-a lăsat întreaga sa avere și toate secretele. Dar a murit și ea în chip misterios câțiva ani mai târziu, și în ultimele zile ale vieții n-a mai putut vorbi, așa că nimeni nu va afla acele taine niciodată. De aceea satul a dat naștere unei veritabile industrii. O sută de mii de turiști vin aici în fiecare an – unii din curiozitate, alții hotărâți să descopere comoara lui Saunière.

Tammy se apropie de marginea platformei și privi spre valea care se întindea în depărtare.

– Nu știm sigur nici de ce a construit turnul aici, dar nu mă îndoiesc că de fapt căuta ceva. Ce părere ai, padre? întrebă ea făcându-i cu ochiul și întorcându-se pentru a coborî scările.

În vreme ce se îndreptau spre mașină, Maureen insistă ca Tammy să-și respecte promisiunea și să le povestească despre Turnul Alchimiei, odinioară maiestuosul foișor al Castelului Hautpol, azi în ruine. Ea rămase pe gânduri câteva clipe, neștiind de unde să înceapă. Tomuri întregi fuseseră scrise pe tema acestei regiuni, ea însăși făcuse ani întregi de cercetări, așa că îi era dificil să alcătuiască acum o versiune condensată a istoriei.

– De mii de ani, oamenii au fost atrași de ceva anume în această zonă, începu ea. Trebuie să fie vorba despre ceva de-al locului, ceva în pământul de aici. Cum altfel ne-am putea explica atractivitatea lui și interesul pe care

l-a stârnit asupra unui număr atât de mare de credințe religioase timp de peste două mii de ani? La fel ca despre orice altceva în regiune, există și în acest sens nenumărate teorii. E întotdeauna amuzant să începi cu adevărații nebuni, cei care ar băga mâna în foc că totul are legătură cu extratereștrii și cu monștrii marini.

– Monștrii marini? izbucni Peter în râs. La extratereștri aproape că m-aș fi așteptat, dar chiar și monștri marini?

– Să știi că nu glumesc. Dintotdeauna monștrii marini și-au avut locul în tradițiile de aici. Ciudat, dacă ținem seama că e o regiune fără ieșire la mare, dar nu la fel de bizar ca unele dintre poveștile cu OZN-uri. Ascultați-mă pe mine, e în zona asta ceva care îi scoate pe oameni din minți. Apoi, mai e și elementul timp. Ceasul tău tot nu merge?

Maureen știa deja răspunsul, dar mai aruncă o privire spre încheietură; de mai bine de o oră, ceasul ei arăta tot 9.33.

– Probabil că nu va începe să funcționeze până ce nu vom pleca de aici, continuă Tammy. Există ceva în zona asta care afectează ceasurile și aparatele electronice – motiv pentru care, probabil, multă lume din regiune folosește cadranele solare chiar și azi, în secolul XXI. Nu i se întâmplă oricui, dar nici nu-ți pot spune câte cazuri stranii am întâlnit eu, personal. Și începu să le povestească una dintre nenumăratele ei istorioare despre problema timpului în Rennes-le-Château. Într-o zi, veneam încoace împreună cu niște prieteni și, la poalele dealului, m-am uitat la ceasul din mașină. Când am ajuns pe culme, ceasul arăta că am fi făcut aproape o jumătate de oră de jos până sus. Or, acum ați văzut și voi cât timp ne-a luat, chiar așa încet cum am mers noi? Cinci minute?

Îl întrebă pe Peter, iar el înclină din cap în semn că da.

– Cel mult cinci minute.

– Nu e mult de mers, poate vreo trei kilometri. Prin urmare, am crezut că s-a defectat ceasul din mașină – asta până când ne-am uitat fiecare la ceasul lui. Trecuse într-adevăr o jumătate de oră. Știam cu toții că nu făcusem pe drum treizeci de minute, dar – într-un fel sau altul – atât timp se scursese de jos până când am ajuns pe culme. Dacă am vreo explicație pentru ce s-a întâmplat? Nu. A fost ca un fel de alterare a timpului, și de atunci am vorbit cu mai mulți oameni care au trecut prin aceeași situație. Localnicii nici măcar nu se mai îngrijorează, fiindcă deja s-au obișnuit cu asemenea ciudățenii. Întrebați-i și veți vedea că dau din umeri, ca și cum

ăsta ar fi cel mai firesc lucru din lume. Dar fenomene similare au fost înregistrate deopotrivă în jurul Marii Piramide și al unora dintre locurile sacre din Marea Britanie sau din Irlanda. Deci care să fie explicația? O forță magnetică? Sau ceva mai puțin tangibil și, prin urmare, imposibil de înțeles pentru mintea umană?

Tammy le prezentă pe scurt câteva dintre teoriile analizate de cercetătorii locali și internaționali: axe magnetice, vortexuri, porți stelare, cavități în pământ.

– Salvador Dalí spunea că gara din Perpignan este centrul universului, fiindcă acolo se intersectează aceste linii de forță magnetică.

– Cât de departe e Perpignan de aici? întrebă Maureen.

– Cam șaptezeci de kilometri. Suficient de aproape ca să fie interesant, oricum. Aș vrea să vă pot da un răspuns concret cu privire la toate astea, dar nu pot. Nimeni nu poate. De aceea mă atrage atât de tare locul ăsta și de aceea mă întorc mereu la el. Vă amintiți meridianul pe care vi l-a arătat Sinclair în biserica Saint-Sulpice din Paris?

– Linia Magdalenei, încuviință Maureen.

– Exact. Din Paris, trece exact prin această zonă. De ce? Fiindcă regiunea asta are ceva ce transcende timpul și spațiul, și cred că acesta e motivul pentru care, dintotdeauna, a atras alchimiști din toate colțurile Europei.

– Mă întrebam când vom reveni la alchimie, interveni Peter.

– Scuze, padre! M-am cam luat cu vorba, dar, v-am mai spus, nici una dintre explicațiile astea nu e simplă. Așadar, turnul de acolo, Turnul Alchimiei, a fost construit, se pare, deasupra centrului aceluia mitic de forță, iar Linia Magdalenei trece chiar prin el. Acolo s-au făcut nenumărate experimente de alchimie.

– Când spui alchimie, te referi la sistemul medieval de credințe care avea ca scop transformarea sulfului în aur?

– În unele cazuri, da. Însă care e adevărata definiție a alchimiei? Dacă vrei vreodată să declanșezi o dispută aprinsă, pune întrebarea asta la o reuniune a ezoteriștilor. Se va isca un veritabil scandal înainte ca participanții să ajungă la un răspuns categoric. Există alchimiști de orientare științifică, aceia care încearcă transformarea fizică a metalelor inferioare în aur. Unii dintre ei vin aici crezând că pământul din regiune este factorul-cheie magic de care au nevoie pentru experimentele lor. Sunt apoi alchimiștii filozofi, care cred că alchimia are la bază o transformare spirituală, adică

transpunerea elementelor grosiere ale spiritului uman într-un eu de aur, superior. O a treia categorie este formată din alchimiștii cu orientare ezoterică; ei cred că procesele alchimice pot fi utilizate pentru atingerea nemuririi și pentru alterarea timpului. Și nu în ultimul rând sunt alchimiștii sexuali, care sunt de părere că energia sexuală dă naștere unui tip de transformare atunci când două trupuri sunt unite printr-o anumită combinație de metode fizice și metafizice.

Maureen ascultase explicațiile cu atenție, iar acum voia să afle care era părerea personală a prietenei ei.

– Tu către care dintre teorii înclini?

– Eu, personal, sunt o adeptă înfocată a alchimiei sexuale. Dar cred că toate au ceva adevărat în ele. Sincer. Consider că termenul „alchimie" se referă la cel mai vechi set de principii ale omenirii și că demult, cândva, aceste principii erau cunoscute gânditorilor antici, de pildă celor care au construit Marea Piramidă de la Gizeh.

– Dar ce au toate acestea de-a face cu Maria Magdalena? întrebă Peter.

– Păi, în primul rând, credem că ea a trăit sau a petrecut o vreme în această regiune. Iar asta ne duce la o altă întrebare: De ce aici? Este o zonă izolată chiar și azi, cu toate mijloacele noastre de transport moderne. Vă puteți imagina ce însemna să străbați munții ăștia în secolul întâi? Terenul era mai mult decât inospitalier. Și atunci, de ce a ales ea locul acesta? De ce l-au ales atât de mulți alții? Fiindcă pământul în sine are ceva special. Oh, și am uitat să vă povestesc despre un alt tip de alchimie practicat aici, pe care eu l-am numit alchimie gnostică.

– Pare un nume interesant pentru o nouă religie, remarcă Maureen.

– Sau pentru una veche. Există aici o credință care datează din vremea catarilor și poate chiar mai de mult, o credință conform căreia regiunea asta era centrul dualității, că Regele Lumii, Rex Mundi însuși, își are sălașul aici. În satul acesta bizar și în împrejurimile lui coexistă, în echilibru, lumina și întunericul, binele și răul. Și la un anumit nivel, cele două elemente sunt în conflict permanent unul cu celălalt, chiar aici, sub picioarele noastre. Vi se pare că atmosfera e stranie aici pe timpul zilei? Puteți să-mi dați averi întregi, că tot nu m-ați convinge să merg pe străduțele astea în miez de noapte. Locul are în el ceva important, dar nu în totalitate benefic.

– Simt și eu asta, replică Maureen. Poate că Dalí a greșit cu vreo șaptezeci de kilometri. Poate că Rennes-le-Château este de fapt centrul universului.

Peter interveni și el, dar pe un ton mai serios:

– Ei bine, toate astea ar fi fost de înțeles pentru francezii din Evul Mediu, fiindcă acesta era universul lor. Dar mai sunt și astăzi oameni care cred în ce ne-ai povestit?

– Tot ce pot să vă spun este că se întâmplă aici lucruri stranii, pe care nimeni nu le poate explica – și asta tot timpul. În zona asta, în Arques și în regiunile din jurul castelelor. Catarii, susțin unele opinii, au construit acele castele ca pe niște fortărețe din piatră împotriva forțelor întunericului. Le-au ridicat pe locul unor vortexuri sau al unor centri de forță, unde își puteau organiza ceremoniile sfinte menite să țină sub control sau să înfrângă puterile întunericului. Și semnificativ mi se pare faptul că toate castelele lor aveau turnuri.

– Dar scopul lor, al turnurilor, întrebă Peter, nu ar fi putut fi mai degrabă unul strategic, de apărare militară?

– Ba da. Dar asta nu explică de ce fiecare dintre aceste castele are diverse legende care se referă la procese alchimice desfășurate în turnuri. Se știe că turnurile erau locurile în care se produceau anumite transformări sau procese magice, conform mottoului magic: „La fel ca sus, așa și jos". Turnurile reprezintă pământul, fiindcă își au baza în sol, dar și cerul, pentru că se înalță spre el; astfel sunt cele mai potrivite locuri pentru desfășurarea experimentelor alchimice. Și, la fel ca turnul lui Saunière, toate au câte douăzeci și două de trepte.

– De ce douăzeci și două? întrebă Maureen, din ce în ce mai interesată.

– Douăzeci și doi este un așa-numit număr maestru, iar elementele numerologice sunt esențiale în alchimie. Numerele maestre sunt unsprezece, douăzeci și doi și treizeci și trei. Dar cel mai frecvent în zona de aici este întâlnit douăzeci și doi, dat fiind că aparține energiei divine feminine. Poate știți că, în calendarul bisericesc, ziua Mariei Magdalena este...

– Pe douăzeci și doi iulie, o întrerupseră Peter și Maureen la unison.

– Exact. Deci, pentru a răspunde la întrebarea voastră, poate că de asta a venit Maria Magdalena aici, fiindcă știa despre forțele naturale din zonă sau fiindcă înțelegea ceva din lupta aceasta dintre lumină și întuneric care se desfășoară aici. Oamenii din vechea Palestina cunoșteau regiunea asta.

Familia lui Irod deținea pământuri nu departe de aici. Există chiar o tradiție care susține că mama Mariei Magdalena era originară din Languedoc. Așa că, poate, într-un fel s-a întors acasă. Tammy făcu o scurtă pauză, privind turnul în ruine al castelului Hautpol, și apoi adăugă: Ce n-aș da să fiu o muscă nemuritoare, așezată pe zidurile acelea!

O lăsară pe Tammy în Couiza, unde urma să se întâlnească cu niște prieteni la un prânz întârziat. Maureen era dezamăgită că prietena ei îi părăsea pentru o vreme; n-ar fi vrut să ajungă acasă la Sinclair fără o cunoștință comună, care să mai ungă puțin rotițele întâlnirii. Iar încordarea lui Peter era aproape palpabilă. El se străduia s-o ascundă pe cât posibil, dar se vedea cum strânge volanul în mâini. Poate că totuși greșiseră renunțând la camera de hotel și alegând să stea la Sinclair.

Dar promiseseră deja că așa vor face, iar dacă s-ar fi răzgândit acum, ar fi dat dovadă de impolitețe față de gazdă. Maureen nu voia să riște așa ceva; Sinclair era o piesă prea importantă din dominoul ei.

La volanul mașinii închiriate, Peter ieși de pe drum și trecu de uriașele porți metalice. Maureen observă că erau decorate cu flori de crin mari, aurii, împletite cu viță-de-vie – sau poate cu mere albastre. Aleea șerpuită urca, străbătând somptuosul domeniu al lui Sinclair, Château des Pommes Bleues.

Opriră în fața castelului, și pentru câteva clipe rămaseră fără cuvinte în fața mărimii și a grandorii acestuia – un castel construit în secolul al șaisprezecelea, perfect restaurat. Când coborâră din mașină, impunătorul majordom al lui Sinclair, Roland, le ieși în întâmpinare. Doi servitori în livrele se grăbiră să le ia bagajele și să ducă la îndeplinire ordinele lui Roland.

– Bonjour, *Mademoiselle* Paschal, *abbé* Healy. *Bienvenue,* le ură el cu un surâs brusc, care le alungă imediat orice reținere. Bine ați venit la Château des Pommes Bleues. *Monsieur* Sinclair este încântat să vă primească.

După cei îi rugă să aștepte în magnificul hol de la intrare, Roland plecă în căutarea stăpânului său. Iar așteptarea se dovedi foarte plăcută, căci încăperea era decorată cu numeroase obiecte de artă, deloc mai prejos decât cele văzute în multe dintre muzeele franceze. Maureen se opri în fața unei

vitrine care constituia punctul focal al întregii colecții, iar Peter i se alătură. În ea se afla un potir de argint masiv, ornat, iar un craniu uman era așezat la loc de cinste în relicvariu. Deși era albit de vreme, pe os se vedea clar o despicătură. O buclă de păr, decolorată, dar purtând încă pigmentul roșcat, fusese depusă alături de craniu, în potir.

– Anticii credeau că părul roșcat era sursa unei mari puteri magice.

Bérenger Sinclair apăruse în spatele lor. Maureen tresări la auzul vocii lui și se întoarse pentru a-i răspunde.

– Anticii n-au fost niciodată nevoiți să meargă la școala publică din Louisiana.

Sinclair râse – un sunet amplu, cu sonorități celtice – și întinse mâna pentru a-și trece un deget prin părul ei.

– Nu erau și băieți la școala dumitale?

Maureen surâse, dar, înainte ca el s-o vadă roșind, se întoarse din nou spre relicvele din vitrină și citi cu glas tare cuvintele de pe plăcuța explicativă:

– Craniul regelui Dagobert al II-lea.

– Unul dintre pitoreștii mei strămoși, replică Sinclair.

Peter era fascinat și oarecum incredul.

– *Sfântul* Dagobert al II-lea? Ultimul rege merovingian? Ești urmașul lui?

– Da. Iar cunoștințele dumitale de istorie sunt la fel de vaste ca și acelea de latină. Foarte bine, părinte!

– Ajutați-mă puțin, interveni Maureen cu o privire stânjenită. Regret, dar cunoștințele mele în domeniul istoriei franceze nu merg mai departe de Ludovic al XIV-lea. Cine erau Merovingienii?

– O veche dinastie care a domnit în regiunea în care se află azi Franța și Germania, cam din secolul al V-lea până în al VIII-lea, îi explică Peter. Dinastia s-a stins odată cu moartea acestui Dagobert.

– Ceva îmi spune că n-a murit din cauze naturale, observă Maureen arătând spre cicatricea rămasă în os.

– Nu tocmai, încuviință Sinclair. Fiul său i-a înfipt o lance în cap, prin ochi, când dormea.

– Asta da, loialitate familială!

– Din păcate, omul a ales devotamentul religios în locul loialității familiale, iar asta a fost o dilemă care le-a dat de furcă multora în decursul istoriei. Am dreptate, părinte Healy?

Peter se încruntă, bănuind implicațiile.

– Ce vrea să însemne asta?

Sinclair întinse brațul spre un panou heraldic de pe perete; deasupra unei cruci înconjurate de trandafiri, o inscripție în latină menționa:

ELIGE MAGISTRUM

– Mottoul familiei mele. *Elige magistrum.*

Maureen privi spre Peter, neajutorată. Între cei doi bărbați se petrecea ceva, iar ea începea să se simtă tulburată.

– Ce înseamnă asta?

– Alege un stăpân, îi traduse Peter.

– Regele Dagobert, explică Sinclair, a fost ucis la ordinul Romei, fiindcă papei nu-i convenea versiunea lui de creștinism. Fiul lui Dagobert a fost îndemnat să-și aleagă un stăpân, iar el a ales Roma, devenind astfel un asasin în numele Bisericii.

– Și de ce era versiunea lui de creștinism atât de deranjantă?

– El credea că Maria Magdalena fusese de spiță regească și totodată soția pe drept cuvânt a lui Isus Hristos și că el însuși, Dagobert, era urmașul lor – fapt care îi conferea drepturi divine mai presus decât orice putere pământească. Iar pentru papa de la acea vreme asemenea idei din partea unui rege constituiau o gravă amenințare.

Maureen își scutură un fior și încercă să mențină conversația în limite lejere, așa că îi dădu un cot ușor lui Peter.

– Promiți să nu-mi înfigi vreo lance în ochi când dorm?

El îi aruncă o privire piezișă.

– Mi-e teamă că nu pot promite nimic. Știi tu, *elige magistrum*, și așa mai departe.

Ea se încruntă la el în glumă și se întoarse apoi pentru a studia relicvariul din argint, decorat cu un model complex de flori de crin.

– Pentru cineva care nu are origini franceze, îndrăgiți în mod deosebit acest simbol.

– Floarea de crin? Firește! Nu uitați că francezii și scoțienii au fost aliați secole de-a rândul. Dar eu am alt motiv pentru a-l folosi. Floarea de crin este simbolul...

– Treimii, sfârși Peter fraza în locul lui.

Sinclair zâmbi.

– Da, da, într-adevăr. Dar mă întreb, părinte Healy, este simbolul treimii dumitale... sau al treimii mele?

Înainte ca Maureen sau Peter să poate cere alte explicații, Roland intră și i se adresă stăpânului său într-un șuvoi rapid de cuvinte ce păreau a fi o franceză combinată cu tonuri vădit mediteraneene. Sinclair se întoarse spre oaspeții săi.

– Roland vă va conduce în camerele dumneavoastră, unde vă veți putea odihni înainte de cină.

Apoi făcu o plecăciune studiată, clipi șmecherește spre Maureen și ieși din încăpere.

Când intră în camera ei, rămase cu gura căscată. Dormitorul era splendid. Un pat enorm, cu baldachin îmbrăcat în catifea roșie brodată cu atotprezentele flori de crin aurii, domina încăperea. Restul mobilierului era, evident, străvechi și, de asemenea, aurit.

Un portret intitulat *Maria Magdalena în deșert*, al maestrului spaniol Ribera, acoperea un perete; ochii Magdalenei erau ridicați spre cer. Vaze din cristal de Baccarat pline cu crini albi și cu trandafiri roșii erau risipite prin cameră, amintindu-i de aranjamentele florale pe care Sinclair i le trimisese acasă, în Los Angeles.

– Cred că m-aș putea obișnui cu așa o viață, murmură ea pentru sine când un servitor bătu la ușă și începu să-i despacheteze bagajele.

Camera lui Peter era mai mică decât a ei, dar la fel de bogat decorată și numai potrivită pentru capetele încoronate. Bagajele lui nu sosiseră încă, dar avea cu el servieta, și deocamdată îi era suficientă. Scoase dintr-un săculeț negru rozariul din cristal și Biblia cu coperte din piele. Cu rozariul în mână, se trânti pe pat. Era obosit – istovit de drum și apăsat de responsabilitatea pentru binele fizic și psihic al verișoarei lui. Ajunseseră pe un teritoriu necunoscut, iar asta îl tulbura. Nu avea încredere în Sinclair. Mai rău decât atât, nu avea încredere în reacția lui Maureen față de Sinclair. Averea lui, combinată cu înfățișarea, îi conferea o aură mistică, irezistibilă pentru femei.

Măcar Maureen nu era o persoană ușor de cucerit. De fapt, din câte știa el, verișoara lui avusese foarte puține relații romantice. Perspectiva ei cu privire la dragoste fusese alterată de ura pe care o resimțise mama ei față de cel

care îi fusese soț. Faptul că acea căsnicie otrăvită se încheiase tragic era pentru ea un motiv să stea departe de tot ce putea semăna a relație de dragoste.

Și totuși, Maureen era și ea om; era femeie și, când venea vorba despre acele viziuni, era și foarte vulnerabilă. Iar Peter considera de datoria lui să aibă grijă ca Sinclair să nu exploateze acea vulnerabilitate pentru a o manipula după bunul lui plac. Nu era sigur cât de multe știa Sinclair deja – sau cum de știa –, dar era hotărât să afle cât mai curând posibil.

Închise ochii și începu să se roage pentru a primi îndrumare, dar gândurile îi fură întrerupte de un bâzâit insistent. Încercă să ignore zgomotul, dar în cele din urmă nu mai rezistă. Se ridică, se apropie de servietă și scoase din ea telefonul mobil.

Din fericire, camerele lor se aflau pe același culoar, altfel poate că s-ar fi rătăcit unul de altul în castelul acela uriaș. Maureen era fermecată de tot ce vedea în jurul ei, sorbind cu nesaț fiece detaliu al arhitecturii și al operelor de artă pe care le întâlneau în drum, trecând dintr-o aripă a casei în alta.

Cum până la cină mai erau câteva ore bune, porniseră împreună să investigheze exteriorul castelului; totul aici era prea fascinant pentru a nu fi explorat. Intrară într-un hol larg, scăldat în lumina zilei, care se revărsa înăuntru printr-o fereastră din cristal. Pe întreaga lungime a unuia dintre pereți trona o frescă neobișnuită, reprezentând o scenă oarecum abstractă a răstignirii. Maureen se opri pentru a o admira. Alături de Hristos crucificat, o femeie învăluită în roșu ridica spre el trei degete, în vreme ce o lacrimă îi curgea pe obraz. Lângă ea se afla o apă – un râu, poate – din care săreau trei pești mici, unul roșu și doi albaștri. Atât degetele ridicate, cât și peștii aminteau într-un mod abstract de modelul florii de crin.

Fresca, evident modernă și foarte complexă, avea nenumărate alte detalii despre care Maureen era convinsă că aveau un simbolism anume; dar ar fi durat ore întregi să le analizeze pe toate și, probabil, ani de-a rândul ca să le înțeleagă.

Peter se trase înapoi pentru a privi în ansamblu scena răstignirii, splendidă în simplitatea sa. Deasupra crucii, cerul era întunecat de ceea ce părea a fi un soare negru, iar bolta era străbătută de zigzagul unui fulger.

– Amintește de stilul lui Picasso, nu ți se pare? întrebă Peter.

Gazda lor apăru în capătul holului.

– Este opera lui Jean Cocteau, unul dintre cei mai prolifici artiști ai Franței și totodată unul dintre eroii mei preferați. A pictat această scenă pe când era oaspete al bunicului meu.

Lui Maureen nu-i venea să creadă.

– Cocteau a locuit aici? Extraordinar! Casa aceasta trebuie să fie o comoară națională a Franței. Toate lucrările de artă sunt fenomenale. Tabloul din camera mea...

– Ribera? Este preferatul meu între portretele Magdalenei. I-a prins mai bine ca oricare altul frumusețea și grația divină. Excepțional.

– Doar nu vreți să spuneți că este tabloul original! exclamă Peter uluit. L-am văzut la Prado!

– Oh, dar este originalul! Ribera l-a pictat la solicitarea regelui Aragonului. De fapt, a pictat două. Și, aveți dreptate, cel mic se află la Prado. Regele Spaniei i l-a dăruit pe cel de aici unuia dintre strămoșii mei, un membru al familiei Stuart, ca un dar de pace. După cum veți vedea, arta este strâns asociată cu Doamna noastră. Vă voi arăta și alte exemple mai târziu, la cină. Dar, dacă pot să vă întreb, încotro vă îndreptați acum?

Maureen îi răspunse:

– Voiam să facem o plimbare înainte de cină. Când veneam încoace, am zărit niște ruine pe culmea dealului și am vrut să le văd mai îndeaproape.

– Da, desigur. Dar aș fi cât se poate de onorat să fiu ghidul dumneavoastră într-acolo. Dacă părintele Healy consideră acceptabil, firește.

– Fără îndoială.

Peter zâmbise, dar Maureen îi observă cutele încordate din colțul gurii.

•

Roma
23 iunie 2005

Soarele strălucea mai viu la Roma decât oriunde altundeva în lume, sau așa i se părea episcopului Magnus O'Connor în vreme ce străbătea dalele sacre ale bazilicii Sfântul Petru; aproape că leșinase de emoție la cinstea care i se făcuse, de a i se permite accesul în capela particulară.

Intrând în clădirea sfântă, se opri o clipă în fața statuii Sfântului Petru cu cheile bisericii sale în mână și sărută piciorul gol al apostolului. Apoi se

îndreptă spre partea din față a bisericii și se așeză în primul rând de scaune, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru că îl adusese în acest loc sacru. Se rugă pentru el însuși, se rugă pentru episcopia lui și pentru viitorul Mamei Biserici.

Când sfârși, se ridică și intră în biroul cardinalului Tomas DeCaro, ținând în mână dosarele roșii care constituiseră tichetul lui de intrare la Vatican.

– Iată-le pe toate, Sfinția Ta.

Cardinalul îi mulțumi. Dacă se așteptase cumva să fie invitat la o discuție prelungită cu cardinalul, O'Connor avea să fie dezamăgit. Cu o scurtă aplecare a capului și fără un cuvânt, prelatul îl pofti să plece.

DeCaro era nerăbdător să vadă ce conțineau dosarele, dar prefera s-o facă, cel puțin pentru prima dată, fără martori. Privi încă o dată titlul scris pe fiecare cu litere mari, negre – EDOUARD PAUL PASCHAL – și îl deschise pe primul.

... N-am scris încă despre Mama cea Mare, Maria cea Mare. Am așteptat atât de mult fiindcă m-am întrebat adesea dacă voi găsi cuvintele potrivite pentru a-i descrie cum se cuvine bunătatea, înțelepciunea și puterea. În viața fiecărei femei se simt influența și învățăturile unei alte femei, mai presus decât toate celelalte. Pentru mine, aceasta nu poate fi decât Maria cea Mare, mama lui Isa.

Mama mea a murit când eu eram foarte mică, și nu mi-o amintesc. În vreme ce Marta a avut grijă de mine și mi-a împlinit toate nevoile lumești ca o soră bună, cea care mi-a dat învățătura spirituală a fost mama lui Isa. Ea mi-a hrănit sufletul și mi-a dat multe lecții de iertare și compasiune. Ea mi-a arătat ce înseamnă să fii regină și m-a învățat să mă port așa cum e demn de o femeie cu destinul nostru.

Când a venit vremea să îmbrac vălul roșu și să devin o Marie adevărată, am fost pregătită – datorită ei și a ceea ce mi-a dăruit ea.

Maria cea Mare a fost un model de supunere, dar ea nu s-a supus decât Domnului. Ea auzea cuvintele lui Dumnezeu cu o limpezime de cristal. Fiul ei avea aceeași putere, și de aceea au fost ei doi puși deoparte față de alții de asemenea de spiță nobilă. Da, Isa a fost un copil al Leului, moștenitorul tronului lui David, iar mama lui cobora din marele neam preotesc al lui Aaron. Ea s-a născut regină, iar Isa, rege. Dar nu doar sângele i-a făcut să fie altfel decât ceilalți, ci spiritul și puterea credinței lor în mesajul pe care ni-l trimitea Dumnezeu.

Dacă n-aș fi făcut nimic decât să merg în umbra ei câte zile am avut, tot aș fi fost binecuvântată.

Maria cea Mare a fost, după știința mea, prima femeie dăruită cu o atât de limpede cunoaștere a divinului. Iar de asta marii preoți au șovăit, căci nu știau cum să accepte o femeie cu puteri atât de mari. Dar nici n-au putut să o condamne. Stirpea Mariei celei Mari e neîntinată, iar inima și spiritul ei erau desăvârșite. Reputația ei fără pată era cunoscută departe în lume.

Bărbații de la putere se temeau de ea, căci n-o puteau controla; ea răspundea numai în fața Domnului.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA UCENICILOR

Capitolul opt

Château des Pommes Bleues
23 iunie 2005

Însoțiți de Sinclair, Maureen și Peter străbăteau o alee pietruită, îndepărtându-se de castel. În jurul lor se întindeau dealuri și coline de piatră roșiatică, încununate de ruinele unui castel pe una dintre culmi. Maureen era fermecată de peisajul încântător.

– Zona e uluitoare, spuse ea. Are o puternică amprentă mistică.

– Ne aflăm în inima teritoriului catar. Întreaga regiune a fost dominată odinioară de catari, de Cei Puri.

– De ce li s-a spus așa?

– Fiindcă învățăturile lor proveneau în linie directă, nealterată, de la Isus Hristos. Prin intermediul Mariei Magdalena. Ea a fost fondatoarea mișcării catare.

Peter părea cât se poate de sceptic, dar Maureen i-o luă înainte, exprimându-și îndoielile:

– Și de ce n-am citit nicăieri despre așa ceva?

Bérenger Sinclair se mulțumi să râdă, fără să-i pese câtuși de puțin dacă era sau nu crezut de către cei doi. Era un om atât de convins și de împăcat cu credințele sale și atât de încrezător în sine însuși, încât părerile celorlalți nu aveau nici o importanță pentru el.

– N-ați citit și nici nu veți citi nicăieri. Adevărul despre catari nu este scris în nici o carte de istorie, și o cercetare autentică în acest domeniu nu poate fi condusă decât aici. Povestea adevărată a catarilor e incrustată în stâncile acestea roșii din Languedoc și nicăieri altundeva.

– Aş vrea să aflu mai multe despre ei, spuse Maureen. Îmi puteţi recomanda unele cărţi pe care le consideraţi veridice?

Sinclair ridică din umeri.

– Foarte puţine, şi absolut nici una dintre cele care mi se par credibile nu a fost tradusă în engleză. Majoritatea volumelor de istorie a catarilor se bazează pe mărturii culese sub tortură. Toate relatările medievale asupra catarilor, fără excepţie, au fost scrise de duşmanii lor. Cât de corecte crezi că sunt ele? Maureen, aş vrea să înţelegi acest principiu pe baza propriilor reexaminări ale istoriei. Nici una dintre practicile catare autentice nu a fost consemnată undeva. Tradiţiile au fost transmise din generaţie în generaţie de două mii de ani în regiunea asta, dar sunt tradiţii orale şi sunt apărate cu o fervoare deosebită.

– Nu spunea Tammy că a existat o cruciadă oficială împotriva lor? întrebă Maureen în vreme ce-şi continuau drumul pe poteca şerpuită ce ducea spre dealuri.

Sinclair încuviinţă.

– Un genocid sălbatic, în care au murit peste un milion de oameni, lansat de un papă cu un nume a cărui ironie nu ne poate scăpa: Inocenţiu al III-lea. Ai auzit vreodată expresia: „Ucide-i şi lasă-l pe Dumnezeu să-i trieze apoi pe cei buni de cei răi"?

– Da, fireşte. E un îndemn barbar.

– A fost rostită prima dată în secolul al XIII-lea, de trupele papale care i-au măcelărit pe catari la Béziers. Mai exact, militarii au spus: „*Neca eos omnes. Deus suos agnoset*", ceea ce se traduce prin: „Ucideţi-i pe toţi. Dumnezeu îi va recunoaşte pe ai săi". Recunoşti fraza, părinte? întrebă apoi Sinclair, întorcându-se brusc spre Peter.

El clătină din cap, neştiind unde vrea scoţianul să ajungă, dar hotărât să nu se lase atras în vreo capcană de ordin intelectual.

– E împrumutată din spusele Sfântului Pavel al dumitale. Epistola a doua către Timotei, capitolul doi, versetul nouăsprezece: „Domnul cunoaşte pe cei care sunt ai Lui".

Peter ridică o mână, pentru a-l întrerupe.

– Nu-l poţi învinui pe Pavel fiindcă spusele i-au fost răstălmăcite.

– Nu pot? Cred că tocmai am făcut-o. Pavel îmi stă în gât, să fii convins. Şi nu e o întâmplare că duşmanii noştri i-au folosit timp de secole cuvintele împotriva noastră. Iar ăsta nu e decât începutul.

Maureen încercă să mai atenueze tensiunea care se accentua între cei doi bărbați, readucând discuția la problema istoriei locale.

– Ce s-a întâmplat la Béziers?

– *Neca eos omnes.* Ucideți-i pe toți, repetă Sinclair. Și exact asta au făcut cruciații în minunatul oraș Béziers. Au trecut prin foc și sabie toate sufletele de acolo, de la cei mai bătrâni locuitori până la sugarii de câteva zile. Nimeni nu a fost cruțat. Probabil că numai în cursul acelui asediu au fost ucise o sută de mii de persoane. Legenda spune că dealurile noastre sunt roșii până azi în semn de doliu pentru nevinovații măcelăriți atunci.

Își continuară mersul în tăcere câteva momente, din respect pentru sufletele adormite ale acelui pământ. Masacrul se desfășurase cu aproape opt sute de ani în urmă, dar în aer plutea senzația că acele suflete pierdute zăboveau încă acolo – prezență palpabilă aproape la fiecare pală de vânt ce sufla la poalele Pirineilor. Acesta era și avea să fie pentru totdeauna tărâmul catarilor.

Sinclair își reluă povestirea:

– Desigur, unii catari au scăpat refugiindu-se în Spania, Germania și Italia. Și-au păstrat secretele și învățăturile, dar nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu cea mai de preț comoară a lor.

– Ce comoară era aceea? întrebă Peter.

Scoțianul privi în jur, și în ochi i se oglindi dragostea de neșters pentru aceste pământuri. Locul și istoria sa erau gravate pentru totdeauna în sufletul lui. Ori de câte ori ar fi vorbit despre aceste lucruri, patima cu care o făcea era aceeași.

– Există numeroase legende cu privire la ceea ce ar fi putut constitui de fapt comoara catarilor. Unele susțin că era vorba despre Sfântul Graal, altele afirmă că ar fi fost adevăratul giulgiu al lui Isus sau coroana de spini. Dar comoara lor reală era una dintre cele mai sacre două cărți scrise vreodată. Catarii erau păstrătorii Cărții Iubirii – unica evanghelie adevărată. Și, după o pauză emfatică, adăugă: Cartea Iubirii era singura evanghelie adevărată, fiindcă a fost scrisă în întregime de mâna lui Isus însuși.

Peter se opri brusc la auzul acestor cuvinte și se holbă la Sinclair.

– Ce s-a întâmplat, părinte? Nu v-au învățat la Seminar despre Cartea Iubirii?

Maureen îl privea și ea cu aceeași incredulitate.

– Chiar credeți că așa ceva a existat într-adevăr?

– Oh, a existat. A fost adusă din Țara Sfântă de Maria Magdalena și a fost transmisă din generație în generație, cu o grijă extremă, de urmașii ei. Este foarte probabil ca această Carte a Iubirii să fi fost adevăratul obiectiv urmărit de cruciada împotriva catarilor. Autoritățile Bisericii erau disperate să pună mâna pe ea, dar nu pentru a o apăra și a o prețui, fiți siguri.

– Biserica n-ar periclita niciodată un document atât de sfânt și de valoros, ripostă Peter.

– Nu? Și dacă un asemenea document ar putea fi autentificat? Și dacă documentul autentificat ar contrazice nu numai multe dintre preceptele Bisericii, dar și însăși autoritatea ei? Scris de chiar mâna lui Isus. Ce s-ar întâmpla atunci, părinte?

– Astea nu sunt decât speculații.

– Ești îndreptățit la propria dumitale opinie, așa cum și eu am dreptul la a mea. În orice caz, eu mă bazez pe cunoașterea unor date extrem de bine protejate. Dar să continui cu aceste... speculații ale mele. Într-o anumită măsură, Biserica a reușit ce și-a propus. După persecuțiile vădite la care au fost supuși, Cei Puri s-au văzut nevoiți să intre într-un fel de ilegalitate, iar Cartea Iubirii a dispărut pentru totdeauna. Astăzi, foarte puțini sunt cei care știu că a existat vreodată. Interesantă misiune, nu-i așa, să elimini din istorie existența unui document atât de important.

Peter ascultase cu atenție spusele scoțianului și, după câteva clipe de gândire, interveni:

– Ai spus că adevărata comoară era una dintre cele mai sacre *două* cărți scrise vreodată. Dacă una dintre ele e o evanghelie scrisă de mâna lui Isus, ce anume ar putea fi cea de-a doua?

Bérenger Sinclair se opri și închise ochii. Vântul verii, amintind de mistralul din Provence, îi flutură părul. Scoțianul trase adânc aer în piept, apoi deschise ochii și îi fixă drept în ochii lui Maureen, spunând:

– Cea de-a doua este Evanghelia Mariei Magdalena, o relatare desăvârșită, neîntinată a vieții ei împreună cu Isus Hristos.

Maureen îngheță. Rămase cu privirea ațintită asupra lui Sinclair, înmărmurită de patima ce se întipărise pe fața lui. Cel care rupse tăcerea fu Peter:

– Catarii susțineau cumva că dețin și acest document?

Sinclair își întoarse privirea pentru o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu. Spre deosebire de Cartea Iubirii, documentată istoric, Evanghelia Mariei Magdalena nu a fost văzută de nimeni, niciodată; probabil fiindcă nu

a fost găsită încă. Se crede că ar fi fost ascunsă în apropiere de Rennes-le-Château, satul pe care l-ați vizitat nu de mult. Tammy v-a arătat și Turnul Alchimiei?

Maureen încuviință; Peter era prea ocupat încercând să-și dea seama cum de știa Sinclair atât de multe despre ce făcuseră ei. Ea însă era absorbită de povestirea scoțianului și de patima ce răzbătea din glasul lui și pe care nu încerca deloc s-o ascundă.

– Ni l-a arătat, dar eu tot n-am înțeles de ce e atât de important.

– E important din multe puncte de vedere, dar pentru moment e suficient să spunem că, după unele păreri, Maria Magdalena ar fi trăit și și-ar fi scris evanghelia în locul în care se înalță azi Turnul Alchimiei. Apoi a ascuns documentul într-o grotă undeva, unde să rămână până ce va veni vremea ca el – și versiunea ei asupra evenimentelor de atunci – să fie descoperit.

Sinclair le arătă apoi o serie de adâncituri, ca niște caverne, în pereții munților din jur.

– Vedeți craterele acelea? Sunt urmele lăsate de vânătorii de comori în ultima sută de ani.

– Căutau evanghelia aceea?

Scoțianul râse scurt, sardonic.

– În mod ironic, majoritatea nici măcar nu știu ce caută. Habar n-au. Au aflat de legenda privind comoara catarilor sau au citit vreo carte despre Saunière și averea lui misterioasă, dar n-au idee ce ar putea fi aceasta. Unii cred că ar fi vorba despre Sfântul Graal sau despre Chivotul Legământului, iar alții sunt siguri că e comoara sustrasă din Templul din Ierusalim ori o grămadă de aur ascunsă de vizigoți în vreun mormânt secret. E suficient doar să rostești cuvântul „comoară“, și oameni altfel cu capul pe umeri devin instantaneu niște sălbatici. Mulți au venit aici din toate colțurile lumii, secole de-a rândul, pentru a desluși misterele din Languedoc. Credeți-mă, am văzut asta de nenumărate ori. Vânătorii de comori au folosit dinamita pentru a face craterele acelea din stâncă. Și fără permisiunea mea, dacă-mi dați voie să precizez. Arătându-le alte cicatrici în coasta muntelui, Sinclair își continuă explicațiile: Pentru catari, secretul privind natura comorii lor era la fel de important ca însăși comoara, și de aceea sunt astăzi atât de puțini cei care știu că acele evanghelii chiar au existat. Uitați-vă câte distrugeri s-au făcut aici numai pe baza unor speculații. Vă puteți

imagina ce s-ar întâmpla cu regiunea aceasta dacă s-ar afla care e adevărata natură și valoare a comorii?!

Sinclair le povesti în continuare despre alte legende locale referitoare la comoară, dar și despre căutătorii lipsiți de scrupule care distruseseră frumusețea naturală a regiunii. Le spuse că naziștii trimiseseră aici trupe în timpul războiului, pentru a descoperi anumite artefacte de natură ocultă despre care credeau că sunt îngropate în zonă. Din câte se știa, trimișii lui Hitler nu ajunseseră la nici un rezultat și plecaseră în cele din urmă cu mâna goală, iar la scurtă vreme pierduseră și războiul.

Peter era tăcut, mărginindu-se să asculte și să asimileze vastul volum de informații noi. Mai târziu avea să analizeze detaliile în liniște, ca să-și dea seama cât era adevăr în ele și cât simple fabulații romanțioase ale lui Sinclair. Era ușor să te lași prins în legendele despre Graal și despre manuscrise sacre pierdute într-un loc cu o aură mistică atât de puternică precum acesta. Însă chiar și el simțea că inima începe să-i bată mai repede la ideea că asemenea documente ar putea exista într-adevăr.

Maureen pășea alături de Sinclair, ascultându-l absorbită. Peter se întreba însă dacă, în realitate, cea care îi sorbea cuvintele era Maureen jurnalista și scriitoarea sau Maureen femeia singură. Indiferent care ar fi fost adevărul, era de-a dreptul fermecată, cucerită de charismaticul scoțian.

Când ajunseră pe culmea unui deal scund, la o curbă a drumului, în fața lor, părând că a răsărit din coasta colinei, apăru brusc un turn de piatră ce semăna cu foișorul unui castel. Înalt de câteva etaje, se profila singur și nelalocul lui pe fondul peisajului stâncos.

– Seamănă cu turnul lui Saunière, exclamă Maureen.

– Noi l-am numit Trăsnaia lui Sinclair. A fost construit de bunicul meu. Și, da, e inspirat de cel al lui Saunière. De aici însă priveliștea nu e atât de impresionantă ca aceea de la Rennes-le-Château, fiindcă altitudinea e mai mică la noi, dar frumusețea nu-i e știrbită. Vreți să-l vedeți?

Maureen aruncă o privire întrebătoare spre Peter, dar el clătină din cap.

– Eu rămân aici. Duceți-vă voi.

Sinclair scoase o cheie din buzunar și deschie ușa turnului, apoi intră primul, conducând-o pe Maureen pe treptele ce urcau într-o spirală

abruptă. Când ajunseră sus, deschise o trapă în acoperiș și-i făcu semn să treacă înaintea lui.

Priveliștea ținutului catar și a vechilor castele în ruine era extraordinară. Maureen o savură încântată câteva clipe, după care întrebă:

– De ce l-a construit?

– Din același motiv pentru care Saunière l-a construit pe al său. Pentru a avea o vedere de ansamblu asupra zonei; credeau că, privind de sus, vor putea descoperi multe secrete.

Maureen se rezemă de metereze și oftă de frustrare.

– De ce e totul atât de misterios? Mi-ați promis unele răspunsuri, dar până acum nu am aflat decât alte întrebări.

– De ce nu ceri răspunsuri vocilor pe care le auzi? Sau, și mai bine, femeii din viziunile tale. Ea este cea care te-a adus aici.

Maureen încremeni.

– Cum de știți despre ea?

Zâmbetul cu care îi răspunse era unul cunoscător, dar nu plin de sine.

– Prin vene îți curge sângele Paschal, așa că era de așteptat. Știi care sunt originile numelui tău de familie?

– Paschal? Tata s-a născut în Louisiana, dintr-o familie franceză, la fel ca toată lumea din regiune.

– Cajun?

– Din câte am înțeles, da. A murit când eu eram mică și nu-mi amintesc prea multe despre el.

– Știi de unde vine termenul „cajun“? E o deformare de la „arcadian“. Coloniștii francezi care s-au stabilit în Louisiana erau numiți arcadieni, iar în dialectul local, cuvântul s-a transformat în „acadian“, și apoi în „cajun“. Spune-mi, ai căutat cumva termenul „paschal“ într-un dicționar al limbii engleze?

Maureen îl privea tot mai curioasă, dar și cu o oarecare precauție.

– Nu, nu l-am căutat.

– Mă surprinde faptul că o persoană cu asemenea abilități investigative știe atât de puține despre propriul nume de familie.

Maureen se întoarse cu spatele la el când începu să vorbească despre trecutul ei.

– Când tata a murit, mama m-a luat și am plecat amândouă să locuim la rudele ei din Irlanda. De atunci nu am mai avut nici un contact cu familia tatălui meu.

– Și totuși, unul din părinții tăi trebuie să fi avut o premoniție cu privire la destinul care te așteaptă!

– De ce?

– Din cauza numelui tău. Știi ce înseamnă?

O pală de vânt călduț îi flutură din nou părul roșcat.

– Sigur că știu. Înseamnă „micuța Maria“ în irlandeză. Așa-mi spune Peter mereu.

Sinclair ridică din umeri, ca și când își demonstrase punctul de vedere, și se întoarse pentru a trece încă o dată în revistă peisajul din Languedoc. Maureen îi urmări privirea până la un grup de stânci masive risipite pe întinderea verde a câmpiei. O rază de soare atinse ceva în depărtare, și licărul o îndemnă să se uite încă o dată rapid într-acolo. Sinclair păru interesat.

– Ce-ai văzut?

– Nimic. Doar... mi-a bătut soarele în ochi.

El însă nu era dispus să renunțe atât de ușor.

– Ești sigură?

Ea ezită, privind iar spre câmpie, apoi încuviință și trecu la întrebarea care o tot frământa:

– Atâtea discuții despre numele meu de familie! Când îmi veți arăta scrisoarea de la tatăl meu?

– Cred că vei înțelege lucrurile mult mai bine când ziua de azi se va încheia.

Maureen se întoarse în camera ei de la castel pentru a face un duș și a se schimba înainte de cină. Când ieși din baie, observă un obiect pe care nu-l văzuse când venise: pe pat se afla o carte de mari dimensiuni, cu coperte groase – un dicționar al limbii engleze deschis la litera „P“. Cuvântul *paschal* era încercuit cu roșu. Maureen citi definiția: *Paschal* – orice reprezentare simbolică a lui Hristos. Mielul Pascal este simbolul lui Isus și al Paștelui“.

... Mulți mi-au povestit despre acest bărbat căruia i se spune Pavel. El a iscat mare tulburare printre cei aleși, și unii au venit tocmai din Roma și din Efes pentru a mă întreba despre acest om și despre cuvintele lui.

Nu eu sunt cea care trebuie să judece și nici nu pot spune ce era în sufletul lui, căci nu l-am văzut în carne și oase și nu l-am privit în ochi. Dar pot spune fără umbră de îndoială că bărbatul acesta, Pavel, nu l-a întâlnit pe Isa niciodată, și am fost foarte mâhnită auzind că vorbește în numele lui și despre învățăturile lui privind lumina și binele care formează Calea.

Au fost multe lucruri în privința acestui om pe care le-am crezut periculoase. Odinioară era de partea celor mai aprigi adepți ai lui Ioan, cei care nu aveau pentru Isa decât dispreț. Ei se opuneau învățăturilor Căii așa cum ne-au fost ele date de el. Mi s-a spus că se numea odinioară Saul din Tars și că îi persecuta pe cei aleși. Că a stat și a privit cum un tânăr ucenic al lui Isa, un tânăr minunat pe nume Ștefan, cu inima plină de iubire, a fost ucis cu pietre. Unii zic chiar că acest Saul a încurajat lapidarea lui. Ștefan a fost primul, după Isa, care a murit pentru credința lui în Cale. Dar nu va fi nicidecum ultimul. Din cauza unora ca Saul din Tars.

Sunt multe de care trebuie să ne ferim în lume.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA UCENICILOR

Capitolul nouă

Château des Pommes Bleues
23 iunie 2005

Încăperea pe care Sinclair o alesese pentru această seară era salonul lui particular, mai intim decât uriașa sală de mese a castelului. Camera era decorată cu excelente copii ale celor mai cunoscute picturi de Botticelli. Ambele versiuni ale lucrării numite *Lamentație* acopereau cea mai mare parte a unui perete, înfățișându-l pe Isus răstignit în poziția clasică pietà, pe genunchii mamei lui. În prima versiune, Maria Magdalena, înlăcrimată, îi susținea capul; în cea de-a doua, picioarele. Trei dintre celelalte capodopere ale maestrului renascentist împodobeau alți doi pereți, încadrate de rame aurite: *Madona cu rodia, Madona cu cartea* și *Madona Magnificat.*

Maureen și Peter își întoarseră privirea de la operele de artă doar atunci când văzură ce ospăț tradițional li se pregătise. Pe masă se aflau coșuri cu pâine crocantă, la care se adăugară curând, aduse de servitoare, vase cu *cassoulet* aburind – excelenta tocăniță de gâscă și oaie cu fasole albă, aspic de rață și cârnăciori de porc. Un vin roșu din Corbières aștepta să fie turnat în pahare.

– Bine ați venit în Sala Botticelli, le ură Sinclair intrând în salon. Înțeleg că ați dezvoltat, nu de mult, o veritabilă afinitate pentru bunul nostru Sandro.

Maureen și Peter îl priviră fără a scoate un cuvânt.

– Ați pus să fim urmăriți? întrebă Peter în cele din urmă.

– Firește, replică scoțianul pe un ton plat, ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Și sunt încântat că am făcut-o, fiindcă m-a impresionat profund faptul că v-ați oprit la frescele nupțiale. Dragul nostru

Sandro îi era pe deplin devotat Magdalenei – fapt evident în cele mai cunoscute opere ale sale. Precum aceasta de aici.

Și arătă spre o copie a *Nașterii lui Venus*, bine-cunoscuta pictură ce o înfățișează pe zeiță ieșind din valuri, pe cochilia unei scoici.

– Tabloul reprezintă sosirea Mariei Magdalena pe țărmurile Franței. Adesea în arta renascentistă este înfățișată ca zeiță a dragostei și are o strânsă asociere cu planeta Venus.

– Am văzut pictura aceasta de sute de ori, comentă Maureen, dar n-am avut idee că o înfățișează pe Maria Magdalena.

– Puțini oameni știu asta. Sandro al nostru a fost implicat într-o organizație din Toscana care avea ca scop păstrarea numelui și a memoriei Magdalenei; este vorba despre Confreria Mariei Magdalena. Ați înțeles simbolismul frescelor pe care le-ați văzut la Luvru?

Maureen ezită.

– Nu sunt foarte sigură.

– Spune-mi ce crezi.

– În primul rând, m-am gândit la astrologie, sau cel puțin la astronomie. Scorpionul reprezenta constelația cu același nume, iar arcul simboliza Săgetătorul.

– Bravo! Cred că așa este. Ai auzit vreodată de Zodiacul din Languedoc?

– Nu, dar am auzit de cel din Glastonbury, în Anglia. Sunt similare?

– Da. Dacă suprapui peste această regiune o hartă a constelațiilor, vei descoperi că fiecare oraș „cade“ într-o anumită constelație. La fel se întâmplă și la Glastonbury.

Peter era derutat.

– Iertați-mă, dar eu nu înțeleg.

Maureen îl lămuri:

– Ideea era frecvent întâlnită la antici, începând cu vechii egipteni. Pe pământ sunt construite așezări cu caracter sacru, oglindind dispunerea corpurilor cerești. Piramidele de la Gizeh, de exemplu, sunt astfel orientate încât să reflecte constelația Orion. Orașe întregi au fost astfel concepute încât să redea așezarea stelelor pe boltă. Astfel era împlinit principiul alchimic: „La fel ca sus, așa și jos“.

– Fresca nupțială este o hartă, interveni Sinclair. Prin intermediul ei, Sandro ne spune unde anume să ne uităm.

– Stați puțin! Vreți să spuneți că unul dintre cei mai mari pictori din istorie era implicat în această teorie conspirativă referitoare la Magdalena? izbucni Peter, obosit și cu mai puțin tact decât în mod obișnuit.

– De fapt, părinte Healy, spun că *mulți* dintre cei mai mari pictori din istorie au fost implicați în ea. Mariei Magdalena trebuie să-i fim recunoscători pentru multe lucruri, printre care și numeroase opere de artă ale celor mai de seamă maeștri.

– Precum Leonardo da Vinci? întrebă Maureen.

Figura lui Sinclair se întunecă atât de rapid, încât ea nu mai știu ce să creadă.

– Nu! Leonardo nu face parte din acest grup, pentru un motiv serios.

– Dar el a pictat-o pe Maria Magdalena în *Cina cea de taină.* Și se tot spune despre el că ar fi fost liderul unei societăți secrete care o venera pe ea și sacrul feminin.

Leonardo da Vinci fusese singurul artist de care auzise Maureen în vreme ce se documentase cu privire la Maria Magdalena, iar acum, neașteptatul dezgust manifestat de Sinclair față de el i se părea de neînțeles.

Sinclair luă o înghițitură de vin și puse apoi paharul pe masă cu un gest măsurat. Când răspunse, în glasul lui se resimțea o undă de încordare:

– Draga mea, nu ne vom irosi această seară vorbind despre acest om sau despre lucrările lui. Nu vei găsi nici o referință la Leonardo da Vinci în casa mea și nicăieri în această regiune. Și, deocamdată, explicația aceasta trebuie să fie suficientă. Zâmbind pentru a mai destinde puțin atmosfera, adăugă: În plus, avem atâția artiști minunați dintre care să alegem – de pildă Sandro, Poussin, Ribera, El Greco, Moreau, Cocteau, Dalí...

– Dar de ce? întrebă Peter. De ce au fost toți acești artiști implicați în ceea ce este, în esență, o erezie?

– Erezia este în ochii celui care privește. Dar, pentru a răspunde la întrebarea dumitale, toți acești mari artiști lucrau pentru patroni foarte bogați, care îi susțineau financiar pe ei și munca lor, iar cei mai mulți dintre acești protectori ai artelor erau înrudiți cu stirpea sacră și urmași ai Mariei Magdalena. Să luăm ca exemplu frescele nupțiale ale lui Botticelli. Mirele, Lorenzo Tornabuoni, făcea parte dintr-o linie a stirpei. Mireasa lui, Giovanna Albizzi, era dintr-o seminție chiar mai înaltă. Veți fi observat poate că ea este îmbrăcată în roșu, pentru a simboliza relația ei cu stirpea Mariei Magdalena. Nunta a fost una foarte importantă, fiindcă unea două dinastii puternice, aflate în conflict de prea multă vreme.

Nici unul dintre oaspeții scoțianului nu vorbi, așteptând să afle ce alte detalii le mai oferă.

– Au existat chiar speculații, continuă acesta, conform cărora toți acești artiști făceau ei înșiși parte din stirpea sacră și că talentul lor deosebit era rezultatul geneticii divine. Este foarte posibil și, în cazul lui Sandro, chiar probabil. Și suntem siguri că așa stau lucrurile cu privire la o serie de maeștri francezi, precum Georges de la Tour, care și-a reprezentat muza și înaintașa în picturile sale de nenumărate ori.

Maureen își aduse aminte de ceva.

– Am văzut una dintre lucrările lui în timp ce mă documentam. *Magdalena penitentă* este expusă în Los Angeles.

Fusese puternic impresionată de splendidul mod în care pictorul folosise lumina și umbrele. Maria Magdalena, cu o mână pe craniul de alături, privește în flacăra tremurândă a unei lumânări, care se reflectă într-o oglindă.

– Ai văzut o *Magdalenă penitentă*, preciză Sinclair, fiindcă de la Tour a pictat multe variante, ce diferă prin detalii subtile. Câteva s-au pierdut; una dintre ele a fost furată de la muzeu pe vremea bunicului meu.

– De unde știți că Georges de la Tour era înrudit cu stirpea sacră?

– Numele este primul indiciu. „De la Tour“ înseamnă „al turnului“. E un fel de calambur. Numele Magdala provine de la cuvântul „migdal“, care înseamnă „turn“. Așa cum știți deja, unii susțin că Magdalena nu e un nume, ci un titlu, semnificând că Maria *era* turnul, liderul neamului ei. După persecuțiile la care au fost supuși, catarii care au supraviețuit au fost nevoiți să-și schimbe numele – ușor de recunoscut – pentru a-și proteja identitatea. Dar și-au ascuns moștenirea în văzul tuturor, folosind nume precum de la Tour și... – aici Sinclair făcu o scurtă pauză, pentru a accentua efectul dramatic – și de Paschal.

Maureen făcu ochii mari.

– De Paschal?

– Desigur. Acest nume a fost ales pentru a proteja una dintre cele mai nobile familii catare. Și de această dată, ascunzătoarea era în văzul tuturor. Și-au spus de Paschal în franceză și di Pasquale în italiană. Copiii mielului pascal. Și mai știu că Georges de la Tour era membru al stirpei fiindcă a fost Mare Maestru al unei organizații menite să păstreze tradițiile creștinismului pur, așa cum a fost el adus în Europa de Maria Magdalena.

– Și ce organizație este aceasta? întrebă Peter.

Sinclair făcu un gest, îndemnându-i să privească în jurul lor.

– Societatea Merelor Albastre. Ne aflăm acum în sediul oficial al unei organizații care există pe aceste teritorii de peste o mie de ani.

Sinclair refuză să le mai ofere și alte amănunte despre organizație, ocolind subiectul cu eficiența unui maestru păpușar. Până la sfârșitul cinei discutară despre ziua petrecută la Rennes-le-Château și despre enigmaticul Bérenger Saunière. Sinclair era extrem de mândru de tizul său.

– Abatele l-a botezat în biserica aceea pe bunicul meu. Nu e de mirare deci că bătrânul Alistair era atât de devotat pământului acestuia.

– Și v-a transmis, în mod evident, acest devotament, observă Maureen.

– Da. Când mi-a dat numele lui Bérenger Saunière, bunicul mi-a acordat o binecuvântare deosebită. Tata s-a opus, dar Alistair era un om inflexibil, și nimeni nu putea să-i stea în cale mult timp – mai cu seamă tata.

Sinclair declină orice alte explicații în acest sens, iar oaspeții săi nu insistară, fiind vorba, în mod evident, despre un subiect delicat, de natură personală. Când consideră cina încheiată, se ridică de la masă și-i îndemnă:

– Haideți, aș vrea să revenim la subiectul Sandro Botticelli și la splendida voastră descoperire de la Luvru. Pe aici!

Îi invită într-o încăpere neașteptat de modernă, în care se aflau câteva computere și echipamente de proiecție de ultimă oră. Roland ședea la unul dintre monitoare și îi întâmpină cu un prietenos *bonsoir*, apoi apăsă câteva taste și se întinse pentru a acționa un buton de pe o consolă. Pe zidul opus coborî un ecran de proiecție, pe care apăru o hartă a zonei.

– Iată câteva sate pe care deja le cunoașteți, spuse Sinclair, arătând punctele pe hartă. Rennes-le-Château este aici și, desigur, iată-ne și pe noi, în Arques. Mormântul lui Poussin, pe care l-ați văzut ieri, se află aici.

– Adică pe domeniul dumneavoastră? întrebă Maureen.

Scoțianul încuviință.

– Suntem siguri că una dintre cele mai de preț comori ale omenirii este situată pe acest teren.

Îi făcu un semn lui Roland, care suprapuse peste harta zonei o diagramă a constelațiilor; Scorpionul cădea exact deasupra satului Rennes-le-Château. Arques se afla între Scorpion și Săgetător.

– Sandro a desenat o hartă. Acesta a fost adevăratul dar de nuntă pe care l-a făcut el nobilului cuplu. De fapt, creația sa era atât de exactă, atât de periculos

de exactă, încât a trebuit distrusă imediat. Frescele fuseseră lucrate pe ziduri aflate în cadrul domeniului Tornabuoni, care nu puteau fi demolate. Din acest motiv, au acoperit pictura cu var, iar fresca a rămas ascunsă până la sfârșitul secolului al XVIII-lea, când a fost descoperită în mod accidental.

Maureen își dădu seama de ceva.

– De asta v-ați stabilit aici, în Arques. Credeți că Maria Magdalena și-a ascuns evanghelia aici?

– Sunt sigur de asta. Și veți vedea imediat că Sandro știa și el acest lucru. Priviți fresca încă o dată. Roland, te rog!

Roland apăsă câteva taste, și pe ecran apăru fresca de la Luvru. Sinclair le arătă fiecare element, pe măsură ce vorbea despre el.

– Vedeți, femeia cu scorpionul este aici. Apoi, imediat în dreapta ei, se află una care nu ține nimic în mână. Deasupra lor, pe un tron, e așezată cea cu arcul. Dar uitați-vă cu atenție! Femeia aceasta este înveșmântată în roșu – culoarea Mariei Magdalena – și face semnul binecuvântării asupra capului celei care stă între ea și cea cu scorpionul. Acesta e X-ul care marchează locul pe hartă, între Scorpion și Săgetător. Sandro Botticelli știa unde se află comoara, la fel ca Nicolas Poussin. Și amândoi au fost atât de amabili, încât ne-au lăsat și nouă indicii pentru a o găsi.

Lui Peter nu-i era însă clar.

– Dar de ce toți acești artiști au creat hărți destinate publicului larg, în care au dezvăluit locul unei comori atât de neprețuite?

– Fiindcă vorbim despre o comoară care trebuie câștigată; nu poate fi descoperită pur și simplu de oricine. Putem sta întreaga viață chiar pe locul în care Maria Magdalena și-a ascuns comoara, dar n-o vom vedea și n-o vom recunoaște decât atunci când va hotărî ea să ne-o arate. A fost ascunsă, în mod neîndoielnic, prin intermediul unui proces alchimic, ca o încuietoare ce nu poate fi deschisă decât cu... energia corespunzătoare, dacă pot să spun așa. Legenda susține că, la vremea potrivită, comoara se va dezvălui singură, atunci când cea aleasă de însăși Magdalena va veni s-o ceară. Sandro și Poussin au sperat amândoi că va fi descoperită în timpul vieții lor, și au încercat să fie de ajutor în acest sens. În cazul lui Botticelli, se credea că Giovanna Albizzi avea puterea de a găsi comoara. Era, după câte se spune, o femeie de o virtute și o forță spirituală uimitoare, foarte educată și extrem de inteligentă. În portretul pe care i l-a făcut, Ghirlandaio a inclus și această epigramă: „Dacă arta ar putea ilustra mintea și caracterul, nu ar exista pictură mai frumoasă în lume“. Vă amintiți cealaltă frescă de la Luvru? Cea

intitulată *Venus și cele Trei Grații oferind daruri unei tinere femei*? Ei bine, tânăra respectivă, îmbrăcată toată în roșu, este Giovanna Albizzi. Veți fi observat poate că poartă același colier și în fresca lui Botticelli, și în tabloul lui Ghirlandaio. Era o bijuterie de mare valoare, confecționată special pentru ea, pentru a celebra pacea dintre cele două puternice familii. Mari erau speranțele cu privire la Giovanna. Din păcate, nu a fost să fie! Biata Giovanna a murit pe când dădea naștere unui copil, la numai doi ani de la nuntă.

Maureen încerca să coroboreze povestea familiei italiene cu ceea ce văzuse mai devreme la Rennes-le-Château și, brusc, îi veni o idee.

– Credeți că Saunière a găsit Evanghelia Mariei Magdalena? Așa a devenit extrem de bogat?

– Nu. În nici un caz, nu. Deși a căutat-o, în mod cert. Localnicii susțin că străbătea zona în lung și-n lat, examinând stâncile și grotele, în căutarea indiciilor.

– Dar cum puteți fi atât de sigur că n-a găsit-o? întrebă Peter.

– Fiindcă familia mea ar fi știut. În plus, comoara poate fi descoperită doar de o femeie, o femeie din stirpea sacră, aleasă de însăși Magdalena.

– Și credeți că Maureen este cea aleasă.

Sinclair se opri o clipă, gândindu-se, apoi răspunse cu obișnuita sa sinceritate:

– Vă admir stilul direct, părinte. Și, pentru a răspunde... Da, cred că Maureen este cea aleasă. Nimeni altul n-a reușit, deși mii sunt cei care au încercat. Comoara se află aici, știm asta, însă chiar și cei mai insistenți au dat greș în încercările lor de a o găsi. Iar printre ei mă număr și eu. Când se întoarse spre Maureen, atât expresia, cât și tonul lui căpătară accente mai delicate. Draga mea, sper că acest lucru nu te sperie. Știu că totul pare bizar și chiar șocant. Dar nu-ți cer decât să mă asculți. Nu ți se va cere niciodată să faci ceva împotriva voinței tale. Te afli aici de bunăvoie și sper că vei alege să rămâi în continuare.

Maureen încuviință, dar nu spuse încă nimic. Nici nu știa ce ar putea să spună, cum să răspundă la o asemenea idee. Nu-și dădea seama nici măcar ce simte. Era oare o onoare să fie privită astfel? Un privilegiu? Sau era doar înspăimântător? Poate că, la urma urmei, ea era doar un pion manevrat de un excentric și de cultul fondat de acesta. Părea imposibil ca tot ce auzise până acum să fie nu doar adevărat, dar să aibă și o legătură cu ea. Însă în atitudinea lui Sinclair exista ceva sincer. Și în ciuda opiniilor sale cu caracter

extrem și a excentricității de care dădea dovadă, Maureen nu-l găsea deloc inconsecvent.

În cele din urmă, se mărgini să spună:

– Continuați.

Peter însă voia detalii suplimentare.

– Ce te face să crezi că Maureen este cea aleasă?

Sinclair făcu un semn spre Roland:

– *Primavera*, te rog!

Roland apăsă alte taste, până ce pe ecran apăru, în culori splendide, imaginea capodoperei botticelliene.

– Iată o altă pictură a bunului nostru Sandro. O cunoașteți, nu mă îndoiesc.

– Da, răspunse Maureen abia auzit; nu știa unde voia scoțianul să ajungă, dar își simțea stomacul strâns ghem de încordare.

– Desigur, replică și Peter. Este una dintre cele mai cunoscute picturi din lume.

– *Alegoria primăverii.* Puțini sunt cei care cunosc adevărul despre ea, dar și de această dată Sandro aduce un tribut Doamnei noastre. Personajul principal aici este Maria Magdalena însărcinată – remarcați din nou mantia roșie. Știți de ce Maria noastră simbolizează primăvara?

Peter încerca să urmărească îndeaproape raționamentele scoțianului.

– Datorită Paștelui? sugeră el.

– Fiindcă primul Paște a căzut la data echinocțiului de primăvară. Isus a fost răstignit pe douăzeci martie și a înviat pe douăzeci și doi. O legendă ezoterică din regiunea noastră sugerează că Magdalena s-a născut de asemenea pe douăzeci și doi martie, când începe primul semn al zodiacului, Berbecul. Este data unui nou început, a unei noi vieți, purtând totodată încărcătura benefică a numărului maestru spiritual, douăzeci și doi – numărul divinului feminin. Douăzeci și doi martie. Data aceasta înseamnă ceva pentru tine, draga mea Maureen?

Peter sesizase deja conexiunea și se întoarse spre verișoara lui pentru a vedea ce efect are asupra ei această revelație. Ea rămase tăcută un moment îndelungat, iar când răspunse, vocea i se auzi mai degrabă ca o șoaptă răgușită:

– Este ziua mea de naștere.

Sinclair se răsuci spre Peter.

– Născută în ziua Învierii, născută din sângele Păstoarei. Născută sub semnul Berbecului, în prima zi a primăverii și a reînnoirii. Draga mea, se întoarse el apoi spre Maureen, *tu* ești mielul pascal.

Maureen se scuză imediat și părăsi încăperea, fiindcă avea nevoie de timp pentru a se gândi și a asimila toate informațiile primite și implicațiile acestora. Se întinse în pat și închise ochii.

Bătaia în ușă – inevitabilă, știa – răsună mai curând decât se așteptase. Vocea lui Peter se făcu auzită de dincolo de prag:

– Maureen, eu sunt. Pot să intru?

Se ridică din pat și se duse să deschidă ușa.

– Cum te simți?

– Copleșită. Intră.

Îi făcu semn să se așeze pe unul din fotoliile somptuoase din piele roșie care flancau șemineul. Peter clătină însă din cap; era prea agitat pentru a sta jos.

– Maureen, ascultă-mă! Vreau să plecăm de aici înainte ca toate astea să ia o turnură și mai bizară.

Suspinând, se așeză în locul pe care el îl refuzase și replică:

– Dar abia am început să primesc răspunsurile pentru care am venit aici. Pentru care am venit *amândoi* aici.

– Eu nu pot spune că-mi pasă prea mult de răspunsurile lui Sinclair. Și cred că te pândește un mare pericol aici.

– Din partea lui Sinclair?

– Da.

Ea îi aruncă o privire exasperată.

– Oh, Peter! De ce ar vrea să-mi facă rău dacă mă consideră un fel de soluție pentru atingerea țelului său de o viață?!

– Fiindcă țelul acela e o amăgire învăluită în secole de legende și superstiții. E ceva foarte periculos, Maureen. Vorbim despre un cult religios aici. Despre fanatici. Ceea ce mă îngrijorează e soarta pe care riști s-o ai când el va descoperi că nu ești salvarea pe care o caută.

Ea rămase tăcută câteva clipe, apoi întrebă cu o voce surprinzător de calmă:

– De unde știi că nu sunt?

Peter rămase împietrit.

– Adică tu chiar crezi toate astea?

– Poți explica altfel coincidențele, Pete? Vocile, viziunile? Fiindcă eu nu pot, dacă nu iau în considerație spusele lui Sinclair.

El îi răspunse pe un ton ferm, ca și când i-ar fi vorbit unui copil:

– Plecăm mâine-dimineață. Putem prinde un zbor de la Toulouse spre Paris. Putem merge chiar de la Carcassonne la Londra...

Ea rămase însă inflexibilă.

– Eu nu plec, Peter. Nu plec nicăieri înainte de a afla răspunsurile pe care le caut.

Peter devenea din ce în ce mai agitat.

– Maureen, i-am jurat mamei tale, pe patul ei de moarte, că voi avea întotdeauna grijă de tine, că nu voi permite ca acele lucruri întâmplate tatălui tău...

Se opri brusc, dar răul fusese deja făcut. Maureen îl privi de parcă tocmai o pălmuise.

– Îmi pare rău, Maureen, am...

– Tata! îl întrerupse ea pe un ton înghețat. Îți mulțumesc că mi-ai adus aminte de un alt motiv pentru a rămâne aici. Ca să aflu ce știe Sinclair despre tatăl meu. Toată viața m-am întrebat ce-a fost cu el, iar mama nu mi-a spus niciodată decât că era pradă unei nebunii criminale. Presupun că tot asta ți-a spus și ție. Dar, din ceea ce-mi amintesc eu despre el, oricât de vag, știu pur și simplu că nu acesta e adevărul. Iar dacă există cineva care îmi poate oferi o imagine mai amplă asupra lui, voi face tot ce e necesar pentru a o vedea și eu. I-o datorez lui. Și mie însemi.

Peter începu să spună ceva, dar apoi se răzgândi, se întoarse și dădu să iasă din cameră, în culmea agitației. Maureen îl privi o clipă și strigă în urma lui:

– Te rog, încearcă să ai răbdare cu mine! Trebuie să înțeleg și eu ceva. Cum altfel am să știu dacă viziunile acelea au vreo semnificație, dacă nu merg mai departe? Să presupunem... să presupunem doar că fie și numai o fracțiune din cele spuse de Sinclair în seara asta este adevărată. Trebuie să aflu răspunsul, Pete. Dacă aș pleca acum, aș regreta până la sfârșitul vieții mele, și nu așa vreau să trăiesc. Am fugit mereu, de când mă știu, am fugit de tot și de toate. Când eram copil, am fugit din Louisiana, am fugit atât de repede și atât de departe, încât nu-mi mai amintesc nimic de acolo. După ce a murit mama, am fugit din Irlanda, și m-am întors în State, într-un oraș lipsit de amintiri, într-un loc în care fiecare devine altcineva decât era la venirea sa pe lume. În Los Angeles, toată lumea e ca mine, toată lumea fuge

de ceea ce era odată. Dar eu nu mai vreau să fug. Se apropie de el și-l privi în ochi, apoi adăugă: Acum, pentru prima dată în viața mea, simt că s-ar putea să fug *către* ceva. Da, e înspăimântător, dar știu că nu mă pot opri. Și aș prefera să nu trec prin toate astea fără tine, dar pot s-o fac, și o voi face, dacă tu vrei să pleci mâine-dimineață.

Peter ascultase cu atenție izbucnirea ei. Când ea tăcu, înclină ușor din cap și se întoarse să plece. Dar rămase încă o clipă cu mâna pe tocul ușii, apoi se răsuci din nou spre ea.

– Nu plec nicăieri. Dar te rog să nu mă faci să-mi regret decizia asta tot restul vieții mele. Sau al vieții tale.

Se întoarse în camera lui și își petrecu noaptea rugându-se, meditând îndelung asupra învățăturilor lui Ignațiu de Loyola, fondatorul ordinului iezuit. Un fragment mai cu seamă, scris de sfânt în 1556, nu-i dădea pace.

> Cum diavolul arată mare meșteșug în a-i ispiti pe oameni către pierzanie, la fel de mare meșteșug trebuie arătat pentru a-i salva. Diavolul cercetează firea fiecărui om, pune stăpânire pe trăsăturile sufletului său, se adaptează la ele și își face loc treptat în buna-credință a victimei sale – făgăduind splendori celor ambițioși, câștiguri mari celor invidioși, plăceri voluptuoșilor și o falsă aparență de cucernicie pioșilor; iar cel ce vrea să recâștige sufletele trebuie că procedeze cu aceeași grijă și desăvârșire.

Somnul nu se lipi de el, cuvintele rostite odinioară de fondatorul ordinului său răsunându-i neîncetat în inimă și-n minte.

Roma
23 iunie 2005

Episcopul Magnus O'Connor își șterse un strop de sudoare de pe frunte. Camera de consiliu de la Vatican avea aer condiționat, dar pe el asta nu-l ajuta acum. Ședea la mijlocul unei mese mari, de formă ovală, înconjurat de

autoritățile Bisericii sale. Dosarele roșii pe care le predase cu o zi în urmă se aflau în mâinile amenințătorului cardinal DeCaro, care se purta ca un anchetator în sala de interogatoriu.

– De unde știi că fotografiile acestea sunt autentice?

Cardinalul așezase dosarele pe masă, dar nu le deschisese încă, astfel că persoanele prezente în jurul lui nu le cunoșteau conținutul.

– Eram de față când au fost făcute, răspunse Magnus, încercând din greu să-și stăpânească ușoara bâlbâială care îi revenea în condiții de stres. Preotul lui paroh a fost cel care mi-a atras atenția asupra subiectului.

Cardinalul scoase din dosar o serie de fotografii în format 20 x 25. Erau alb-negru, iar timpul le îngălbenise, dar aceste detalii nu diminuară câtuși de puțin impactul asupra celor care le priveau, trecându-le de la unul la altul. Prima, intitulată „Articolul I“, era un instantaneu sinistru al brațelor unui bărbat, așezate paralel, cu palmele în sus. La încheieturi se vedeau răni căscate, sângerânde. „Articolul II“ înfățișa picioarele aceluiași bărbat, ambele cu răni însângerate, similare. Cea de-a treia fotografie, „Articolul III“, arăta un bărbat fără cămașă. O tăietură sângerândă, cu marginile crestate, se căsca sub coaste, în partea dreaptă.

Cardinalul așteptă ca fotografiile să facă turul persoanelor prezente, apoi le puse la loc în dosar și se adresă membrilor consiliului. În jurul său nu văzu decât chipuri grave când dădu verdictul pe care toți îl bănuiau deja:

– Avem de-a face cu stigmate autentice. Toate cele cinci, plus poziția corectă la încheieturi.

Château des Pommes Bleues
24 iunie 2005

A doua zi dimineață, Sinclair nu era de găsit. Roland îi întâmpină și-i conduse în salon pentru micul dejun. Peter nu era sigur dacă atenția extraordinară cu care gazdele îi înconjurau era un semn al ospitalității impecabile sau ceva ce aducea mai degrabă a arest la domiciliu. În mod evident, Sinclair avea grijă ca oaspeții săi să nu fie lăsați singuri deloc.

– *Monsieur* Sinclair m-a rugat să mă asigur că vi s-au oferit costume excelente pentru balul din această seară. El este prins cu ultimele pregătiri,

dar a lăsat un șofer la dispoziția dumneavoastră, dacă doriți să faceți astăzi un tur al împrejurimilor. S-a gândit că poate v-ar plăcea să vedeți castelele catarilor din regiune. Iar eu aș fi onorat să vă fiu ghid.

Acceptară oferta, iar uriașul Roland îi însoți, oferindu-le în drum informații excelente. Le arătă impunătoarele ruine ale fortărețelor catare, povestindu-le despre bogații conți de Toulouse, care rivalizaseră odinioară cu regii Franței din punctul de vedere al puterii și al privilegiilor deținute. Nobilii din Toulouse descindeau toți din catari, sau cel puțin erau devotați idealurilor acestora. Acesta fusese de fapt unul dintre motivele pentru care regele Franței fusese de acord cu cruciada împotriva Celor Puri; astfel a putut confisca tot ce aparținuse odinioară seniorilor de Toulouse, sporindu-și averea proprie și extinzând teritoriul Franței în vreme ce influența rivalilor săi era mult diminuată.

Roland povestea cu mândrie despre pământurile sale natale și despre dialectul vorbit aici, care dăduse totodată numele regiunii. Limba din Oc – *langue d'Oc* – devenise, mai simplu, Languedoc. La un moment dat, când, în timpul conversațiilor, Peter se referise la Roland ca la un francez, majordomul îl întrerupsese, spunând că nu este francez, ci occitan.

Apoi le relată în detaliu numeroasele atrocități la care fusese supusă populația regiunii în secolul al XIII-lea; istoria era pentru el o veritabilă pasiune.

– Puțini oameni din afara Franței au auzit despre catari, iar dacă au auzit, îi consideră membri ai unui mic și neînsemnat cult religios, pierdut undeva prin munți. Oamenii nu-și dau seama că ei au format cultura dominantă a unei întinse și prospere regiuni a Europei. Iar ceea ce s-a întâmplat aici a fost nici mai mult, nici mai puțin decât un genocid. Aproape un milion de oameni au fost măcelăriți de trupele papale. Aruncându-i lui Peter o privire oarecum compătimitoare, adăugă: Nu am resentimente față de clerul de azi din cauza păcatelor Bisericii medievale, *abbé* Healy. Ați devenit preot fiindcă ați avut o chemare spre Dumnezeu, oricine poate vedea asta.

Mai departe, Roland îi conduse în tăcere, lăsându-i să admire liniștiți uriașele castele construite cu aproape o mie de ani în urmă pe culmile stâncoase ale munților. Dată fiind amplasarea lor, fortărețele fuseseră impenetrabile, dar nici din punct de vedere arhitectural nu erau mai prejos. Maureen și Peter nu puteau să nu se întrebe ce resurse avusese acea cultură

care izbutise să construiască asemenea fortificații pe un teren atât de accidentat, fără să dispună de tehnica și de utilajele moderne.

La masa de prânz, într-un sat pe nume Limoux, Maureen se simți suficient de confortabil în prezența lui Roland încât să-l întrebe despre relația sa cu Sinclair. Ședeau la o cafenea cu vedere spre râul Aude, un curs de apă ce dădea numele zonei înconjurătoare. Majordomul se dovedi surprinzător de cald și de afabil, ba chiar hazliu, în ciuda înfățișării sale impozante.

– Am crescut la Château des Pommes Bleues, *mademoiselle*, explică el. Mama a murit când eu eram foarte mic. Tata s-a aflat în serviciul ambilor domni, *Monsieur* Alistair și *Monsieur* Bérenger, astfel că locuiam pe proprietatea acestora. Când tata a murit, am insistat să-i preiau eu postul la castel. Aceasta este casa mea, iar familia Sinclair e familia mea.

Aerul său impunător căpătă o notă mai blândă în vreme ce vorbea despre părinții lui și despre loialitatea față de Sinclair.

– Trebuie să vă fi fost foarte greu să vă pierdeți ambii părinți, spuse Maureen cu simpatie.

Roland își îndreptă brusc spatele când răspunse:

– Da, *Mademoiselle* Paschal. Așa cum am spus, mama s-a stins când eram mic, de o boală incurabilă. Am acceptat această soartă ca fiind voia Domnului. Dar moartea tatei este o cu totul altă problemă... Tata a fost asasinat cu numai câțiva ani în urmă.

Maureen făcu ochii mari.

– Oh, Dumnezeule! Îmi pare atât de rău, Roland!

Deși ea ezita să-l mai descoasă, Peter își spuse că necesitatea de a afla și alte amănunte depășea obișnuita sa delicatețe, așa că nu se sfii să întrebe:

– Ce s-a întâmplat?

Roland se ridică de la masă, lăsând astfel să se înțeleagă că atât prânzul, cât și conversația s-au încheiat.

– Există rivalități aprige în ținuturile noastre, *abbé* Healy. Datează de atât de multă vreme, încât nici nu li se mai cunosc motivele. Locul acesta... este învăluit în cea mai splendidă lumină. Dar uneori lumina atrage cel mai teribil întuneric. Luptăm împotriva întunericului cât de bine putem, dar – așa cum s-a întâmplat și cu înaintașii noștri – nu putem câștiga întotdeauna. Un lucru este însă cert. Nici o încercare de genocid n-a avut succes aici. Suntem catari încă, am fost catari și vom fi mereu catari. Poate că ne practicăm credința în particular, în mod tăcut, dar ea face parte din viața

noastră astăzi la fel de mult ca ieri. Nu lăsați o carte sau vreun istoric să vă spună altceva.

Când Maureen se întoarse la castel, după-amiază, în camera ei o aștepta una dintre cameriste.

– Coaforul va veni curând, *mademoiselle.* Iar costumul dumneavoastră a sosit. Vă rog, dacă mai pot face și altceva pentru dumneavoastră...

– Nu, *merci,* spuse ea și închise ușa.

Voia să se odihnească înainte de petrecere. Fusese o zi minunată, în care admirase unele dintre cele mai frumoase priveliști pe care le văzuse vreodată, în călătoriile ei. Dar fusese și extrem de obositoare, iar enigmaticele cuvinte rostite de Roland despre asasinarea tatălui său o tulburaseră destul de tare.

Când se întoarse de la ușă, văzu întins pe pat un sac de plastic pentru haine, foarte mare. Bănuind că era costumul pentru bal, deschise fermoarul și scoase rochia. Abia după câteva secunde își dădu seama ce este și i se tăie răsuflarea, recunoscând-o. Apropiindu-se cu ea de tabloul lui Ribera, văzu că era exact ca veșmântul înfoiat, roșu aprins, pe care îl purta Maria Magdalena în pictura maestrului spaniol.

Peter nu era încântat la ideea că trebuia să îmbrace un costum. Inițial nici nu avusese de gând să vină la bal, fiindcă nu se vedea pe sine însuși într-o asemenea situație. Dar, ținând seama de intrigile tot mai complexe țesute de Sinclair – și de reacția verișoarei lui față de ele –, era hotărât să n-o scape din priviri. Iar asta însemna să poarte tunica și pantalonii până la genunchi, în stilul secolului al XIII-lea, pregătite pentru el.

– Prostii! exclamă el pentru sine scoțând costumul din folia în care fusese împachetat și încercând să-și dea seama pe unde să-l îmbrace.

Peter bătu la ușa lui Maureen și își mai aranjă puțin costumul în vreme ce aștepta. La pălărie fusese nevoit să renunțe. Era grea și-i stătea pe cap într-un unghi imposibil, amintindu-i în fiece clipă că arăta ridicol.

Ușa se deschise și o cu totul altă Maureen apăru în cadrul ei. Rochia din tabloul lui Ribera i se potrivea de parcă fusese anume croită pentru ea, corsajul dantelat și foarte decoltat pe umeri prelungindu-se într-o mare de tafta de un roșu sângeriu. Părul ei roșcat îi fusese pieptănat înfoiat, căzându-i pe umeri ca un văl bogat. Dar lui Peter în primul rând îi atrase atenția aerul de calmă încredere în sine ce radia din ființa ei; era ca și cum și-ar fi asumat un rol care i se potrivea la perfecție.

– Ce părere ai? E prea mult?

– Categoric. Dar arăți... ca o viziune.

– Hmmm, interesantă alegere a cuvintelor. Intenționată?

Peter surâse și-i făcu un semn cu ochiul, bucuros că glumeau iarăși și că relația lor nu suferise prea mult după discuția din seara anterioară. Excursia prin extraordinarele ținuturi catare le dăduse amândurora un suflu nou.

Porniră împreună pe culoarele castelului, în căutarea sălii de bal aflate într-o altă aripă. Maureen râse când el începu să se plângă de costumul lui.

– Ai un aer aristocratic și cuceritor, îl asigură ea.

– Mă simt ca un caraghios.

Carcassonne
24 iunie 2005

Într-o veche biserică din piatră, în afara zidurilor orașului Carcassonne, pregătirile pentru un alt fel de eveniment erau în toi. Întregul efectiv al Ghildei celor Drepți era prezent și aștepta, solemn. La slujbă participau mai mult de două sute de bărbați înveșmântați în robe ceremoniale, cu șnururile roșii și grele ale ordinului lor legate în jurul gâtului.

Nici o femeie nu se afla printre ei. Nici o femeie nu profanase vreodată încăperile ghildei sau capelele sale particulare. Plăcuțe pe care erau gravate cuvintele Sfântului Pavel cu privire la femei erau plasate la vedere în toate sediile ghildei. Pe una dintre ele era înscris un verset din Epistola întâi către corinteni:

> Femeile să tacă în biserici: căci nu le este lor permis să vorbească. Femeile trebuie să se supună, așa cum scrie la lege. Și dacă vor să cunoască

ceva, să-și întrebe bărbații acasă. E o rușine ca femeia să vorbească în biserică.

Pe o alta era gravat un fragment din Timotei 1:

O femeie să nu-i învețe pe alții, să nu ia locul învățătorilor și nici să nu iasă din supunerea față de bărbat, ci să tacă.

Deși ghilda preamărea cuvintele lui Pavel, nu el era Mesia al lor.

Relicvele învățătorului lor erau așezate pe pernuțe de catifea deasupra altarului – craniul lucea în lumina lumânărilor, iar oscioarele rămase din arătătorul drept fuseseră scoase din relicvariu, pentru ceremonia anuală. După slujba rituală și după prezentarea susținută de Maestru, fiecare membru va avea voie să atingă relicvele. Acesta era un privilegiu rezervat în mod obișnuit membrilor consiliului, după ce depuneau un jurământ semnat cu sânge, de a apăra și de a susține învățăturile dreptății. Dar la sărbătoarea anuală luau parte membri ai ghildei din lumea întreagă, iar în această noapte toți credincioșii aveau onoarea de a atinge relicvele.

Liderul se apropie de amvon pentru a-și începe discursul. Accentul aristocratic al lui John Simon Cromwell răsună între străvechile ziduri ale bisericii.

– Frații mei, în seara aceasta, nu departe de locul în care ne aflăm, odrasla târfei și ticălosul popă s-au reunit și își celebrează necurăția ereditară în desfrâu. Au ales intenționat să întineze această noapte sfântă, ca să-și fluture deșănțarea malefică și să ne arate așa-zisa lor putere. Dar nu suntem intimidați de ei. Ne vom răzbuna curând – o răzbunare care a așteptat două mii de ani pentru a vedea deplina lumină a dreptății. L-am doborât atunci pe păstorul nemernic, și îi vom doborî urmașii acum. Îi vom distruge pe Marele lor Maestru și pe marionetele lui. Vom elimina femeia pe care o numesc Păstoarea lor și vom avea grijă ca această regină târfă să ajungă în iad înainte de a putea împrăștia minciunile vrăjitoarei din care descinde. Facem toate acestea în numele Celui Dintâi, al Unicului Mesia Adevărat, căci el mi-a vorbit, și aceasta e dorința lui. Facem acestea în numele Învățătorului Dreptății și cu binecuvântarea Domului Dumnezeului nostru. Cromwell începu procesiunea relicvelor, atingând

craniul, apoi aplecându-se, cu venerație, asupra oaselor degetului și rostind într-o șoaptă sonoră: *Neca eos omnes.*

Ucideți-i pe toți.

Cei care mi-au povestit despre Pavel mi-au spus că el vorbea împotriva rolului femeilor în cadrul Căii. Aceasta este o dovadă sigură a faptului că un asemenea om nu se poate să fi cunoscut adevărul învățăturilor lui Isa și nici esența ființei lui. Marele respect nutrit de Isa față de femei este bine cunoscut celor aleși, iar eu am fost dovada acestui lucru.

Nimeni nu poate schimba acest adevăr, decât dacă mă vor șterge din istorie cu totul.

Și mi s-a mai spus că acest Pavel venera mai degrabă instrumentele morții lui Isa decât cuvintele pe care el le-a rostit. Acest lucru mă întristează tare, căci arată o foarte greșită înțelegere.

Acest om, Pavel, a fost mult timp închis de Nero. Am auzit că a scris numeroase scrisori către credincioșii săi, dându-le învățături despre care spunea că ar fi de la Isa. Dar cei care au venit la mine zic că nu el e cel care trebuie să vorbească despre Cale și că învățăturile sale nu respectă drumul urmat de noi.

Îi plâng pe toți cei torturați și uciși pe tărâmul întunecat al acelui monstru pe nume Nero. Și totuși, mi-e teamă. Mi-e teamă că acest Pavel va fi considerat un mare martir al Căii și că mulți vor crede că falsele lui învățături sunt de fapt cele ale lui Isa.

Dar nu sunt.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA UCENICILOR

Capitolul zece

Château des Pommes Bleues
24 iunie 2005

Maureen și Peter străbătură coridoarele, ghidați de acordurile melodioase ale madrigalurilor. La intrarea în sala de recepții, deveni evident caracterul elaborat și somptuos al serbării organizate de Sinclair.

Maureen avu impresia că fusese transportată într-o altă epocă. Sala de bal fusese îmbrăcată în catifea, iar pereții erau decorați cu mii de flori și cu lumânări aprinse. Servitori cu peruci și costume complicate se deplasau rapid de colo-colo, oferind gustări și băuturi și strângând discret resturile lăsate de oaspeții mai dezordonați.

Dar oaspeții în sine erau adevăratele giuvaiere ale acestei casete cu bijuterii. Aveau costumații elaborate și extravagante – veșminte datând din cele mai diverse epoci ale istoriei franceze ori locale sau costume reprezentând variate elemente ale tradițiilor oculte. O invitație la balul lui Sinclair era un vis al elitelor ezoterismului din lumea întreagă, iar norocoșii nu precupețeau nici timp și nici bani pentru a-și crea costumații adecvate. Se organiza și un concurs la care era desemnat cel mai original costum, dar și cel mai frumos și cel mai amuzant. Sinclair era unicul membru al juriului, iar premiile pe care le acorda valorau adesea o mică avere. Dar, mai important, câștigătorii aveau locul asigurat pe lista invitaților din anul următor.

Muzica, râsetele și clinchetele paharelor de cristal amuțiră brusc când Maureen și Peter intrară în sală. Un bărbat în livrea sună din trompetă când Roland păși în față, înveșmântat într-o robă simplă, în stil catar, pentru a anunța sosirea lor. Maureen se miră văzând că majordonul era și el costumat, ca un oaspete, dar nu avu timp să zăbovească asupra ideii.

– Este pentru mine un privilegiu să-i anunț pe oaspeții noștri de onoare, *Mademoiselle* Maureen de Paschal și *l'abbé* Peter Healy.

Invitații încremeniră aidoma unor păpuși mari din ceară, privindu-i pe nou-veniți. Roland făcu rapid un semn ca orchestra să reînceapă muzica, pentru a alunga momentul stânjenitor. Întinse brațul către Maureen și o însoți în sală. Privirile celorlalți continuară să-i fixeze, dar mai puțin insistent. Cei mai obișnuiți cu astfel de situații își ascunseră surprinderea sub un pretins dezinteres.

– Nu le dați atenție, *mademoiselle.* Sunteți chipuri noi, deci un nou mister de rezolvat. Dar acum, și Roland sublinie cuvântul, vă vor accepta rapid. Nu au încotro, de altfel.

Maureen nu mai avu timp să se gândească la semnificația spuselor lui, căci Roland o conduse pe ringul de dans, lăsându-l pe Peter în urmă, privindu-i cu un interes crescând.

– Reenie!

Accentul american al Tamarei răsună nefiresc în atmosfera europeană. Traversă sala de bal și se apropie de ei chiar în clipa în care Maureen și Roland sfârșiseră un dans. În costumul ei de țigancă, Tammy avea un aer exotic. Își vopsise părul într-un negru lucios, ca pana corbului, și îl lăsase liber pe spate, astfel că-i ajungea până la talie. Brățări din aur îi acopereau brațele. Roland schiță o plecăciune în fața lui Maureen, se scuză și le lăsă singure, nu înainte însă de a-i face cu ochiul lui Tammy – cam smecherește, după părerea ei.

Maureen își îmbrățișă prietena, încântată să vadă o altă figură familiară în această lume tot mai străină.

– Arăți splendid! În cine te-ai costumat?

Tammy făcu o piruetă grațioasă, și părul ei ca ebonita îi flutură pe spate.

– Sarah Egipteana, spuse ea, numită și Regina Țigancă. Era slujnica Mariei Magdalena.

Apoi, ridicând taftaua roșie a rochiei lui Maureen, adăugă:

– Eu n-am nevoie să te întreb cine ești. Berry ți-a dat rochia asta?

– *Berry?!*

– Așa îi spun toți prietenii, râse Tammy.

– Nu știam că tu și Sinclair sunteți prieteni atât de buni, replică Maureen, sperând ca dezamăgirea din glasul ei să nu fie prea evidentă.

În acel moment, de ele se apropie o tânără, abia trecută parcă de vârsta adolescenței, îmbrăcată într-o robă catară, simplă. Fata avea în mână un crin alb, pe care i-l întinse lui Maureen.

– Marie de Negre, spuse ea, făcu o plecăciune adâncă și fugi.

– Ce-a fost asta?

– Tu, îi răspunse Tammy. Tu ești ținta tuturor bârfelor în seara asta. Balul anual al lui Sinclair are o unică regulă: până acum, nimeni n-a avut voie să se îmbrace ca *Ea*. Și iată că acum apari tu, o replică a Mariei Magdalena din portret. Sinclair te face cunoscută lumii. Aceasta e petrecerea ta de ieșire în societate.

– Splendid! Ar fi fost grozav dacă mi s-ar fi comunicat și mie acest mic detaliu. Cum mi-a zis fata aceea adineauri?

– Marie de Negre. Maria Neagră. Așa i se spune în regiune Mariei Magdalena, Madona Neagră. În fiecare generație, o femeie din stirpea ei primește acest nume ca o titulatură oficială, pe care o păstrează până la moarte. Felicitări, este o mare onoare. E ca și când tocmai ți-ar fi spus „Maiestate".

Maureen avu prea puțin timp pentru a medita la haosul și la agitația din jurul ei; sala de bal gemea de prea multă muzică, de prea mulți oaspeți interesanți și excentrici. Sinclair nu se vedea pe nicăieri; îl întrebase pe Roland în timp ce dansaseră, dar uriașul se mulțumise să ridice din umeri și să-i răspundă vag și enigmatic, ca de obicei. Văzând-o cum privește nedumerită în jur, Tammy o întrebă:

– Te uiți după câinele tău de pază?

Maureen se încruntă spre ea, în glumă, dar încuviință, preferând s-o lase să creadă că de Peter se interesa. Ea însă îi făcu semn că vărul ei tocmai se apropia.

– Poartă-te frumos, te rog! îi șopti Maureen, dar Tammy o ignoră și se întoarse pentru a-l întâmpina.

– Bine ai venit în Babilon, padre!

El izbucni în râs.

– Mulțumesc. Adică... așa cred.

– Ai sosit exact la vreme. Tocmai voiam să-i ofer Madonei noastre un tur al bâlciului de aici. Vrei să ni te alături?

Peter făcu semn din cap că voia și surâse neajutorat spre Maureen în vreme ce Tammy porni deja să traverseze sala de bal.

Tammy îi conduse prin mulțime, șoptind conspirativ când treceau prin dreptul diverselor grupuri de oaspeți și făcând prezentările cuvenite ori de câte ori întâlnea cunoștințe sau prieteni. În timp ce traversau astfel sala, Maureen realiză cu tot mai multă acuitate că ea era ținta către care se îndreptau toate privirile.

Ajunși în dreptul unui mic grup de persoane sumar îmbrăcate, Tammy îi dădu un cot ușor.

– Uite, ăștia sunt din cultul sexual. Ei cred că Maria Magdalena a fost o mare preoteasă care îndeplinea un bizar set de ritualuri sexuale moștenite din Egiprul antic.

Maureen și Peter se uitară unul la altul, scandalizați.

– Ei, nu omorâți mesagerul! Eu spun doar ce știu despre ei. Dar, stați puțin. Ia uitați-vă acolo!

Undeva într-un colț retras al sălii se afla cel mai ciudat grup de până acum, ai cărui membri erau înveșmântați în costume complicate, care aminteau de extratereștri, cu tot cu antenele de rigoare.

– Rennes-le-Château e o poartă stelară, care oferă acces direct spre alte galaxii.

Maureen izbucni în râs, iar Peter clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce aude.

– Deci nu glumeai când vorbeai de bâlci!

– Iar voi credeați că eu am scornit totul!

Se opriră o clipă pentru a privi câteva persoane care ascultau cu atenție ce spunea un ins mititel și rotunjor, cu bărbiță de țap; omul părea să vorbească în versuri.

– Cine e acela? întrebă Maureen în șoaptă.

– Nostradațicnitus. Individul, continuă Tammy în vreme ce prietena ei abia izbutea să-și înăbușe râsul, pretinde că e încarnarea... ați înțeles a cui. Vorbește numai în catrene. E plictisitor de moarte. Amintiți-mi mai târziu să vă spun de ce nu-i sufăr eu deloc pe cei din cultul Nostradamus. Niște șarlatani! Mă mir că nu se apucă să vândă untură de șarpe! Din fericire, adăugă ea depărtându-se de omul cu cioc și de anturajul lui, nu

toți sunt scrântiți aici. Unii sunt chiar extraordinari, și pe doi dintre ei îi văd acum. Veniți!

Și se apropiară de un grup de bărbați în costume din secolele XVII–XVIII. Un aristocrat englez le zâmbi larg când îi zări.

– Tamara Wisdom! E o plăcere să te revăd, draga mea. Arăți splendid.

Ea îi trimise o dublă sărutare din vârful buzelor, în stil european.

– Unde ți-e mărul?

Omul izbucni în râs.

– L-am lăsat în Anglia. Te rog să ne prezinți prietenilor tăi.

Tammy se conformă, pe englez numindu-l, simplu, Sir Isaac.

– Știți, mărul e doar un aspect al lui Sir Isaac Newton, începu el să le explice. Faptul că a descoperit legea gravitației n-a fost decât un produs secundar al activității lui principale. Newton a fost unul dintre cei mai talentați alchimiști din istorie.

În acea clipă, de ei se apropie un tânăr american înalt, ce părea oarecum nelalocul lui în costumul lui Thomas Jefferson și cu peruca pudrată de pe cap.

– Tammy, fetițo!

După o îmbrățișare sănătoasă, în stil pur american, Jefferson se aplecă brusc și o sărută pe buze. Tammy râse și se întoarse spre Maureen pentru a-i explica:

– El e Derek Wainwright. A fost primul meu ghid în Franța, când mi-am început cercetările în nebunia asta. Vorbește o franceză fără cusur, care mi-a salvat mie viața nu o dată.

Derek se înclină adânc în fața lui Maureen și, cu un accent evident de Massachusetts, rotunjind vocalele, spuse:

– Thomas Jefferson, la ordinele dumneavoastră, doamnă. Apoi făcu un semn din cap spre Peter: Părinte!

Era primul din grup care îi dăduse și lui atenție, se gândi Maureen, dar nu apucă să spună nimic, că Peter interveni:

– Dar ce are Thomas Jefferson de-a face cu... toate astea?

– Țara noastră a fost fondată de francmasoni. Toți președinții americani, de la George Washington până la George Bush, au fost sau sunt urmași ai stirpei regale – într-un fel sau altul.

Maureen mai că rămase cu gura căscată.

– Serios?

– Serios, replică Tammy. Derek poate dovedi asta cu creionul pe hârtie. Știi, a avut prea mult timp liber la dispoziție în școală.

Isaac Newton făcu un pas în față și-l bătu pe Derek pe umăr, apoi anunță pe un ton solemn:

– Pavel a fost primul dintre cei care au distorsionat doctrinele lui Isus, nu-i așa, Tammy?

Peter îi aruncă o privire siderată.

– Poftim?

– Am reprodus unele dintre cele mai controversate cuvinte ale lui Jefferson, răspunse englezul.

De data aceasta, Maureen întrebă, nedumerită:

– Jefferson a spus asta?

Derek încuviință, dar părea cu gândul în altă parte. Privea în jur, printre invitați, părând să caute pe cineva.

– Hei, dar unde-i Draco? Cred că lui Maureen i-ar plăcea să-l cunoască.

Toți trei izbucniră în râs, iar Isaac răspunse:

– L-am jignit eu și a șters-o în căutarea celorlalți Dragoni Roșii. Sunt sigur că s-au ascuns în vreun colț pe undeva, cu camerele lor video disimulate, spionând pe toată lumea. Își poartă culorile în seara asta, așa că nu se poate să nu-i observi.

Maureen devenise curioasă.

– Despre cine vorbiți?

– Despre Cavalerii Dragonului Roșu, răspunse Derek cu o pretinsă emfază.

– Bizari, interveni Tammy, încrețindu-și nasul a dezgust. Poartă niște haine care seamănă cu robele Ku Klux Klanului, doar că sunt din satin roșu aprins. Mi-au spus că mă pot iniția și pe mine în secretele elevatului lor club, dacă vreau să-mi donez sângele menstrual pentru experimentele lor alchimice. Firește, vă dați seama, m-am repezit să le accept oferta!

– Cine nu s-ar fi repezit? replică Maureen înainte de a izbucni în râs. Dar unde sunt tipii ăștia? Aș vrea și eu să-i văd.

Privi în jur, dar nu zări pe nimeni care să semene cu persoanele descrise de prietena ei.

– I-am văzut eu ieșind, răspunse Isaac Newton. Dar nu știu dacă e cazul ca Maureen să-i cunoască deocamdată. Nu cred că e pregătită.

Tammy se gândi că e cazul să explice:

– Chestii de societăți secrete! Pretind cu toții că se trag din cineva celebru, de spiță regală. Liderul lor e un individ care-și spune Draco Ormus.

– Îmi sună oarecum familiar, observă Maureen.

– Tipul este scriitor. Avem același editor britanic, și așa l-am cunoscut. Poate că ai dat peste vreuna dintre cărțile lui când te-ai documentat despre Maria Magdalena. Ironic în ceea ce-l privește e faptul că scrie despre importanța venerării zeiței și a principiului feminin, dar nu primește și femei în clubul lor exclusiv masculin.

– Cât se poate de britanic, interveni Derek, dându-i un ghiont lui Sir Isaac, care făcu o strâmbătură.

– Nu mă amesteca pe mine în clica lor de țicniți, cowboy! Noi, britanicii, nu am fost creați toți egali.

– Isaac al nostru e unul dintre cei buni, explică Tammy. Desigur, sunt câteva genii veritabile în Regat, unele dintre ele fiindu-mi prieteni buni. Dar, din experiența mea, pot spune că mulți ezoteriști englezi sunt pur și simplu snobi. Sunt convinși că ei dețin secretul universului și că noi, ceilalți – mai cu seamă americanii –, suntem niște idioți cu aere New Age, care fac o cercetare de mântuială. Li se pare că, dacă sunt în stare să scrie trei sute de pagini despre geometria sacră din Languedoc și să scornească alte două sute de pagini de arbori genealogici fictivi, nimeni nu e mai deștept ca ei. Dar, dacă și-ar lăsa instrumentele jos pentru câteva clipe și și-ar da voie să simtă ceva cu adevărat, ar descoperi că există aici mult mai multe comori decât cele pe care le pot socoti ei pe hârtie. Uite-i pe câțiva dintre ei, adăugă ea arătând spre un grup de bărbați și femei îmbrăcați în costume din epoca elisabetană. Eu îi numesc „hoarda echerului". Își petrec o grămadă de timp analizând geometria sacră a hărților cadastrale. Vrei să știi ce înseamnă *Et in Arcadia ego?* Întreabă-i pe ei și-ți vor servi anagrame în zece limbi, pe care le vor transpune apoi în ecuații matematice.

Tammy le făcu semn spre o femeie atrăgătoare, dar cu o atitudine arogantă, într-un costum complicat, în stil Tudor. La gât purta un lănțișor pe care era agățat un M din aur cu o perlă. Hoarda echerului, strânsă în jurul ei, parcă se gudura.

– Femeia din centru pretinde că descinde din Maria, regina scoțienilor.

Ca și cum ar fi simțit că vorbeau despre ea, femeia se întoarse spre ei și începu s-o măsoare pe Maureen cu privirea din cap până-n picioare, cu o uitătură plină de dispreț, după care se răsuci înapoi spre lacheii ei.

– Ticăloasă arogantă! izbucni Tammy. E punctul central al unei societăți nu tocmai secrete, care militează pentru readucerea dinastiei Stuart pe tronul Marii Britanii. Și ea să poarte coroana, firește.

Maureen era fascinată de gama uluitor de largă a credințelor și a convingerilor reprezentate în sală, pentru a nu mai ține seamă și de personalitățile individuale cu caracter extrem. Peter se aplecă spre ea și șopti:

– Freud ar fi găsit aici un material didactic excelent.

Maureen râse, dar se întoarse spre grupul de britanici.

– Ce părere are Sinclair despre ea? Doar e scoțian și, parcă, înrudit cu familia Stuart.

Devenea din ce în ce mai curioasă cu privire la gazda lor, și, la urma urmei, femeia care se credea Maria, regina scoțienilor, era chiar frumoasă.

– Oh, știe că e o trăsnită. Să nu-l subestimezi pe Berry. Are el obsesiile lui, dar prost nu e.

– Ia uitați-vă, o întrerupse Derek. A apărut și Hans, cu banda lui glorioasă. Am auzit că Sinclair aproape că i-a interzis să mai vină, anul ăsta.

– De ce?

– Fiindcă sunt vânători de comori în cel mai strict sens al cuvântului, răspunse Sir Isaac. Se zvonește că sunt ultimii care au folosit dinamita în munții lui Sinclair.

Mureen privi spre grupul de nemți masivi și zgomotoși, a căror imagine nu era deloc îmbunătățită de costumele pe care le purtau; erau toți îmbrăcați aidoma barbarilor.

– Ce costume sunt acelea? întrebă ea.

– De vizigoți, răspunse Isaac. Această regiune a Franței s-a aflat sub dominația lor în secolele al VII-lea și al VIII-lea. Nemții cred că în zonă este ascunsă comoara unui rege vizigot.

– Găsirea ei, preluă Tammy firul discuției, ar echivala cu descoperirea mormântului lui Tutankhamon. Aur, giuvaiere, obiecte neprețuite... Comori obișnuite!

Un grup gălăgios de oaspeți trecu în goană pe lângă ei, lovindu-i în fugă pe Tammy și pe Peter. Cinci bărbați înveșmântați în robe urmăreau o femeie îmbrăcată în voaluri orientale care ducea, pe un platou, un cap uman grotesc. Bărbații strigară în spatele ei, adresându-se parcă țestei retezate: „Vorbește-ne, Baphomet, vorbește-ne!“

Tammy ridică din umeri și, drept explicație, rosti un singur cuvânt:

– Baptiști.

– Nu cei adevărați, firește, interveni Derek.

– Nu, nu cei adevărați.

Pe Peter, această perspectivă religioasă îl nedumerea.

– Cum adică „nu cei adevărați“?

– Sunt sigură că știi ce zi este azi în calendarul creștin, părinte, răspunse Tammy.

– Da, e ziua Sfântului Ioan Botezătorul.

– Adevărații adepți ai lui Ioan Botezătorul nu ar lua parte niciodată la o petrecere ca asta de ziua sfântului lor, continuă Derek. Ar fi o blasfemie.

Tammy sfârși ea explicația:

– Ei formează un grup rigid, conservator – sau cel puțin așa este ramura lor europeană. Ăștia de aici, arătă ea spre cei care o însoțeau pe femeia cu platoul, sunt doar un fel de parodie. Una destul de grosolană, aș putea spune. Dar îndreptățită, totodată.

Oaspeții din sală priveau grupul gălăgios cu expresii diferite – unii izbucniră de-a dreptul în râs, alții se mulțumiră să clatine doar din cap, iar câțiva părură scandalizați. Incapabil să se concentreze prea mult timp asupra unui singur subiect, Derek anunță:

– Eu am nevoie de o băutură. Cine mai vrea ceva de la bar?

Odată cu plecarea lui Derek, Peter se scuză și el pentru câteva momente. Costumul îl incomoda, dar mai avea și alte motive în afara celor vestimentare. Îi spuse lui Maureen că pleca să caute o toaletă, dar se îndreptă spre ieșirea ce dădea în curtea interioară. La urma urmei, se aflau în Franța; va găsi el acolo pe cineva care să-i ofere o țigară.

Un francez, incredibil de elegant, în ciuda robei simple, de catar, se apropie de Tammy și de Maureen. După ce o salută pe prima cu o mișcare a capului, se apleacă adânc în fața celei de-a doua.

– *Bienvenue*, Marie de Negre!

Stânjenită de atenția care i se acorda, Maureen râse ușor.

– Îmi cer scuze, franceza mea este catastrofală.

– Am spus că această culoare vă vine excelent, replică francezul într-o engleză fără cusur, însă cu accent străin.

O voce răsună într-un colț al sălii, strigând-o pe Tammy. Maureen privi în direcția respectivă, părându-i-se că recunoaște glasul lui Derek, și apoi o văzu pe prietena ei radiind.

– Aha! Derek l-a încolțit la bar pe unul dintre potențialii mei investitori. Mă scuzați un moment?

Și dispăru, lăsând-o singură cu francezul misterios. Acesta îi sărută mâna dreaptă, zăbovind o clipă pentru a-i privi inelul, și apoi se prezentă.

– Sunt Jean-Claude de la Motte. Bérenger mi-a spus că suntem înrudiți. Pe bunica mea o chema tot Paschal.

– Într-adevăr?

– Într-adevăr. Încă mai sunt câțiva Paschal aici, în Languedoc. Cunoașteți istoria noastră, nu-i așa?

– Nu prea. Cu rușine mărturisesc că tot ce știu am aflat în ultimele zile de la lordul Sinclair. Mi-ar plăcea să cunosc mai multe despre familia mea.

Câțiva dansatori în costume ce aminteau de curtea de la Versailles în secolul al XVIII-lea trecură pe lângă ei când Jean-Claude începu să-i povestească:

– Numele Paschal este unul dintre cele mai vechi din Franța, fiind preluat de o mare familie din rândul catarilor, descendenți direcți ai lui Isus și ai Mariei Magdalena. Cei mai mulți au fost uciși în cruciada împotriva noastră. În masacrul de la Montsegur, cei care au rămas în viață au fost până la urmă arși pe rug ca eretici. Unii au scăpat însă, iar mai târziu au devenit sfetnici ai regilor și ai reginelor Franței.

Cu aceste cuvinte, Jean-Claude schiță un gest spre un cuplu de dansatori îmbrăcați ca Maria Antoaneta și Ludovic al XVI-lea. Maureen îl privi surprinsă.

– Maria Antoaneta și Ludovic?

– *Oui.* Maria Antoaneta provenea din dinastia de Habsburg, iar Ludovic era un Bourbon, ambii fiind urmași ai stirpei regale, din ramuri diferite însă. Prin căsătoria lor, cele două ramuri au fost unite, iar asta i-a speriat pe cei din jurul lor. Revoluția Franceză a izbucnit în parte din cauza temerilor că astfel luase ființă cea mai puternică dinastie din lume. Ați fost la Versailles, *mademoiselle*?

– Da, în timpul cercetărilor legate de Maria Antoaneta.

– Deci cunoașteți sătucul.

– Firește.

Sătucul fusese zona ei preferată din vastul domeniu de la Versailles. Acolo, în reședința regală, fusese copleșită de un sentiment de simpatie pentru nefericita regină. Absolut toate activitățile ei de zi cu zi, de la momentele petrecute în camera de baie la pregătirea pentru culcare, seara, erau urmărite de nobilii ei câini de pază. Copiii ei veniseră pe lume sub privirile aristocraților îngrămădiți în dormitorul ei. Regina se revoltase însă împotriva sufocantelor tradiții de la curtea Franței și își croise o cale de a evada din închisoarea ei aurită. Ordonase să-i fie construit un sătuc personal, un fel de mic Disneyland în jurul unui iaz cu rațe și cu bărci cu vâsle. O moară miniaturală și o mică gospodărie țărănească formau decorul unor petreceri câmpenești în compania câtorva prieteni apropiați și de încredere.

– Deci știți și faptul că Mariei Antoaneta îi plăcea să se îmbrace în costum de păstoriță. În cadrul reuniunilor ei particulare, numai ea purta această vestimentație.

Maureen clătină din cap, uimită de modul în care imaginea generală începea să prindă contur.

– Maria Antoaneta se îmbrăca mereu ca o păstoriță. Știam asta când am fost la Versailles, dar nu aveam idee despre toate celelalte, adăugă ea cu un gest spre mulțimea care îi înconjura.

– De aceea sătucul a fost construit la distanță de palat, și paza în jurul lui era atât de strictă, continuă Jean-Claude. Acesta era modul ei de a celebra în intimitate tradițiile stirpei regale. Dar, firește, nimic nu putea fi păstrat secret la Versailles. Erau prea mulți spioni, iar miza era și ea mult prea mare. Acesta a fost unul dintre factorii care au dus la căderea Mariei Antoaneta și la izbucnirea Revoluției Franceze. Membrii familiei Paschal erau credincioși monarhiei, desigur, fiind adesea invitați la serbările organizate de Maria Antoaneta. Odată cu instaurarea regimului terorii însă, au fost nevoiți să fugă din Franța.

Maureen simțea cum i se zbârlește părul pe brațe. Povestea tragică a austriecei devenite regină a Franței o fascinase dintotdeauna și devenise unul dintre principalii factori de motivație care stătuseră la baza cărții ei.

– Majoritatea s-au stabilit în Statele Unite, continuă Jean-Claude, în special în Louisiana.

– De acolo provine și familia mea.

– Firește. Toți cei care au ochi să vadă își pot da seama că ești urmașa acelei ramuri a stirpei regale. Ai viziuni, nu-i așa?

Maureen ezită. Îi fusese întotdeauna greu să vorbească despre viziunile ei chiar și cu persoanele apropiate, iar Jean-Claude nu era decât un străin. Dar simțea o imensă descătușare aflându-se în prezența unora care erau asemenea ei și pentru care viziunile păreau să fie ceva cât se poate de natural. Așa că răspunse simplu:

– Da.

– Multe femei din stirpe au viziuni cu Maria Magdalena; uneori le au și bărbații, ca Bérenger Sinclair, de pildă. El le are încă din copilărie. E ceva obișnuit.

„Mie nu mi se pare câtuși de puțin obișnuit", își spuse ea, intrigată totuși de noua dezvăluire.

– Sinclair are viziuni?

Iată ceva ce nu-i spusese și ei. Dar, în sfârșit, va avea posibilitatea să-l întrebe în mod direct; Sinclair se apropia de ei, impecabil costumat în chipul contelui de Toulousse.

– Jean-Claude, văd că ți-ai regăsit de mult pierduta verișoară.

– *Oui*. Și nu-și dezminte numele de familie.

– Deloc. Pot să ți-o răpesc pentru o clipă?

– Numai dacă-mi dai voie s-o iau mâine la o plimbare cu mașina. Aș vrea să-i arăt câteva dintre jaloanele ce amintesc de numele Paschal. La Montsegur încă n-ai fost, *cherie*, nu-i așa?

– Nu. Roland ne-a condus astăzi în împrejurimi, dar la Montsegur n-am ajuns.

– E un teritoriu sacru pentru cei cu numele de Paschal. Te superi, Bérenger?

– Deloc, dar Maureen e perfect capabilă să ia singură deciziile care o privesc.

– Vrei să-mi faci această cinste? Putem vizita Montsegur, apoi vom merge la un restaurant tradițional, unde se servesc numai feluri pregătite în maniera catară autentică.

Maureen nu putea găsi nici o modalitate politicoasă de a refuza, chiar dacă ar fi vrut s-o facă; dar combinația de șarm franțuzesc și alte amănunte interesante despre familia ei se dovedi irezistibilă.

– Aș fi încântată, răspunse ea.

– Atunci, pe mâine, verișoară. La unsprezece e bine?

Ea acceptă, iar Jean-Claude îi sărută din nou mâna, luându-și apoi rămas-bun de la Sinclair.

– Eu am să plec acum, fiindcă trebuie să mă pregătesc pentru mâine.

Maureen și Sinclair îl priviră îndepărtându-se.

– Văd că ai făcut o impresie puternică asupra lui. Nu mă surprinde totuși. Arăți splendid în rochia asta, așa cum, de altfel, mă așteptam.

– Îți mulțumesc pentru tot.

Știa că roșește, neobișnuită fiind cu atâta atenție din partea bărbaților, și îndreptă conversația din nou spre Jean-Claude.

– Pare un om foarte drăguț.

– E un învățat de o inteligență rară, un veritabil expert în istoria Franței și a Languedocului. A lucrat ani de-a rândul la Biblioteca Națională, unde a avut acces la unele dintre cele mai interesante materiale documentare. Pe mine și pe Roland ne-a ajutat foarte mult.

– Pe Roland? întrebă Maureen, surprinsă de tonul respectuos cu care Sinclair vorbea despre majordomul său; nu părea deloc un comportament obișnuit pentru un aristocrat.

Scoțianul ridică din umeri.

– Roland este un fiu loial al Languedocului și nutrește un interers deosebit pentru istoria poporului său. Vino, adăugă el, luându-i brațul, vreau să-ți arăt ceva.

O conduse pe un șir de trepte, într-un mic salon cu terasă. Balconul dădea spre curtea interioară și spre vastele grădini care se întindeau până departe în zare. Porțile acestora, decorate cu florile de crin aurite, erau încuiate și străjuite pe ambele părți de paznici înarmați.

– De ce sunt atât de mulți paznici la poartă?

– Fiindcă acela este domeniul meu particular, un teritoriu sacru pentru mine. Eu îl numesc Grădina Trinității și nu permit decât unui foarte mic număr de oameni să intre acolo. Și te rog să mă crezi că mulți dintre cei prezenți aici în seara asta ar da orice să poată trece de acele porți. Balul costumat a devenit o tradiție – o reuniune anuală la care iau parte oameni care împărtășesc aceeași pasiune. Pe unii îi respect, sau chiar mai mult decât atât, pe unii îi consider prieteni, iar pe alții... ei bine, alții mă amuză. Dar pe toți îi urmăresc îndeaproape; uneori chiar foarte îndeaproape. Mi-am spus că ți-ar plăcea să vezi cum persoane din lumea întreagă vin aici pentru a cerceta misterele din Languedoc.

Maureen privi dincolo de marginea balconului, bucurându-se de adierea plăcută care purta până la ea parfumul trandafirilor. O zări pe Tammy, adâncită într-o relație foarte intimă cu Derek, acesta lăsând impresia că

nu-și poate desprinde mâinile de pe trupul frumoasei regine a țiganilor. Apoi se uită mai atent, părându-i-se că îl vede și pe Peter, dar în cele din urmă își spuse că nu poate fi el, fiindcă omul fuma. Iar vărul ei nu mai fumase încă din adolescență. Întorcându-se brusc spre Sinclair, Maureen întrebă:

– Cum de m-ai găsit?

El îi ridică mâna cu un gest delicat.

– Inelul.

– Inelul?

– Este vizibil în fotografia de pe coperta cărții tale.

Maureen dădu din cap, începând să înțeleagă.

– Știi ce reprezintă modelul lui?

– Am o teorie în privința asta, și de aceea te-am adus aici, pe balcon. Vino!

Prinzând-o de braț, o conduse înapoi în salon, unde pe unul dintre pereți era prinsă o vitrină din sticlă. Caseta era mică, aproximativ cât rama unei fotografii, dar amplasarea și lumina care o învăluia o scoteau în evidență.

– Este o gravură medievală, îi explică Sinclair. Reprezintă filozofia și cele șapte arte liberale.

– Ca fresca lui Botticelli.

– Exact. Vezi tu, simbolizează ideea clasică în conformitate cu care, dacă îmbrățișezi toate cele șapte arte liberale, poți dobândi titlul de filozof. De aceea femeia din centru este înfățișată aici ca zeița Philosophia, artele liberale aflându-se la picioarele ei, slujind-o. Dar iată ceea ce cred că ți se va părea chiar mai interesant.

Sinclair numi cele șapte arte, începând din stânga și indicându-le cu degetul, și se opri la ultima.

– Cosmologia. Ți se pare ceva familiar la ea?

Maureen făcu ochii mari.

– Inelul meu!

Personajul care simboliza cosmologia ținea în mână un disc decorat cu același model care se regăsea pe inelul ei. Maureen își apropie mâna de gravură și numără stelele.

– Sunt identice, până și în privința spațiului inegal care desparte unele cercuri.

După câteva clipe de gândire, se întoarse din nou spre Sinclair.

– Dar ce înseamnă toate astea? Ce legătură au cu Maria Magdalena? Și cu mine?

– Există o serie de aspecte spirituale și alchimice. Din punct de vedere al misterelor Mariei Magdalena, cred că acest simbol apare atât de des fiindcă este un indiciu, un memento al faptului că trebuie să acordăm atenție relației intrinseci dintre Pământ și aștrii cerești. Anticii știau acest lucru, dar noi, în epoca modernă, l-am uitat. Așa cum e sus, la fel e și jos. Stelele ne amintesc în fiecare noapte că avem posibilitatea de a crea paradisul aici, pe Pământ. Cred că asta au vrut ei să ne spună. A fost darul lor suprem pentru noi, un mesaj de iubire.

– Al lor?

– Al lui Isus Hristos și al Mariei Magdalena. Înaintașii noștri.

Declanșate parcă de un orologiu cosmic, menit să-i sublinieze ultimele cuvinte, focurile de artificii izbucniră într-un spectacol feeric deasupra grădinilor. Sinclair o conduse din nou afară, pentru a urmări exploziile de lumină și culoare. Iar când el îi cuprinse umerii cu brațul, Maureen nu schiță nici un gest de împotrivire, îmbrățișarea lui caldă oferindu-i un ciudat sentiment de liniște și confort.

Jos, în curte, părintele Healy nu admira focurile de artificii. Sau, cel puțin, nu pe acelea care se vedeau deasupra castelului. Atenția sa era îndreptată spre Bérenger Sinclair, care stătea pe balcon cu un braț încolăcit ferm și posesiv în jurul verișoarei lui cu părul roșcat. Spre deosebire de Maureen, el nu se simțea deloc liniștit și confortabil – nici în privința lui Sinclair, nici a celorlalți din jur și a planurilor pe care ei le urmăreau.

Dar mai exista o pereche de ochi care urmărea evoluția idilei dintre Maureen și Sinclair în seara aceea. Derek îi privea de jos, din celălalt capăt al curții. Scrutând balconul, observă că francezul, colegul său, era bine poziționat sus, poate chiar suficient de aproape pentru a auzi conversația dintre gazda lor și femeia îmbrăcată în chip de Maria Magdalena.

Derek Wainwright se pipăi discret, pentru a fi sigur că șnurul ceremonial, roșu sângeriu, al ghildei, era bine ascuns în cutele costumului său de Thomas Jefferson; va avea nevoie de el mai târziu, când se va întoarce la Carcassonne.

... Poate că eu sunt singura apărătoare a prințesei numite Salomeea, dar este de datoria mea s-o apăr. Îmi pare rău că am lăsat acest lucru pe atât de târziu, căci nu și-a meritat soarta cumplită. A fost o vreme când a vorbi despre ea și despre faptele ei însemna moartea negreșit, și nu puteam atunci s-o apăr fără a-i pune în pericol pe ucenicii lui Isa și Calea cea înaltă. Dar, la fel ca atât de mulți dintre noi, și ea a fost judecată de cei care nu cunoșteau adevărul, și nici măcar o fărâmă a lui.

Mai întâi, voi spune aceasta: Salomeea m-a iubit și l-a iubit pe Isa chiar mai mult. Dacă ar fi avut prilejul, în alte locuri, în alte vremuri sau în alte condiții, fata ar fi putut fi un ucenic adevărat, un sincer discipol al Căii Luminii. De aceea o pomenesc în Cartea Ucenicilor, pentru ce ar fi putut să fie. La fel ca Iuda, ca Petru și ceilalți, Salomeea a avut un destin bătut în cuie și prea puține șanse de a-l ocoli. Numele ei a fost înscris pe pietrele din Israel, în sângele lui Ioan și, poate, în cel al lui Isa.

Dacă s-a purtat copilărește și năbădăios – ca orice tânăr care nu gândește bine înainte de a vorbi –, atunci e cu adevărat vinovată de acest lucru. Dar a fi privită așa cum este azi – disprețuită și urâtă ca o târfă care a cerut moartea lui Ioan Botezătorul – mi se pare una dintre cele mai mari nedreptățită din câte știu eu.

În Ziua Judecății, poate că mă va ierta.

Și poate că Ioan ne va ierta pe noi, pe toți.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA UCENICILOR

Capitolul unsprezece

Château des Pommes Bleues
24 iunie 2005

Maureen se duse să se culce la scurt timp după focul de artificii. Își făcuse și Peter apariția, când ea cobora scările împreună cu Sinclair, și se oferise s-o conducă în camera ei. Ea acceptase, mai mult decât dornică să rămână puțin singură. Fusese o zi plină, agitată, și capul îi vuia.

Ceva mai târziu în noapte, Maureen se trezi la auzul unor glasuri pe coridor și i se păru că o recunoaște pe Tammy vorbind în șoaptă; o voce bărbătească îi răspunse la fel de înfundat, apoi răsună un râs gutural, râsul de neconfundat al prietenei ei. Maureen ascultă câteva clipe, amuzată la gândul că Tammy se distra la petrecere. Apoi, cu un zâmbet pe buze, adormi din nou în vreme ce prin minte îi trecu, vag și nedefinit, ideea că glasul bărbătesc care șușotea cu Tammy nu avea, în mod cert, accent american.

Carcassonne
25 iunie 2005

Derek Wainwright gemu văzând lumina aspră a soarelui de dimineață, ce pătrundea vie prin ferestrele camerei de hotel. De două lucruri nu avea chef azi: de mahmureală și de cele opt mesaje primite pe telefonul mobil.

Ridicându-se încet, pentru a nu-și stârni și mai mult durerea de cap, se duse la geanta de călătorie italiană, din piele, și scoase o sticluță cu diverse feluri de pastile, pe care o deschise. Scotocind înăuntru, le găsi pe cele de care

avea nevoie și înghiți una de Vicodin, urmată îndeaproape de trei tablete de Tylenol. Astfel întremat, aruncă o privire spre telefonul de pe noptieră. Îl închisese azi-noapte, când se întorsese la hotel; nu mai suporta piuitul lui neîncetat și în nici un caz nu avea starea necesară ca să asculte mesajele.

Derek își petrecuse cea mai mare parte a vieții fugind astfel de responsabilitate. Copil de bani gata, dintr-o familie extrem de bogată și de influentă de pe coasta de est a SUA, cel mai mic dintre fiii magnatului imobiliar Eli Wainwright avusese o viață mai mult decât îndestulată. Trecuse pe la Yale, pe urmele tatălui și ale fraților săi mai mari, iar după aceea, în ciuda performanțelor universitare mediocre, obținuse un post de conducere într-o firmă de investiții de prim rang. Renunțase la slujbă după nici un an, când hotărâse că programul de lucru nu era compatibil cu stilul lui de viață petrecăreț. Și nici măcar nu avea nevoie să muncească. Averea familiei era suficientă pentru a-i asigura o viață fără griji – lui, copiilor și chiar nepoților lui, dacă avea să se așeze vreodată la casa lui și să aibă urmași.

Eli Wainwright dăduse dovadă de o surprinzătoare răbdare în privința lipsurilor mezinului său. Derek nu avea capacitățile și înclinația spre studiu ale fraților săi, dar se arătase extrem de interesat de un aspect esențial al vieții și al succesului familiei sale – calitatea de membru al Ghildei celor Drepți. Botezat în primele luni de viață și apoi din nou la vârsta de cincisprezece ani, așa cum era tradiția în organizație, Derek păruse să aibă o afinitate naturală pentru ghildă în sine și pentru preceptele acesteia. Tatăl lui îl alesese să-i calce pe urme ca unul dintre membrii americani de frunte ai unei organizații care acționa nu doar în Occident, ci și în anumite zone din Asia și chiar din Orientul Mijlociu. Ghilda celor Drepți număra în rândurile ei oameni extrem de influenți din domeniul politicii internaționale și al afacerilor de marcă.

Calitatea de membru era transmisă exclusiv pe linie familială, iar bărbații botezați în cadrul organizației urmau să se căsătorească doar cu Fiice ale Dreptății – fetele membrilor, crescute conform unui cod etic strict. Acestea primeau o educație specială, pentru a-și însuși modul de comportare corespunzător unei soții și mame, derivat din învățăturile unui străvechi document intitulat *Adevărata Carte a Sfântului Graal*. Unele dintre cele mai fastuoase baluri ale debutantelor organizate pe coasta de est, în Texas și în celelalte state din sud erau de fapt petreceri de ieșire în societate ale Fiicelor Dreptății, care anunțau astfel că erau pregătite să intre în rândul lumii ca soții supuse ale membrilor ghildei.

Fiii cei mari ai lui Eli se căsătoriseră toți cu Fiice ale Dreptății și se încadraseră perfect în viața din înalta societate. Iar acum toată lumea aștepta ca și Derek, trecut bine de treizeci de ani, să le urmeze exemplul. El însă nu era interesat de însurătoare, cu toate că nu avea curaj să-i mărturisească tatălui său acest lucru; Fiicele Dreptății i se păreau exasperant de plictisitoare în castitatea lor nepătată. Ideea de a împărți în fiecare noapte patul cu una dintre aceste prințese de gheață perfect educate îl călca pe nervi. Firește, putea să procedeze și el așa cum procedaseră frații lui și, de altfel, toți membrii ghildei – să se însoare cu femeia adecvată pentru a-i aduce pe lume copiii și să-și găsească o pipiță fierbinte pentru partea mai interesantă a vieții. Dar de ce să se mulțumească doar cu atât de la vârsta asta? Era încă tânăr, incredibil de bogat și avea foarte puține responsabilități. Atâta vreme cât existau în jurul lui femei exotice și senzuale precum Tamara Wisdom, nu avea de gând să se lege de vreo înțepată agasantă și plictisitoare care îi amintea prea mult de maică-sa. Iar dacă își putea convinge tatăl că nu-l interesa nimic altceva decât problemele ghildei, avea șanse s-o mai ducă astfel, ocolindu-și celelalte responsabilități, încă pe puțin câțiva ani.

Ceea ce nu înțelegea tatăl, orbit ca orice părinte care preferă să nu vadă defectele progeniturii sale, era faptul că pe Derek nu-l atrăgea de fapt filozofia promovată de ghildă, ci mistica intrinsecă unei societăți secrete, ritualurile și senzația de elitism oferită de secrete transmise de-a lungul secolelor din tată în fiu și apărate cu prețul sângelui. Pentru el, adevărata atracție provenea din faptul că orice act reprobabil al unuia dintre membri putea fi șters cu buretele definitiv, în cel mai scurt timp, grație rețelei de conexiuni la nivel global a ghildei. Pe Derek îl încântau aceste lucruri, ca și felul în care era tratat oriunde în lume datorită bogăției și influenței pe care o exercita familia lui. Sau, cel puțin, felul în care fusese tratat înainte, până când fostul Învățător al Dreptății murise oarecum misterios și fusese înlocuit de acesta de acum, englezul fanatic care conducea ghilda cu o mână de fier.

Noul lider schimbase totul în organizație. Făcuse paradă de legătura sa ereditară cu Oliver Cromwell pe când studiase tacticile crude și adesea macabre pe care strămoșul său le folosise împotriva celor care-i stăteau în cale. Imediat ce primise titlul de Învățător al Dreptății, John Simon Cromwell ieșise la rampă cu prima sa declarație publică sub forma unei execuții urâte. Adevărat însă, omul ucis fusese un inamic al ghildei și conducătorul unei organizații care i se opusese de sute de ani. Dar mesajul fusese limpede: îi voi elimina pe toți cei care mă provoacă, și o voi face într-un

mod respingător. Modalitatea de execuție aleasă – decapitarea cu o sabie și retezarea arătătorului – purta amprenta inconfundabilă a fanatismului dus la extrem al noului lor lider.

Derek se strădui să-și alunge din minte imaginea și, luând telefonul mobil, formă numărul pentru a-și asculta mesageria vocală. Venise vremea să treacă la treabă. Avea o misiune de finalizat, și era hotărât s-o ducă la capăt, să-i demonstreze idiotului de britanic o dată pentru totdeauna de ce era el în stare. Se săturase să tot fie luat peste picior de el și de francez. Amândoi îl tratau ca pe un tâmpit – lucru pe care nimeni nu îndrăznise să-l facă până atunci.

Ascultând înregistrările, Derek se încordă la auzul accentului britanic, tot mai amenințător cu fiecare mesaj. Când și cel de-al optulea mesaj se sfârși, deja știa ce avea de făcut.

Château des Pommes Bleues
25 iunie 2005

Tamara Wisdom își peria părul de un negru strălucitor, privindu-se în uriașa oglindă aurită. Soarele de dimineață se revărsa în camera ei, la fel de opulentă ca a lui Maureen. Trandafiri în nuanța lavandei și a untului, în vaze de cristal, decorau fiecare măsuță. Falduri de catifea purpurie și de brocart bogat drapau patul enorm, în care rareori se culca singură.

Zâmbi, zăbovind încă puțin cu gândul la noaptea care se încheiase. Căldura trupului lui își lăsase amprenta pe pielea ei mult după ce se despărțiseră, chiar înainte de ivirea zorilor. Setea ei de experimentare și de exotism în viață o dusese spre pasiuni fierbinți, dar nici una nu fusese ca aceasta de acum. În sfârșit înțelegea ce voiau alchimiștii să spună când vorbeau despre Marea Lucrare, uniunea perfectă dintre bărbat și femeie – o comuniune în minte, trup și spirit.

Surâsul îi pieri însă când își aminti ce avea de făcut astăzi. La început fusese foarte distractiv, ca o partidă de șah jucată de pe un continent pe altul. Curând, începuse să țină la Maureen – și nu numai ea, ci toți. Chiar și preotul se dovedise în cele din urmă a nu fi individul băgăcios de care se temuseră; era, în felul lui, un mistic, foarte diferit de dogmaticul rigid la care se așteptaseră ei.

Apoi, mai era și problema implicării ei tot mai accentuate. Elementul de tip Mata Hari fusese amuzant la început, dar acum devenise chiar respingător. Va trebui să facă astăzi o echilibristică fină pentru a obține informațiile de care avea nevoie, fără a se da însă de gol. Avea mai multe obiective de îndeplinit pe ziua de azi, pentru ea însăși, pentru societate și pentru Roland. „Păstrează în minte imaginea de ansamblu, Tammy, își repetă ea în gând. Dacă reușești, ai numai de câștigat; dacă nu, riști să pierzi totul."

Jocul se schimbase. Devenise mult mai periculos decât își imaginaseră ei.

Lăsând peria jos, Tammy își puse câte un strop de parfum floral la încheieturi și la baza gâtului, pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze. Înainte de a ieși din cameră, se opri o clipă în fața extraordinarei picturi de pe perete. Era opera unui reprezentant francez al simbolismului, Gustave Moreau, și o înfățișa pe prințesa Salomeea învăluită în cele șapte văluri ale sale, ținând capul lui Ioan Botezătorul pe un platou.

– Bravo, fata mea, șopti ea și porni spre ultima și cea mai importantă etapă a planului.

Maureen era singură în sala de mic dejun. Trecând pe holul alăturat, Roland o observă și intră.

– *Bonjour*, *Mademoiselle* Paschal. Sunteți singură?

– Bună dimineața, Roland. Da. Peter dormea încă, și n-am vrut să-l deranjez.

– Am un mesaj pentru dumneavoastră, din partea domnișoarei Wisdom. Stă aici, la castel, și ar vrea să cinați împreună diseară.

– Ar fi grozav, replică Maureen, dornică să mai stea de vorbă cu Tammy despre petrecerea de seara trecută. Unde e acum?

Roland ridică din umeri.

– A plecat dimineață, devreme, spre Carcassonne. Ceva în legătură cu filmul acela pe care îl face. M-a rugat să vă transmit însă acest mesaj. Și acum, *mademoiselle*, mă duc să-l caut pe *Monsieur* Bérenger, care va fi tare mâhnit să vadă că mâncați singură.

Sinclair o întrerupse pe Maureen din gândurile ei, la foarte scurt timp după plecarea lui Roland.

– Ai reușit să dormi puțin?

– Cum aș fi putut să nu dorm în patul acela? Parcă aș fi fost întinsă pe un nor.

Maureen observase, din prima seară, că sub așternuturile scumpe din bumbac egiptean se afla o saltea groasă din puf.

– Superb! Ai vreun plan pentru dimineața aceasta?

– Până la ora unsprezece, nu. Atunci mă voi întâlni cu Jean-Claude, îți amintești?

– Da, desigur. Te duce la Montsegur. Uimitor loc! Singurul meu regret este acela că nu voi fi eu cel care ți-l va arăta prima dată.

– Nu vrei să vii cu noi?

Sinclair izbucni în râs.

– Draga mea, Jean-Claude m-ar spânzura, m-ar îneca și m-ar tăia în patru dacă m-aș ține azi după voi. Tu ești vedeta întregii regiuni acum, după debutul fulminant de aseară. Toată lumea vrea să te cunoască mai bine. Iar cota lui Jean-Claude în zonă va crește cu o sută de puncte după ce vei fi văzută în compania lui. Dar n-am să-i port pică pentru asta. Am și eu ceva să îți arăt, după ce vei sfârși de mâncat; ceva care sunt sigur că ți se va părea absolut memorabil.

Stăteau pe același balcon de pe care văzuseră artificiile, cu o seară înainte. Splendidele grădini ale castelului se întindeau în fața lor.

– Ziua poți admira și aprecia grădinile cel mai bine, spuse Sinclair cu mândrie, arătându-i cele trei secțiuni ale parcului. Vezi cum formează modelul florii de crin?

– Sunt extraordinare, exclamă Maureen, cu deplină sinceritate.

Grădinile erau cu adevărat uimitoare văzute așa, de sus.

– Ele îți pot spune povestea strămoșilor noștri mult mai bine decât aș putea eu. Va fi o onoare pentru mine să ți le arăt. Mergem?

Maureen îi luă brațul. În vreme ce coborâră scările, trecând prin vestibul, observă că totul în jur sclipea de curățenie, în ciuda sutelor de oaspeți de seara trecută. Probabil că servitorii munciseră non-stop ca să înlăture toate urmele petrecerii; pretutindeni domnea o ordine desăvârșită.

Trecură de ușile uriașe, ieșind în curtea pavată cu marmură, și străbătură aleea ce ducea spre porțile aurii. Sinclair scoase o cheie din buzunar, descuie lacătul greu, desfăcu lanțul și împinse porțile, pătrunzând în sanctuarul său.

În fața lor susura o fântână din marmură roz. Razele soarelui se reflectau în stropii de apă care cădeau pe umerii unei sculpturi în mărime naturală ce o înfățișa pe Maria Magdalena, din marmură de culoarea fildeșului. În mâna stângă ținea un trandafir; pe brațul stâng, întins, poposise o porumbiță. Partea de jos a fântânii era decorată cu omniprezenta floare de crin.

– Ai cunoscut mulți oameni seara trecută. Fiecare are propria teorie cu privire la regiunea asta și la comoara misterioasă ascunsă aici. Sunt sigur că ai auzit multe astfel de idei, de la unele sublime până la altele ridicole.

– Majoritatea ridicole, într-adevăr, râse Maureen.

– Toți au teoriile lor și toți cred – sau mai degrabă știu – că Maria Magdalena este regina noastră, a celor din sudul Franței. De fapt, acesta e singurul lucru cu privire la care toți cei prezenți aseară sunt de acord.

Maureen asculta cu atenție. Glasul lui Sinclair avea o nuanță de entuziasm, de anticipare ce părea contagioasă.

– Și toți știu că a existat o stirpe. O seminție regală, care a pornit de la Maria Magdalena și de la copiii ei. Dar foarte puțini sunt cei care cunosc întregul adevăr. Povestea în ansamblul ei e rezervată celor care sunt adepți adevărați ai Căii – Calea așa cum a fost ea trasată de Magdalena, Calea așa cum ne-a fost ea lăsată de Isus Hristos însuși.

Maureen îl întrerupse, cu o ușoară ezitare.

– Nu știu dacă se cuvine să întreb, dar acesta e obiectivul organizației pe care o coduci, al Societății Merelor Albastre?

– Societatea Merelor Albastre este străveche și complexă. Îți voi povesti mai multe despre ea la timpul potrivit. Deocamdată, e suficient să-ți spun că rolul ei este acela de a păstra și de a apăra adevărul. Iar adevărul este că Maria Magdalena a avut trei copii.

– *Trei?!* exclamă Maureen, uluită.

El încuviință.

– Foarte puțini sunt cei care cunosc istoria în întregimea ei, fiindcă amănuntele au fost în mod voit ascunse, pentru protecția urmașilor. Trei copii. O treime. Și fiecare dintre ei a fondat o ramură a stirpei regale care avea să schimbe fața Europei și, în final, a lumii întregi. Grădinile de aici

celebrează dinastiile formate de cei trei copii. Bunicul este cel care le-a creat; eu le-am extins și m-am dedicat păstrării lor.

Trei arcade se despărțeau din mijlocul grădinii principale.

– Vino, vom începe cu străbunul nostru.

Și o conduse pe Maureen, uluită, pe poarta centrală.

– Ce s-a întâmplat? Te surprinde faptul că suntem înrudiți? De foarte departe, fără îndoială, dar provenim amândoi din aceeași ramură a stirpei.

– Încerc doar să asimilez totul. Tu știai deja toate astea, dar pentru mine tot ce aflu e șocant. Nu-mi pot imagina ce ar simți restul lumii dacă ar afla despre asta.

Intrară într-o grădină de trandafiri de o bogăție extraordinară. În jurul unei alte statui, câteva specii de crini fuseseră plantate în cerc. Această combinație creașe parfumul superb pe care îl simțise seara trecută. O porumbiță albă ugui și zbură pe deasupra rugilor de trandafiri când Maureen și Sinclair trecură pe lângă ele, în tăcere. Ea se opri pentru a mirosi un trandafir roșu, în plină floare.

– Rozele. Simbolul tuturor femeilor din cadrul stirpei. Și crinii. Crinul este un simbol specific al Mariei Magdalena. Trandafirul amintește de orice urmașă a ei, dar, în tradiția noastră, numai ea poate purta crinul.

O conduse mai aproape de statuia care înfățișa o tânără zveltă, cu părul desfăcut pe umeri.

Maureen abia reuși să-și găsească glasul și întrebă într-o șoaptă slabă:

– Aceasta e fiica?

– Permite-mi să ți-o prezint pe Sarah-Tamar, unica fiică a lui Isus Hristos și a Mariei Magdalena. Fondatoarea dinastiei regale a Franței. Și ruda noastră comună, de acum o mie nouă sute de ani.

Maureen privi tăcută statuia, apoi se întoarse spre Sinclair.

– E atât de... incredibil. Și totuși, parcă nu mi-e greu să cred totul. E bizar, și totuși pare... just.

– Fiindcă sufletul tău recunoaște adevărul.

O altă porumbiță ugui, confirmând parcă spusele lui.

– Auzi porumbițele? Sunt simbolul lui Sarah-Tamar, emblema inimii ei pure. Iar mai târziu au devenit simbolul urmașilor ei, catarii.

– De aceea Biserica i-a considerat eretici și i-a exterminat?

– Da, în parte. Fiindcă puteau dovedi, cu ajutorul anumitor documente și obiecte aflate în posesia lor, că erau urmașii lui Isus și ai Magdalenei, iar acest lucru îi transforma într-o amenințare la adresa Romei. Bărbați, femei,

copii – Biserica a încercat să-i elimine pe toți, pentru a păstra secretul. Dar asta nu e totul. Vino!

O conduse printre trandafiri, oferindu-i posibilitatea de a admira frumusețea grădinii în lumina dimineții însorite din Languedoc. Îi luă mâna, iar ea nu și-o retrase, simțindu-se surprinzător de bine alături de acest excentric pe care abia dacă îl cunoștea. Maureen îl urmă înapoi, prin arcadă, până la fântâna Mariei Magdalena.

– A venit vremea să-l cunoști pe frățiorul cel mic.

În vocea lui entuziasmul se întrezărea din nou, și ea se întrebă cum se simțea Sinclair păstrând în sinea sa un secret de o asemenea amploare. Apoi îi trecu prin minte, cu un fior brusc, că în curând avea să afle răspunsul pe propria piele.

Trecând prin arcada din dreapta, intrară într-o altă grădină, mai riguros ordonată.

– Pare foarte englezească, observă Maureen.

– Cât se poate de corect, draga mea. Și acum am să-ți arăt de ce.

Statuia unui tânăr cu părul lung, ținând în mâna ridicată un potir, era punctul central al fântânii din această parte a grădinii. Din potir curgea o apă limpede precum cristalul.

– Iosua-David, copilul cel mic al lui Isus și al Mariei. Băiețelul nu și-a cunoscut tatăl, Magdalena fiind însărcinată cu el în momentul răstignirii. S-a născut în Alexandria, în Egipt, unde mama lui și cei care o însoțeau se refugiaseră înainte de a pleca spre Franța.

Maureen se opri brusc și, cu un gest inconștient, își puse o palmă pe abdomen.

– Ce s-a întâmplat?

– Era gravidă, am văzut. Era gravidă pe Via Dolorosa și... la Răstignire.

Sinclair începu să dea din cap afirmativ, gânditor, apoi se opri dintr-odată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Maureen la rândul ei.

– Ai spus la Răstignire? Ai avut o viziune cu Răstignirea?

Ea începu să simtă lacrimile arzându-i ochii și un nod i se ridică în gât. Pentru o clipă, ezită să răspundă, temându-se că va izbucni în plâns. El își dădu seama și îi vorbi cu o duioșie crescută:

– Maureen, draga mea, poți avea încredere în mine. Spune-mi, te rog! Ai avut o viziune a Magdalenei la Răstignire?

Lacrimile începură să-i curgă, dar de această dată nu mai simți nevoia să le înăbușe. Era o adevărată ușurare să împărtășească toate astea cu cineva care înțelegea.

– Da, șopti ea. S-a întâmplat la Notre-Dame.

Sinclair întinse mâna și-i șterse o lacrimă de pe obraz.

– Draga mea, draga mea Maureen, știi cât de grozav e asta?

Ea clătină din cap, iar el continuă cu vocea la fel de blândă:

– În întreaga noastră istorie, sute de urmași au avut viziuni și vise ale Magdalenei, printre ei numărându-mă și eu. Dar toate se opreau înainte de Vinerea Neagră. După știința mea, nimeni n-a mai avut o viziune completă a ei la Răstignire.

– Și de ce e atât de important?

– Profeția!

Maureen așteptă explicația, știind că aceasta va veni.

– Există o profeție transmisă din generație în generație, de când ne știm. Legendele spun că era parte a unei cărți de revelații și profeții care a existat odinioară în formă scrisă, în limba greacă. Cartea îi era atribuită lui Sarah-Tamar, așa că ar fi fost o evanghelie în adevăratul sens al cuvântului. Știm că o prințesă din cadrul stirpei, Matilda de Toscana, ducesă de Lorena, deținea cartea originală atunci când a construit Abația de la Orval, în secolul al XI-lea.

– Unde este Orval?

– Pe actuala graniță cu Belgia. Există în Belgia câteva așezăminte religioase importante pentru istoria noastră, dar Orval este locul în care profețiile lui Sarah-Tamar au fost păstrate ani de-a rândul. Știm că manuscrisul ei s-a aflat mai târziu în posesia catarilor din Languedoc, pentru o vreme. Din păcate, a dispărut apoi, și nu se mai știe aproape nimic despre ceea ce s-a întâmplat cu el. Singurele noastre informații privind conținutul său provin de la Nostradamus.

– Nostradamus?

Maureen își simți capul învârtindu-i-se. Parcă șocurile provocate de aflarea atâtor ițe încurcate și de modul în care acestea se conectau unele cu altele nu se mai terminau. Sinclair își dădu ochii peste cap.

– Da, da! exclamă el. Nostradamus a primit întregul credit pentru clarviziunile sale, dar profețiile nu au fost câtuși de puțin ale lui, ci ale lui Sarah-Tamar. Se pare că el a avut acces la o copie de mână a originalului,

atunci când a vizitat Orval. Copia a dispărut la scurt timp după aceea; concluziile cu privire la soarta ei le tragi singură.

Maureen râse.

– Nu e de mirare că Tammy vorbește cu atâta dispreț despre Nostradamus; a fost, la urma urmei, un plagiator.

– Dar unul foarte abil. Trebuie să recunoaștem că el este autorul celebrelor catrene – în exclusivitate invenția lui. Nostradamus nu a făcut altceva decât să rescrie profețiile lui Sarah-Tamar într-un mod care să disimuleze sursa lor originală și să aibă un impact maxim asupra contemporanilor lui. Și s-a dovedit, din acest punct de vedere, cu adevărat ilustru. În plus, vastele sale cunoștințe de alchimie i-au dat posibilitatea de a decodifica ceea ce trebuie să fi fost un document foarte complicat. Însă foarte puține ne-au rămas de la Sarah-Tamar în afara catrenelor lui Nostradamus și a profeției înrădăcinate în unii dintre noi, cei de aici.

– Dar ce spune această profeție?

Sinclair privi apa care țâșnea din potir, apoi închise ochii și recită:

– „Marie de Negre va alege ora potrivită pentru Cea Așteptată. Ea, cea născută din mielul pascal când ziua este egală cu noaptea, ea, vlăstarul învierii. Ea, cea care poartă Sangre-El, va primi cheia atunci când va veni Ziua cea Neagră a Căpățânii. Ea va deveni noua Păstoare a Căii."

Maureen se simțea amorțită. Sinclair îi luă mâna din nou.

– Ziua cea Neagră a Căpățânii. Numele Golgota, al colinei pe care a fost Isus răstignit, se traduce prin „locul căpățânii", iar Ziua cea Neagră este cea pe care noi o numim azi Vinerea Neagră. Profeția sugerează că acea urmașă a stirpei care are o viziune a răstignirii va primi cheia.

– Ce cheie? întrebă Maureen, încă nelămurită.

– Cheia către secretul Mariei Magdalena. Către evanghelia ei. O relatare la persoana întâi a vieții și a vremurilor ei. Pe care a ascuns-o folosind un tip aparte de alchimie. Și nu va putea fi găsită decât atunci când vor fi satisfăcute anumite criterii spirituale. Apoi, cu un gest spre statuia tânărului și îndeosebi spre potirul din mâna lui, Sinclair adăugă: Asta au căutat, de-a lungul secolelor, atâția vânători de comori.

Maureen se străduia să-și pună puțină oridine în gândurile care îi alergau nebunește în minte. Potirul. Da, asta îi amintea de ceva.

– Potirul din mâna lui... este Sfântul Graal?

– Da. Termenul „Graal" provine de la o expresie din vechime, Sangre-El, care înseamnă Sângele lui Dumnezeu – simbolizând stirpea divină, firește.

Dar ei nu-i căutau pur și simplu pe urmașii stirpei, în general. Majoritatea cavalerilor Graalului erau ei înșiși din aceeași seminție și știau foarte bine ce însemna asta. Nu, ei căutau de fapt un anume descendent: o prințesă a Graalului cunoscută și sub numele de Cea Așteptată. Ea, această fiică, deține cheia către tot ce căutau ei.

– Stai puțin. Vrei să spui că această căutare a Sfântului Graal urma de fapt s-o găsească pe femeia din profeția ta?

– În parte, da. Cel mai mic dintre copiii Magdalenei, Iosua-David, a ajuns în Anglia, la Glastonbury, împreună cu unchiul său de-al doilea, cel care a rămas în istorie sub numele Iosif din Arimateea. Împreună, ei au fondat prima așezare creștină din Britania. Și de acolo au luat naștere legendele Graalului.

Sinclair făcu un semn spre o altă statuie din același sector al grădinii, aflată însă undeva mai departe; părea un rege cu o spadă uriașă în mână.

– De ce crezi, reluă el, că despre regele Arthur s-a spus că era „Regele care a fost și care va să vină"? Fiindcă era urmașul lui Iosua-David. Și astăzi există membri ai aristocrației britanice care descind din el; majoritatea în Scoția.

– Printre care și tu.

– Da, din partea mamei. Dar eu sunt totodată urmaș al lui Sarah-Tamar, din partea tatălui, așa cum ești și tu.

Un piuit neașteptat îl întrerupse. Bombănind, răspunse la telefonul mobil, spuse ceva rapid în franceză și închise.

– Era Roland. A venit Jean-Claude să mi te ia.

Maureen nu-și putu ascunde dezamăgirea; încă nu era gata să renunțe la tot ce era aici.

– Dar n-am văzut încă al treilea sector al grădinii!

Chipul lui Sinclair păru să se întunece, abia perceptibil.

– Poate că așa e mai bine, spuse el. Ziua de azi e splendidă, iar aceea, arătă el cu o mișcare a capului, este grădina fiului celui mare al Mariei Magdalena. Răspunse apoi la întrebarea ei nerostită în felul acela vag și enigmatic – și totodată enervant – al locuitorilor din Languedoc. Și, cu toate că e splendidă în sine, grădina aceea are prea multe umbre pentru o zi ca asta.

Înainte să iasă din grădină, Maureen și Sinclair se opriră o clipă în fața porților aurite.

– În ziua în care ai venit aici, m-ai întrebat de ce țin atât de mult la floarea de crin. Iată de ce. După cum știi, crinul este simbolul Mariei Magdalena. Floarea de crin – floarea crinului – îi reprezintă pe urmașii ei: trei la număr, și de aici trei petale ale florii.

Sinclair schiță cu degetul în aer cele trei ramuri.

– Prima petală, adică fiul cel mare, Ioan-Iosif, este un personaj complex, despre care îți voi povesti mai multe când va veni vremea. Deocamdată, e suficient să-ți spun că urmașii lui s-au stabilit în Italia. Petala din mijloc o reprezintă pe fiică, Sarah-Tamar, iar cea de-a treia îl simbolizează pe fiul cel mic, Iosua-David. Acesta este secretul bine păstrat al florii de crin – motivul pentru care reprezintă deopotrivă aristocrația italiană și pe cea franceză; motivul pentru care apare și în heraldica britanică. A fost folosită pentru prima dată de cei care descindeau din Maria Magdalena, prin cei trei copii ai ei. A fost odinioară un simbol ocult bine protejat, astfel că numai cei inițiați în aceste adevăruri se puteau recunoaște între ei în peregrinările lor prin Europa.

– Iar acum a devenit unul dintre cele mai frecvent utilizate simboluri din lume. Îl poți vedea pe bijuterii, pe haine, pe mobilier. Și în tot acest timp a fost atât de bine ascuns, sub ochii tuturor. Și nimeni n-a avut idee ce anume reprezintă de fapt.

Languedoc
25 iunie 2005

Maureen ședea pe scaunul din dreapta în mașina lui Jean-Claude, un Renault sport, așteptând ca porțile automate ale castelului să se deschidă. Cu colțul ochiului, zări un bărbat mișcându-se într-un fel ciudat pe lângă gard.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jean-Claude văzându-i expresia.

– E un bărbat acolo, lângă gard. Acum nu se mai vede, dar era acolo cu o clipă în urmă.

Jean-Claude ridică din umeri, nepăsător.

– O fi fost un grădinar. Sau unul dintre oamenii de pază ai lui Bérenger. Cine știe? Are un personal numeros.

– Paznicii sunt de serviciu tot timpul aici? întrebă ea, tot mai curioasă cu privire la castel și la ceea ce se afla în el, inclusiv la proprietarul său.

– Ah, *oui*. Îi vezi însă rareori, fiindcă asta e datoria lor, să fie nevăzuți. Poate că era unul dintre ei cel pe care l-ai zărit tu.

Dar, fără a-i mai da răgaz să se gândească la aspectele practice ale administrării castelului, Jean-Claude începu să-i vorbească despre legenda familiei Paschal, așa cum o cunoștea el.

– Engleza ta e fără cusur, observă Maureen în vreme ce el îi explica unele aspecte istorice mai complicate.

– Îți mulțumesc. Mi-am petrecut doi ani la Oxford, perfecționând-o.

Apoi, în vreme ce străbăteau dealurile roșietice, Maureen ascultă fascinată cuvintele reputatului istoric francez. Destinația lor era Montsegur – maiestuoasa și totodată tragica emblemă a ultimului bastion al catarilor.

Există locuri pe pământ care au o aură puternică de mister și de tragedie deopotrivă. Cufundate în râuri de sânge și secole de istorie, ele bântuie spiritele umane timp de mulți ani după ce vizitatorul lor s-a întors la el acasă, în siguranța și confortul lumii moderne. În călătoriile ei, Maureen trecuse printr-unele dintre aceste locuri. În anii petrecuți în Irlanda simțise acest lucru în orașe cu trecut istoric precum Drogheda, unde Oliver Cromwell măcelărise odinioară întreaga populație, dar și în satele lovite de marea foamete din anii 1840. În Israel, urcase pe Muntele Masada pentru a vedea răsăritul de soare deasupra Mării Moarte. Fusese mișcată până la lacrimi în vreme ce se plimba printre ruinele locurilor în care, în secolul întâi, sute de evrei își curmaseră singuri viața, preferând să moară decât să cedeze în fața asupritorilor romani și să ajungă sclavii acestora.

Când Jean-Claude opri mașina în parcarea de la poalele dealului pe care se afla Montsegur, Maureen simți fără putință de tăgadă că ajunsese într-unul dintre acele locuri extraordinare. Chiar și în această zi însorită de vară, zona părea învăluită în cețurile timpului. Privi spre culmea din fața lor în vreme ce francezul o îndruma spre poteca pe care trebuia s-o apuce.

– Un urcuș cam lung, nu-i așa? De aceea ți-am spus să-ți iei încălțări comode.

Maureen avea întotdauna la ea în călătorii pantofi de sport comozi și solizi, dat fiind că drumeția era exercițiul ei fizic favorit. Începându-și ascensiunea, își spuse în sinea ei că programul din ultima vreme nu prea îi lăsase timp să facă mișcare și, în consecință, nu era în cea mai bună formă

fizică. Dar Jean-Claude nu se grăbea, așa că urcară cu pas măsurat în vreme ce el continuă să vorbească despre misterioșii catari, răspunzând totodată la întrebările ei.

– Cât de multe știm despre practicile lor? Vreau să spun, cât știm cu certitudine. Sinclair spunea că multe dintre cele scrise despre ei sunt de fapt doar niște speculații.

– Adevărat. Dușmanii lor sunt cei care ne-au lăsat majoritatea informațiilor despre ei, pe care le-au „corectat" astfel încât să-i facă să pară cât mai eretici și mai scandaloși. Vezi tu, lumii nu-i pasă dacă măcelărești niște ticăloși. Dacă însă masacrezi buni creștini, mai apropiați poate de Isus decât ești tu însuți, atunci s-ar putea să ai ceva probleme. Prin urmare, istoricii vremii și cei de mai târziu au născocit o serie de povești privind practicile catarilor. Dar știi ce considerăm noi cu totul adevărat? Faptul că piatra de temelie a credinței catare era rugăciunea Tatăl Nostru.

Maureen se opri o clipă, pentru a-și trage răsuflarea și a cere alte lămuriri.

– Serios? Aceeași rugăciune pe care o știm și noi astăzi?

El încuviință.

– *Oui.* Aceeași, dar rostită în dialectul occitan, firește. Când ai fost la Ierusalim, ai intrat și în Biserica Pater Noster de pe Muntele Măslinilor?

– Da.

Maureen o știa bine. Era o biserică în partea răsăriteană a Ierusalimului, construită deasupra unei grote în care se spunea că Isus i-a învățat pe ucenicii săi rugăciunea Tatăl Nostru. În exterior, un splendid mozaic prezenta rugăciunea în peste șaizeci de limbi. Maureen fotografiase partea în care cuvintele erau scrise într-o formă antică a limbii gaelice și i-o dăduse lui Peter.

– Rugăciunea este redată acolo în dialectul occitan, îi explică Jean-Claude. Fiecare catar o rostea dimineața când se trezea – nu pe de rost, așa cum o spun astăzi cei mai mulți dintre noi, ci ca un act meditativ și ca o rugă adevărată. Fiecare vers era lege sfântă pentru ei. Vezi tu, oamenii de aici trăiau în pace și liniște, urmând ceea ce ei numeau Calea, o viață axată pe învățăturile iubirii. Pentru cultura lor, rugăciunea Tatăl Nostru era scriptura supremă.

Maureen începu să înțeleagă ce voia francezul să spună.

– Deci, conchise ea, dacă ești Biserica și vrei să-i extermini pe acești catari, nu poți să lași să se știe că ei sunt de fapt niște buni creștini.

– Exact. Pentru ca măcelărirea lor să devină acceptabilă, au fost scornite tot felul de acuzații privind ritualuri bizare.

Jean-Claude se opri în dreptul unui monument ridicat în mijlocul potecii. Era o lespede mare de granit pe care se afla o versiune a crucii cu brațe egale din Languedoc.

– Acesta e monumentul martirilor, spuse el. A fost amplasat aici fiindcă pe acest loc s-a ridicat odinioară rugul.

Maureen fu scuturată un fior. Vechea senzație obsedantă, și totuși vie a faptului că se afla într-un loc marcat de istorie o cuprinse din nou în vreme ce Jean-Claude îi povestea despre ultimul refugiu al catarilor aici, pe acest munte.

Până la sfârșitul anului 1243, catarii suferiseră aproape jumătate de secol de persecuții din partea trupelor papale. Orașe întregi fuseseră trecute prin foc și sabie, străzile unora precum Béziers fiind literalmente scăldate în sânge nevinovat. Biserica era hotărâtă să elimine „erezia" cu orice preț, iar regele Franței se arăta mai mult decât dispus s-o susțină cu propria armată, dat fiind că fiecare victorie asupra nobililor catari, odinioară bogați, aducea Franței noi teritorii. Conții de Toulouse amenințaseră de nenumărate ori că își vor crea propriul stat independent. Iar cum mânia Bisericii constituia o modalitate convenabilă de a-i împiedica să facă acest lucru, regele s-a declarat imediat de acord cu această soluție care, spera el, îi va conferi o anume justificare în ochii celor de mai târziu.

Ultimii reprezentanți ai catarilor și-au găsit refugiul în fortăreața de la Montsegur, în martie 1244. La fel ca evreii de la Masada cu mai bine de o mie de ani înaintea lor, ei și-au unit glasurile în rugăciune pentru a fi izbăviți de dușmani și au jurat să nu renunțe niciodată la credința lor. Au existat unele speculații conform cărora rezistența catară își trăgea seva din aceea a martirilor de la Masada. Și la fel ca armatele romane, precursoarele lor, trupele papale au încercat să-i înfometeze pe asediați, retezându-le accesul la apă și la hrană. Tentativa s-a dovedit la fel de dificilă ca aceea a romanilor la Masada, fiindcă ambele fortărețe erau amplasate pe culmi stâncoase, aproape imposibil de atacat din orice punct. În ambele cazuri, rebelii au găsit modalități de a zădărnici intențiile opresorilor.

După mai multe luni de asediu, forțele papale au decis că au așteptat destul și au trimis catarilor un ultimatum: dacă se vor preda Inchiziției, își vor recunoaște erezia și se vor pocăi, vor fi cruțați. Altfel, vor fi cu toții arși pe

rug pentru insulta adusă Sfintei Biserici Catolice. Iar pentru a hotărî ce cale vor alege, aveau un răgaz de două săptămâni.

În ultima zi, căpeteniile forțelor papale au aprins rugul și au cerut un răspuns. Iar acesta a venit sub o formă ce nu avea să fie niciodată uitată în Languedoc. Două sute de catari au ieșit din fortăreața Montsegur, înveșmântați în robele lor simple și ținându-se de mâini. Într-un glas, au rostit în limba lor Tatăl Nostru și s-au îndreptat cu toții spre rugul funerar. Au murit așa cum au trăit, în perfectă armonie cu credința lor în Dumnezeu.

Legendele referitoare la ultimele zile ale catarilor sunt numeroase, și una e mai dramatică decât cealaltă. Cea mai mișcătoare amintește de trimișii regelui Franței, care aveau misiunea de a vorbi cu catarii în numele trupelor franceze. Mercenari oțeliți, aceștia au fost invitați să rămână între zidurile fortăreței și să vadă cu ochii lor principiile după care trăiau catarii. Și ceea ce au văzut în acele zile a fost, se spune, atât de impresionant, de miraculos, încât soldații aceia francezi au cerut să fie convertiți la credința Celor Puri. Știind că tot ce-i aștepta era moartea, francezii s-au supus ritului catar suprem, numit *consolamentum*, și au mărșăluit în flăcări împreună cu noii lor frați și surori.

Maureen își șterse o lacrimă, privind spre culme și apoi, din nou, către cruce.

– Ce crezi că a fost? Ce au văzut francezii aceia de i-a convins să prefere moartea alături de catari? Știe cineva?

– Nu. Există doar unele supoziții. Unii spun că Sfântul Duh apărea în cadrul ritualurilor catare, arătându-le împărăția cerească, în care urmau să ajungă. Alții susțin că era altceva, poate celebra comoară a lor.

Legenda fortăreței Montsegur nu înceta să se dezvăluie în fața ei în vreme ce Maureen își continuă urcușul alături de Jean-Claude. În penultima zi a rezistenței catarilor, patru dintre ei au fost coborâți peste cea mai dificilă parte a zidurilor și au izbutit să fugă. Se crede că au fost ajutați de informațiile trimișilor francezi convertiți între timp la credința lor, cei care, o zi mai târziu, au murit alături de ceilalți asediați. Cei patru duceau cu ei legendara comoară a catarilor. Dar nici astăzi nu se știe ce anume era această comoară. Trebuia să fie ceva ușor de transportat, deoarece doi dintre cei aleși să evadeze erau femei tinere și, probabil, lipsite de o forță fizică deosebită. În plus, cu toții trebuie să fi fost slăbiți după atâtea luni de captivitate, cu hrana și apa raționalizate. Unii presupun că duceau cu ei Sfântul

Graal, sau coroana de spini, sau cea mai prețioasă comoară din lume, Cartea Iubirii.

– Este vorba despre evanghelia scrisă de Isus însuși?

Jean-Claude încuviință.

– Toate legendele despre ea au dispărut din istorie cam în acea perioadă.

Istoricul și jurnalistul din Maureen era intrigat.

– Îmi poți recomanda anumite cărți sau documente pe care le-aș putea studia câtă vreme sunt aici, în Franța, pentru a afla mai multe pe acest subiect?

Francezul râse ușor, ridicând din umeri.

– *Mademoiselle* Paschal, avem folcloriști aici, în Languedoc; ei își protejează secretele și legendele prin faptul că *nu* le consemnează în scris. Știu că multora le este greu să înțeleagă asta, dar privește în jurul tău, *cherie.* Cui îi trebuie cărți când avem în jurul nostru toate acestea, pentru a afla adevărul?

Ajunseseră pe culme, iar în fața lor se ridicau ruinele fortăreței de odinioară. În prezența acestor ziduri masive din piatră, din care istoria locurilor părea să iradieze, Maureen înțelegea perfect puncul de vedere al lui Jean-Claude. Și totuși, era sfâșiată între ceea ce-i spuneau simțurile și nevoia ei jurnalistică de autentificare a tuturor descoperirilor făcute.

– E o opinie ciudată, venind de la un om care se consideră istoric, remarcă ea.

De această dată, el izbucni de-a dreptul în râs – un sunet care își găsi ecou în valea de dedesubt.

– Mă consider istoric, dar nu un teoretician. Abordarea teoretică nu se aplică oriunde, *Mademoiselle* Paschal. După expresia de pe chipul ei, își dădu seama că nu era perfect lămurită, așa că îi explică mai departe: Vezi tu, pentru a deține titluri prestigioase în lumea academică, nu trebuie decât să citești cărțile necesare și să le scrii pe cele cuvenite. În cadrul unei serii de prelegeri în Boston, am întâlnit o doamnă americană care avea un doctorat în istoria Franței, cu specializare în ereziile medievale. În prezent este considerată unul dintre cei mai mari experți în domeniu și chiar a scris un manual sau două pentru studenți. Și știi ce e mai caraghios? Femeia n-a fost niciodată în Franța, nici măcar o dată, nici măcar la Paris, ca să nu mai spun de Languedoc. Și, ce e mai rău, nici nu crede că o asemenea vizită ar fi necesară. Conform adevăratelor principii academice, doamna aceasta consideră că tot ce-i trebuie se găsește în cărțile sau în documentele existente în baza

de date a universității sale. Ceea ce știe ea despre catari este la fel de real ca o poveste dintr-o revistă de benzi desenate – și de două ori mai distractiv. Totuși, este considerată public o autoritate în domeniu, mult mai mult decât oricare dintre noi, cei de aici, datorită titlului universitar pe care și-l agață în coada numelui.

Maureen asculta în vreme ce înaintau printre ruinele impunătoare, spusele lui având un impact puternic asupra ei. Totdeauna se considerase o specialistă, o teoreticiană, dar experiența jurnalistică o îndemnase totodată să cerceteze pistele urmărite în mediul lor firesc. Nici nu și-ar fi imaginat că ar fi putut scrie despre Maria Magdalena fără a vizita Țara Sfântă și insistase să treacă pe la Versailles și să intre la Conciergerie, fosta închisoare a revoluționarilor, atunci când se documentase despre Maria Antoaneta. Iar acum, chiar după puținul timp pe care îl petrecuse învăluită în istoria vie a Languedocului, știa că se afla într-o cultură ce trebuia experimentată personal pentru a fi înțeleasă.

Jean-Claude nu terminase însă.

– Permite-mi să-ți ofer un exemplu. Poți citi una dintre cele cincizeci de versiuni ale tragediei de la Montsegur, așa cum au fost ele scrise de istorici. Dar uită-te în jurul tău. Dacă n-ai urcat niciodată munții aceștia sau dacă n-ai văzut locul în care a ars rugul, dacă n-ai remarcat cât de impenetrabile par aceste ziduri, cum vei putea înțelege cu adevărat? Vino, vreau să îți arăt ceva.

Maureen îl urmă până la marginea unei stânci, unde zidurile fostei fortărețe se prăbușiseră. Acolo el îi făcu semn spre un hău uluitor de abrupt, care cobora sute de metri pe fața muntelui. Vântul călduț îi flutura părul când se aplecă și încercă să se pună în locul unei fetițe catare din secolul al XIII-lea.

– Pe aici au fugit cei patru, îi explică Jean-Claude. Imaginează-ți momentele acelea. Imaginează-te în miezul nopții, ducând cele mai prețioase relicve ale poporului din care faci parte, prinse undeva pe corpul tău slăbit după luni întregi de foame și tensiune. Ești tânără și înspăimântată, știind că, deși tu ai putea supraviețui, toți cei pe care-i iubești pe lumea asta vor fi arși pe rug. Cu această povară în gândurile tale, ești coborâtă peste zid în bezna și în frigul din miez de noapte, pândită de riscul de a te prăbuși în gol în orice clipă.

Maureen suspină adânc. Era emoționant să se afle aici, unde legendele erau vii și cât se poate de reale în jurul ei. Jean-Claude îi întrerupse gândurile.

– Acum imaginează-ți că citești doar despre aceste lucruri într-o bibliotecă din New Haven. Experiența e cu totul alta, nu-i așa?

Încuviințând cu o mișcare a capului, Maureen răspunse:

– Cu totul alta.

– Oh, și am uitat ceva. Fetița care a fugit în noaptea aceea, cea mai tânără dintre cei patru, este, poate, înaintașa ta. Cea care mai târziu și-a luat numele de Paschal. De fapt, până când a murit, lumea a numit-o La Paschalina.

Conștiința existenței unui alt strămoș fenomenal o copleși.

– Ce știi despre ea?

– Foarte puține. A murit la mânăstirea Montserrat de la granița cu Spania; acolo există unele relatări privind viața ei. Știm că s-a căsătorit cu un alt catar fugit în Spania și a avut mai mulți copii. Arhivele consemnează că a adus în mânăstire un dar neprețuit, dar ce anume era acest dar nu s-a spus niciodată în mod public.

Maureen se aplecă și culese o floare sălbatică dintre cele care creșteau printre ruine. Apoi se apropie de marginea stâncii, în locul în care fata care avea să-și ia mai târziu numele La Paschalina coborâse muntele, ca o ultimă speranță a poporului său. Aruncând floarea purpurie în hău, rosti o rugăciune pentru femeia care fusese – sau poate nu – înaintașa ei. Acest lucru aproape că nici nu mai conta; prin istoria acestor oameni extraordinari și prin darul pământului în sine, ziua de azi o schimbase definitiv.

– Îți mulțumesc, îi spuse ea lui Jean-Claude cu glas șoptit.

Iar el o lăsă o clipă singură, pentru a medita la modul în care trecutul și viitorul ei se îmbinau cu acest loc străvechi și enigmatic.

Maureen și Jean-Claude luară masa de prânz în sătucul de la poalele muntelui. Așa cum îi spusese el, restaurantul servea produse preparate în stilul catar. Meniul era simplu, bazat pe legume proaspete și pește.

– E greșită ideea conform căreia catarii erau strict vegetarieni, îi explică francezul. Ei mâncau pește și respectau ca literă de lege anumite aspecte din viața lui Isus. El hrănise mulțimile cu pâine și pește, iar asta însemna, după părerea lor, că și ei trebuie să mănânce pește.

Lui Maureen, masa i se păru delicioasă, și compania – extraordinară. Sinclair avusese dreptate: Jean-Claude era un istoric strălucit. La nenumăratele ei întrebări, pe drumul de întoarcere, el îi răspunsese cu

răbdare și cu o uimitoare precizie. Iar când se așezaseră la masă, venise rândul ei să-i satisfacă și lui curiozitatea.

Jean-Claude o întrebă despre visele și viziunile ei. Altădată, acest lucru ar fi deranjat-o, dar ultimele zile petrecute în Languedoc îi spulberaseră orice reticență. Aici, viziunile ca acelea pe care le avea ea erau considerate ceva obișnuit, un fapt al vieții de zi cu zi, și se simțea ușurată știind că poate vorbi liber despre ele.

– Ai avut viziuni și în copilărie? o întrebă Jean-Claude.

Maureen clătină din cap.

– Ești sigură?

– Chiar dacă am avut, nu-mi amintesc. Au început abia când m-am dus la Ierusalim. De ce mă întrebi?

– Eram doar curios. Te rog, continuă!

Maureen îi povesti relativ pe larg, iar el o ascultă atent, punându-i din când în când unele întrebări. Interesul lui deveni și mai evident când ea îi relată viziunea Răstignirii, pe care o avusese în catedrala Notre-Dame.

– Și lordului Sinclair i s-a părut semnificativă, spuse ea văzând concentrarea cu care o asculta.

– Este semnificativă, într-adevăr. Ți-a povestit despre profeție?

– Da, și mi se pare fascinant. Dar mi se pare îngrijorător faptul că el mă consideră pe mine Cea Așteptată, despre care vorbește profeția. M-a făcut chiar să am trac, asemenea unui actor!

El râse.

– Nu, nu, lucrurile astea nu pot fi forțate. Ori ești, ori nu ești, iar dacă ești, vom afla în curând. Cât timp rămâi în Languedoc?

– Avem la dispoziție patru zile înainte de a ne înapoia la Paris, unde vom mai zăbovi puțin. Dar deocamdată nu știu sigur. Am atât de multe de văzut și de învățat aici! Vom trăi și vom vedea.

Jean-Claude păru câteva clipe gânditor.

– Ți s-a întâmplat ceva ciudat seara trecută, după petrecere? Ceva ieșit din comun? Ai mai avut vreun vis?

Ea clătină din cap.

– Nu, nimic. Eram foarte obosită și am dormit adânc. De ce?

El ridică din umeri și solicită nota de plată. Când răspunse, o făcu pe un ton scăzut, aproape ca pentru sine însuși.

– Păi, asta cam îngustează câmpul posibilităților.

– Ce câmp?

– Păi, dacă ai de gând să ne părăsești curând, va trebui să vedem ce putem face pentru a ne da seama dacă tu ești urmașa Paschalinei... dacă ești cu adevărat Cea Așteptată, care ne va conduce la comoara secretă.

Și-i făcu un semn șmecheresc cu ochiul în vreme ce se ridicau de la masă pentru a pleca din Montsegur.

– Acum trebuie să te duc înapoi, înainte ca Bérenger să-mi ia gâtul, glumi el.

... Cum poți începe să scrii despre o vreme care are darul de a schimba lumea?

Am așteptat atât de mult înainte de a începe fiindcă întotdeauna m-am temut că ziua aceasta va veni, iar eu va trebui să retrăiesc totul încă o dată. Am văzut-o de atâtea ori în somn în toți acești ani, iar și iar, dar mereu revine pentru a mă chinui. Niciodată n-a fost voia mea s-o readuc, căci, deși i-am iertat pe toți cei care au avut un rol în patimile lui Isa, iertarea nu aduce după sine și uitarea.

Dar așa trebuie să fie, fiindcă numai eu am mai rămas dintre cei care pot spune ce s-a petrecut cu adevărat în acele zile ale întunericului.

Sunt unii care spun că Isa a pus totul la cale, chiar de la început. Nu acesta-i adevărul. A fost pus la cale pentru Isa, iar el s-a supus cu puterea sa și cu supunere în fața lui Dumnezeu. A băut din cupa ce i-a fost întinsă, cu o împăcare și cu un curaj nemaivăzute până atunci și nici de atunci înainte, decât poate la mama lui. Numai mama lui, Maria cea Mare, a auzit chemarea Domnului cu aceeași limpezime, numai ea a răspuns chemării cu aceeași bravură.

Noi, ceilalți, am fost fericiți să învățăm din îndurarea lor.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA VREMURILOR ÎNTUNERICULUI

Capitolul doisprezece

Carcassonne
25 iunie 2005

Dincolo de zidurile fortificate ale vechii cetăți Carcassonne, Tamara Wisdom și Derek Wainwright păreau la fel ca orice alt cuplu de turiști americani. Când se întâlniră în holul hotelului, el o sărută cu pasiune. Cu un surâs timid, Tamara îl îndepărtă ușor.

– Vom avea destul timp pentru asta mai târziu, Derek.

– Promiți?

– Sigur că da, replică ea trecând cu palma pe spatele lui pentru a-și întări făgăduiala. Dar știi că la mine munca e pe primul plan. După ce vom rezolva problema asta, vom avea toată ziua la dispoziție pentru a ne... juca.

– Bine, să mergem. Mai bine conduc eu.

Luând-o de mână, o conduse în parcare și spre mașina închiriată, se așeză la volan și, ieșind în stradă, rulă de-a lungul zidurilor orașului și coti pe un drum ce ducea spre dealuri.

– Ești sigur că nu-i nici o problemă?

El încuviință.

– Au plecat toți spre Paris în dimineața asta. Toți, însă...

– Însă ce?

Derek păru că vrea să-și continue ideea, apoi se răzgândi.

– Nimic. A mai rămas unul aici, în Languedoc, dar astăzi are alte treburi și nu are cum să dea peste noi.

– Poți fi ceva mai explicit?

El începu să râdă.

– Încă nu. Și așa e destul de rău că-mi asum riscul ăsta. Știi care e pedeapsa dacă sunt prins?

– Nu. Care? Carceră pe perioadă dublă?

El îi aruncă o privire piezișă.

– Glumește cât vrei, dar să știi că tipii ăștia nu se joacă.

Și își trecu un deget prin fața gâtului, ca și cum l-ar fi retezat.

– Nu vorbești serios!

– Ba da. Pedeapsa pentru cineva care dezvăluie secretele ghildei în fața cuiva din afara ei e moartea.

– A existat deja vreun caz până acum, sau e doar o sperietoare pe care ei o agită ca să sporească aerul de mister al ghildei și ca să-i poată controla mai bine pe membrii ei?

– Avem un nou Învățător al Dreptății – așa îi spunem noi liderului nostru –, și tipul e genul extrem.

Tammy se gândi câteva clipe. Cu câțiva ani în urmă, într-un moment de indiscreție la beție, Derek îi mărturisise că face parte din ghildă, dar după aceea refuzase să mai spună orice altceva. Seara trecută, la petrecere, izbutise să mai scoată câte ceva de la el; combinația de alcool și dorință îndelung reprimată îl împinsese să-i dezvăluie că sediul general al organizației se afla undeva lângă Carcassonne; sau cel puțin asta credea ea că fusese motorul care îl determinase în cele din urmă să vorbească. Derek se oferise chiar să-i arate astăzi sediul. Dar dacă fusese serios când îi spusese care ar putea fi consecințele, poate că ar fi mai bine să renunțe, căci nu avea chef de așa ceva care să-i apese conștiința.

– Ascultă, Derek, dacă într-adevăr e atât de periculos, nu vreau să te oblig s-o faci. Dacă voi hotărî să menționez ghilda în documentarul meu, te pot cita ca pe o sursă anonimă. Hai să ne întoarcem la Carcassonne și să mâncăm de prânz. Acolo, la adăpostul unei cafenele și la lumina zilei, ai să-mi poți povesti câte ceva, dacă vrei.

Bun. Îi oferise deci o cale ușoară de scăpare. Spre surprinderea ei însă, Derek o refuză.

– Oh, nu! Vreau să-ți arăt totul. De fapt, acum abia aștept să-ți arăt.

Entuziasmul din răspunsul lui o descumpăni.

– De ce?

– Vei vedea.

Derek parcă în dosul unui gard viu, la câteva sute de metri de intrarea principală. De acolo merseră pe jos, precauți, și cotiră pe o potecă îngustă,

neasfaltată. După o altă sută de metri, în fața lor se ivi capela de piatră – aceeași în care membrii ghildei se adunaseră pentru slujbă cu o noapte înainte.

– Uite biserica. Dacă vrei să o vezi, mergem acolo pe urmă.

Tammy încuviință printr-o mișcare a capului, mărginindu-se să-l urmeze în tăcere. Îl știa pe Derek de ani de zile, dar întotdeauna fusese doar o cunoștință și nimic mai mult. Acum își dădu seama că de fapt avea prea puține date despre el pentru a-i intui adevăratele motive. Inițial crezuse că e vorba despre banale porniri masculine, iar cu acestea știa că se poate descurca. Dar, dintr-odată, sesiză în el ceva nou, o încrâncenare pe care n-o mai văzuse până atunci. Și care o speria. Slavă Domnului că Sinclair și Roland știau amândoi unde a plecat!

Derek o conduse spre o clădire lungă în spatele bisericii, scoase o cheie din buzunar și deschise ușa. Exteriorul banal nu lăsa să se bănuiască dimensiunile impresionante și opulența interiorului. Luxul și decorațiunile aurite domneau pretutindeni, iar fiecare metru pătrat de perete era acoperit cu lucrări de artă – toate reproduceri ale picturilor lui Leonardo da Vinci. Pe zidul din fața intrării, una lângă alta, tronau două versiuni diferite ale *Sfântului Ioan Botezătorul*.

– Dumnezeule! șopti Tammy. Deci e adevărat! Leonardo era ioanit! Un eretic de primă clasă.

Derek izbucni în râs.

– După standardele cui? Din punctul de vedere al ghildei, „creștinii" adepți ai lui Isus sunt adevărații eretici. Nouă ne place să-l numim Uzurpatorul și Preotul Ticăloșit. Apoi, cu un gest larg spre picturile de pe ziduri, Derek adăugă pe un ton solemn, pe care Tammy nu-l mai auzise niciodată la el: Leonardo da Vinci a fost Învățătorul Dreptății la vremea lui, conducătorul ghildei noastre. El considera că Ioan Botezătorul a fost unicul Mesia adevărat și că Isus l-a deposedat de acest rol prin sforile trase de femei.

– Sforile trase de femei?

Derek încuviință.

– Ăsta-i fundamentul tradițiilor noastre. Salomeea și Maria Magdalena au pus la cale uciderea lui Ioan Botezătorul, pentru a-l așeza în locul lui, pe tron, pe falsul lor profet. Ghilda le numește pe amândouă târfe. Dintotdeauna și pentru totdeauna.

Tammy îl privi incredulă.

– Și tu crezi asta? La naiba, Derek, cât de implicat ești în toată filozofia asta? Și cum ai păstrat un asemenea secret față de mine?

El ridică din umeri.

– Secretele sunt specialitatea noastră. Cât despre filozofie, am fost educat pentru a crede în ea și am studiat ani de zile textele sacre. Să știi că e foarte convingător.

– Ce anume?

– Materialul pe care îl avem. Noi îi spunem *Adevărata Carte a Sfântului Graal*. A fost transmis din generație în generație, din epoca romană, de la primii adepți ai lui Ioan Botezătorul. Și descrie în detaliu evenimentele care au dus la moartea lui. Ți s-ar părea de-a dreptul fascinant.

– Pot să-l văd și eu?

– O să-ți fac rost de un exemplar. Am unul în camera mea de la hotel, adăugă el cu o insinuare mai mult decât evidentă în glas.

Tammy se strădui să-și reprime fiorul; știa bine ce anume aștepta el în schimbul respectivului document. Se întoarse cu spatele spre el și porni cu pași rari în jurul încăperii, pentru a studia picturile.

– Observi ce au toate în comun? o întrebă el.

– În afara faptului că îi aparțin lui Leonardo da Vinci? Nu. La început, am crezut că toate îl înfățișează pe Ioan Botezătorul, dar acum văd că m-am înșelat. Cea de acolo pare a fi un detaliu din *Cina cea de taină*, dar, ținând seama de ce mi-ai spus tu, nu înțeleg care-i e rostul. De ce ați expune tabloul ăsta aici, dacă ghilda îl disprețuiește pe Isus, considerându-l un uzurpator, și o învinovățește pe Maria Magdalena pentru moartea lui Ioan?

– Uite de ce, replică Derek ridicând mâna dreaptă într-un gest aparte, cu arătătorul îndreptat spre cer, degetul mare întors în sus, iar celelalte trei strânse în palmă.

Tammy privi atentă și observă că, în fresca lui da Vinci, unul dintre apostoli schița același gest, cu un aer aproape amenințător, în fața lui Isus.

– Ce înseamnă asta? Am mai văzut gestul și înainte, în tabloul *Sfântul Ioan Botezătorul* de la Luvru. Acela de acolo, continuă ea arătând spre o reproducere de pe perete. Am crezut că degetul îndreptat în sus e o referire la ceruri.

Derek plescăi cu un aer batjocoritor.

– Haide, haide, Tammy! Ar trebui să știi că Leonardo n-a fost niciodată chiar atât de evident. Noi numim gestul „Amintește-ți de Ioan“ și știm că

are multiple semnificații. În primul rând, dacă te uiți cu atenție, degetul ridicat sugerează litera I, de la Ioan; în plus, reprezintă și cifra unu. Prin urmare, gestul înseamnă: „Ioan, cel dintâi Mesia". Oh, și mai e un lucru important în privința gestului: relicva.

– Aveți o relicvă a lui Ioan Botezătorul?

Derek surâse parșiv.

– Aș vrea să fie aici ca să ți-o pot arăta, dar Învățătorul Dreptății nu se desparte niciodată de ea. Avem oasele arătătorului de la mâna dreaptă a lui Ioan – același deget folosit în gestul care, de o mie de ani, a devenit un fel de parolă a noastră în public. El le-a permis cavalerilor și nobililor să se recunoască între ei în mod discret în Evul Mediu; și noi îl folosim azi. Degetul lui Ioan are un rol în ceremoniile de inițiere. La fel și capul lui.

– Aveți și *capul* lui Ioan Botezătorul?

Acum Derek râse de-a dreptul.

– Exact! Învățătorul Dreptății îl lustruiește în fiecare zi. E piesa centrală a tuturor ritualurilor ghildei.

– Dar de unde știți că e într-adevăr capul lui? Credeam că e păstrat în Amiens, în catedrala de acolo.

– Ai idee câte orașe au pretins că dețin relicve ale Botezătorului? Crede-mă, știm sigur că a noastră este cea autentică. A fost transmisă din generație în generație. Are o poveste foarte interesantă, dar te las s-o citești în *Adevărata Carte a Sfântului Graal*. Dar mai e ceva cu privire la arătătorul drept – ceva ce apare în toate aceste picturi.

Tammy remarcase că Derek nu se putea concentra mult timp asupra aceluiași subiect, nici chiar într-o discuție importantă ca asta, trecând mereu de la o idee la alta. Oare o făcea intenționat? Avea un plan pe care-l urmărea? Niciodată nu-l considerase prea inteligent, dar acum avea senzația neplăcută că-l subestimase. Mintea îi lucra febril, dar se strădui să pară în continuare relaxată. Să fie oare un fanatic? Cum de nu remarcase cât de îndoctrinat era? Făcu eforturi să nu se lase copleșită de ideea deranjantă că era pe cale să intre în bucluc până peste capul ei arătos.

Derek o conduse de la o pictură la alta, arătându-i în fiecare gestul „Amintește-ți de Ioan". În portretele Botezătorului, îl schița el însuși, iar în *Cina cea de taină* îl făcea Toma, unul dintre apostoli.

– Cu mult înainte de apariția lui Isus, mulți dintre apostoli fuseseră adepți ai lui Ioan, îi spuse Derek. Important la această versiune a tabloului este anunțul lui Isus, că unul dintre ei îl va trăda. Tomas subliniază acest

lucru și îi spune și de ce, prin intermediul gestului „Amintește-ți de Ioan", în memoria Botezătorului: soarta lui Ioan va deveni și soarta ta. Asta declară el ridicându-și arătătorul în fața falsului profet. Cu alte cuvinte, vei fi martirizat așa cum a fost și el, în chip de răzbunare.

Tammy ascultă șocată această nouă și frapantă interpretare a uneia dintre cele mai cunoscute opere de artă ale lumii. Firește că nu se putu abține să nu întrebe:

– Deci voi probabil nu credeți că Maria Magdalena este cea care stă alături de Isus la Cina cea de Taină.

Drept răspuns, el scuipă pe podea.

– Uite ce părere am eu despre teoria asta și despre toți cei care cred în ea.

Lecția de istorie a artei nu se încheiase însă; Derek o îndrumă spre o altă zonă a peretelui, unde se aflau două versiuni ale celebrei picturi *Madona între stânci*, și îi făcu semn spre cea din dreapta.

– Lui Leonardo i-a fost comandat, pentru sărbătoarea Imaculatei Concepțiuni, un tablou cu Fecioara și Pruncul. Se pare însă că altceva voia Confreria Imaculatei Concepțiuni, fiindcă a respins pictura. Dar pentru ghilda noastră a devenit o lucrare clasică, și fiecare dintre noi are acasă o copie.

Tabloul înfățișa o madonă cu brațul drept în jurul unui copil și cu mâna stângă deasupra unui alt băiețel aflat alături de ea. Un înger veghea întreaga scenă.

– Toată lumea crede că aici e reprezentată Maria, însă adevărul e altul. Titlul original al picturii a fost *Madona între stânci*, nu *Fecioara între stânci*, așa cum i se spune uneori astăzi. Uită-te îndeaproape. Este Elisaveta, mama lui Ioan Botezătorul.

Tammy nu era convinsă.

– De ce crezi asta?

– În primul rând, fiindcă așa spun tradițiile ghildei. Fiindcă așa știm, replică el cu o certitudine arogantă în glas. Dar și istoria artei ne-o confirmă. Leonardo a fost implicat într-un scandal monstru cu respectiva confrerie pentru plata cuvenită, și s-a răzbunat pe membrii ei convingându-i că a pictat scena tradițională, pe care o comandaseră ei. În realitate însă, a reprezentat în tablou o versiune a filozofiei noastre, cu care le-a tras o palmă usturătoare peste față. Multe dintre lucrările lui n-au fost decât o modalitate de a ridiculiza Biserica fără a-și atrage pedeapsa ei, fiindcă era mult mai inteligent decât popii idioți de la Roma.

Tammy încercă să nu-și arate surprinderea la această manifestare de bigotism a lui Derek. Niciodată nu-i mai văzuse această latură până acum și se simțea din ce în ce mai neplăcut. Duse mâna la buzunar, pipăindu-și telefonul mobil; dacă situația avea să devină și mai bizară, putea da un telefon de urgență. Dar încă nu era hotărâtă; ca scriitoare și producătoare de film, își dădea seama că i se oferea acum aur curat – să îndrăznească oare să-l folosească?

Derek era prins în explicațiile despre idolul său, Leonardo da Vinci.

– Știai că *Mona Lisa* este de fapt un autoportret? Leonardo și-a schițat propriul chip, pe care l-a transformat apoi în tabloul pe care îl știm astăzi cu toții. Pentru el, totul era o glumă spumoasă. Și, vezi tu, gluma se răsfrânge și asupra noastră; lumea stă cu orele la coadă să vadă pictura. Știi, Leonardo ura femeile, din cauza mamei lui. Chiar a mărit restricțiile impuse femeilor în cadrul ghildei, ca modalitate de a le pedepsi pentru copilăria lui nefericită. Asta scrie într-un amendament la *Adevărata Carte a Sfântului Graal*. O să vezi.

Derek continuă cu un scurt istoric al lui Leonardo da Vinci, povestindu-i că artistul fusese părăsit de mama lui bună și fusese crescut de o mamă vitregă dificilă. De fapt, toate relațiile lui cu femeile avuseseră o componentă negativă sau de-a dreptul traumatizantă. Aversiunea lui față de femei fusese bine documentată de istorici, care aflaseră, de asemenea, că artistul fusese arestat și închis pentru sodomie. Dar cea mai ticăloasă pată asupra reputației sale apăruse atunci când adoptase un băiat de zece ani, ca ucenic, și-l ținuse alături de el timp de mulți ani după aceea. Deși viața lui personală era adesea scandaloasă, Leonardo a reușit să evite problemele cu autoritățile pictând pentru Biserică și bazându-se pe patronii săi bogați pentru a-i obține diverse favoruri.

– Ori de câte ori era nevoit să picteze o femeie, precum Mona Lisa, transforma tabloul într-un fel de șaradă, în primul rând pentru propriul amuzament. Așa se răzbuna el pentru că era obligat să imortalizeze subiecte care nu-l atrăgeau. Singura femeie despre care știm că o respecta era Elisaveta, femeia și mama perfectă. Adevărata madonă. Vezi, continuă Derek întorcându-se spre *Madona între stânci*, aici e reprezentată cu brațul în jurul unui copil – copilul ei. Evident, Ioan.

Tammy încuviință. Copilul îmbrățișat de femeia din tablou era fără îndoială Ioan Botezătorul.

– Acum, uită-te la mâna stângă a Elisavetei. Îl împinge pe Isus departe de ea, indicând astfel că statutul lui este inferior comparativ cu cel al lui Ioan. Leonardo l-a plasat chiar și fizic, vizual, pe Isus mai jos decât pe Ioan, pentru a-i sublinia inferioritatea. Și acum, privește ochii îngerului Uriel. Spre cine se uită el cu adorație? Vezi în primul tablou? Arată cu degetul spre Ioan, dar totodată schițează gestul nostru, „Amintește-ți de Ioan“. Indivizii din Confreria Imaculatei Concepțiuni n-au fost mulțumiți de pictura inițială și de mesajul său evident ioanit, așa că l-au obligat pe Leonardo să picteze o alta, insistând ca de această dată Maria și Isus să aibă aure și ca îngerul să nu mai arate spre Ioan. Așa că, uită-te la tabloul ăsta și o să vezi că au primit ce au cerut. Oarecum. Maria și Isus au aure, dar și Ioan are. Leonardo i-a pus, de asemenea, în mână toiagul baptismal, pentru a reliefa și mai clar despre cine e vorba și pentru a-i conferi o autoritate mai pregnantă. În ambele picturi, Isus îl binecuvântează pe Ioan. Deci, privind cele două variante ale tabloului acum, pe cine crezi că venera Leonardo ca veritabil profet și Mesia?

– Pe Ioan Botezătorul, clar, replică Tammy cu sinceritate.

– Desigur. Arhanghelul Uriel afirmă superioritatea Botezătorului, la fel cum o face și mama lui. În tradiția noastră, noi o venerăm pe Elisaveta la fel cum creștinii orbiți o cinstesc pe mama lui Isus. Fetele noastre sunt crescute în imaginea ei, pentru a deveni Fiice ale Dreptății.

Tammy ridică o sprânceană.

– Și asta ce înseamnă?

Derek zâmbi ironic și se trase mai aproape de ea.

– Înseamnă că femeile trebuie să-și cunoască locul, adică să fie supuse și să-i slujească pe bărbații din viața lor. Dar să știi că nu e chiar atât de rău precum pare. Odată ce aduc pe lume un băiat, își câștigă titlul de „Elisavetă“ și sunt tratate ca niște regine. Ar trebui să vezi ce diamante a primit mama pentru fiecare dintre băieții ei. Crede-mă, dacă ai vedea ce viață privilegiată a dus, nu ai simți nici un dram de compătimire pentru ea.

– Dar tu susții ideea asta că femeile trebuie să-și slujească bărbații? întrebă Tammy fără a-și arăta nervozitatea crescândă.

– Ți-am spus, așa am fost crescut. Iar pentru mine, funcționează.

Ea clătină din cap, apoi începu să râdă, pe jumătate ironic, pe jumătate pentru a-și elibera tensiunea acumulată.

– Ce e? întrebă Derek.

– Mă gândeam la încăperea asta, cu toate ereziile lui da Vinci, și la camera din castelul lui Sinclair, cu ereziile botticelliene. Parcă am fi la un meci care pe care în Renaștere; Leonardo împotriva lui Sandro.

El nu râse.

– Ar fi distractiv, dacă n-ar fi atât de grav, spuse el. Rivalitatea dintre urmașii lui Ioan și cei ai lui Isus a provocat multă vărsare de sânge. Și astăzi e la originea unor probleme serioase, mai mult decât ai putea tu bănui.

Ea îl privi cu prefăcută nedumerire; știa exact unde voia el să ajungă, dar nu-l putea lăsa să-și dea seama, așa că îl întrebă cu un aer nevinovat:

– Urmașii lui Ioan?

– Firește! exclamă el siderat. Nu-mi spune că nu știai de asta.

– Nu, nu știam, replică Tammy clătinând din cap cu o expresie ce îl implora parcă să continue cu explicațiile.

– Haide, ce, nu știai că Ioan a avut un fiu? Așa a fost fondată ghilda – de urmașii lui Ioan. Ei, e o poveste lungă, fiindcă jumătate dintre ei au trecut în cele din urmă în tabăra papistașilor și a adepților lui Isus, așa cum s-a întâmplat cu familia Medici, adăugă el cu o strâmbătură de dezgust și continuă: Chiar și Leonardo a ajuns în serviciul dușmanilor la sfârșitul vieții sale, deși noi credem că a fost ținut prizonier în Franța. Dar alții, nucleul dur, au format ghilda. De fapt, acum îl ai în față pe urmașul, la distanță de două mii de ani, al lui Ioan Botezătorul.

Tammy se temea că soarta era de neocolit, că va sfârși în camera de hotel a lui Derek, și chiar mai rău. Dar nu avea ce face. Trebuia să pună mâna pe acea *Adevărată Carte a Sfântului Graal* și să afle ce aveau băieții ăștia în cap. Avea ocazia de a fi prima persoană din afara ghildei care să obțină asemenea informații prețioase, și nu voia s-o rateze. Situația era mult mai complexă decât își imaginaseră ei, și în nici un caz n-avea de gând să se întoarcă fără cartea aceea. O va face pentru viitorul ei film, o va face pentru prietenii ei de la Merele Albastre și, în primul rând, o va face pentru Roland. Firește, el nu va ști niciodată până unde mersese ea pentru a obține documentele; va trebui să născocească, pentru el, o versiune credibilă a evenimentelor. Bine că șoferul de la Château des Pommes Bleues venea s-o ia mai târziu după-amiază, astfel că va avea timp, pe drum, să se gândească la o poveste.

Insistă să ia amândoi masa de prânz înainte de a se întoarce la hotelul lui Derek și comandă porții copioase din rubiniul vin Pays d'Oc. Îl văzuse mai devreme înghițind un pumn întreg de medicamente menite să-i alunge mahmureala și spera că amestecul de pastile și vin îi va oferi un Derek mai docil, dacă nu chiar adormit.

La masă, el îi mărturisi că îi dezvăluise secretele ghildei fiindcă voia ca ea să le prezinte lumii în scris și pe film. Deși el nu va ieși în public niciodată – avea el un plan, dar nebun nu era –, voia ca adevărul despre ghildă să fie spus tuturor.

– Dar de ce? întrebă Tammy.

Nu înțelegea deloc; Derek era puternic implicat în organizație și, evident, profund influențat de învățăturile ei. Ghildei îi datora, în parte, familia lui averea de care dispunea. Și atunci, pentru ce voia s-o dea în vileag?

– Ascultă, Tammy, șopti el aplecându-se peste masă spre ea, sunt dispus să-ți povestesc multe – lucruri care au legătură cu infracțiuni grave, cu crime chiar. Dar, dacă spui cumva că de la mine le-ai aflat, sunt un om mort.

– Eu tot nu înțeleg. De ce te întorci împotriva unei organizații atât de importante pentru tine și pentru familia ta?

– Din cauza noului Învățător al Dreptății, scuipă el. Cromwell. E un ticălos scrântit, și ne va duce de râpă. În realitate, sunt loial ghildei. Singura speranță de a ne salva organizația este să-l vedem îndepărtat înainte de a strica lucrurile definitiv. Vreau să-l denunți *pe el*, nu ghilda; să-l faci să pară un țicnit, un idiot fanatic.

– Și de ce ai avea încredere în mine pentru asta? întrebă ea simțindu-se din ce în ce mai stânjenită.

Situația era mult mai complexă decât își închipuise ea și mult mai obscură decât i-ar fi plăcut.

Derek o privi îngâmfat în vreme ce-și plimbă un deget pe brațul ei.

– Fiindcă ești ambițioasă și vei fi încântată să ai exclusivitatea pentru un film sau o carte pe tema asta. Și fiindcă averea mea din bancă e mai mare decât produsul intern brut al câtorva state laolaltă, și fiindcă știi că îți voi scrie câte cecuri dorești pentru a te finanța. Am dreptate?

Tammy îi zâmbi dulce și își puse mâna pe brațul lui, încercând să-și stăpânească greața; trebuia să joace cartea asta, n-avea încotro.

– Firește, replică ea.

Ceea ce nu-i spusese Derek era faptul că gruparea americană plănuia o lovitură de forță în cadrul ghildei. În primul rând, trebuia să înnoade niște

sfori în Europa, eliminându-i pe capii de acolo. Tatăl lui, Eli Wainwright, era hotărât să devină următorul Învățător al Dreptății, Derek fiind succesorul lui, desigur – cu condiția să poată neutraliza structurile de putere din Europa.

Derek zâmbi cu aerul acela înșelător al unui animal de pradă. O folosise tot timpul pe Tammy pentru propriile scopuri. Dacă ea își închipuia că-l ademenise să-i dezvăluie secretele ghildei grație farmecelor ei feminine înseamnă că nu era decât o proastă care merita să fie folosită exact așa cum făcuse el. Totuși, prezența ei îi oferea o modalitate suficient de plăcută pentru a-și încheia ziua. Fraiera asta mică îl ațâțase deja destul.

În vreme ce-și strângea lucrurile, Tammy se strădui să nu-l trezească pe Derek. Trebuia să plece cât mai repede de aici, abia aștepta să ajungă din nou în siguranța castelului și să facă un duș lung. Oare cât timp îi va lua să scape de duhoarea lăsată pe pielea ei de fanaticii ghildei?

Era mulțumită că evitase cel mai neplăcut epilog; calculase bine: medicamentele pe care le luase, în combinație cu vinul băut și cu oboseala acumulată, îl răpuseseră pe Derek de îndată ce ajunseseră în camera de hotel.

La început, se încăpățânase să nu-și mai ia mâinile de pe ea, dar Tammy izbutise să-l îndrepte iar spre obsesia lui evidentă: doborârea rivalului său, John Simon Cromwell. Subliniase că, dacă voia să-i fie parteneră în acest joc periculos, trebuia să-i pună la dispoziție cât mai multe informații. Derek îi oferise tot ce promisese, și chiar mai mult: documente, secrete și o descriere detaliată, macabră, a unui asasinat care avusese loc la Marsilia cu câțiva ani în urmă.

Trebuise să facă uz de toată puterea ei de autocontrol pentru a nu i se face greață când el îi povesti despre executarea individului din Languedoc. Fusese decapitat și mutilat, retezându-i-se arătătorul drept ca un simbol al răzbunării ghildei. Simpla idee a unui asemenea sfârșit i-ar fi repugnat în orice circumstanțe, dar victima îi era cunoscută: fostul Mare Maestru al Societății Merelor Albastre. Nu-l putea lăsa pe Derek să-și dea seama că știa despre cine era vorba, așa că avusese grijă să-și păstreze o expresie cât mai indiferentă posibil.

Încercând să-și adune în grabă toate lucrurile și să iasă din camera de hotel, Tammy lovi o veioză de pe masă, care se răsturnă cu un bufnet sonor. Îl auzi pe Derek foindu-se și blestemă în gând.

– Hei, mormăi el, un' te duci?

– A venit mașina lui Sinclair, să mă ducă înapoi la Arques. Am o întâlnire acolo în seara asta cu Maureen.

El încercă să se ridice în capul oaselor, își duse mâna la frunte și gemu, după care se prăbuși la loc în pat, bâiguind:

– Oh, Maureen! La naiba, aproape că uitasem să-ți spun.

– Ce?

– S-ar putea să aibă ceva necazuri azi.

– De ce?

– A ieșit împreună cu Jean-Claude de la Motte, nu-i așa?

Tammy încuviință în vreme ce mintea îi lucra febril, încercând să înțeleagă. Derek se rostogoli pe o parte și se întinse ca un motan.

– Trezește-te la realitate, fetițo! exclamă el. Jean-Claude e unul de-ai noștri. Sau poate că mai bine ar fi să spun unul *de-ai lor*. E brațul drept al scrântitului Învățător al Dreptății și șeful ramurii franceze a ghildei; ocupă poziția asta de când era doar un puștan. În realitate, nici măcar nu-l cheamă Jean-Claude, ci Jean-Baptiste. Se întrerupse pentru a râde singur de gluma lui, apoi continuă: Dar probabil că nu-i va face nimic rău. Sunt prea interersați să vadă dacă Maureen poate găsi așa-zisa comoară cât mai stă pe aici. Și amândoi știm că asta nu mai poate dura prea mult.

Tammy simți cum capul începe să i se învârtească. Nu se putea gândi la toate implicațiile trădării lui Jean-Claude, nu chiar atât de repede. Era prieten cu Sinclair și cu Roland de ani de zile și amândoi aveau o încredere deplină în el. De cât timp dura oare situația asta? Însă mai era ceva ce o tulbura și trebuia să afle; se rugă să nu pară atât de zdruncinată pe cât era și întrebă cu un calm pe care nu-l simțea:

– De fiecare dată, Cea Așteptată a fost eliminată înainte ca respectiva comoară să poată fi descoperită. Dacă Jean... Baptiste și liderul vostru cred că Maureen este cea anunțată de profeție, de ce n-ar încerca să scape de ea înainte să-și poată împlini rolul? Așa cum au făcut cu Jean și Germaine?

Derek căscă.

– Fiindcă vor să-i ducă o dată pentru totdeauna la cartea Magdalenei, astfel încât s-o poată distruge. La urma urmei, prietena ta va deveni și ea istorie, înainte de a apuca să scrie despre trecut.

– Și de ce îmi spui mie toate astea? întrebă Tammy precaută.

– Fiindcă vreau ca Jean-Baptiste să cadă odată cu șeful lui. Și îmi închipui că, atunci când își va da seama că a fost tras pe sfoară, Marele vostru Maestru, Sinclair, îmi va face serviciul de a-l elimina el însuși.

Ar fi vrut să țipe la el, să-i strige că Sinclair și ceilalți din organizație nu erau ca Derek și acoliții lui din ghildă, dar nu îndrăzni să scoată nici o vorbă și abia aștepta să poată pleca. Derek însă nu sfârșise.

– Între timp, hai să spunem că, dacă aș fi în locul tău, aș scoate-o naibii pe roșcovană din Languedoc cât mai rapid posibil.

Tammy se întoarse spre ușă, dar se opri în prag. Trebuia să mai pună o singură întrebare, să știe cât de mult o fraierise Derek în tot acest răstimp.

– Dar ce părere ai *tu* despre toate astea?

– Mie unul, sincer, nu-mi pasă, replică el pe un ton de plictis suveran, dornic să se întoarcă la somnul său mahmur. Cu toate că pare o fată la locul ei, prietena ta e totuși din turma lui Isus, și asta o face în mod firesc inamica mea. Așa stau lucrurile. Poate că tu nu înțelegi, dar credința noastră e străveche. Cât despre manuscrisul târfei ăleia, toată lumea pare a ști cu siguranță că de data asta va fi descoperit, fiindcă acum cucoana îndeplinește toate punctele din profeție, nu doar pe unele dintre ele. Dar pe mine chestia asta nu mă îngrijorează. Ce mare lucru?! Râse scurt și se rostogoli pe o parte, ridicându-se într-un cot pentru a se uita la ea. Vezi tu, asta-i partea interesantă: *nimeni* nu are nevoie de ce scrie în manuscrisul ăla. Vaticanul nu-l va recunoaște, din cauza conținutului, așa cum n-o vor face nici creștinii în general. Istoricii nu-l vor fiindcă îi va face pe toți să pară niște imbecili. Prin urmare, se prea poate ca dușmanii noștri să-l îngroape pe undeva înainte ca publicul să afle ce conține. Și așa ne vor scuti pe noi să luăm vreo măsură. Asta-i părerea mea.

Apoi căscă din nou, ca și cum subiectul era prea neînsemnat pentru a fi discutat mai departe, și se întinse din nou pe spate, adăugând:

– Firește, noi îl disprețuim fiindcă știm că nu conține decât minciuni cu privire la Ioan Botezătorul. Și fiindcă a fost scris de o târfă.

Tammy voia să fugă cât mai repede din hotel, departe de Derek și de bolnava filozofie a ghildei lui. Înșfăcă telefonul mobil și-l scoase din buzunar

imediat ce ieși din camera lui. Nu avea vreme să gândească, nu avea vreme să facă nimic, decât să întrebe unde era Maureen.

Apăsă tasta cu numărul memorat al lui Roland și simți că-i vine să plângă când îi auzi accentul reconfortant. Legătura era teribilă, și se văzu nevoită să strige de câteva ori pentru a fi auzită.

– Maureen! Unde e Maureen? Ai idee?

La naiba! Nu auzise răspunsul lui, așa că urlă din nou:

– Ce? Nu te aud, Roland! Vorbește mai tare. Da, Roland. Ca să te aud!

– Maureen... este... aici.

– Ești sigur?

– Da. Te căuta. Spunea...

Și legătura se întrerupse. „Foarte bine, își spuse ea. Nu vreau să-i explic nimic lui Roland înainte de a avea răgazul să mă gândesc bine la întreaga situație." Atâta vreme cât Maureen era în siguranță la Château des Pommes Bleues, își putea regrupa forțele în liniște. Trebuia să se întâlnească la cină cu Sinclair, ca să pună la cale un plan.

Verifică ora pe ecranul mobilului. Șoferul urma s-o aștepte la porțile orașului peste nici o jumătate de oră. Nu avea mult de mers pe jos, dar se simțea obosită și nu era sigură că picioarele ei tremurânde aveau s-o ducă acolo cu bine. Începu să meargă însă, respirând adânc în vreme ce mintea ei întorcea pe toate fețele informațiile șocante pe care le aflase de la Derek – și despre el. Totul era parcă atât de viu în gândurile ei, încât simți că i se face greață. Observând în față grădina unui hotel, alergă spre ea și ajunse la gardul viu la timp pentru a vomita la adăpostul lui.

Château des Pommes Bleues
25 iunie 2005

Maureen se simțea extrem de vinovată fiindcă îl neglijase pe Peter, însă, când se întoarse împreună cu Jean-Claude, nu-l găsi pe nicăieri.

– Nu l-am mai văzut de dimineață, îi spuse Roland. A luat un mic dejun târziu, și la scurt timp după aceea l-am zărit plecând cu mașina închiriată. Dar e duminică. Poate că s-a dus la biserică. Sunt multe aici, în zonă.

Maureen încuviință din cap, fără a părea preocupată. Peter știa să se descurce în lume și vorbea franceza fluent, așa că probabil plecase undeva

să asculte slujba și apoi să mai viziteze câte ceva din această regiune extraordinară.

Ea trebuia să ia cina la castel cu Tammy – o ocazie pe care o aștepta cu nerăbdare, dar pentru asta nu voia să-i rănească vărului ei sentimentele.

– Știi cum pot lua legătura cu Tamara Wisdom? îl întrebă ea pe Roland. Am uitat să întreb dacă are la ea un telefon mobil.

– *Oui*, are. O pot suna eu, fiindcă tot trebuie s-o rog ceva în numele lordului Bérenger. S-a întâmplat ceva?

– Nu. Mă întrebam doar dacă ar deranja-o să ni se alăture și Peter la cină.

– Sunt sigur că nu va fi o problemă, *Mademoiselle* Paschal. De fapt, cred că se așteaptă ca părintele să vă însoțească. M-a rugat să pregătesc masa pentru patru persoane, la ora opt.

Maureen îi mulțumi și se retrase în camera ei. Se opri însă mai întâi la ușa lui Peter și ciocăni. Degeaba. Apăsă clanța aurită, întredeschise ușa și privi înăuntru. Lucrurile lui erau ordonat așezate la marginea patului – Biblia legată în piele și rozariul –, dar el nu se vedea nicăieri.

Întorcându-se în camera ei, scoase din geantă cea mai mare agendă a ei. Voia să scrie despre Montsegur cât avea totul proaspăt în minte. Dar, când scoase banda elastică și deschise carnetul, se pomeni luată prin surprindere de povestea unui alt martiriu.

Când fusese în Țara Sfântă, Maureen urcase în zori munții accidentați din zona Mării Moarte, urmând poteca șerpuită alături de o mână de pelerini. Nu știa sigur ce anume o determinase să pornească în această ascensiune. Deși era încă foarte devreme, soarele ardea intens. Ceilalți alături de care mergea erau toți evrei, și, pentru ei, urcușul era, evident, un pelerinaj încărcat de semnificații. Ea nu era mânată nici de trecut, nici de religie.

Se oprise de multe ori în drum pentru a admira spectacolul superb de lumină și culoare al peisajului straniu, selenar, cu cristalele de sare licărind în apele plate. Priveliștea o inspira, conferindu-i forța de a merge mai departe.

Asculta frânturile de conversație ale celorlalți. Nu înțelegea limba lor, dar patima cu care abordau urcușul era inconfundabilă. Se întreba dacă discutau despre martirii de la Masada care preferaseră să moară decât să trăiască în robie, femeile și copiii lor devenind sclavi ai romanilor.

Când ajunsese sus, explorase ruinele fostei fortărețe, rătăcind printre ziduri și încăperi surpate. Spațiul fiind vast, se pomenise la un moment dat singură, departe de ceilalți pelerini, care se îndreptaseră spre o altă zonă a ruinelor. În jur domnea o tăcere pătrunzătoare, o liniște ce părea ea însăși o ruină, la fel de concretă ca pietrele între care se afla. Era complet absorbită de atmosfera aceea neclintită în vreme ce privea ceea ce mai rămăsese dintr-un mozaic roman. Și atunci o văzuse.

Venise fulgerător și pe neașteptate, la fel ca toate celelalte viziuni. Nu-și amintea cum de știa că fetița era acolo; știa pur și simplu că exista o prezență în încăpere. Cam la trei metri de ea, o copilă de vreo patru sau cinci ani privea spre ea cu ochi mari și întunecați. Hainele îi erau rupte și murdare; lacrimile se amestecaseră cu praful de pe fața ei. Fata nu-i vorbi, dar în clipa aceea Maureen știu că numele ei era Hannah și că văzuse lucruri la care nici un copil n-ar trebui să fie martor vreodată.

Și mai știa că fetița supraviețuise tragediei de la Masada. Fugise de acolo și luase poveștile cu ea. Aceasta era moștenirea ei – să împărtășească și celorlalți adevărul cu privire la cele întâmplate poporului ei.

Nu știa de cât timp stătea copilul acela în fața ei; viziunile păreau a fi întotdeauna atemporale. Să fi fost câteva minute? Secunde? Sau o eternitate?

Mai târziu, Maureen discutase cu unul dintre ghizii israelieni de la Masada. Era tânăr, cu o fire deschisă, și ea se pomenise povestindu-i despre strania întâlnire. El ridicase din umeri și-i spusese că, după părerea lui, nu era nimic nefiresc sau neobișnuit să vadă așa ceva într-un loc cu o încărcătură emoțională atât de bogată ca acela. Îi explicase că existau legende referitoare al cei care supraviețuiseră atunci, la Masada, legende despre o femeie și mai mulți copii care se ascunseseră într-o grotă și izbutiseră să fugă apoi, ducând cu ei adevărata poveste a locului.

Maureen credea că mica Hannah fusese unul dintre acești copii. De multe ori se întrebase pe urmă de ce avusese viziunea aceea – de ce tocmai ea. Simțea că nu o merită, că nu e demnă de o asemenea întâlnire cu istoria sacră a poporului evreu. Dar, după experiența de la Montsegur, lucrurile prindeau în sfârșit contur, formând o imagine splendidă, pe care începea în fine s-o înțeleagă. Micuța Hannah și fetița catară numită La Paschalina erau înrudite – dacă nu fizic, măcar în spirit. Erau copiii meniți să poarte povestea cu ei, astfel ca adevărul să nu piară niciodată. Destinul lor era acela de a deveni cei mai venerați învățători ai omenirii. Aceste fetițe întruchipau istoria și supraviețuirea speciei umane, iar experiența lor nu cunoștea limite;

poveștile lor aparțineau tuturor oamenilor, tuturor popoarelor, indiferent de identitatea lor etnică sau de credința religioasă.

„Realizând această conexiune, n-am putea oare să ne unim spiritele în înțelegerea faptului că suntem, la urma urmei, o singură familie?“

Sfârșind de scris în carnet, Maureen le mulțumi în șoaptă micuței Hanah și La Paschalinei.

Tammy intră în fugă în castel, sperând să nu se întâlnească în drum cu cineva înainte să apuce să-și facă un duș. Era extenuată și avea senzația că era murdară din cap până-n picioare. Dar iată că nu avea parte de singurătate; Roland o opri exact când ajunsese în fața camerei ei.

El deschise ușa și intră.

– Ai pățit ceva? o întrebă îngrijorat.

– Sunt bine.

Își pregătise un întreg discurs pe drum, dar, la vederea uriașului, inima i se topi. Se simțea atât de ușurată că ajunsese aici, că era în siguranță în castel și alături de el, încât se aruncă la pieptul lui și izbucni în plâns.

Roland o privi înmărmurit; niciodată nu mai văzuse o asemenea vulnerabilitate la o femeie.

– Tamara, ce s-a întâmplat? Ți-a făcut ceva rău? Trebuie să-mi spui!

Tammy încercă să se stăpânească și ridică ochii spre el.

– Nu, nu mi-a făcut nimic, dar...

– Dar ce? Ce s-a întâmplat?

Întinse mâna și-i atinse fața, obrazul colțuros și masculin pe care ajunsese să-l iubească.

– Roland, șopti ea. Roland... ai avut dreptate în privința celui care ți-a ucis tatăl. Și cred că acum o pot dovedi.

Isa era copilul profeției, toată lumea știa asta. Iar profeția a adus cu ea un destin ce trebuia împlinit întocmai. Și Isa asta a făcut; nu pentru gloria sa, ci pentru ca rolul lui de Mesia să fie mai ușor de înțeles și de acceptat de copiii lui Israel. Cu cât rolul lui izbutea să redea mai exact natura profeției, cu atât mai puternic avea să fie poporul după dispariția lui.

Cu toate acestea însă, nu ne-am așteptat ca lucrurile să se petreacă așa cum s-au petrecut.

Isa a intrat în Ierusalim pe spinarea unui măgăruș, împlinind cuvintele profetului Zaharia despre sosirea celui uns. Noi l-am urmat cu osanale și cu ramuri de palmier. O mare mulțime ni s-a alăturat când am intrat în oraș, iar în aer plutea un aer de bucurie și de speranță. Mulți ne-au urmat din Betania, iar în cale ne-au ieșit compatrioții lui Simon, zeloții. Chiar și unii reprezentanți ai retrasei mișcări eseniene și-au părăsit sălașele din deșert pentru a ne însoți în acea zi a triumfului.

Copiii lui Israel se bucurau că acela ales a venit pentru a-i elibera din robia Romei și de jugul oprimării, al sărăciei și al nenorocirilor. Fiul profeției devenise bărbat și Mesia. O mare putere era în inimile noastre, și în numărul nostru.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA VREMURILOR ÎNTUNERICULUI

Capitolul treisprezece

Château des Pommes Bleues
25 iunie 2005

Cina la castel era întotdeauna fastuoasă când Sinclair avea oaspeți, iar cea la care luau parte acum nu era deloc mai prejos. Bérenger Sinclair nu-și cruțase nici personalul de la bucătărie și nici pe cel al cramei, oferind invitaților un veritabil festin în stil Languedoc, de proporții medievale și decadente. Conversația era, de asemenea, spumoasă. Cu un aplomb demn de Premiile Oscar, Tammy izbutise să-și ia un aer firesc, părând din nou pe deplin ea însăși.

Maureen privea amuzată la schimbul de replici dintre Sinclair, Tammy și Peter, conștientă că vărul se putea menține ferm pe poziție în orice dezbatere teologică; știa asta din propria experiență.

Sinclair lansase discuția pe un făgaș exploziv.

– Știm din surse istorice că Noul Testament, așa cum îl cunoaștem astăzi, este rezultatul Conciliului de la Niceea. Împăratul Constantin cel Mare și reprezentanții Bisericii au avut de ales dintr-un numr mare de evanghelii, dar nu au selectat decât patru – care au fost modificate drastic. A fost un act de cenzură care a schimbat istoria.

– Nu poți să nu te întrebi ce anume au hotărât să ascundă astfel de ochii populației, interveni Tammy.

Peter nu era câtuși de puțin deranjat de un argument pe care îl mai auzise de sute de ori, și își surprinse interlocutorii cu un răspuns neașteptat.

– Nu vă opriți aici. Rețineți, nici măcar nu știm sigur cine a scris aceste patru evanghelii. De fapt, unicul lucru cu privire la care avem o oarecare certitudine este acela că *nu* au fost scrise de Marcu, Matei, Luca și Ioan. Au

fost atribuite, probabil, acestora în secolul al II-lea. Și mai e ceva. Cu toată documentația extraordinară de care dispune Vaticanul, nu putem spune cu siguranță nici în ce limbă au fost scrise inițial evangheliile.

Tammy păru surprinsă.

– Credeam că au fost scrise în greacă.

Peter clătină din cap.

– Primele versiuni de care dispunem sunt în greacă, dar e posibil să fie traduceri ale unor versiuni mai vechi. Pur și simplu nu putem fi siguri.

– Dar ce importanță are limba în care au fost scrise în original? întrebă Maureen. Adică, lăsând la o parte eventualele greșeli de traducere.

– Fiindcă limba originală este primul indiciu privind identitatea autorului și locul din care acesta provenea. De exemplu, dacă evangheliile originale au fost scrise în greacă, acest lucru ar sugera că autorii lor au fost elenizați – supuși unei influențe grecești rezervate elitelor, celor educați. Alta este însă imaginea noastră despre apostoli, iar asta înseamnă că ne-am aștepta ca evangheliile să fi fost scrise în limba vorbită de populația de rând, de pildă aramaică sau ebraică. Dacă am fi siguri că originalele erau în greacă, ar trebui să analizăm cu atenție posibilele implicații referitoare la adepții lui Isus contemporani cu El.

– Evangheliile gnostice descoperite în Egipt au fost scrise în coptă, adăugă Tammy.

Peter o corectă:

– Sunt texte copte, dar multe au fost copiate după originalele în greacă.

– Și ce ne spune asta? întrebă Maureen.

– Păi, știm că printre primii ucenici ai lui Isus nu au existat egipteni, iar asta înseamnă că unii dintre ei au făcut misionariat în Egipt și că acolo s-a format de timpuriu o comunitate creștină. Creștinii copți.

– Și atunci, ce știm cu certitudine despre cele patru evanghelii din Noul Testament?

Maureen era curioasă unde anume avea să ducă discuția; în timpul documentării sale, nu avusese timpul necesar pentru a aprofunda chestiunile referitoare la istoria Noului Testament, concentrându-se strict asupra fragmentelor despre Maria Magdalena. Răspunsul i-l oferi Peter:

– Știm că textul lui Marcu este primul și că Evanghelia după Matei e o copie fidelă a acestuia, cu aproape șase sute de pasaje identice. Cel al lui Luca seamănă și el foarte bine cu celelalte două, deși aici autorul ne oferă câteva date inexistente în textul lui Marcu și în al lui Matei. Iar Evanghelia

după Ioan este cea mai misterioasă dintre cele patru, dată fiind abordarea ei politică și socială cu totul diferită de a celorlalte.

– Știu că sunt oameni care cred chiar că Maria Magdalena a fost cea care a scris a patra evanghelie, cea atribuită lui Ioan, interveni Maureen. În timpul documentării, am intervievat un specialist de prim rang care mi-a spus exact asta. Deși nu sunt de acord cu el, ideea mi s-a părut fascinantă.

Sinclair clătină din cap și ripostă vehement:

– Nu, eu nu cred așa ceva! Versiunea scrisă de Maria există undeva, așteptând să fie descoperită.

– Cea de-a patra evanghelie este marele mister al Noului Testament, își reluă Peter ideea. Există numeroase teorii în privința ei, printre care și cea a comitetului, care susține că ar fi fost scrisă de mai mulți oameni, în decursul unei perioade relativ lungi de timp, în încercarea de a reda într-o manieră specifică evenimentele care au marcat viața lui Isus.

– Dar mie mi se pare, îl întrerupse Tammy pătimaș – fiindcă în decursul anilor subiectul o pasionase și o implicase în diverse dispute –, că prea mulți dintre creștinii tradiționaliști nu vor decât să-și astupe urechile și să ignore aceste date. Nu vor să știe nimic despre istorie; vor doar să creadă orbește tot ce le spune Biserica. Sau preoții lor.

Peter îi răspunse cu o pasiune egală:

– Nu, nu-i adevărat. Nu ai prins esența. Nu e vorba despre orbire, ci despre credință. Pentru oamenii care cred, datele nu contează, pur și simplu. Dar nu face și tu greșeala obișnuită, de a confunda credința cu ignoranța.

Sinclair râse ironic.

– Vorbesc foarte serios, continuă Peter. Oamenii care au credință cred că Noul Testament a fost rezultatul unei inspirații divine; prin urmare, nu contează cine a scris evangheliile sau în ce limbă; autorii lor au fost inspirați de Dumnezeu. Iar cei care au hotărât să le modifice la Conciliul de la Constantinopol sau de la Niceea au fost la rândul lor divin inspirați. Și așa mai departe. Totul e o problemă de credință, iar istoria nu mai are loc aici, și nici controversele. Unde-i credință nu e loc de dezacorduri.

Nimeni nu răspunse, fiecare așteptând să vadă ce mai are el de spus.

– Credeți că eu nu cunosc istoria propriei Biserici? O cunosc, și de aceea cercetările făcute de Maureen și opiniile voastre nu mă deranjează.

Și, apropo, vă dați seama că există unii experți care cred cu adevărat că Evanghelia după Luca a fost scrisă de o femeie?

De data aceasta, Sinclair se arătă surprins.

– Adevărat? N-am auzit până acum despre așa ceva. Și ideea asta nu te deranjează?

– Deloc. Importanța femeilor în prima perioadă de existență a Bisericii și chiar după aceea nu poate fi negată. Și nici nu ar trebui s-o facem, dacă ținem seama de femei precum Clara din Assisi, care a menținut unitatea mișcării franciscane după moartea prematură a Sfântului Francisc. Văzând expresiile uimite de pe fețele lui Tammy și Sinclair, Peter adăugă: Îmi pare rău că vă distrug o argumentație solidă, însă și eu cred că Maria Magdalena merită titlul de Apostol al Apostolilor.

– Serios? exclamă Tammy, nevenindu-i să creadă.

– Categoric. În Faptele Sfinților Apostoli, Luca enumeră cerințele exacte pentru a deveni apostol: trebuie să fi făcut parte din mișcarea lui Isus în timpul vieții acestuia, trebuie să fi fost martor la Răstignire și la Înviere. Iar dacă vrem să fim foarte riguroși, o singură persoană respectă toate aceste criterii, și anume Maria Magdalena. Ucenicii bărbați nu au fost prezenți la Răstignire – fapt care este, oarecum, jenant. Iar Maria Magdalena este prima persoană căreia i se arată Isus după Înviere.

Maureen se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs văzând fața lui Sinclair și pe a lui Tammy: erau uluiți de o asemenea etalare a personalității și a inteligenței lui. El însă continuă:

– Putem spune că, pe lângă Maria Magdalena, singurele persoane care respectă cerințele impuse apostolilor sunt celelalte Marii: Fecioara Maria, Maria Salome și Maria Iacobi, acestea două din urmă fiind prezente la Răstignire și la mormânt în ziua Învierii.

Când îi prinse privirea, Maureen nu-și mai putu stăpâni hohotele.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Peter cu prefăcută inocență.

– Îmi pare rău, spuse ea luând în grabă o înghițitură de vin. Doar că... Ei bine, Peter obișnuiește să ia oamenii prin surprindere, și mie asta mi s-a părut întotdeauna amuzant de privit.

Sinclair încuviință.

– Recunosc că nu ești deloc așa cum mi-am închipuit, părinte Healy.

– Dar ce anume ți-ai închipuit, lord Sinclair?

– Păi, cu scuzele de rigoare, mă așteptam să fii un fel de câine de pază al Bisericii; un ins „îmbibat“ în dogmă și doctrină.

– Ah, lord Sinclair, râse Peter, uiți un lucru foarte important. Eu nu sunt un simplu preot; sunt un iezuit. Și, pe deasupra, unul irlandez.

– *Touché*, părinte Healy!

Sinclair ridică paharul în direcția lui. Ordinul iezuit, numit și Compania lui Isus, avea la bază țeluri educative și de cercetare. Fiind cel mai mare ordin al catolicismului, conservatorii din Biserica Romano-Catolică fuseseră mereu de părere că iezuiții își urmau, de secole, propriile reguli. Fuseseră numiți „infanteriștii papei", dar de sute de ani se zvonea că își alegeau propriul lider și că se supuneau suveranului pontif doar în aparență.

Tammy era curioasă într-o privință:

– Sunt și alți preoți iezuiți care au aceleași idei? Cu privire la rolul femeilor, vreau să spun.

– Întotdeauna e periculos să generalizezi, replică Peter. Așa cum spunea și Maureen, lumea și-a creat stereotipii referitoare la cler, considerând că toți gândesc cu același creier, dacă pot spune așa, ceea ce nu e deloc adevărat. Preoții sunt și ei oameni, mulți dintre ei fiind persoane inteligente, educate și devotate credinței lor. Fiecare trebuie să-și tragă de aici propriile concluzii. Dar există o problemă larg dezbătută în rândurile noastre, privitor la Maria Magdalena și la veridicitatea celor patru evanghelii. Apostolilor bărbați li s-a părut oarecum deranjant faptul că Isus și-a încredințat misiunea unei femei, indiferent de locul pe care îl ocupase ea în viața și în activitatea Lui. Era totuși femeie, într-o epocă în care cele două sexe nu erau considerate egale. Deci evangheliștii s-au văzut nevoiți să redea povestea ei așa cum a fost ea în realitate, oricât de neplăcut li s-ar fi părut. Fiindcă, deși au mai jonglat cu celelalte date, n-au îndrăznit să modifice acest aspect esențial al învierii lui Isus, anume că i-a apărut în cele dintâi Mariei Magdalena. Nu ucenicilor bărbați, ci ei. De aceea, cred că autorii evangheliilor n-au avut altă soluție decât să consemneze faptul în scris, fiindcă era adevărat.

Admirația lui Tammy față de Peter era în creștere, și se vedea clar pe figura ei expresivă.

– Deci ești dispus să iei în considerație posibilitatea ca Maria Magdalena să fi fost cel mai important ucenic al său? Sau poate chiar mai mult decât atât?

Peter o privi în ochi, de data aceasta cât se poate de serios.

– Sunt dispus să iau în considerație orice fapt care ne ajută să-L înțelegem mai bine pe Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru.

Pentru Maureen fusese o seară extraordinară. Peter era sfătuitorul ei de încredere, dar începuse să-l admire deopotrivă pe Sinclair, considerându-l fascinant. Iar faptul că vărul ei avea ceva în comun cu acest scoțian excentric era o adevărată ușurare. Poate că acum vor putea colabora cu toții pentru a elucida straniile circumstanțe ale viziunilor ei.

La sfârșitul mesei, Peter, care își petrecuse ziua explorând regiunea de unul singur, declară că este obosit și se retrase. Tammy spuse ceva despre lucrul la documentarul ei și îi urmă exemplul. Astfel, Maureen și Sincalir rămaseră singuri. Îmboldită de vin și de conversația de până atunci, ea îl încolți:

– Cred că a venit vremea să-ți respecți promisiunea.

– Ce promisiune, draga mea?

– Vreau să văd scrisoarea tatălui meu.

El rămase pe gânduri câteva clipe. După o ușoară ezitare, se arătă de acord.

– Bine. Vino cu mine.

O conduse pe un coridor cotit, până în fața unei camere încuiate, scoase o cheie din buzunar, descuie ușa și o invită în biroul lui personal. Când intrară, acționă un întrerupător de pe zidul din dreapta, și lumina învălui o pictură impresionantă pe peretele îndepărtat. Maureen făcu ochii mari și exclamă încântată:

– Cowper! E tabloul meu!

Sinclair râse.

– *Lucrezia Borgia domnește la Vatican în absența papei Alexandru al VI-lea*. Mărturisesc că am cumpărat pictura după ce am citit cartea ta. Mi-a fost destul de greu s-o obțin de la Tate, dar, atunci când vreau ceva, sunt un om perseverent.

Maureen se apropie de tablou cu venerație, admirând măiestria artistică și coloristică a pictorului contemporan Frank Cadogan Cowper. Pictura o înfățișa pe Lucrezia Borgia pe tronul Vaticanului, înconjurată de o mare de

cardinali înveșmântați în roșu. O văzuse prima dată la muzeul Tate Britain din Londra, și o izbise cu forța unei descărcări electrice. Pentru Maureen, această reprezentare explica secolele de nedreptăți pe care fiica papei fusese nevoită să le îndure. Fusese numită în cele mai dezgustătoare moduri – asasină și incestuoasă fiind doar două dintre ele. Lucrezia Borgia fusese pedepsită de istoricii Evului Mediu fiindcă avusese îndrăzneala să se așeze pe tronul sacrosanct al Sfântului Petru și să dea ordonanțe papale atunci când tatăl ei lipsea de la Vatican.

– Lucrezia a fost motorul căutărilor mele, spuse Maureen. Povestea ei e o întruchipare a laitmotivului femeii desconsiderate și lipsite de adevărata ei forță în decursul istoriei.

Cercetările ei scoseseră la iveală faptul că acuzațiile de incest fuseseră scornite de primul ei soț, un bădăran violent, ruinat după anularea căsătoriei. El lansase zvonurile conform cărora Lucrezia dorise anularea mariajului fiindcă ar fi întreținut relații sexuale cu tatăl și cu fratele ei. Minciunile au fost perpetuate secole de-a rândul de inamicii puternicei familii Borgia.

– Fac și ei parte din stirpe, știi, nu-i așa?

– Borgia? exclamă ea incredulă. Cum?

– Prin intermediul ramurii Sarah-Tamar. Strămoșii lor au fost catari care au izbutit să se refugieze în Spania. S-au ascuns la mânăstirea de la Montserrat și au fost asimilați în cele din urmă în populația Aragonului, luându-și numele Borgia, înainte de a emigra apoi în Italia. Dar alegerea acelui refugiu nu a fost rodul întâmplării, după cum accidentală nu a fost nici ambiția lor legendară. Rodrigo Borgia era hotărât să preia tronul și să redea Roma celor pe care îi considera conducătorii ei de drept.

Maureen clătină din cap uimită, iar Sincalir continuă:

– Instalarea fiicei lui pe tronul papal a fost un act emblematic pentru originea lor catară. Desigur, din punctul de vedere al Căii, femeile sunt egale cu bărbații din toate punctele de vedere, inclusiv cel al conducerii spirituale. Cesare a făcut astfel o declarație publică, una care avea să provoace distrugerea fiicei sale. Din nefericire, istoria nu și-i mai amintește azi pe membrii familiei Borgia decât ca pe niște intriganți malefici.

– Unii scriitori au mers chiar până acolo încât i-au considerat prima familie mafiotă. Și mi se pare extrem de nedrept.

– Așa este, ca să nu mai spunem că e și nereal.

– Dar faptul că și ei erau parte a stirpei... spuse Maureen, încercând să asimileze noile informații. Povestea se complică.

– Și ți se pare că mai urmează un episod, draga mea? glumi Sinclair.

– Mi se pare că două decenii de cercetări și documentări încep să se concretizeze. Și sunt de-a dreptul fascinată. Abia aștept să văd ce mai urmează.

– Da, dar mai întâi cred că a venit vremea să examinezi un alt capitol din viața ta.

Maureen simți cum se încordează. Se rugase ca acest moment să sosească, insistase; de fapt, pentru asta venise în Franța. Acum însă, nu mai era sigură că voia cu adevărat să afle și altceva.

– Te simți bine? o întrebă el, sincer îngrijorat.

– Da. Doar că... sunt emoționată, atâta tot.

Sinclair îi făcu semn spre un scaun, și ea se așeză, recunoscătoare, privindu-l cum, cu o altă cheie, descuie un seif încastrat în zid și scoate un dosar.

– Am descoperit scrisoarea acum câțiva ani, în arhivele bunicului meu. Când am aflat despre cercetările tale, când ți-am văzut fotografia și am recunoscut inelul, s-a aprins undeva un beculeț. Știam că există membri ai familiei Paschal aici, în Franța, dar mi-am amintit că existase și un american cu același nume, important în felul lui. Abia când am găsit scrisoarea mi-am dat seama de ce.

Sinclair așeză dosarul în fața ei și îl deschise în dreptul unei hârtii îngălbenite, acoperite cu o cerneală decolorată.

– Vrei să te las singură?

Maureen ridică ochii spre el, și nu văzu decât înțelegere și siguranță în privirea lui.

– Nu. Rămâi cu mine, te rog!

El încuviință, o bătu ușurel pe mână și se așeză de celalată parte a biroului, în tăcere. Maureen ridică dosarul și începu să citească.

„Dragă domnule Gélis...“, începea scrisoarea.

– Gélis? întrebă ea? Credeam că scrisoarea îi era adresată bunicului tău.

Sinclair clătină din cap.

– Nu. Am găsit-o între documentele lui, dar destinatarul era un localnic pe nume Gélis, descendent al unei vechi familii catare.

Pentru o clipă, îi trecu prin minte gândul că mai auzise undeva numele acesta, dar alungă ideea; era prea curioasă să afle ce anume conținea scrisoarea.

Dragă domnule Gélis,

Vă rog să mă iertați, dar nu am la cine altcineva să apelez. Am auzit că aveți o vastă cunoaștere în ceea ce privește problemele spirituale. Și că sunteți un veritabil creștin. Sper că așa stau lucrurile. De multe luni de zile sunt

chinuit de coşmaruri şi de viziuni ale Domnului nostru pe cruce. El a venit la mine şi mi-a dat suferinţele lui.

Dar nu scriu acum pentru mine, ci pentru fetiţa mea, Maureen. Se trezeşte noaptea ţipând şi îmi spune că are aceleaşi coşmaruri. Şi e doar un copil. Cum i se poate întâmpla aşa ceva? Cum să împiedic această situaţie înainte să simtă şi ea durerea pe care am simţit-o eu?

Nu pot îndura să-mi văd copilul aşa. Mama ei mă învinovăţeşte pe mine şi mă ameninţă că îmi va lua fetiţa pentru totdeauna. Vă rog să mă ajutaţi. Vă rog să-mi spuneţi ce pot să fac pentru a-mi salva copilul.

Cu mulţumiri,
Edouard Paschal

Lacrimile îi împăienjeniră ochii, şi Maureen puse scrisoarea la loc, izbucnind în plâns.

Sinclair se oferi să rămână alături de ea, dar Maureen refuză. Scrisoarea o tulburase profund şi voia să fie singură. Iniţial, îi trecu prin minte să-l trezească pe Peter, dar apoi renunţă; mai întâi, trebuia să se gândească bine la toate astea. Şi recenta lui mărturisire că îi promisese mamei ei că nu va lăsa lucrurile să se repete îi stârnise suspiciunile. Peter fusese mereu pentru ea ca o ancoră, figura masculină solidă din viaţa ei. Avea încredere în el şi ştia că niciodată n-ar face un lucru dacă n-ar considera că e în interesul ei. Dar dacă Peter ar acţiona pe baza unor informaţii eronate? Ceea ce ştia despre trecutul ei – lucru despre care refuzase totdeauna să discute concret – era doar ce aflase de la mama ei.

Mama ei. Maureen se aşeză pe pat, rezemată de pernele brodate. Bernadette Healy fusese o femeie dură, inflexibilă – sau aşa şi-o amintea ea. Unicele indicii că, într-o perioadă anterioară a vieţii ei, fusese totuşi altfel erau oferite de nişte fotografii; Maureen avea câteva instantanee cu mama ei în Louisiana, ţinând-o pe ea, bebeluş, în braţe. Bernadette râdea fericită spre obiectiv, şi mândria de a fi mamă răzbătea parcă din fiecare por al ei.

De nenumărate ori se întrebase ce anume o schimbase, ce o transformase din tânăra mamă plină de speranţe în femeia riguroasă cu inimă rece pe care şi-o amintea ea. După ce se mutaseră în Irlanda, Maureen fusese crescută îndeosebi de mătuşa şi de unchiul ei, părinţii lui Peter. Bernadette

își lăsase fiica în siguranța și anonimatul comunității rurale din vestul Irlandei, iar ea se întorsese la Galway.

Maureen își văzuse mama rareori, când femeia mai trecea pe la fermă, dintr-un sentiment al datoriei sau al obligației. Vizitele erau totdeauna tensionate, înstrăinarea dintre ele fiind tot mai accentuată. Pentru ea, familia lui Peter devenise în scurt timp familia ei, caldă, zgomotoasă și numeroasă. Mătușa Ailish, mama lui Peter, își asumase rolul de mamă, astfel că Maureen deprinsese umorul și apropierea sufletească de la ea; de la mamă moștenise o tendință spre ordine, reținere și precauție.

Uneori, de obicei după câte una dintre vizitele dezastruoase ale lui Bernadette, Ailish își lua nepoata deoparte. „Nu-ți judeca mama prea aspru, Maureen, îi spunea ea cu răbdare în glas. Bernadette te iubește. Poate că nenorocirea ei e că te iubește prea mult. Dar a avut o viață grea, și asta a schimbat-o. Când vei fi mai mare, vei înțelege."

Timpul și soarta au făcut însă așa încât Maureen n-a mai izbutit să-și cunoască mama mai bine. Bernadette s-a îmbolnăvit de cancer când ea era încă adolescentă și s-a stins în scurt timp. Peter fusese chemat pe patul ei de moarte, pentru a-i da ultima împărtășanie. El îi auzise spovedania și purtase pe umeri, întreaga viață de atunci, povara șocantelor ei mărturisiri. Dar, prevalânduse de taina confesiunii, refuzase totdeauna să discute despre acest lucru cu verișoara lui.

Iar acum și asta făcea parte din enigma pe care o avea în față. Trebuia să încerce să deslușească semnificația scrisorii pe care tocmai o citise, să înțeleagă ceva din moștenirea complexă pe care i-o lăsase el. Se va gândi bine în seara asta și, după un somn bun, mâine va vorbi cu Peter.

Carcassonne
25 iunie 2005

Derek Wainwright dormea adânc. Pe fondul oboselii și al stresului, combinația de medicamente și vin roșu îl adusese într-o stare de torpoare. Dacă nu s-ar fi simțit atât de năuc, poate că ar fi fost avertizat – de pașii care se apropiau, de zgomotul ușii deschise ori de incantația șoptită a intrusului: *Neca eos omnes. Neca eos omnes. Deus suos agnoset.* „Ucide-i. Ucide-i pe toți. Dumnezeu îi va cunoaște pe ai săi."

Și când Derek Wainwright simți șnurul roșu în jurul gâtului, era deja prea târziu. Spre deosebire de Roger-Bernard Gélis, el nu avu norocul de a muri înainte ca ritualul să înceapă.

Château des Pommes Bleues

Maureen oftă la auzul bătăii în ușă; deocamdată nu avea chef nici de Sinclair, nici de Peter, așa că răsuflă ușurată când auzi vocea feminină:

– Rennie, eu sunt.

Deschise ușa, iar Tammy intră și, văzând-o, se încruntă.

– Arăți oribil!

– Oh, îți mulțumesc. Mă simt grozav.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Încă nu. Deocamdată trebuie să îmi pun ordine în gânduri.

Tammy ezită și, în clipa următoare, Maureen își spuse, uluită, că asista la ceva complet nou pentru ea: Tamara Wisdom era emoționată.

– Ce s-a întâmplat, Tammy?

Ea oftă, trecându-și mâna prin părul lung.

– Nu-mi place să te mai încarc și eu cu ale mele când deja ești tulburată, dar trebuie să vorbesc cu cineva.

Maureen îi făcu semn spre un fotoliu.

– Vino și așază-te!

– Nu. Aș vrea să vii cu mine. Trebuie să-ți arăt ceva.

– Bine, replică ea simplu și o urmă prin labirintul de coridoare al castelului.

După toate câte se întâmplaseră, își spuse că nimic nu ar putea s-o mai surprindă acum. Dar se înșela.

Intrară în moderna sală de proiecție în care Sinclair le arătase ei și lui Peter harta regiunii suprapusă peste cea a constelațiilor. Tammy o îndrumă spre o canapea de piele așezată în fața unui ecran mare, apoi luă telecomanda

și se așeză alături de prietena ei. Trăgând adânc aer în piept, își începu explicațiile.

– Vreau să-ți arăt un film la care lucram pentru următorul meu documentar; este despre stirpe. Mai întâi însă trebuie să mă asculți, fiindcă e foarte important și are într-un fel legătură cu tine și cu rolul tău în toată situația asta. Așa cum știi deja, misterul relației dintre Isus și Maria Magdalena a dus la apariția unui mare număr de societăți secrete și grupări de capă și spadă; toate au ritualuri supersecrete și vorbesc, cu fereală, despre stirpe.

Tammy acționă telecomanda, și pe ecran imaginile începură să se succeadă. Primele erau picturi reprezentând-o pe Maria Magdalena, realizate de diverși maeștri ai Renașterii și ai barocului.

– Unele dintre aceste grupări au în componență numai fanatici, dar altele sunt formate din persoane cu adevărat spirituale. Sinclair este unul dintre tipii cei buni, așa că aici te afli pe teren sigur. Să nu te îndoiești de asta, adăugă ea și, după o scurtă pauză, reluă: Am vrut să fac un film care să redea întreaga amploare a acestui concept – cât de adânc înrădăcinată în lumea și în istoria noastră occidentală este ideea stirpei sacre. Am intenționat să arăt cât de variați au fost – și sunt – urmașii lui Isus și ai Mariei Magdalena. De la cei celebri, cu bune și cu rele, la cei absolut necunoscuți.

Portrete familiare ale unor personalități istorice și religioase se perindau pe ecran în vreme ce Tammy vorbea.

– Unii dintre ei te vor surprinde, poate. Carol cel Mare. Regele Arthur. Robert the Bruce. Sfântul Francisc din Assisi.

– Stai puțin! Sfântul Francisc din Assisi?

– Exact. Mama lui, doamna Pica, s-a născut în Tarascon; urmașă directă a catarilor, din ramura Sarah-Tamar, prin nobila familie Bourlemont. De aici îi provine și numele. În realitate, se numea Giovanni, dar părinții i-au spus Francesco, fiindcă le amintea atât de mult de ramura catară, franceză, a familiei. Ai fost vreodată la Assisi?

Maureen clătină din cap. Fiecare nouă revelație era uluitoare, copleșitoare. Privi fascinată imaginile din orășelul italian Assisi, leagănul mișcării franciscane.

– Trebuie să te duci acolo; este unul dintre locurile cu adevărat magice ale lumii. Iar spiritul Sfântului Francisc și cel al partenerei sale, Sfânta Clara, sunt încă vii în orașul acela. Eu cred că ei doi au retrăit rolul lui Isus și al Mariei Magdalena. Dar uită-te cu atenție la picturile din Bazilica Sfântul Francisc. Maestrul italian Giotto i-a dedicat Magdalenei o întreagă

capelă. Se află acolo o frescă înfățișând sosirea ei pe țărmurile Franței, după Răstignire. În mod clar, pictorul a vrut să spună ceva prin asta. Și în ceea ce noi gândim a fi filozofie franciscană există o esență catară.

Opri o clipă imaginile pe figura Sfântului Francisc, primind stigmatele din ceruri.

– Conform documentelor existente, Francisc este singurul sfânt din istorie care a avut toate cele cinci puncte ale stigmatelor. De ce? Datorită stirpei. Fiindcă este urmaș al lui Isus Hristos. Cred că există o aserțiune conform căreia toți stigmatizații autentici fac parte din stirpea sacră. Dar important cu privire la Francisc este faptul că el le-a avut pe toate cinci. Numai el, și nimeni altcineva în istorie.

Maureen numără:

– Ambele palme, ambele picioare... asta înseamnă patru... plus...?

– Coastele din partea dreaptă. Acolo unde centurionul l-a împuns pe Isus cu sulița. Dar trebuie să te corectez. Stigmatele autentice nu apar în palme, ci pe încheieturi. Contrar credinței populare, Isus nu a fost pironit pe cruce prin palme; cuiele i-au trecut prin oasele încheieturilor. Mâinile nu sunt suficient de puternice pentru a susține greutatea întregului trup. Prin urmare, deși au fost autentificate unele și în palme, la Padre Pio de exemplu, stigmatele de la încheieturi sunt cele care atrag atenția Bisericii. De aceea este Sfântul Francisc atât de important. Deși artiștii precum Giotto redau stigmatele în palme, pentru un efect dramatic mai accentuat, dovezile istorice susțin altceva. Iar Francisc le-a avut pe toate cele cinci, rănile lui fiind la încheieturi.

Tammy trecu la următoarea imagine, statuia aurită a Ioanei d'Arc, din Paris, apoi la o altă reprezentare a aceleiași eroine, sculptura din grădina lui Saunière, pe care o văzuseră cu două zile înainte.

– Îți amintești când m-a întrebat Peter despre statuia asta? A spus că lumea o consideră un simbol al catolicismului convențional. Ei bine, iată de ce este, de fapt, cu totul altceva. Afișând pe ecran un portret al Ioanei d'Arc ținând în mână stindardul ei cu inscripția „Jhesus-Maria“, Tammy continuă: Creștinii au crezut mult timp că acest motto făcea referire la Isus și la mama lui; adevărul este însă altul. Numele îi reprezintă pe Isus și pe Maria Magdalena, și de aceea sunt unite printr-o liniuță, ca să sublinieze comuniunea dintre ei. Isus și soția lui, strămoșii Ioanei.

– Dar știam că Ioana d'Arc era de origine umilă, fiind fiică de țăran. O ciobăniță.

Apoi, dându-și seama de implicația cuvântului rostit, Maureen gemu.

– Exact, replică Tammy. O păstoriță. Și ce ne spune numele ei? D'Arc sugerează o asociere cu această regiune, Arques, deși ea s-a născut în Domrémy. Ei bine, numele Ioana d'Arc este o referire la stirpea sacră. Și la moștenirea ei periculoasă. Berry ți-a povestit despre profeție, nu-i așa? Despre Cea Așteptată.

Ea încuviință cu un gest lent.

– Nu cred că lumea e pregătită pentru toate astea. Nu cred că *eu* sunt pregătită pentru toate astea.

Tammy se întoarse spre ea, oprind imaginile pe monitor.

– Vreau să asculți mai departe povestea Ioanei d'Arc, fiindcă este importantă. Cât, mai exact, știi despre ea?

– Probabil tot atât cât știu majoritatea oamenilor din lume. Că a luptat pentru a-l repune pe Delfin pe tronul Franței și că a condus bătălii împotriva englezilor. Și că a fost arsă pe rug ca vrăjitoare, deși toată lumea știe că nu era așa ceva...

– A fost arsă pe rug fiindcă avea viziuni.

Maureen se gândi o clipă, încercând să-și dea seama unde anume voia prietena ei să ajungă. Încă nu reușea să înțeleagă, așa că Tammy continuă cu glas apăsat:

– Ioana avea viziuni, viziuni divine. Și făcea parte din stirpe. Ce-ți spune asta? Fără a mai aștepta ca ea să răspundă, adăugă: Ioana era Cea Așteptată, și toată lumea știa asta. Ea urma să împlinească profeția. Avea viziuni care o puteau conduce la Evanghelia Mariei Magdalena. De aceea au fost nevoiți s-o amuțească pentru totdeauna.

Maureen era stupefiată.

– Dar... era cumva născută pe aceeași dată cu mine?

– Da, dar istoria a consemnat altceva. De obcei data nașterii ei e menționată cândva în ianuarie, pentru a i se ascunde adevărata identitate, atât ca fiică din flori a regelui, cât și ca îndelung așteptata prințesă a Graalului.

– De unde știi toate astea? Există documente care să ateste ce mi-ai spus?

– Da. Dar trebuie să renunți să mai gândești ca un șoarece de bibliotecă. Trebuie să citești printre rânduri, fiindcă acolo sunt ascunse toate informațiile. Și nu desconsidera legendele locale. Ești irlandeză, deci cunoști forța tradițiilor orale și modul lor de transmitere de la o generație la alta. Catarii nu erau altfel decât celții; de fapt, există o sumedenie de dovezi care atestă că aceste două culturi s-au îngemănat pe teritoriul Franței și al Spaniei. Catarii și-au apărat tradițiile prin faptul că nu le-au consemnat nicăieri și nu au lăsat dovezi la îndemâna dușmanilor. Dar legenda Ioanei

d'Arc ca fiind Cea Așteptată se află pretutindeni aici, dacă te uiți puțin dincolo de ce se vede la suprafață.

– Credeam că englezii au fost cei care au executat-o.

– Greșit! Englezii au arestat-o, dar clerul francez a judecat-o și i-a cerut cu insistență moartea. Persecutorul ei a fost un preot pe nume Cauchon. Circulă o glumă în regiunea asta, fiindcă în franceză *cochon*, care se pronunță la fel, înseamnă „porc". Ei bine, acest animal a fost cel care i-a smuls mărturisirea, și apoi a măsluit dovezile pentru a-i obține condamnarea. Cauchon a trebuit s-o ucidă înainte ca ea să-și poată împlini rolul. Și Ioana nu a fost ultima Păstoare care a murit pentru asta. Îți amintești de statuia sfintei de la Rennes-le-Château? Fetița cu un miel în brațe?

– Sainte Germaine, răspunse Maureen încuviințând. Am visat-o azi-noapte.

– Fiindcă este și ea o fiică a echinocțiului de primăvară și a Învierii. Este înfățișată împreună cu mielul pascal din motive evidente, dar și cu un berbec tânăr, pentru a-i simboliza nașterea la începutul zodiei Berbecului.

Maureen își amintea statuia; fusese impresionată de figura solemnă a păstoriței.

– Mama ei avea un rang înalt în cadrul stirpei, fiind Marie de Negre a vremii ei. A murit misterios, când Germaine era încă bebeluș, astfel că fetița a fost crescută de niște părinți vitregi duri și violenți, care au ucis-o în somn înainte de a împlini douăzeci de ani.

Tammy luă mâna prietenei sale, cu o expresie cât se poate de serioasă.

– Ascultă-mă, Maureen! De o mie de ani există oameni dispuși să ucidă pentru ca Evanghelia Mariei Magdalena să nu poată fi descoperită. Înțelegi ce-ți spun?

Gravitatea situației începu să-și facă loc în cugetul ei. Dintr-odată, simți un fior de gheață, când Tammy puse punctul pe i:

– Există și azi oameni dispuși să ucidă pentru a împiedica împlinirea profeției. Dacă oamenii ăștia cred că tu ești Cea Așteptată, s-ar putea să fii într-un real pericol.

Tammy avusese prevederea de a aduce cu ea o sticlă din excelentul vin al regiunii. În tăcere, umplu din nou paharul prietenei sale. Într-un târziu, Maureen vorbi, pe un ton oarecum acuzator:

– Știai mult mai multe decât m-ai lăsat să cred când eram în Los Angeles, nu-i așa?

Tammy oftă și se rezemă de spătarul canapelei.

– Îmi pare rău, Maureen, sincer. Atunci nu-ți puteam spune tot ce știam. „Și nici acum nu pot", gândi ea pentru sine, înainte de a continua: N-am vrut să te sperii. N-ai mai fi venit aici, și nu ne puteam asuma un asemenea risc.

– Nu *ne* puteam? Adică tu și Sinclair? Ești și tu membră a Societății Merelor Albastre?

– Nu e chiar atât de simplu. Uite ce e, Sinclair va face tot ce-i va sta în puteri pentru a te proteja.

– Fiindcă e de părere că sunt un fel de cloșcă cu ouăle de aur?

– Da, dar și pentru că ține la tine cu adevărat. Se vede din purtarea lui. Dar și Berry simte că are o responsabilitate. El te-a adus la tăiere, ca pe proverbialul miel pascal, anunțându-ți sosirea în seara de bal, când purtai rochia aceea. În entuziasmul lui, nu a conștientizat ceea ce face.

Maureen mai luă o înghițitură din vinul roșu.

– Și ce propui să fac? Tammy, mă aflu aici pe un teritoriu necunoscut. Să plec? Să uit pur și simplu tot ce s-a întâmplat zilele astea și să mă întorc la viața mea? Sigur, nici o problemă, râse ea ironic.

Tammy o privi compătimitoare.

– Poate că așa ar trebui să faci, pentru siguranța ta fizică. Berry v-ar putea scoate pe furiș de aici, pe tine și pe Peter, mâine. Va fi catastrofal pentru el, dar o va face dacă i-o veți cere.

– Și apoi? Să mă întorc în Los Angeles și să fiu bântuită pentru tot restul vieții de coșmaruri și de viziuni? Iar munca mea să aibă de suferit fiindcă niciodată n-am să mai pot privi istoria cu aceiași ochi, deși nu voi îndrăzni să merg mai departe cu cercetările de teamă că niște gorile, de undeva din umbră, vor fi pe urmele mele? Și cine sunt oamenii ăștia periculoși? De ce vor atât de mult să împiedice împlinirea profeției, încât sunt dispuși să ucidă pentru asta?

Tammy se ridică și începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere.

– Există o serie de facțiuni interesate să păstreze secretul asupra opiniilor Mariei Magdalena. Biserica e un exemplu, firește. Dar nu ea e cea periculoasă.

– Dar cine? La naiba, Tammy, m-am săturat de enigme și de jocuri. Cineva îmi datorează o explicație detaliată, și o vreau repede!

Tammy încuviință cu un aer sumbru.

– O vei avea dimineață. Dar nu eu sunt cea care trebuie să ți-o ofere.

– Atunci, unde e Sinclair? Vreau să vorbesc cu el. Acum.

Prietena ei ridică din umeri.

– Mi-e teamă că nu se poate. A plecat la scurt timp după ce ai ieșit tu din biroul lui. Nu știu sigur unde s-a dus, dar a zis că se va întoarce foarte, foarte târziu. Îți va spune însă totul mâine-dimineață, îți promit.

Dar înainte ca Bérenger Sinclair să se întoarcă la Château des Pommes Bleues, lumea se schimbase deja.

... Sosirea lui Isa a fost remarcată, firește, de toate autoritățile din Ierusalim, de la preoții din templu la gărzile lui Pilat. Romanii erau îngrijorați fiindcă venea Paștele și se temeau că sentimentele naționaliste ale evreilor puteau provoca tulburări și revolte. Și, fiindcă împreună cu noi erau și zeloți, Pilat n-a putut să nu ne treacă și pe noi cu vederea.

Erau unii printre noi care aveau frați în tagma preoțească. Ei ne-au spus că marele preot Caiafa, ginerele lui Ionatan Anna, care ne disprețuia, a ținut sfat despre „ideea asta a Nazarineanului devenit Mesia".

Eu mi-am spus în trecut părerea cu privire la acest om, Anna, iar aici voi mai descrie unele dintre faptele sale. Dar o voi face cu un avertisment: nu îi condamnați pe cei mulți pentru acțiunile unuia singur. Căci tagma preoțească e la fel ca toate celelalte: unii sunt drepți și buni în inimile lor, iar alții, nu. Există unii care au urmat ordinele lui Ionatan Anna în zilele întunericului – preoți și nepreoți deopotrivă. Unii au procedat așa fiindcă erau supuși templului, fiindcă erau oameni buni și cuviincioși, așa cum a fost și fratele meu când a făcut alegerea aceea cumplită.

Poporul nostru a fost dus pe căi greșite de conducători corupți, a fost orbit de cei care aveau datoria de a le oferi adevărul. Unii s-au ridicat împotriva noastră fiindcă nu mai voiau vărsare de sânge iudaic și doreau ca în timpul Paștelui să fie liniște și pace. Eu nu pot găsi nimănui vină pentru această alegere.

Să-i condamnăm oare pe toți cei care nu au văzut lumina? Nu. Isa ne-a învățat să nu-i îndepărtăm de noi; pe ei trebuie să-i iertăm.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA VREMURILOR ÎNTUNERICULUI

Capitolul paisprezece

Château des Pommes Bleues
25 iunie 2005

Maureen se întoarse în camera ei, frământată de temeri și neliniștită. Se săturase de toate astea și habar n-avea ce anume ar trebui să facă. Se îmbrăcă în pijama încet, încercând să gândească, deși mintea îi era obosită de efort și de puțin prea mult vin roșu. „Degeaba, își spuse; n-am să pot dormi în noaptea asta."

Dar, odată ce se cufundă în moliciunea patului masiv, somnul nu se lăsă așteptat. Și nici visele.

Femeia micuță, în văluri roșii, mergea tăcută în întuneric. Inima îi bătea repede în încercarea de a ține pasul cu cei doi bărbați și ritmul lor accelerat. De data asta, era totul sau nimic – un risc teribil pentru fiecare dintre ei, însă cea mai importantă misiune din viața ei.

Coborâră în viteză scările exterioare; aceasta era cea mai periculoasă parte a călătoriei lor. Erau singuri în noaptea Ierusalimului, și nu puteau decât să spere că gărzile fuseseră îndepărtate, așa cum le fusese făgăduit.

Se priviră unii pe alții cu ușurare când se apropiară de intrarea subterană. Nici un paznic. Unul dintre ei rămase afară pentru a sta de veghe. Celălalt, care cunoștea drumul prin culoarele închisorii, continuă să meargă în fața femeii. Se opri în fața unei uși masive și scoase o cheie din faldurile tunicii sale. Privi spre femeie și îi spuse ceva. Știau că nu aveau deloc mult timp înainte de a risca să fie descoperiți – mai cu seamă ea.

Bărbatul roti cheia în broască și deschise ușa, îi făcu loc să intre, și apoi o închise repede în urma ei, pentru a o lăsa singură cu întemnițatul.

Femeia nu știuse la ce să se aștepte, dar în nici un caz nu la ceea ce vedea acum. Bărbatul ei fusese tratat cu cruzime, fără umbră de îndoială. Hainele îi erau sfâșiate, iar pe față avea urme de lovituri. Dar, cu toate rănile lui, o întâmpină cu un surâs cald și iubitor, când ea i se aruncă în brațe.

O ținu lângă el o frântură de clipă, căci timpul nu era de partea lor. O prinse apoi de umeri și începu să-i vorbească, să-i dea instrucțiuni pe un ton apăsat, ferm. Ea încuviința mereu, asigurându-l că înțelegea și că toate dorințele îi vor fi împlinite. În cele din urmă, el își puse ușor palma pe pântecele ei umflat și îi dădu o ultimă învățătură. Când sfârși, ea se repezi pentru ultima dată în brațele lui, străduindu-se să înăbușe zgomotul hohotelor de plâns care îi zguduiau trupul.

Aceleași hohote o zguduiau și pe Maureen. Plânse fără a se putea stăpâni, îngropându-și fața în pernă pentru a nu fi auzită din încăperile învecinate. Camera lui Peter era imediat lângă a ei, și în nici un caz nu voia să-i atragă atenția.

Visul acesta fusese cel mai rău dintre toate – prea real, prea viu. Simțise fiecare clipă de durere și de încordare, simțise caracterul imperios al instrucțiunilor lui. Și știa de ce. Erau ultimele instrucțiuni pe care Isus Hristos i le dăduse Mariei Magdalena în ajunul Vinerii Negre.

Și mai fusese un ordin în vis – acesta fiindu-i adresat ei, lui Maureen. Auzise vocea bărbatului în urechea ei... Fusese oare urechea ei? Sau a Mariei? O privise pe Maria Magdalena din afară, și totuși simțise tot ce simțise ea în interior. Și auzise instrucțiunile finale.

„Fiindcă a venit vremea. Du-te și ai grijă ca mesajul nostru să dăinuie."

Maureen se ridică în capul oaselor și încercă să gândească limpede. Funcționa acum pe baza instinctului, dar și pe o altă bază, una imposibil de definit, fără logică sau sens – una pe care trebuia s-o judece și s-o accepte cu inima, nu s-o analizeze cu mintea.

Era noapte în Languedoc, o noapte neagră și diafană, iar razele de lună pătrundeau pe fereastră în camera ei. Una dintre ele se oglindi pe fața delicată a *Mariei Magdalena în deșert*, care, în reprezentarea lui Ribera, privea spre ceruri sperând să primească de acolo îndrumări. Maureen hotărî să-i

urmeze exemplul și, pentru prima dată de la vârsta de opt ani, începu să se roage pentru a fi îndrumată.

Mai târziu, nu și-a mai putut aminti câtă vreme trecuse până când auzise vocea. Secunde? Minute? Nu conta. Atunci când o auzise, știuse. Fusese exact ca la Luvru, aceeași șoaptă feminină insistentă, ghidând-o. De data aceasta o strigă pe nume.

– Maureen! Maureen...! șoptea fierbinte.

Își puse pe ea niște haine și pantofi în picioare, temându-se să zăbovească prea mult pentru a nu pierde contactul cu ghidul ei eteric. Deschise cu grijă ușa, rugându-se să nu scârțâie și să trezească pe cineva. La fel ca pentru Maria Magdalena din visul ei, era extrem de important să se furișeze astfel ca nimeni să n-o afle. Nu putea risca să fie văzută. Încă nu. Era ceva ce trebuia să facă singură.

Își auzea inima bubuindu-i în urechi în vreme ce se strecură pe coridoarele castelului. Sinclair era plecat, și toți ceilalți dormeau. Când ajunse la ușa principală, îngheță dându-și seama: alarma. Intrarea în castel era prevăzută cu un sistem de alarmă cifrat. Îl văzuse pe Roland deconenctându-l într-o dimineață, după micul dejun, dar nu zărise și codul format. Apăsase rapid trei taste – tap, tap, tap. Trei cifre. Codul alarmei era format din trei cifre.

Stând în fața panoului de control, încercă să gândească aidoma lui Sinclair. Ce cod ar folosi el? Apoi îi veni ideea. Ziua Mariei Magdalena era pe 22 iulie. Formă codul pe panou, așa cum îl văzuse pe Roland procedând. 7-2-2. Nimic. Un led roșu licări și se auzi un bip sonor, care aproape că îi smulse inima din piept. „La naiba! Te rog, te rog să nu fi fost atât de tare încât să trezească pe cineva!“

Își scutură un fior și începu din nou să se gândească. Știa că nu poate greși de prea multe ori; probabil că alarma avea să se declanșeze dacă mai introducea multe coduri greșite. Ridică ochii și privi spre cer, șoptind:

– Te rog, ajută-mă!

Nu știa ce anume aștepta; oare vocea îi va răspunde? Îi va da numărul corect? Se va deschide ușa ca prin farmec și va putea ieși? Așteptă o clipă, dar nu se întâmplă nimic din toate acestea.

„Nu fi proastă! Haide, Maureen, gândește-te!“ Și atunci auzi. Nu vocea aceea de femeie, ci una din capul ei, din memorie. Era vocea lui Sinclair, în prima ei seară petrecută la castel:

„Draga mea, tu ești mielul pascal.“

Se întoarse spre panou și apăsă tastele. 3-2-2. 322. Ziua ei de naștere, ziua Învierii.

Două bipuri scurte răsunară, un led verde se aprinse și o voce metalică spuse ceva în franceză. Maureen nu mai așteptă să vadă dacă nu cumva a trezit pe cineva. Deschise ușa masivă și ieși în noaptea luminată de razele lunii.

Știa exact încotro merge. Habar nu avea de ce și cum; știa numai care îi era destinația. Vocea nu se mai auzea, dar acum nu mai avea nevoie de ea. Altceva preluase controlul, ceva din ea însăși, pe care îl urma fără a sta pe gânduri.

Merse repede pe aleea din jurul castelului, pe același drum pe care o dusese Sinclair atunci când îi prezentase proprietatea. Era o potecă acolo, năpădită de bălării, pe care i-ar fi fost imposibil s-o urmeze dacă luna nu ar fi strălucit, plină, pe cer. O străbătu în viteză până când, în depărtare, zări locul în care trebuia să ajungă. Nebunia lui Sinclair. Turnul pe care Alistair Sinclair îl construise în mijlocul domeniului său, aparent fără nici un motiv.

Numai că existase un motiv, iar ea îl cunoștea acum. Era un turn de veghe, la fel ca Tour Magdala de pe proprietatea din Rennes-le-Château a lui Bérenger Saunière. Amândoi își supravegheaseră atenți pământurile, pentru ziua în care Maria lor avea să hotărască să-și dezvăluie secretele. Ambele turnuri străjuiau proprietatea și fuseseră considerate ascunzători ale comorii. Maureen alergă plină de speranță, dar simți cum inima i se strânge când se apropie de turn. Își aminti că Sinclair îl ținea încuiat; când fuseseră acolo, folosise o cheie pentru a deschide.

Dar, stai puțin, când plecaseră, ce făcuse? Încercă să-și aducă aminte. Discutau aprins, și nu mai știa dacă încuiase ușa la loc. Uitase cumva, în focul conversației? Se întorsese mai târziu oare pentru a-și remedia neglijența? Sau poate că ușa se încuia automat?

Nu avu însă mult de așteptat până să afle. Când ajunse în dreptul intrării, văzu ușa; era deschisă. Răsuflă adânc, ușurată și recunoscătoare.

– Îți mulțumesc, spuse ridicând ochii spre cer.

Nu știa dacă Sinclair o lăsase așa sau era doar rodul intervenției divine, dar, orice ar fi fost, era bine-venit.

Urcă scările precautǎ. Era întuneric beznă în construcția aceea din piatră, așa că nu putea vedea nimic. Își alungă senzația de claustrofobie și de teamă. În minte auzi vocea lui Tammy spunându-i că atât Sinclair, cât și Bérenger construiseră turnurile respectând principiile numerologiei spirituale. Numărând cu atenție, știu că la a douăzeci și doua treaptă trebuia să întindă mâna pentru că va da de o altă ușă. Aceasta se deschise, și lumina lunii inundă scările turnului când Maureen ajunse pe terasă.

Rămase acolo câteva clipe, admirând frumusețea stranie a nopții. Fără a ști ce anume caută, așteptă. Ajunsese deja până aici; trebuia să nu-și piardă încrederea că drumul ei va continua. O rază de lună căzu pe un obiect pe care nu-l remarcase când fusese în turn împreună cu Sinclair. În spatele ușii, gravat în zidul de piatră, era un cadran solar similar cu cel pe care-l văzuseră la Rennes-le-Château. Maureen își trecu mâna pe deasupra lui, dar nu cunoștea suficient de bine simbolurile pentru a fi sigură că erau identice, sau cel puțin comparabile, cu simbolurile celuilalt. Se întoarse apoi în partea centrală a terasei și, pentru o clipă, i se păru că zărește ceva la orizont. Așteptă, privind adânc în noaptea franceză.

Apoi o zări, mai întâi o licărire undeva la marginea câmpului ei vizual. Privi încă o dată, așa cum făcuse și prima oară când fusese aici cu Sinclair. Ceva intangibil, o scânteie sau o mișcare ușoară undeva la orizont. Se întoarse spre ea și o aținti cu privirea în vreme ce lumina lunii păru să crească, aruncând o rază intensă asupra regiunii aflate în fața ei, în depărtare. Lumina căzu pe ceva... O piatră, oare? O clădire?

Apoi își dădu seama. Mormântul. Raza lunii părea să se dilate în zona mormântului lui Poussin. Firește! Ascuns în văzul lumii, la fel cum fusese totul până acum.

Lumina continuă să se miște și să se transforme, devenind mai opacă, de parcă ar fi conturat o siluetă umană. Era o formă iridescentă, vie, tremurătoare, care se apropia de ea, apoi se îndepărta iar. Îi făcea semn s-o urmeze, arătându-i calea. O privi fascinată îndelung, până ce îndrăzni în sfârșit să ia unica decizie posibilă – aceea de a o urma.

Deschise ușa și o propti, astfel ca lumina lunii să cadă pe trepte, și începu să coboare în fugă, ieșind din turn. Când ajunse însă afară, se opri. Nu era ușor să ajungă la mormânt pe întuneric; nu exista o potecă, o cărare

bătută care să ducă de la turn până acolo; terenul era accidentat, acoperit cu bolovani și cu desișuri încâlcite.

Singura modalitate care îi veni în minte era să iasă pe aleea centrală a castelului și să meargă pe drumul principal, spre mormânt. Asta ar însemna să treacă pe lângă intrarea în castel și să riște să-și dezvăluie prezența pe drum. Înaintând cât de repede îndrăznea, văzu la un moment dat castelul în fața ei. Părea tăcut și întunecat. Foarte bine. Străbătu în fugă aleea centrală, până ajunse la porți.

Descoperi cu încântare că acestea aveau detectoare de mișcare, astfel că se deschiseră cu un șuierat ușor când se apropie de ele. Trecu dincolo în viteză, cotind la stânga pentru a intra pe drumul principal. Era în toiul nopții, așa că probabil nu vor fi multe mașini în zonă. Tăcerea și nemișcarea din jur amenințau parcă să o înghită; domnea o liniște stranie, deconcertantă. Domeniul castelului era vast, iar în imediata apropiere nu existau vecini. Unicul sunet care se auzea venea de la inima ei, care îi bubuia în piept.

Încercă să nu se depărteze de marginea drumului, privind cu atenție în jur. Brusc, un zgomot sparse tăcerea. Un motor. De unde se auzise oare? Acustica acestei regiuni montane nu-i permitea să știe cu certitudine. Și nu mai așteptă să afle. Se aruncă la pământ, sperând că iarba înaltă și tufărișurile o vor ascunde. Încremeni, complet nemișcată, când o mașină trecu în viteză, farurile ei iluminând zona. Dar probabil că șoferul avea altele în minte, căci nu încetini când trecu pe lângă femeia cu părul roșcat, întinsă la pământ la marginea șoselei.

Când fu sigură că mașina s-a îndepărtat suficient, Maureen se ridică, își scutură praful de pe haine și își continuă drumul. Privi spre castel, rămas acum departe... Să fie cumva o lumină aprinsă la etaj? Se încruntă pentru o clipă, încercând să-și dea seama ce fereastră era aceea, dar nu avea timp să stea să socotească. Își reluă cursa, inima bătându-i din ce în ce mai tare pe măsură ce trecu de o curbă a drumului, pe care o recunoștea. Chiar în față, pe o ridicătură de pământ, mormântul lui Poussin era învăluit în lumina lunii.

– *Et in Arcadia ego*, șopti ea. Am ajuns.

Căută poteca pe care o descoperiseră ea și Peter cu câteva zile înainte, cea care fusese intenționat disimulată. O găsi grație unui amestec de noroc și memorie bună, dar poate și cu un ajutor în plus. Urcă pe culmea joasă, unde mormântul dăinuia de secole, ca o mărturie tăcută a unei moșteniri străvechi, care încă nu-și dezvăluise secretele.

Și acum, ce urma? Privi în jurul ei și se apropie de mormânt, stând lângă el, pe gânduri. Pentru o clipă simți înțepătura dubiilor, auzind în minte vocea lui Tammy: „Alistair a excavat fiecare centimetru de pământ din zonă, iar Sinclair a folosit toate tehnologiile posibile și imaginabile".

În plus, mii de căutători de comori trecuseră pe aici, de nenumărate ori. Și nici unul nu găsise nimic. De ce ar fi altfel în cazul ei? De ce ar trebui ea să se aștepte la mai mult?

Dar apoi o auzi, vocea din visul ei. Vocea lui. „Pentru că a venit vremea."

Un foșnet sonor în tufișurile din apropiere o sperie atât de tare, încât făcu o săritură în lături, se dezechilibră și căzu. Mâna i se lovi de o piatră ascuțită și își simți pielea palmei despicându-se. Nu-și permitea luxul să se gândească acum la durere; îi era prea frică de zgomotul auzit. Ce să fi fost? Așteptă, nemișcată. Nici nu mai putea respira. Sunetul se auzi din nou, și două porumbițe complet albe se ridicară dintre tufișuri, luându-și zborul în noapte.

Maureen răsuflă ușurată. Se ridică și se apropie de un desiș în dosul căruia se afla o îngrămădire de bolovani în coasta muntelui. Pipăi cu mâinile în jur, pentru a vedea dacă se află ceva dincolo de ei. Nimic, doar piatră goală. Împinse mai tare, dar nimic nu se clinti. Se opri un moment pentru a se odihni și a se gândi. Mâna o durea acolo unde se tăiase; sângele îi șiroia în palmă. Ridică brațul, pentru a-și examina rana în lumina lunii, și o rază se reflectă în inelul ei, licărind pe desenul circular gravat în cupru.

Inelul! Întotdeauna îl scotea de pe deget înainte de a se culca, dar în seara asta fusese prea obosită și adormise cu el pe mână. Desenul circular. „Așa cum e sus, așa e și jos." Pe partea din spate a mormântului era un desen identic.

Se repezi de partea cealaltă a lespezii, dând la o parte vegetația pentru a găsi desenul. Își trecu mâna peste el, și sângele scurs din tăietură pătă interiorul cercului. Ținându-și respirația, rămase nemișcată, așteptând urmarea.

Dar nu se întâmplă nimic. Tăcerea din jur se prelungi, până ce Maureen se pomeni prinsă într-un fel de vid, ca și cum tot aerul nopții fusese absorbit de ceva. Apoi, cutremurător, un zgomot ajunse până la ea. De la o distanță inapreciabilă, poate de pe culmea colinei aceleia bizare cu numele Rennes-le-Château, clopotul unei biserici începu să bată. Dangătul profund vibră în trupul ei. Era ori cel mai sacru sunet pe care-l auzise ea în viața ei, ori cel mai diavolesc, dar în liniștea adâncă a nopții avea o sonoritate monumentală.

Dangătul care zgudui aerul din jurul ei fu urmat o secundă mai târziu de un trosnet ascuțit, amenințător – un zgomot puternic ce răsunase în

piatra din spatele ei, acolo de unde zburaseră porumbițele. Lumina lunii învăluia locul, dar acesta se schimbase între timp. Acolo unde fusese înainte un zid de vegetație și piatră dură se căsca acum o deschizătură, o fisură în coasta muntelui, invitând-o parcă să intre.

Maureen se apropie cu pași mărunți. Tremura aproape incontrolabil, dar continuă să înainteze. Când ajunse în dreptul deschiderii, suficient de mare pentru a trece prin ea, zări din interior o vagă licărire. Înăbușindu-și frica, se aplecă și intră în peretele muntelui.

Brusc, simți cum i se taie răsuflarea. În fața ei, în grotă, se afla un cufăr vechi și ros de vreme. Îl mai văzuse, într-un vis pe care îl avusese la Paris. Bătrâna i-l arătase și o îndemnase să se apropie de el. Era sigură că fusese același de aici. O luminozitate stranie, ca din altă lume, îl învăluia. Îngenunche și îl atinse cu un gest pios. Nu exista nici o încuietoare. Își trecu degetele pe sub marginea capacului, ca să-l ridice, și, absorbită de ceea ce făcea, nu auzi pașii care se apropiau din spate. Apoi nu mai știu și nu mai simți altceva decât durerea orbitoare care îi săgetă țeasta, aruncând-o în beznă.

Roma
26 iunie 2005

Dacă se așteptase cumva la o primire demnă de un erou din partea Vaticanului, episcopul Magnus O'Connor avea să fie foarte dezamăgit. Chipurile celor așezați în jurul mesei lustruite erau neclintite, cu expresii încrâncenate. Iar cardinalul DeCaro se transformase în inchizitorul său șef.

– Vrei, te rog, să explici consiliului de ce nu a fost luat în serios primul om, după Sfântul Francisc din Assisi, care a manifestat toate cele cinci puncte ale stigmatelor?

Episcopul O'Connor transpira abundent acum. Își strânse în poală batista cu care își ștergea broboanele de sudoare de pe frunte. Dregându-și glasul, răspunse puțin mai tremurat decât ar fi voit:

– Eminență, Edouard Paschal cădea în transe tulburătoare. Țipa, plângea și pretindea că are viziuni. S-a stabilit însă că toate acestea nu au fost decât elucubrațiile unei minți bolnave.

– Și cine a stabilit acest lucru?

– Eu, eminență. Dar trebuie să înțelegeți că omul era un ins banal, un cajun...

DeCaro nu izbuti să-și stăpânească iritarea; nu-l mai interesau explicațiile episcopului. Miza era prea mare și trebuia să se miște repede. Întrebările i-au devenit tot mai tăioase, rostite pe un ton dur.

– Descrie viziunile pentru cei care nu au avut ocazia să citească dosarele.

– Avea viziuni ale Domnului nostru împreună cu Maria Magdalena – alarmante viziuni. Vorbea despre... uniunea lor și despre copii. Aiurelile acestea au devenit mai intense după... apariția stigmatelor.

Membrii consiliului deveneau tot mai neliniștiți. Se foiau în scaune și discutau între ei în șoaptă. DeCaro își continuă interogatoriul:

– Și ce s-a întâmplat cu acest om – Edouard Paschal?

O'Connor trase adânc aer în piept înainte de a răspunde.

– A devenit atât de chinuit de viziuni, încât... s-a împușcat în cap.

– Iar după ce a murit?

– Ca sinucigaș, n-am putut permite să fie îngropat în pământ sfințit. Am sigilat documentele referitoare la el și am uitat de ele. Până când... până când fiica lui a ajuns în atenția noastră.

Cardinalul DeCaro încuviință și luă un alt dosar roșu de pe masă, adresându-se apoi consiliului:

– Ah, da, am ajuns astfel la chestiunea fiicei.

Multi se vor mira văzând că o socotesc printre ai noștri pe femeia romană Claudia Procula, nepoata lui Cezar August și fiica adoptivă a împăratului Tiberiu. Dar nu originea ei romană a făcut-o să fie un membru neașteptat al comunității noastre, ci faptul că era sotia lui Pilat din Pont, procuratorul roman care l-a condamnat pe Isa la răstignire pe cruce.

Dintre cei mulți care ne-au venit în ajutor în zilele întunecate, Claudia Procula a riscat, pentru Isa, poate mai mult decât oricine altcineva.

Dar în noaptea în care drumurile noastre s-au încrucișat în Ierusalim, am devenit, eu și ea, unite în inimi și spirit. De atunci între noi s-a creat o legătură, ca sotii, ca mame, ca femei. Am știut din ochii ei că va deveni o fiică a Căii atunci când va fi timpul pentru ea. Am observat atunci privirea aceea luminoasă care apare odată cu convertirea, atunci când un om, bărbat sau femeie, îl vede limpede pe Dumnezeu prima dată.

Iar inima Claudiei era plină de iubire și de iertare. Iar faptul că a rămas alături de Pilat din Pont în tot ce s-a întâmplat apoi e un semn al loialității ei. Până în ultima lui zi, Claudia a suferit pentru el așa cum numai o femeie care iubește cu adevărat o poate face. Iar acesta este un lucru pe care eu îl știu prea bine.

Povestea Claudiei nu a fost încă spusă. Sper s-o fac eu cum se cuvine.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA VREMURILOR ÎNTUNERICULUI

Capitolul cincisprezece

Château des Pommes Bleues
27 iunie 2005

Gura îi era uscată ca iasca și capul îi era teribil de greu. Unde se afla? Încercă să se întoarcă. Au! Durerea venea de la cap; altfel, stătea comod. Foarte comod. Era în pat, la castel. Dar cum?

Totul era cețos, neclar. Îi trecu prin minte că fusese, poate, drogată și bătută. De cine? Unde era Peter?

Voci dinolo de ușă. Îngrijorate, tulburate. Furioase? Bărbați. Încercă să le identifice accentele. Unul era local. Roland. Vocea mai ridicată era... scoțiană? Irlandeză. Era Peter. Maureen încercă să-l strige, dar din gât nu-i ieși decât un hârâit. Fusese suficient totuși pentru a fi auzită; dădură buzna în cameră.

Niciodată nu se simțise Peter mai ușurat decât în clipa în care auzi sunetul acela venind din camera verișoarei lui. Îl dădu la o parte pe uriașul Roland și trecu pe lângă Sinclair pentru a intra primul în cameră. Cei doi se repeziră pe urmele lui.

Stătea cu ochii deschiși și părea confuză, dar conștientă. Avea capul bandajat, acolo unde medicul îi oprise sângerarea, astfel că părea o victimă de război.

– Slavă Domnului, Maureen! Mă poți auzi? întrebă Peter luându-i mâna.

Ea încercă să dea din cap în semn că da. Ce greșeală! Ochii i se împăienjeniră și vreme de un minut nu mai văzu nimic în jur.

Sinclair se apropie de Peter, lăsându-l pe Roland, tăcut, undeva în spate.

– Nu te mișca, dacă poți. Doctorul a spus că e bine să stai cât mai nemișcată.

Maureen clipi apăsat pentru a le arăta că înțelesese. Voia să vorbească, dar își dădu seama că nu poate. Izbuti totuși să șoptească:

– Apă?

Sinclair se apropie de un vas de cristal cu o lingură, așezat pe noptieră, și făcu un efort să vorbească pe un ton lejer:

– Apă încă nu. Ordinele doctorului. Dar poți avea cubulețe de gheață. Dacă te descurci cu ele, trecem pe urmă și la apă.

Peter o ajută să-și ridice puțin capul, iar scoțianul îi duse la gură lingura cu gheață.

Mai înviorată, Maureen încercă din nou să vorbească.

– Ce...?

– Ce s-a întâmplat? preluă Peter întrebarea de pe buzele ei. Aruncă o privire spre Sinclair și spre Roland, în spate, apoi continuă: Îți vom povesti după ce te vei mai odihni puțin. Iar Roland... ei bine, el este eroul tău. Și al meu, de altfel.

Ochii ei se îndreptară spre Roland, care îi făcu solemn un semn din cap. Ajunsese să-l îndrăgească pe francezul acesta masiv și-i era recunoscătoare pentru că izbutise să o aducă înapoi aici. Dar prima ei preocupare era alta acum. Răspunsul pe care-l voia nu-i fusese încă oferit. Sinclair îi mai dădu o lingură cu gheață, iar ea încercă din nou:

– Cu... cufărul?

Sinclair surâse pentru prima dată în ultimele zile.

– E la loc sigur. A fost adus aici odată cu tine și e încuiat în biroul meu.

– Ce...?

– Ce e înăuntru? Nu știm încă. Nu-l vom deschide fără tine, draga mea. Ar fi incorect. Cufărul ți-a fost dat ție, și trebuie să fii de față când conținutul lui va fi dezvăluit.

Maureen închise ochii, ușurată, și se lăsă cuprinsă încă o dată de somn, liniștită la gândul că reușise.

Când Maureen se trezi, Tammy stătea lângă pat, pe unul dintre fotoliile din piele roșie.

– Bună dimineața, frumusețe, îi spuse ea, lăsând din mână cartea din care citise. Asistenta Tammy la ordinele tale. Ce să-ți ofer? O margarita? O pina colada?

Maureen ar fi vrut să-i zâmbească, dar nu izbuti.

– Atunci, să rămânem la cubulețele de gheață. Aha, văd că ești de acord. Poftim.

Tammy luă vasul de cristal și îi duse la gură câteva cuburi.

– Delicioase, nu-i așa? Le-am pregătit eu însămi, în această dimineață.

De data aceasta reuși să surâdă puțin. Dar încă o durea. După alte câteva linguri de gheață, simți că ar putea vorbi. Și, mai bine decât atât, putea gândi. Capul îi vuia, dar ceața se risipea și memoria îi revenea.

– Ce s-a întâmplat cu mine?

Toată veselia dispăru de pe fața prietenei ei. Se așeză lângă ea, de data aceasta cu o expresie serioasă.

– Sperăm că ai să ne povestești tu prima jumătate; apoi ți-o vom relata noi pe a doua. Nu acum, firește, ci atunci când vei putea vorbi. Dar poliția...

– Poliția?

– Ssst! Nu te agita! N-ar fi trebuit să-ți spun asta, dar acum s-a rezolvat totul. Altceva nu mai trebuie să știi.

– Ba da, replică Maureen, a cărei voce începea să revină, odată cu puterile. Trebuie să știu ce s-a întâmplat.

– Bine. Îi chem pe băieți.

Cei patru intrară în camera ei – Sinclair primul, urmat de Peter și apoi de Roland și Tammy. Scoțianul se apropie de pat și se așeză în singurul scaun de alături.

– Maureen, nu-ți pot spune cât de rău îmi pare. Te-am adus aici și te-am pus într-un asemenea pericol. Dar nu mi-am închipuit niciodată că ți s-ar putea întâmpla așa ceva. Eram sigur că aici, la castel, te putem proteja. Nu ne-a trecut prin minte că vei ieși singură, în miezul nopții.

Tammy se apropie și ea de Maureen.

– Îți amintești ce ți-am spus? Că există oameni care vor să te împiedice să găsești comoara?

Maureen schiță un gest afirmativ, mic cât să fie văzut fără a-i tulbura iarăși vederea.

– Cine sunt oamenii aceia? șopti ea.

– Ghilda celor Drepți, răspunse Sinclair. Un grup de fanatici care operează de secole aici, în Franța. Au un plan complicat, pe care ți-l voi explica atunci când te vei simți mai bine.

Maureen începu să protesteze. Voia răspunsuri clare. În mod surprinzător, Peter se arătă de acord cu scoțianul.

– Are dreptate, Maureen. Ești încă într-o stare precară, așa că vom lăsa detaliile sordide pe mai târziu, când te vei mai înzdrăveni.

– Ai fost urmărită, continuă Sinclair. Te-au monitorizat încă de când ai venit în Franța.

– Cum?

Extenuat și palid, el se aplecă în scaun; Maureen remarcă cearcănele de nesomn de sub ochii lui.

– Aici am dat eu greș, draga mea. S-au infiltrat între noi. Habar n-am avut, dar unul dintre ai noștri era de fapt o cârtiță, un trădător, și situația durează de ani întregi.

Durerea și rușinea eșecului erau vizibile pe chipul lui Bérenger Sinclair. Dar, oricât de jalnică ar fi fost expresia lui, cea a lui Roland, stând undeva mai în spate, avea un aer de-a dreptul criminal. Maureen se întoarse spre el.

– Cine? întrebă ea.

Uriașul scuipă cu scârbă pe podea.

– De la Motte, răspunse el și începu să spună ceva în dialectul lui natal.

Sinclair continuă în locul lui:

– Jean-Claude. Dar să nu crezi că ai fost trădată de ai tăi. În realitate, nu are nici o legătură cu familia Paschal. Și asta, la fel ca totul în privința lui, a fost o minciună. Naiba să-l ia, am avut încredere în el; altfel nu l-aș fi lăsat în preajma ta. Când a venit să te ia, ieri, și-a implantat spionul pe proprietatea mea.

Maureen se gândi la încântătorul Jean-Claude, care se purtase atât de amabil cu ea. Să fi fost oare posibil ca el să fi avut tot timpul de gând să-i facă rău? Era greu de crezut. Și mai era un lucru care nu se potrivea. Încercă să rostească o întrebare completă:

– De unde au știut? Potrivirea de timp...

Roland, Tammy și Sinclair se priviră unii pe alții cu expresii vinovate. Tammy ridică o mână, în semn că se oferea ea voluntar pentru această misiune.

– Îi spun eu. Apoi îngenunche lângă pat, ridicând privirea spre Peter, pentru a-l include și pe el în explicație. Face parte din profeție. Îți aduci aminte de cadranul solar ciudat de la Rennes-le-Château? Se referă la o aliniere a planetelor despre care se vorbește în profeție, una care survine la circa douăzeci și doi de ani și durează cam două zile și jumătate.

– La fiecare douăzeci și ceva de ani, preluă Sinclair firul, când se produce această aliniere, localnicii țin zona sub supraveghere pentru a observa orice semn de activități neobișnuite. Pentru asta au fost construite inițial turnurile – al meu și al lui Saunière. Și acolo am fost eu noaptea trecută; de fapt, cred că te-am ratat cu foarte puțin. Am supravegheat zona de acolo timp de câteva ore, după care m-am dus la RLC să fac același lucru. E o tradiție în familia mea. Din La Tour Magdala am văzut o pată luminoasă la orizont, în regiunea Arques, și am știut că trebuie să mă întorc imediat pe domeniul meu. L-am sunat pe Roland pe mobil, dar el deja te căuta. Vezi tu, pământul din preajma mormântului este monitorizat cu ajutorul unui echipament de securitate avansat, iar senzorii de mișcare declanșează alarma în apartamentele lui Roland. Firește, el era la post fiindcă este perioada alinierii și pentru că Tammy a aflat că adversarii noștri ar putea fi mai aproape decât am crezut. Când alarma s-a declanșat în apropierea mormântului, Roland a plecat imediat și a ajuns la câteva secunde după ce ai fost atacată. Eu nu eram prea departe în urma lui; veneam cu mașina. Și aș spune că insul care te-a lovit... ei bine, nu se simte la fel de bine ca tine astăzi. Iar când va ieși din spital, își va drege în închisoare oasele rupte.

Acum înțelegea Maureen de ce turnul nu fusese încuiat, iar ușa era deschisă – pentru că Sinclair tocmai fusese acolo.

– Jean-Claude știa despre alinere așa cum știam și noi, fiindcă până ieri a făcut parte din cercul celor mai de încredere membri ai noștri, continuă Sinclair. Când am aflat despre tine și despre cercetările tale, cu doi ani înainte de aliniere, am fost aproape siguri că vremea a venit; trebuia doar să te aducem aici exact în perioada propice.

Privind acuzator spre Tammy, Peter puse o întrebare care stăruia și în mintea ei:

– Stați puțin! De cât timp știați voi toate astea?

De data asta, Tammy își luă o figură spășită; ochii ei erau roșii de plâns, stres și nesomn.

– Maureen... Vocea i se înecă, dar după o clipă continuă: Îmi pare foarte rău. N-am fost deloc sinceră cu tine. Când ne-am întâlnit prima dată, în Los Angeles, cu doi ani în urmă, mi-a fost de-ajuns să mă uit la tine și la inelul tău, să ascult tot ce-mi spuneai nebănuind nimic... Mă rog, n-am făcut nimic atunci, dar am avut grijă să rămân în cercul tău de prieteni și să-ți urmăresc progresele. Când cartea ta a apărut, i-am trimis lui Berry un exemplar. Suntem prieteni buni de ani de zile și știam ce așteaptă. Ce așteptam cu toții.

Peter nu era încântat de aceste destăinuiri; în ultima avreme începuse să-i placă de Tammy. Acum însă, când aflase cum se folosise de Maureen, era pe cale să-și schimbe atitudinea.

– Ai mințit-o atâta vreme.

Tammy izbucni în plâns.

– Are dreptate. Și regret. Mult mai mult decât vă pot spune.

Roland o cuprinse cu un braț protector, dar Sinclair fu cel care îi luă apărarea:

– N-o judecați prea aspru. Poate că nu vă place ce a făcut, dar a avut motivele ei. Și a riscat mult mai mult decât vă dați voi seama. Este o altruistă, o adevărată luptătoare pentru Cale.

Maureen încerca să pună totul cap la cap – minciunile, înșelătoriile deliberate, anii de vise și de stranii profeții. Probabil că agitația i se oglindea pe față, fiindcă Peter interveni repede:

– Destul pentru astăzi. După ce-ți vei mai reveni, îți vor putea povesti și restul.

Ea rămase o clipă tăcută. Mai exista o întrebare esențială, la care trebuia să afle răspuns:

– Când deschidem cufărul?

Era sincer surprinsă că n-o făcuseră până acum. Oamenii ăștia își petrecuseră o bună parte din viață căutând comoara. În cazul lui Sinclair, generații de-a rândul cheltuiseră milioane de dolari în acest scop. Deși o considerau pe ea ca fiind Cea Așteptată, ea însăși nu simțea câtuși de puțin că ar merita să vadă comoara înaintea lor. Dar Sinclair insistase ca nimeni

să nu atingă cufărul înainte ca Maureen să fie gata, iar Roland îl păzise el însuși noaptea, dormind între el și ușă.

– Imediat ce vei putea coborî la parter, îi răspunse Sinclair.

Roland se fâțâia de pe un picior pe altul – un spectacol interesant, ținând seama de statura lui.

– Ce este, Roland?

– Cufărul, răspunse el apropiindu-se de pat. Este o relicvă sacră, *mademoiselle*. Mă gândesc... cred că, dacă o vei atinge, poate îți va vindeca rănile.

Ea se simți mișcată de credința lui. Întinse mâna și îi prinse degetele în ale ei.

– Poate că ai dreptate. Să văd dacă pot să mă ridic...

Peter însă era îngrijorat.

– Ești sigură că ești pregătită să încerci atât de curând? Coridoarele astea sunt lungi și sunt câteva rânduri de trepte.

Roland le zâmbi amândurora.

– *Mademoiselle*, nu-i nevoie să mergeți pe jos.

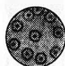
Și, cum Maureen făcu semn că e pregătită, el o ridică în brațe fără nici un efort și ieși din încăpere.

Părintele Healy mergea tăcut în spatele uriașului care o ducea în brațe pe verișoara lui, ca pe o păpușă de cârpe. Niciodată în viața lui nu se simțise atât de neajutorat, atât de lipsit de orice control. Avea impresia că Maureen se afla deja într-un loc în care el nu putea ajunge. Descoperirea cufărului fusese posibilă grație unui fel de intervenție divină; văzuse acest lucru în ființa ei și știa că și ceilalți văzuseră același lucru. În castel domnea un aer de anticipare; se întâmpla ceva monumental, ceva care avea să-i schimbe pe toți, definitiv.

Apoi mai era și starea fizică a lui Maureen. Medicul fusese îngrozit de rana de la ceafa ei; spusese că era un miracol că a supraviețuit. Și poate că fusese cu adevărat vorba despre un miracol. Poate că Roland avea dreptate. De fapt, el susținuse ca verișoara lui să fie dusă la spital, iar cel care se opusese acestei idei fusese Roland, nu Sinclair. Uriașul insistase că Maureen nu trebuia dusă departe de cufăr. Era posibil ca relicva să fi exercitat deja asupra ei un fel de tămăduire divină.

Când se apropiară de biroul lui Sinclair, Peter își dădu seama că strângea atât de tare rozariul în mână, în buzunar, încât lanțul aproape că-i intrase în carne.

Cufărul era așezat pe podea, alături de o sofa somptuoasă. Roland o așeză pe Maureen cu delicatețe pe pernele de catifea, iar ea îi mulțumi cu glas moale. Tammy se postă într-o parte, Peter, în cealaltă, iar Sinclair și Roland rămaseră în picioare. Un moment îndelungat, nimeni nu vorbi. Tăcerea fu spartă de un mic hohot care îi scăpă lui Maureen.

Nimeni nu se clinti când ea se aplecă încet, cu grijă. Își puse ambele mâini pe capacul cufărului și închise ochii. Lacrimi i se scurgeau pe sub pleoapele închise, șiroindu-i pe obraji. În cele din urmă deschise ochii și privi chipurile strânse în jurul ei.

– Sunt aici, înăuntru, șopti ea. Le simt.

– Ești gata? o întrebă Sinclair.

Ea îi zâmbi – un surâs liniștit, atotcunoscător, care îi transformă figura. Pentru o clipă, nu mai era Maureen Paschal; era cineva cu totul diferit, o femeie care radia pace și lumină interioară. Mai târziu, amintindu-și de aceste clipe, Bérenger Sinclair ar fi spus că o văzuse pe însăși Maria Magdalena stând în locul ei.

Maureen se întoarse spre Tammy cu un zâmbet de blândă compasiune. Întinse brațul spre prietena ei și-i strânse mâna o clipă. În acea fracțiune de secundă, Tamara înțelese că era iertată. Toți fuseseră aduși aici pentru un scop divin, pentru un bine superior, și fiecare știa acest lucru. Iar această cunoaștere îi transformase pe toți, unindu-i totodată pentru eternitate. Tammy își îngropă fața în palme și începu să plângă ușor.

Sinclair și Roland îngenuncheară lângă cufăr, privind spre Maureen. Când ea făcu semn că e pregătită, fiecare dintre ei își puse degetele sub marginea capacului, pregătindu-se pentru un efort considerabil. Dar balamalele nu reacționară cu înțepeneala ruginită a vremii, la care se așteptaseră cu toții. Capacul se ridică ușor, astfel că, nepregătit, Roland aproape că își pierdu echilibrul. Oricum, nimeni nu observă acest lucru. Erau cu toții prea

ocupați să privească la cele două vase mari de argilă, perfect păstrate, care se aflau în cufăr.

Extrem de tensionat, Peter vorbi primul:

– Vasele... sunt aproape identice cu cele în care au fost găsite Manuscrisele de la Marea Moartă.

Roland îngenunche lângă cufăr și își trecu palma, cu venerație, pe deasupra unuia din vase.

– Perfect, șopti el.

Sinclair încuviință.

– Într-adevăr. Și, priviți, nu există praf, urme de eroziune și nici semne că ar fi trecut atâta vreme; de parcă ar fi fost suspendate undeva în timp.

– Sunt sigilate cu ceva.

Maureen își trecu mâna peste partea de sus a unuia dintre vase și tresări de parcă ar fi fost străbătută de un curent electric.

– Să fie oare ceară?

– Stați puțin, interveni Peter. Trebuie să discutăm. Dacă în vasele acestea se află ceea ce sperați și credeți voi că e, nu avem nici un drept să le deschidem.

– Nu? Și atunci cine are? ripostă Sinclair pe un ton ridicat. Biserica? Vasele astea nu pleacă nicăieri până ce nu vedem toți ce conțin. Și ultimul loc în care mi-aș dori să ajungă e un seif la Vatican, unde să rămână ascunse de ochii lumii încă două mii de ani.

– Nu asta am vrut să spun, replică Peter mai calm decât se simțea de fapt. Dar, dacă sunt aici documente care datează de două mii de ani, expunerea bruscă la aer riscă să le deterioreze sau chiar să le distrugă. Vreau doar să sugerez că putem găsi o parte neutră acceptabilă – de pildă, prin intermediul guvernului francez – care să deschidă vasele. Dacă distrugem manuscrisele, nu veți mai avea nimic de arătat lumii, în ciuda căutărilor voastre de o viață. Ar fi o crimă, atât la propriu, cât și la figurat.

Îndoiala se citi pe chipul lui Sinclair. Riscul de a deteriora conținutul vaselor era prea îngrozitor pentru a se gândi la el. Dar tentația exercitată de un vis de o viață, ajuns aici, lângă degetele lui, nu putea fi nici ea negată, așa cum nu putea fi ocolită nici suspiciunea lui înnăscută, stârnită de cei care

nu făceau parte din stirpe. Scoțianul rămase câteva clipe fără cuvinte; Roland îngenunche lângă Maureen.

– *Mademoiselle,* este decizia ta. Cred că ea te-a adus aici, la noi, și prin tine ne va comunica voia ei.

Maureen deschise gura să răspundă, dar un val de amețeală o cuprinse. Peter și Tammy întinseră câte o mână pentru a o susține. În fața ochilor ei totul deveni negru, dar numai pentru o secundă. După aceea, înțelese totul cu o limpezime de cristal. Și, când reuși să vorbească, o făcu pe un ton poruncitor:

– Deschide vasele, Roland.

Cuvintele ieșiseră din gura ei, dar vocea fusese a altcuiva.

Sinclair și Roland ridicară cu grijă vasele din cufăr și le așezară pe masa mare de mahon. Roland se întoarse spre Maureen și întrebă cu venerație în glas:

– Pe care din ele primul?

Susținută de Peter și de Tammy, ea puse un deget pe unul din vase. Nu putea spune de ce îl alesese pe acela primul; știa doar că așa trebuia să facă. Respectându-i indicațiile, Roland își trecu degetul pe marginea vasului. Sinclair scoase dintr-un sertar un vechi *coupe-papier* și începu să taie sigiliul de ceară. Alături, Tammy părea transfigurată, fără a-și lua o clipă ochii de la Roland.

Peter încremenise. Între cei din încăpere, era singurul care știa ce înseamnă să lucrezi cu documente antice, neprețuite. Riscul de deteriorare era uriaș. Chiar și spargerea vaselor ar fi o catastrofă.

Ca pentru a-i sublinia temerea, un trosnet sec rupse tăcerea. Cuțitul lui Sinclair ciobise buza primului vas. Peter se chirci și își acoperi fața cu palmele. Dar nu putu rezista mult fără să se uite; icnetul lui Maureen, alături de el, îl sili să ridice ochii.

– Mâinile mele sunt prea mari, *mademoiselle,* spuse Roland.

Maureen se apropie un pas, cu picioarele tremurânde, și își strecură palma în vasul ciobit. Apoi, cu mișcări lente și blânde, scoase ceea ce părea a fi două cărți scrise pe o hârtie străveche, aparent pânzată.

Peter se aplecă peste umărul ei, incapabil să-și înfrâneze emoția stârnită de obiectul aflat pe masă. Privi la chipurile înmărmurite din jurul lui, dar i se adresă doar lui Maureen, cu o voce spartă:

– Scrierea... E în... greacă.

– Poți citi ceva din ea? întrebă ea pe un ton plin de speranță.

Dar știa răspunsul înainte ca el să-l rostească; orice urmă de culoare dispăruse de pe fața lui. Pentru toți cei din încăpere, deveni limpede în acea clipă că lumea, așa cum o cunoștea părintele Healy, nu avea să mai fie niciodată aceeași.

– „Sunt Maria, cea numită Magdalena", traduse el încet. Și... Se opri, nu pentru efectul dramatic, ci fiindcă nu era sigur că va putea continua. Dar o privire spre chipul lui Maureen îl asigură că nu avea de ales: trebuia să continue. „Și sunt soția de drept a lui Isus, numit Mesia, care a fost fiu de rege din casa lui David."

Capitolul șaisprezece

Château des Pommes Bleues
28 iunie 2005

Peter lucră toată noaptea la traducere. Maureen refuză să iasă din cameră, odihnindu-se când și când pe sofa. Roland îi aduse perne și o cuvertură. Ea îi surâse liniștitor, văzând cât de mult se agită în jurul ei, îngrijorat. În mod ciudat, se simțea bine. Capul n-o mai durea, în sfârșit, și puterile îi reveniseră.

Rămase pe sofa, nevrând să stea mereu pe capul lui Peter; făcea Sinclair asta pentru toată lumea. Pe vărul ei însă părea să nu-l deranjeze; poate că nici nu observa – își spuse ea –, fiindcă era complet absorbit de natura sacră a activității lui.

Tammy venea din când în când pentru a vedea cum progresa traducerea, și se retrase în camera ei târziu – cam în același moment cu Roland. Maureen îi studiase îndeaproape toată ziua și ajunse la concluzia că nu fusese doar o coincidență. Se gândi la seara petrecerii, când o auzise pe culoar, în fața camerei ei, râzând cu un bărbat care vorbea cu accent. Tammy și Roland. Se întâmpla ceva între ei, în mod categoric, și totul avea un aer idilic. Maureen își spuse că probabil nu erau împreună de mult timp. Când toate astea se vor sfârși, va afla ea totul de la Tammy. Voia să știe întregul adevăr despre toate relațiile de aici, de la castel.

Atenția îi fu atrasă dintr-odată, când Sinclair exclamă:

– Dumnezeule! Ia te uită la asta!

Stătuse tot timpul alături de Peter, urmărindu-l agitat cum scrie în viteză pe un carnețel, traducând cuvânt cu cuvânt textul din greacă. La prima vedere aveau să existe neclarități. Va trebui să termine traducerea,

apoi s-o revizuiască și, pe baza experienței sale, să modifice frazele astfel încât textul să aibă logică din perspectiva cititorului din secolul XXI.

– Ce anume? întrebă Maureen.

Peter ridică ochii spre ea și își trecu o mână peste față.

– Trebuie să vezi și tu. Vino aici, dacă poți. Nu îndrăznesc să mut acum pergamentul.

Maureen se ridică încet, conștientă încă de rana de la cap, în ciuda revenirii aproape miraculoase. Se apropie de masă și se așeză în dreapta vărului ei. Sinclair îi arătă pe manuscrisul original, în vreme ce Peter îi explică:

– Simbolurile astea apar la sfârșitul fiecărui segment major – noi le spunem capitole. Seamănă cu niște sigilii de ceară.

Maureen privi desenul arătat cu degetul de Sinclair. Modelul deja familiar al inelului ei, cele nouă cercuri înconjurându-l pe un al zecelea, se vedea la baza paginii.

– Sigiliul personal al Mariei Magdalena, spuse Sinclair cu venerație în glas.

Maureen ridică mâna și puse inelul alături de imagine: erau identice; simbolul poate chiar fusese realizat după același inel.

Până când soarele răsări la Château des Pommes Bleues, o mare parte din prima carte, o relatare la persoana întâi a vieții Mariei Magdalena, era deja tradusă. Peter lucra ca un posedat, aplecat deasupra paginilor. Sinclair ceruse să-i fie adus ceai, dar el nu se întrerupse decât pentru câteva înghițituri din când în când; părea extrem de palid, iar Maureen era îngrijorată.

– Pete, trebuie să faci o pauză. Trebuie să dormi puțin.

– Nu, refuză el cu tărie. Nu pot. Nu mă pot opri acum. Tu nu înțelegi fiindcă nu ai văzut ce am văzut eu deja. Trebuie să continui. Trebuie să știu ce mai are de spus.

Toți hotărâseră să aștepte până ce Peter va fi mulțumit de traducere, și abia apoi să citească ceva din ea. Îi respectau priceperea și înțelegeau responsabilitatea ce apăsa pe umerii lui, dar erau nerăbdători. Și, în clipa aceea, numai el cunoștea conținutul manuscriselor.

– Nu mă pot întrerupe, continuă el, în ochi strălucindu-i o fervoare pe care ea nu i-o mai văzuse până atunci.

– Doar pentru cinci minute. Vino cum mine afară cinci minute, să ne plimbăm puțin în aerul dimineții. Îți va face bine. Apoi te vei întoarce și-ți vom aduce aici micul dejun.

– Nu, fără mâncare. Trebuie să postesc până ce termin traducerea. Nu mă pot opri acum.

Sinclair înțelegea prin ce trece Peter, dar vedea și cât de extenuat este, așa că încercă o abordare diferită:

– Părinte Healy, ai făcut o treabă excelentă, dar corectitudinea traducerii va avea de suferit dacă obosești prea tare. Îl chem pe Roland să păzească manuscrisele cât timp vei lua o pauză.

Cu aceste cuvinte, acționă un clopoțel. Peter își ridică ochii spre fața îngrijorată a verișoarei sale.

– Bine, cedă el. Cinci minute, doar cât să iau puțin aer.

Sinclair descuie porțile Grădinii Trinității, și Maureen intră împreună cu Peter. O porumbiță zbură peste rugii de trandafiri, iar fântâna Mariei Magdalena susura în soarele dimineții.

Peter vorbi primul, cu vocea moale, marcată de uimire.

– Ce se întâmplă, Maureen? Cum am ajuns noi aici, cum ne-am implicat în toate astea? E ca un vis, ca un... miracol. Ție îți pare real?

Ea încuviință.

– Da. Nu știu cum să explic, dar simt o senzație extremă de calm, de parcă totul s-ar fi întâmplat în conformitate cu un plan. Iar tu faci parte din el la fel de mult ca mine, Pete. Nu e o întâmplare că ai venit cu mine sau că știi limbile vechi și poți traduce din greacă. Totul a fost... orchestrat.

– Da, simt categoric că joc un rol într-un scenariu superior. Nu știu încă sigur ce rol, și nici de ce tocmai eu.

Maureen se opri o clipă pentru a mirosi unul dintre splendizii trandafiri roșii în floare, apoi se întoarse spre el.

– Oare de cât timp a fost pus la cale? Încă dinainte de a ne naște noi? Mai de mult? A fost menirea bunicului tău să lucreze la textele de la Nag Hammadi pentru a te pregăti pe tine pentru situația de acum? Sau a fost totul plănuit acum două mii de ani, când Maria și-a ascuns evanghelia?

Peter rămase tăcut o clipă înainte de a răspunde.

– Știi, înainte de noaptea asta ți-aș fi răspuns cu totul altfel decât aș face-o acum.

– De ce?

– Din cauza ei, și a ceea ce scrie în manuscrise. Scrie exact ce ai spus tu; e uluitor! Spune că unele lucruri sunt înscrise în planul lui Dumnezeu, că unii oameni sunt pur și simplu destinați să joace un anumit rol. Maureen, e extraordinar! Citesc o relatare la prima mână a vieții lui Isus și a apostolilor săi, scrisă de cineva care vorbește despre ei în termeni atât de... umani. Nu mai există nimic care să semene cu această... – ezită un moment înainte de a rosti cuvântul – ... *evanghelie* în întreaga literatură religioasă. Și mă simt atât de nedemn de ea.

– Dar ești demn, îl asigură ea. Ai fost ales pentru ea. Uită-te ce intervenție divină a fost necesară pentru a ne aduce pe toți împreună aici, în acest loc și în acest moment, pentru a spune această poveste.

– Dar ce poveste spunem, oare? întrebă Peter și, pentru prima dată, Maureen văzu cât de tulburat este, de parcă s-ar fi luptat cu niște demoni interiori care îl copleșeau. Ce poveste spun *eu*? Dacă evangheliile acestea sunt autentice...

Maureen făcu ochii mari și îl privi incredulă.

– Cum te mai poți îndoi? După toate câte s-au întâmplat pentru a ne aduce pe noi doi aici, în acest loc? întrebă ea atingându-și capul la ceafă, acolo unde tăietura se vindeca.

– Acum e o problemă de credință pentru mine, Maureen. Manuscrisele sunt perfect păstrate, fără nici un centimetru deteriorat, fără un cuvânt lipsă. Vasele nu aveau nici măcar praf pe ele. Cum e posibil așa ceva? Există numai două variante de răspuns: ori e un fals modern, ori e un act de voință divină.

– Și tu ce crezi cu adevărat?

– Am petrecut douăzeci de ore traducând un document uluitor. Și mare parte din ceea ce am citit este... în esență eretic, cu toate că oferă o imagine asupra lui Isus minunată prin caracterul ei uman. Dar nu ce cred eu contează. Manuscrisele vor trebui autentificate prin proceduri riguroase, pentru ca lumea întreagă să le accepte. Se opri o clipă, încercând să-și pună ordine în gânduri, apoi reluă: Dacă se va dovedi că sunt autentice, vor zgudui sistemul de credință care, timp de două mii de ani, a inspirat o mare parte a omenirii. Zguduie deja tot ce am învățat eu, tot ce am crezut în viața mea.

Maureen îl privi – vărul și prietenul ei cel mai bun – un lung moment. Întotdeauna fusese pentru ea ca o stâncă, un stâlp de forță și de integritate; un om profund credincios și loial Bisericii. Așa că îl întrebă, simplu:

– Ce ai de gând să faci?

– N-am avut încă timp să mă gândesc la asta. Trebuie să aflu mai întâi ce mai scrie în manuscrisele acelea, ca să-mi dau seama cât de mult contrazic sau – să sperăm – confirmă textele evangheliilor așa cum le cunoaștem noi. Încă n-am ajuns la partea în care Maria descrie Răstignirea și Învierea.

Maureen înțelese brusc de ce vărul ei nu voise să se întrerupă din traducere. Relatarea autentificată a evenimentelor de după Răstignire, în cuvintele Mariei Magdalena, putea fi critică pentru credința unei treimi din populația Pământului. Creștinismul se baza pe faptul că Isus se ridicase din morți a treia zi. Și cum Maria Magdalena fusese primul martor al învierii lui, conform evangheliilor unanim acceptate, versiunea ei asupra evenimentelor era una esențială.

În timpul documentării ei, Maureen aflase că teoreticienii care scriseseră despre Maria Magdalena ca soție a lui Isus adoptaseră de asemenea punctul de vedere conform căruia El nu era fiul lui Dumnezeu și nu înviase din morți. Existaseră diverse ipoteze referitoare la faptul că Isus supraviețuise răstignirii; o altă teorie răspândită era cea care susținea că trupul lui fusese pur și simplu furat, după moarte, de ucenicii lui. Nimeni nu afirmase până acum că Isus fusese căsătorit, fiind *totodată* fiul lui Dumnezeu. Pentru un anume motiv, cele două circumstanțe fuseseră considerate totdeauna incompatibile una cu cealaltă. Poate de aceea ideea Mariei Magdalena ca fiind cel dintâi apostol fusese privită mereu în istorie ca o amenințare la adresa Bisericii.

Fără îndoială că toate aceste lucruri îl frământau pe Peter în aceste ultime ore atât de pline. Acum răspunse la întrebarea verișoarei lui:

– Depinde de poziția oficială pe care o va adopta Biserica.

– Și dacă ea nu le va recunoaște? Ce vei face atunci? Vei alege instituția Bisericii sau ceea ce știi, în inima ta, că este adevărat?

– Sper că aceste două lucruri nu se exclud unul pe altul, răspunse el cu un surâs obosit. Poate că sunt prea optimist. Dar dacă se va întâmpla ce ai spus tu, ei bine, înseamnă că va fi sosit vremea.

– Vremea pentru ce?

– *Eligere magistrum.* Să-mi aleg un stăpân.

Își sfârșiseră plimbarea și se întorseseră la castel, după ce Maureen îl convinsese pe vărul ei să facă măcar un duș pentru a se mai înviora înainte

de a reveni la traducere. Ea se duse în camera ei pentru a se spăla pe față și a-și pune ordine în gânduri. Extenuarea se făcea simțită, dar nu se putea lăsa doborâtă de ea; nu încă. Nu înainte de a afla ce anume conțineau manuscrisele.

În vreme de-și ștergea fața cu elegantul prosop roșu, auzi o bătaie în ușă, și Tammy intră în cameră.

– Bună dimineața. Am pierdut ceva?

– Încă nu. Peter ne va citi prima carte imediat ce va considera că traducerea e gata. Spune că e ceva uluitor, dar asta e tot ce știu.

– El unde e acum?

– În camera lui, face o mică pauză. N-a vrut să părăsească manuscrisele, dar am insistat noi. Îi e foarte greu, dar nu vrea să recunoască. Pentru el e o responsabilitate uriașă. Poate chiar o datorie copleșitoare.

Tammy se așeză pe marginea patului.

– Știi ce nu înțeleg eu? De ce sunt oamenii atât de deranjați de ideea asta, că Isus ar fi fost căsătorit și ar fi avut copii? Cum îl afectează asta pe el sau mesajul lui? De ce s-ar simți creștinii amenințați de o asemenea eventualitate? Cum rămâne – continuă ea tot mai înfierbântată – cu celebrul pasaj din Evanghelia după Marcu, cel care este citit la slujba de nuntă? Cel în care se spune: „La începuturi, Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și de aceea va lăsa omul pe mama sa și pe tatăl său și se va uni cu femeia sa. Iar cei doi vor deveni același trup și nu vor mai fi doi, ci unul singur".

Maureen o privi surprinsă.

– Nu m-aș fi așteptat la tine să citezi atât de riguros fragmente din Biblie.

Tammy îi făcu cu ochiul.

– Marcu, capitolul zece, versetele de la șase la opt. Oamenii folosesc Biblia împotriva noastră mereu, încercând să minimalizeze importanța Mariei Magdalena, așa că mi-am pus în minte să găsesc și eu acele versete care susțin credințele noastre. Și exact asta predică Isus aici, în evanghelie. Găsește-ți o nevastă și rămâi alături de ea. Și atunci, dacă el a propovăduit un lucru, de ce lucrul acela să fie inacceptabil pentru el însuși?

Maureen se gândi cu atenție.

– Bună întrebare. Pentru mine, ideea unui Isus însurat mi-l face mai accesibil.

– Iar Dumnezeu este numit Tată ceresc, așa că de ce Isus – fiul lui, creat după chipul și asemănarea sa – să nu aibă copii? Cum îi diminuează lucrul ăsta caracterul divin? Eu nu pricep.

Maureen clătină din cap; nu ea trebuia să răspundă la o asemenea întrebare.

– Cred că, la urma urmelor, asta e o chestiune pentru Biserică pe de o parte și pentru fiecare individ pe de alta, în funcție de credința fiecăruia.

Abia se lăsase seara, că Peter îi anunță că a terminat traducerea primei cărți. Sinclair se ridică de la masă.

– Ești gata să ne-o citești, părinte? Dacă da, aș vrea să-i chem pe Roland și pe Tamara. Trebuie s-o asculte și ei.

– Da, cheamă-i, răspunse Peter, apoi se întoarse spre Maureen, cu un amestec indescifrabil de umbre și lumini în privire, și adăugă: Fiindcă a venit vremea.

Tammy și Roland veniră imediat în biroul lui Sinclair. Când se adunară toți în jurul lui, Peter le spuse că mai existau încă unele pasaje pentru traducerea fidelă a cărora va avea nevoie de timp și de opiniilor mai multor experți. Dar în general reușise să transpună corect textul în engleză, redând o imagine clară a adevăratei Maria Magdalena și a rolului ei în viața lui Isus Hristos.

– Ea și-a numit scrierea *Cartea Marilor Vremuri.*

Luându-și teancul de file, părintele Healy începu să citească cu glas ușor:

– „Sunt Maria, cea numită Magdalena, prințesă din neamul regal al lui Beniamin și fiică a nazarinenilor. Sunt soția de drept a lui Isus, Mesia al Căii, care a fost fiu de rege din casa lui David și urmaș al tagmei preoțești a lui Aaron. Multe s-au scris despre noi și multe se vor mai scrie în vremurile ce vor veni. Mulți dintre cei care scriu despre noi nu cunosc adevărul și nu au fost de față în timpul Marilor Vremuri. Cuvintele pe care le voi așterne pe aceste pagini sunt adevăr în fața lui Dumnezeu. Sunt ceea ce s-a întâmplat în timpul vieții mele, în timpul Marilor Vremuri, în Vremea Întunericului și după aceea. Las aceste cuvinte pentru copiii viitorului, pentru ca, atunci când va veni timpul, ei să le găsească și să cunoască adevărul despre cei care au deschis Calea."

Astfel, povestea Mariei Magdalena se derulă în fața lor, în neașteptata și uluitoarea ei complexitate.

Capitolul șaptesprezece

Galileea
26 d.H.

Praful era moale și răcoros pe tălpile Mariei. Își privi picioarele goale, conștientă că erau din cale-afară de murdare. Dar nu-i păsa, deloc. Și, în plus, asta era doar unul dintre numeroasele lucruri nelalocul lor în înfățișarea ei astăzi. Părul roșcat, strălucitor, îi flutura până la talie, despletit și încâlcit; rochia îi era lălâie pe ea, neprinsă în brâu.

Mai devreme, când încercase să se strecoare din casă neobservată, fusese descoperită de Marta, care se înfuriase.

– Și unde crezi, mă rog, că te duci când arăți în felul ăsta?

Maria râsese nepăsătoare, fără a se sinchisi că fusese prinsă.

– Ies doar în grădină. Și sunt înconjurată de ziduri *peste tot!* Nimeni n-o să mă vadă.

Marta nu părea deloc convinsă.

– Nu e frumos ca o femeie de rangul tău să alerge desculță prin praf și nămol, ca o servitoare.

Mustrarea Martei era mai degrabă o obișnuință, decât o dojană sinceră; n-o mai mira deloc nonconformismul cumnatei ei. Maria era o creație unică și extraordinară a lui Dumnezeu; în plus, fata avea prea puține ocazii de a-și face câte un capriciu. Viața îi era umbrită de responsabilități, și în cea mai mare parte a timpului își ducea această povară cu grație și curaj. Atât de rare erau zilele când avea o clipă liberă pentru a ieși în grădină, încât ar fi fost nedrept să i se refuze și această mică plăcere.

– Fratele tău se va întoarce înainte de asfințit, îi aminti Marta pe un ton apăsat.

– Știu. Nu-ți face griji, nu mă va vedea. Și mă voi întoarce la vreme pentru a te ajuta cu masa.

Femeia mai tânără își sărută în fugă cumnata pe obraz și se retrase în intimitatea grădinii sale. Marta o privi îndepărtându-se, cu un zâmbet trist. Maria era atât de micuță și de fragilă, încât îți venea ușor s-o tratezi ca pe un copil. Dar nu era un copil, își reaminti ea; era o tânără de vârsta măritișului, o femeie cu un puternic simț al destinului ei serios și profund.

Intrând în grădină însă, Maria nu se gândea deloc la destin; mâine va avea destulă vreme pentru asta. Își ridică fruntea și inspiră parfumul zilei de octombrie, combinat cu briza dinspre Marea Galileei. Muntele Arbel se înălța la nord-vest, puternic și ferm în lumina soarelui de după-amiază. Întotdeauna îl considerase un fel de munte al ei personal, o îngrămădire pietroasă de sol roșcat, aflată alături de locul în care văzuse lumina zilei. Și îi lipsise atât de mult! În ultima vreme, familia ei își petrecuse timpul mai degrabă în cealaltă casă, din Betania, căci pentru fratele ei era important să fie mai aproape de Ierusalim. Dar Mariei îi plăcea frumusețea sălbatică a Galileei, și fusese încântată când fratele ei îi anunțase că își vor petrece toamna aici.

Iar acestea de acum erau clipele ei preferate – câteva momente de singurătate, printre măslini și flori de câmp. Singurătatea era din ce în ce mai rar posibilă, și ea savura din plin fiecare clipă de care avea parte. Aici se putea bucura în liniște de frumusețea creației lui Dumnezeu, neîngrădită de regulile vestimentare stricte și de tradițiile pe care le impunea poziția ei socială.

Fratele ei o prinsese odată aici și o întrebase ce făcuse în orele în care „lipsise".

– Nimic. Absolut nimic! replicase ea.

Lazăr își privise cu asprime sora mai mică, dar apoi expresia i se îndulcise. Fusese furios când nu venise la masa de prânz – o furie născută din teamă, mai mult decât o simplă îngrijorare de frate. Ținea mult la frumoasa și inteligenta lui soră, dar îi era totodată și tutore. Sănătatea și bunăstarea ei erau priorități pentru el. Trebuia protejată cu orice preț, iar aceasta era îndatorirea lui sfântă – față de familia sa, față de poporul său și față de Dumnezeu.

Când o găsise întinsă în iarbă, cu ochii închiși și complet nemișcată, o clipă fusese cuprins de groază. Dar ea se mișcase imediat, simțindu-i parcă spaima. Umbrindu-și ochii somnoroși, ridicase fruntea spre fratele ei, care o privea sumbru.

Mânia i se risipise însă pe măsură ce ea îi vorbea. Începuse să înțeleagă, pentru prima dată, cât de mult avea nevoie de acele momente rare de singurătate. Unica fiică din neamul lui Beniamin, viitorul ei fusese hotărât încă de la naștere: o aștepta destinul privilegiat al stirpei sale regale și al profeției. Sora lui mai mică era menită pentru un mariaj dinastic, unul prezis de marii profeți ai lui Israel – o căsătorie pe care mulți o credeau a nu fi altceva decât voința lui Dumnezeu.

Umeri atât de mici pentru o povară atât de mare, își spusese Lazăr în vreme ce o asculta. Maria îi vorbise așa cum n-o făcea adesea, în chip deschis și cu simțire. Și fratele ei înțelesese, cu un ghimpe de vinovăție, că îi era cu adevărat teamă de rolul ei predestinat în istorie. Era ciudat, dar el rareori își permitea să se gândească la ea ca la un om în carne și oase; era un produs prețios, care trebuia apărat și îngrijit. Iar el se achitase de această îndatorire cu conștiinciozitate. Însă o și iubea – deși își dăduse seama cu adevărat de asta atunci când își permisese să simtă pentru prima dată o emoție, și anume atunci când o întâlnise pe soția lui, pe Marta.

Lazăr era foarte tânăr când tatăl lui murise. Prea tânăr, poate, pentru a-și asuma uriașele responsabilități dinastice ale familiei sale, pe lângă obligațiile pe care le avea ca proprietar de pământuri. Dar îi jurase tatălui lui, pe patul de moarte, că nu va face de rușine neamul lui Beniamin; nu-și va face de rușine poporul și nici pe Dumnezeul lui Israel.

Cu o hotărâre nestrămutată, Lazăr își asumase nenumăratele responsabilități, una dintre cele mai importante fiind grija față de sora lui, Maria. El aranjase să fie crescută și educată așa cum se cuvenea pentru rangul ei social, dar niciodată nu-și permisese să nutrească vreun sentiment. Fiindcă sentimentele erau un lux, unul periculos.

Apoi însă, ca o binecuvântare, Dumnezeu i-o adusese pe Marta.

Era cea mai vârstnică dintre cele trei fiice ale unei familii nobiliare din Betania. Fusese o căsătorie aranjată, deși Lazăr avusese posibilitatea de a alege dintre cele trei surori. O preferase pe Marta, la început din motive practice. Fiind cea mai mare, era cu capul pe umeri, responsabilă și avea o anume experiență în administrarea unei gospodării. Fetele mai mici erau prea frivole și puțintel răsfățate, iar lui îi fusese teamă că ar putea-o influența negativ pe sora lui. Toate cele trei fete erau drăguțe, dar frumusețea Martei era mai senină; avea asupra lui un neobișnuit efect liniștitor.

Căsnicia aranjată se transformase în dragoste adevărată, Marta găsind cheia către inima lui Lazăr. Când mama lui se stinsese, pe neașteptate,

lipsind-o pe Maria de influența binefăcătoare a unei mame, Marta preluase cu ușurință rolul rămas liber.

Maria se gândea la cumnata ei când se opri la umbra copacului ei preferat. Mâine avea să vină marele preot Ionatan Anna, iar pregătirile de nuntă vor începe. De acum încolo nu va mai avea prilejul de a se retrage astfel, în singurătate, așa că profită acum de ocazia care i se oferise. De fapt, va veni vremea, așa cum toată lumea știa, când va trebui să-și lase căminul iubit și să plece spre sud cu viitorul ei soț.

Soțul ei! Isa. Însuși gândul la cel care era sortit să-i fie soț îi aduse căldură în inimă. Orice femeie ar jindui la locul ei de viitoare consoartă a regelui lor dinastic. Dar nu numai această postură o umplea pe ea de bucurie, ci omul în sine. Oamenii îl numeau Iesua, și era fiul cel mare din casa lui David. Ea îi spunea însă Isa, folosind un diminutiv copilăresc, spre mâhnirea fratelui ei și a Martei.

– Maria, nu se cuvine să i te adresezi viitorului nostru rege cu un asemenea nume copilăresc, o mustrase Lazăr la ultima vizită a lui Isa.

– Ba ei i se cuvine, se auzise deodată vocea aceea caldă și profundă, care atrăgea fără nici un efort atenția celor din jur.

Lazăr se oprise brusc și se întorsese, zărindu-l pe Fiul Leului însuși, Iesua.

– Maria mă cunoaște de când era o copilă și întotdeauna mi-a spus Isa. Pentru nimic în lume n-aș vrea acum să-mi spună altfel.

Fratele Mariei rămăsese încremenit, până ce Isa, cu un zâmbet, destinsese atmosfera. Era ceva magic în expresia de pe chipul lui – o căldură căreia era imposibil să-i reziști. Restul serii se desfășurase minunat, printre oamenii pe care Maria îi iubea cu adevărat adunați în jurul lui Isa și ascultându-i vorbele înțelepte.

Întins sub cel mai vajnic dintre cei doi măslini, Maria adormi în soarele după-amiezii, legănată de imaginea viitorului ei soț.

Când simți umbra alunecându-i peste obraz, Maria se sperie, gândindu-se că a dormit prea mult. Se întuneca deja! Lazăr avea să fie furios.

Dar clătinând din cap spre a-și alunga moleșeala, își dădu seama că era încă în miezul zilei, iar soarele strălucea peste muntele Arbel. Privi în jur pentru a vedea ce anume îi umbrise fața în somn. Cu un mic icnet de surpriză,

rămase o clipă nemișcată înainte de a se avânta, plină de exuberanța unei tinere îndrăgostite, spre silueta din fața ei.

– Isa! strigă cu bucurie.

El deschise brațele și o cuprinse la piept pentru o clipă, apoi se trase cu un pas în spate și o privi.

– Porumbița mea, spuse el folosind porecla pe care i-o dăduse când erau copii. Se poate oare să te faci pe zi ce trece tot mai frumoasă?

– Isa! Nu știam că vii. Nimeni nu mi-a spus...

– Nu știau. Va fi și pentru ei o surpriză. Dar nu puteam lăsa ca pregătirile pentru nunta mea să se desfășoare fără mine.

Și din nou îi zâmbi. Maria îi analiză trăsăturile pentru o clipă, privindu-i ochii întunecați, reliefați de pomeții proeminenți. Era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată, cel mai frumos bărbat din lume.

– Dar fratele meu spune că nu ești în siguranță aici, acum.

– Fratele tău e un om grozav, care se teme prea mult. Dumnezeu ne va ocroti.

În vreme ce el îi vorbea, Maria își coborî ochii și își dădu seama, cu oroare, cât de neglijent arăta. Părul lung până la talie și despletit era încâlcit și plin de fire de iarbă, plus o frunză căzută, iar picioarele, goale, îi erau mânjite de praf. În clipa aceea nu aducea nici pe departe cu o regină. Începu să se bâlbâie, scuzându-se pentru înfățișarea ei, dar Isa o întrerupse cu un hohot de râs răsunător și plin.

– Nu-ți face griji, porumbița mea. Pe *tine* am venit să te văd, nu hainele tale.

Și întinse mâna pentru a-i scutura, cu un gest jucăuș, frunza din păr. Ea îi surâse, aranjându-și rochia și scuturându-se de țărână.

– Fratele meu n-ar fi de aceeași părere, replică ea, în glumă.

Lazăr era foarte strict când venea vorba despre ceremonii și protocol; și-ar fi ieșit din sărite dacă ar fi știut că sora lui se afla acum în grădină, neînsoțită și necuviincios înveșmântată și, unde mai pui, în prezența viitorului rege al casei lui David.

– Mă descurc eu cu Lazăr, o asigură Isa. Dar, ca să fim mai siguri, fugi în casă și prefă-te că nu m-ai văzut. Eu am să ies prin spate și am să mă întorc diseară, după ce voi fi anunțat cum se cuvine. Astfel, nici Marta și nici fratele tău nu vor fi luați pe nepregătite.

– Atunci, ne vedem diseară, răspunse ea, dintr-odată sfielnică.

Mai zăbovi o clipă, apoi se întoarse și porni spre casă.

– Să te prefaci surprinsă, îi strigă Isa în urmă, râzând în vreme ce privea silueta viitoarei sale soții alergând prin grădină, spre casa fratelui ei.

Ziua și seara aceea aveau să rămână în amintirea ei pentru totdeauna. Era ultima dată când se va mai simți liberă și fără griji, tânără, îndrăgostită și fericită.

Ionatan Anna veni a doua zi, dar cu o misiune nouă. Climatul politic și spiritual din Ierusalim de dovedea din ce în ce mai instabil, iar planurile se schimbaseră, pentru a stăvili amenințările din partea romanilor. Preoții aleseseră un nou lider în cadrul unui consiliu secret, consiliu care îl considerase pe Iesua nepotrivit pentru a prelua îndatoririle celui uns. Membrii consiliului veniseră acum împreună cu Anna pentru a-și prezenta constatările.

Maria fusese trimisă afară din încăpere, împreună cu Marta, la sosirea lor, dar refuză să rămână deoparte în vreme ce viitorul ei era luat în discuție de cei mai importanți membri ai poporului ei. Isa îi zâmbise liniștitor, dar în ochii lui văzuse ceva care o înspăimântase. Incertitudine. Niciodată nu-l mai văzuse înainte părând nesigur, iar acum această constatare o îngrozea. Deși cumnata ei se opusese, Maria se ascunse pe coridor, lângă ușă, și ascultă.

Se auzeau voci ridicate, strigăte, replici aruncate de la unul la altul. Era greu să distingă ce spunea fiecare. Glasul acela aspru, sonor și dur era al lui Ionatan Anna.

– Tu singur ți-ai atras această soartă, când ai luat partea zeloților. Romanii nu ne vor permite niciodată nici cel mai vag semn de alianță cu tine, din cauza asasinilor și a revoluționarilor care te susțin. Ar însemna să atragem măcelul asupra propriului popor.

Vocea calmă, riguroasă, care îi răspunse, în aparținea lui Isa:

– Nu refuz nici un om care alege să mă urmeze și care caută împărăția lui Dumnezeu. Zeloții mă recunosc ca urmaș al lui David. Sunt conducătorul lor de drept. Și al vostru.

– Dar nu înțelegi cu ce ne confruntăm aici, ripostă Anna. Noul procurator roman, Pilat din Pont, e un barbar. Nu se va sfii să verse atât sânge cât i se pare necesar pentru a ne amuți chiar și cele mai banale cerințe. Își flutură stindardele păgâne pe străzile noastre, își gravează simbolurile lui păcătoase pe monedele noastre – și toate astea le face pentru a ne reaminti cât de neputincioși suntem în fața lui. Nu va ezita să elimine pe oricare dintre

noi dacă i se va părea că am susținut, din interiorul templului, revolta împotriva Romei.

– Tetrarhul va fi de partea noastră, spuse Isa. Poate chiar va interveni pe lângă noul procurator.

Anna scuipă.

– Irod Antipa nu e de partea nimănui, decât a propriilor plăceri și pofte. Iar pâinea și-o câștigă de la Roma. E evreu doar atunci când îi convine.

– Soția lui e nazarineană, sublinie Isa.

Replica lui fu întâmpinată cu tăcere. Isa îmbrățișase învățăturile liberale ale poporului nazarinean, în fruntea căruia se afla mama lui. Nazarinenii nu respectau legea în modul strict al evreilor supuși templului. Printre tradițiile lor diferite era și aceea care le includea pe femei în ritualuri și chiar le recunoștea ca profeți. De asemenea, ei permiteau neamurilor să asiste la învățăturile lor și să ia parte la slujbele religioase.

Deși Anna menționase facțiunea zelotă ca fiind motivul principal care determinase consiliul să-i retragă sprijinul lui Isa, toți cei din încăpere știau că acesta nu era de fapt decât un paravan. Învățăturile lui Isa erau prea revoluționare, prea puternic influențate de nazarineni. Iar preoții din templu pur și simplu nu-l puteau controla.

Ridicând problema soției lui Irod ca fiind nazarineană, Isa le aruncase preoților o provocare. Avea să-și preia rolul profețit, de rege și Mesia, fără susținerea lor, și o va face ca un nazarineran. O asemenea alegere comporta riscuri uriașe; putea diminua puterea de care se bucurau preoții templului, dar în același timp se putea ridica împotriva lui Isa însuși, dacă poporul îi retrăgea sprijinul, în favoarea liderilor tradiționali.

Dar atacul lui Anna nu se încheiase încă. Vocea lui se făcu auzită din nou:

– Cel care are mireasa, acela este mirele.

Tăcerea se așternu din nou în încăpere, iar Maria încremeni afară, lângă ușă. Își simțea gura uscată ca iasca. Replica lui Anna fusese o referire la Cântarea Cântărilor, poemul scris de regele Solomon pentru a celebra suprema uniune dinastică a caselor nobile ale lui Israel. Aici însă era o aluzie clară la nunta Mariei cu Isa. Pentru ca un rege să domnească asupra poporului, tradiția cerea ca el să aibă o mireasă de asemenea de stirpe regală. Maria, ca urmașă a regelui Saul, din casa lui Beniamin, era prințesa cu cel mai înalt rang din Israel și, ca atare, îi fusese făgăduită în căsătorie lui Iesua, Fiul Leului lui Iuda, încă din copilărie. Neamurile lui Iuda și Beniamin fuseseră legate între ele încă din Antichitate, iar mariajul dinastic al celor

două linii fusese asigurat încă de pe vremea în care fiica lui Saul, Mica, se căsătorise cu David.

Prin urmare, pentru a fi rege dinastic, conform legii, bărbatul trebuia să aibă ca soție tot o regină dinastică. Astfel, Anna proferase o amenințare directă la adresa uniunii dintre Maria și Isa.

În încăpere răsună apoi vocea lui Lazăr; el știuse totdeauna să-și controleze perfect emoțiile, și numai cei foarte apropiați i-ar fi putut sesiza acum încordarea din glas.

– Ionatan Anna, sora mea este făgăduită prin lege lui Iesua. Profeții au spus că el este Mesia așteptat de poporul nostru. Nu văd cum ne-am putea îndepărta de acest curs al vieții, pe care Dumnezeu l-a ales pentru noi.

– Îndrăznești să-mi spui tu mie ce anume a ales Dumnezeu? izbucni Anna.

Dincolo de ușă, Maria suspină. Lazăr era un om cuviincios, și s-ar îngrozi dacă l-ar jigni pe marele preot.

– Noi credem, continuă Anna, că Dumnezeu a ales pe altcineva. Un drept apărător al legii, un om care va susține tot ceea ce este sacru pentru poporul nostru, fără a aduce un afront politic romanilor.

Așa deci, adevărul fusese spus cu glas tare, pentru ca toată lumea să-l audă. „Un drept apărător al legii." Acesta era felul marelui preot de a-i arăta lui Isa că nu aveau de gând să-i tolereze reformele de tip nazarinean, în ciuda stirpei sale regale.

– Și cine este acesta? întrebă Isa pe un ton liniștit.

– Ioan.

– Botezătorul?! exclamă Lazăr, nevenindu-i să creadă.

– Este rudă cu Leul, interveni un alt glas aspru, pe care Maria nu-l recunoscu.

Poate că era preotul mai tânăr, Caiafa, ginerele lui Anna.

– Dar nu e din linia lui David, replică Isa cu aceeași voce calmă.

– Nu, se auzi iar glasul lui Anna. Dar mama lui e din linia preoțească a lui Aaron, iar tatăl lui e un Zadochit. Poporul îl crede urmaș al profetului Ilie. Va fi suficient pentru ca oamenii să treacă de partea lui, dacă i se va oferi mireasa potrivită.

Și astfel cercul se închisese. Anna venise pentru a pune la punct căsătoria Mariei cu noul lor candidat la titlul de Mesia; ea era marfa de care aveau ei nevoie pentru a-și legitimiza regele preferat.

Vocea care se auzi apoi răsună tare, mânioasă. Maria nu-l întâlnise niciodată pe Iacob, fratele mai mic al lui Isa, dar bănui că el era cel care striga

acum. Glasul lui semăna cu al lui Isa, dar nu avea stăpânirea aceea calmă prezentă întotdeauna la fratele lui mai mare.

– Nu puteți alege un Mesia după bunul plac, ca pe un bun cumpărat la bazar. Știm cu toții că Iesua este cel ales pentru a ne izbăvi poporul de robie. Cum îndrăzniți să veniți cu un înlocuitor fiindcă vă temeți pentru scaunele voastre sus-puse?

Strigătele izbucniră, cei din încăpere începând să se răstească unii la alții pentru a se face auziți. Maria încercă să identifice glasurile și cuvintele, dar deja tremura. Totul era pe cale de a se schimba; simțea acest lucru în măduva oaselor. Tonul poruncitor al lui Anna se făcu auzit pe deasupra celorlalte:

– Lazăr, ca tutore al acestei fete, numai tu poți lua hotărârea de a rupe logodna și de a o dărui pe fiica lui Beniamin candidatului ales de noi. Totul se află acum în mâinile tale. Dar dă-mi voie să-ți amintesc că tatăl tău a fost un fariseu și un slujbaș credincios al templului. L-am cunoscut bine. Ar aștepta de la tine să faci așa cum e mai bine pentru popor.

Maria simțea greutatea ce apăsa pe sufletul lui Lazăr. Era adevărat, tatăl lor fusese devotat templului și legii până în clipa morții. Mama ei fusese nazarineană, dar acest lucru nu conta pentru oamenii care se strânseseră acum în casa lor. Lazăr îi jurase tatălui, pe patul de moarte, să apere legea și să protejeze cu orice preț poziția casei lui Beniamin. De aceea, era pus acum în fața unei alegeri oribile.

– Vreți ca sora mea să se mărite cu Botezătorul? întrebă el cu precauție în glas.

– Ioan e un om drept și un profet. Și, odată ce va fi uns Mesia, sora ta va avea același statut pe care l-ar fi avut căsătorindu-se cu omul acesta de aici.

– Ioan e un ermit, un ascet, îi întrerupse Isa. Nici nu-și dorește o soție, nici nu are nevoie de una. A ales să trăiască în pustie fiindcă astfel crede că aude mai bine glasul lui Dumnezeu. Ați fi gata să-i distrugeți această solitudine și munca lui de o viață silindu-l la o căsătorie cu toate responsabilitățile pe care le implică aceasta conform legii?

– Nu, replică Anna. Nu îl silim la nimic. Se va căsători cu fata pentru a-și confirma statutul de Mesia în fața poporului. După aceea, ea va trăi în casa rudelor lui, iar Ioan se va putea întoarce la propovăduirea lui. Ea își va împlini îndatoririle dinastice, după lege, iar la fel va face și el.

Maria asculta, rugându-se ca greața pe care o simțea în stomac să n-o copleșească și să-i dezvăluie ascunzătoarea. Știa că „îndatoririle dinastice,

după lege" însemna aducerea pe lume a copiilor – cu Ioan, ascetul! Nu era suficient însă că oamenii aceștia încercau să-i fure cea mai mare fericire la care visase vreodată, căsătoria cu Isa; odată cu asta, aveau de gând să-l lipsească pe el de locul care i se cuvenea, de viitor rege.

Și apoi, mai era ceva: ideea Botezătorului în sine. Ea nu-l văzuse niciodată pe acest om care predica pe malurile Iordanului, dar pentru popor devenise deja o legendă vie. Era vărul mai mare al lui Isa, însă cei doi avea temperamente foarte deosebite. Isa îl privea pe Ioan cu mare respect, vorbea adesea despre el ca despre un mare slujitor al Domnului, un bărbat drept și cinstit. Dar îi recunoștea totodată și limitele. Îi explicase odată acest lucru Mariei, când ea îl întrebase despre predicatorul înflăcărat care boteza cu apă. Ioan respingea femeile, neamurile, pe cei infirmi și pe toți cei pe care îi considera necurați, în vreme ce Isa credea că toți cei care doreau să audă cuvântul lui Dumnezeu aveau dreptul să-l primească. Mesajul lui nu era unul destinat elitelor, adăugase el, ci era o veste bună pentru toată lumea. Aceste deosebiri fuseseră cauza disputei dintre Isa și Ioan.

După moartea părinților lui, Botezătorul își petrecuse mult timp pe țărmurile pustii ale Mării Moarte. Intrase în legătură cu esenienii de la Qumran, o sectă de asceți cu principii severe, de la care preluase multe dintre regulile pe care le propovăduia. Membrii acelei secte trăiau în condiții dure și îi disprețuiau pe cei pe care îi numeau „căutători de lucruri ușoare"; vorbeau despre un Învățător al Dreptății care avea să aducă după el pocăirea și respectarea strictă a legii.

Și Isa petrecuse un timp în mijlocul esenienilor și îi explicase Mariei principiile după care ei se ghidau. Le respecta devotamentul față de Dumnezeu și lege și le preamărea faptele bune și caritabile. Pe mulți îi considera tovarăși apropiați lui și obișnuia să se retragă în singurătatea absolută de la Qumran, pentru a medita. Dar în vreme ce Ioan preluase regulile stricte ale esenienilor, Isa le respingea pe multe dintre ele, considerându-le aspre și exagerate.

El îi mai povestise Mariei și alte amănunte despre Ioan, despre ciudatul lui regim alimentar, format din lăcuste și miere, și despre hainele făcute din piei de animale și păr de cămilă, care îi rodeau pielea. Îi spusese cum vărul lui alesese să trăiască în pustie, sub cerul liber, unde se simțea mai aproape de Dumnezeu. Nu era un mod de trai potrivit pentru o femeie de viță nobilă sau pentru un copil. Și în nici un caz nu era modul de trai pentru care Maria Magdalena se pregătise întreaga ei viață.

„Iar acum, totul stă în mâinile lui Lazăr", își spuse ea cu tristețe. Bărbații se certau iarăși în camera învecinată, în vreme ce pe obrajii ei șiroiau lacrimile. Nu mai putea distinge glasurile între ele. Care era al lui Lazăr și ce anume spunea? Fratele ei îl iubea pe Isa și îl respecta, atât ca bărbat, cât și ca urmaș al lui David, deși nu aderase niciodată la reformele nazarinene. Lazăr era un tradiționalist; tatăl lor fusese fariseu și un puternic susținător financiar al Templului din Ierusalim.

Ionatan Anna îl obliga acum să facă o alegere cumplită: dacă-l sprijinea pe Isa, regele dinastic de drept, cel amintit de toate profețiile, va fi îndepărtat din templu; marele preot lăsase clar să se înțeleagă acest lucru. Și unica sa opțiune posibilă în acest caz ar fi fost să se alăture nazarinenilor, îmbrățișând o filozofie reformistă în care nu credea.

Cei mai moderați, printre care se număra și Lazăr, erau mulțumiți atâta vreme cât Isa era acceptat atât de nazarineni, cât și de preoții din templu. Dar acum se ajunsese în pragul unei schisme teribile, o separare deplină între cele două tabere, care avea să provoace ostilitate între marile familii dinastice ale Israelului și să dea naștere unei aprige rivalități. Alegerea necesară urma să se dovedească foarte dificilă pentru o mare parte din populație.

Dar, în momentul acela, Mariei nu-i păsa decât de o singură alegere. Hotărârea lui Lazăr de a susține legea templului îi va distruge toate visurile ei de fată și o va împinge într-o căsătorie respingătoare. Dar, mai mult decât atât, era o hotărâre ce avea să schimbe cursul istoriei pentru mii de ani de acum înainte.

Isa ajunse la o înțelegere cu Lazăr în seara aceea: voia ca el să fie cel care îi dă vestea Mariei. Lazăr acceptă, cu mare ușurare, astfel că Maria fu chemată într-o încăpere ferită, pentru a se întâlni cu cel despre care totdeauna crezuse că-i va fi soț.

Când Isa îi văzu trupul scuturat de suspine și fața udă de lacrimi, își dădu seama că auzise multe dintre cele discutate mai devreme. Iar când ea zări tristețea din ochii lui, știu că soarta îi fusese pecetluită. Se aruncă în brațele lui și plânse până când îi secară toate lacrimile.

– Dar de ce? îl întrebă. De ce ai acceptat? De ce i-ai lăsat să-ți ia împărăția care îți aparținea de drept?

Isa îi mângâie părul pentru a o liniști și-i zâmbi în felul acela al său, alinător.

– Poate că împărăția mea nu e din această lume, porumbițo.

Maria clătină din cap; nu înțelegea. Isa își continuă explicațiile:

– Maria, lucrarea mea este aceea de a arăta oamenilor Calea, de a-i învăța că împărăția lui Dumnezeu este aproape, la îndemâna oricui, că avem puterea de a deveni liberi aici și acum, liberi de orice oprimare. Nu-mi trebuie o coroană sau o împărăție pământească pentru a face aceasta. Am nevoie doar să împart cuvântul lui Dumnezeu cât mai multor oameni posibil. Totdeauna am crezut că voi moșteni tronul lui David și că tu vei sta alături de mine, dar, dacă aceasta nu se va întâmpla în sine, trebuie să ne supunem și să credem că așa e voia Domnului.

Maria se gândi la cuvintele lui, încercând din răsputeri să se arate curajoasă și să le accepte. Fusese crescută ca o prințesă; de aceea i se dăduse numele Maria, nume rezervat fiicelor de obârșie nobilă în tradiția nazarineană. Fusese de asemenea educată de femeile nazarinene, conduse de mama lui Isa. Maria cea Mare o luase alături de ea pe mica Maria la o vârstă fragedă, pentru a o pregăti în vederea vieții pe care avea s-o trăiască alături de Fiul lui David, dar și pentru a o învăța principiile spirituale ale doctrinei lor reformiste. Iar odată ce se va fi măritat cu Isa, Maria avea să poarte vălul roșu al preoteselor nazarinene, același văl roșu purtat de Maria cea Mare.

Dar acum, totul se dusese de râpă. Simțind că nu mai poate îndura, Maria începu să plângă din nou, și în clipa aceea un gând teribil o săgetă.

– Isa? murmură, neîndrăznind să pună întrebarea.

– Da?

– Tu... cu cine te vei căsători acum?

El o privi cu o tandrețe atât de copleșitoare, încât Maria simți că i se rupe inima. Îi luă mâinile într-ale lui și îi vorbi cu o voce blândă, însă fermă.

– Îți amintești ce ți-a spus mama când ai intrat în casa noastră?

Maria încuviință, zâmbind printre lacrimi.

– N-am să uit niciodată. Mi-a spus: „Dumnezeu te-a făcut perechea perfectă pentru fiul meu. Voi doi veți deveni un singur trup. Nu veți mai fi doi, ci unul. Și ceea ce Dumnezeu a unit nimeni nu poate despărți".

Isa înclină din cap.

– Mama mea este cea mai deșteaptă dintre femei și un mare profet. Ea a înțeles că Dumnezeu te-a creat pentru mine. Dar, dacă Domnul a hotărât, în planurile sale, că nu te voi mai avea, atunci nu voi avea nici pe alta.

Un val de ușurare o cuprinse. Dintre toate lucrurile pe care nu le putea suporta, gândul unei alte femei alături de Isa era cel mai îngrozitor. Dar o altă realitate o izbi cu forța unui trăsnet.

– Dar... dacă va fi să fiu soața lui Ioan... el nu-mi va permite niciodată să devin preoteasă nazarineană.

Chipul lui era foarte serios când răspunse:

– Nu, Maria. Ioan va insista să te supui legii cu mare strictețe. El disprețuiește reformele propuse de ai noștri și probabil că va fi foarte sever cu tine și te va pedepsi aspru. Dar să-ți amintești ce ți-am spus eu și ce te-a învățat și mama deopotrivă. Împărăția lui Dumnezeu e în inima ta, și nici un asupritor – nici romanii și nici chiar Ioan – nu ți-o poate lua. Îi ridică apoi bărbia și o privi drept în ochii ei mari și căprui. Ascultă-mă bine, porumbița mea. Trebuie să pășim pe această cale cu seninătate și trebuie să facem ce e bine pentru copiii lui Israel. Asta înseamnă că nu mă pot opune acum în fața lui Ionatan Anna și a preoților templului. Voi respecta hotărârea lor, pentru ca învățăturile despre Cale să poate continua în liniște și să se răspândească; iar pentru a-mi manifesta susținerea, am acceptat să fac două lucruri. Voi veni împreună cu mama la nunta ta cu Ioan și îi voi permite lui să mă boteze în public, pentru a arăta că-i recunosc autoritatea spirituală.

Maria încuviință solemn. Avea să pășească pe drumul hotărât pentru ea; aceasta era responsabilitatea ei ca fiică a lui Israel. Cuvintele de dragoste și sprijin ale lui Isa o vor ajuta să meargă mai departe.

El o sărută ușor pe creștet și se întoarse pentru a pleca.

– Ești puternică pentru un trup atât de micuț, spuse el blând. Totdeauna am recunoscut puterea aceasta în tine. Vei fi o mare regină într-o zi, o conducătoare a poporului tău. Se opri la ușă pentru a o mai privi o dată și își duse mâna la inimă. Voi fi cu tine totdeauna.

Ioan Botezătorul nu era atât de ușor de manipulat cum își închipuiseră Anna și tovarășii lui. Când veniră la el cu propunerea, se răzvrătise împotriva necuviinței lor și le strigase că sunt niște vipere. Le amintise că aveau deja un Mesia în persoana vărului său, un profet ales de Dumnezeu, și că el, Ioan, nu era demn de un asemenea rol. Preoții ripostaseră spunând că poporul îl consideră un mare profet, urmașul lui Ilie.

– Dar nu sunt nici una, nici alta.

– Atunci arată-ne ce ești, ca să le putem spune copiilor lui Israel, și ei să te urmeze ca pe un profet și un rege.

La aceasta, Ioan răspunsese în felul lui enigmatic:

– Sunt glasul care strigă în pustie.

Și îi trimisese de la el pe farisei, dar tânărul și abilul preot Caiafa luase replica lui – „Sunt glasul care strigă în pustie" – ca o aluzie la profetul Isaia. Se considera Ioan un profet printr-o reinterpretare a scripturilor? Îi punea oare pe preoți la încercare?

Trimișii se întorseseră a doua zi, și de această dată îi cerură să îi boteze. El insistase ca ei să se căiască înainte pentru păcatele săvârșite. Preoții se simțiseră iritați de această cerere a lui, dar știau că trebuie să joace după regulile impuse de el; altfel riscau să-l piardă, iar cheia întregii lor strategii era el. Dacă primeau botezul lui, își vor consolida poziția în rândul maselor care îl priveau pe Ioan ca pe un profet.

Când își afirmară căința, Ioan îi cufundă în apa Iordanului, dar le reaminti:

– Eu vă botez cu apă, dar după mine vine acela care este mai mare decât mine în ochii lui Dumnezeu.

În ziua respectivă, preoții rămaseră alături de Ioan și, după ce mulțimile de pe malul râului se risipiră, îi vorbiră despre planul lor. El se opuse, în primul rând la ideea de a se căsători, și mai cu seamă la a o lua pe femeia făgăduită vărului său. Dar consiliul era pregătit pentru obiecțiile lui și le analizase cu atenție, dată fiind vehemența lui din ziua anterioară. Îi vorbiră despre Lazăr, despre bărbatul drept și nobil din casa lui Beniamin, despre cât de tare se temea el să-și mărite sora pioasă cu un bărbat supus influențelor nazarinene.

Botezătorul se înmuie la această idee; aici era slăbiciunea lui. Deși amintise de profețiile care spuneau că Iesua era cel ales, era tot mai îngrijorat de calea pe care apucase vărul său împreună cu nazarinenii și de încălcarea lor flagrantă a legii. Ioan puse însă capăt discuției și le ceru preoților să plece.

Aceștia se retraseră fără să fi știrbit hotărârea Botezătorului. Mai târziu în acea zi, Isa veni pe malul răsăritean al Iordanului, pentru a-și împlini făgăduiala făcută lui Anna. O mare mulțime îl urma, întâlnirea dintre cei doi atrăgând numeroși oameni. Ioan întinse mâna pentru a-l opri pe Isa.

– Tu vii la mine să te botez? întrebă el. Poate că mai degrabă eu am nevoie să fiu botezat de tine, căci tu ești alesul lui Dumnezeu.

Isa îi surâse.

– Vere, așa trebuie să fie acum. Avem datoria să împlinim calea dreptății.

Ioan încuviință, fără a arăta vreun semn de suprindere sau de emoție la acest răspuns al vărului său. Era pentru prima dată când se întâlneau după uneltirile lui Anna, și deci prima ocazie de a se evalua reciproc. Botezătorul îl trase pe Isa departe de mulțimile care priveau și îi vorbi în cuvinte atent alese.

– Cel care are mireasa, acela e mirele.

Isa se mărgini doar să încline din cap în semn că acceptă acest aranjament. Ioan continuă:

– Dar prietenul mirelui, care îl aude, se bucură nespus la auzul glasului acestuia. Și eu mă pot bucura la această cuvenită renunțare a ta, dacă e adevărat că o dăruiești de bunăvoie.

Isa încuviință încă o dată.

– Voi primi să fiu prietenul mirelui. Eu trebuie să mă cobor pentru ca tu să urci, și așa va fi.

Fusese un joc de cuvinte, un fel de dans între cei doi mari profeți, fiecare luând cunoștință de statutul politic al celuilalt. Înțelegând că vărul său acceptase de bunăvoie să renunțe la poziția și la mireasa lui, Ioan se întoarse spre mulțimile strânse pe malul Iordanului și le spuse:

– După mine vine acela care este mai presus de mine, fiindcă a fost ales înaintea mea.

Și, cu aceste cuvinte, îl cufundă pe Isa în apele râului. Vorbele fuseseră alese cu grijă, pentru a arăta că, Ioan preluând rolul lui de Mesia, Isa avea să fie moștenitorul tronului în caz că se va întâmpla ceva neprevăzut. „El a fost ales înaintea mea" era o indicație clară că Ioan recunoștea încă profețiile referitoare la nașterea vărului său. Aceste cuvinte îl apărau în fața moderaților care îl susțineau pe el și se temeau de reformele nazarinene, dar totodată îl cinsteau pe Isa ca subiect al profețiilor. Primele sale cuvinte – „După mine vine acela" – sugerau că Ioan se gândea să preia rolul celui uns. Ioan ascetul, predicatorul în pustie, cu hainele sale din piei de animale și cu stilul evanghelic dus la extrem, era, probabil, ușor subestimat. Dar cuvintele și faptele lui din acea zi, pe malul Iordanului, arătaseră că este un politician mult mai abil decât își închipuiseră mulți.

Când Isa ieși din apele Iordanului, mulțimile îi aclamară pe cei doi mari profeți înrudiți, atinși de mâna Domnului. Dar peste întreaga adunare se lăsă

tăcerea când din văzduh își făcu apariția un porumbel alb, care își flutură aripile deasupra lui Isa, Leul lui David. Era o clipă pe care cei din Valea Iordanului și de mult mai departe nu aveau s-o uite până la sfârșitul lumii.

Caiafa se întoarse a doua zi pe malul râului, împreună cu fariseii săi. Își pusese cu grijă la punct strategia. Botezul lui Isa nu servise scopului urmărit de el și de Anna; ei crezuseră că aceasta va însemna o recunoaștere implicită a autorității lui Ioan, dar botezul nu făcuse decât să amintească poporului că nazarineanul era alesul profeților. Acum, mai mult decât oricând, fariseii trebuiau să reducă impactul ideii că Isa era Mesia cel așteptat. Și unica modalitate de a face acest lucru era să transfere titlul altcuiva cât mai rapid posibil, iar singurul candidat acceptabil era Ioan.

Dar Botezătorul fusese tulburat de semnul porumbelului. Oare apariția lui din ceruri, după botez, nu dovedea încă o dată că Isa era alesul lui Dumnezeu? Ioan ezita, tinzând să sprijine din nou poziția vărului său. Caiafa, un ucenic versat al socrului său, Anna, era însă pregătit pentru această eventualitate și ripostă.

– Vărul tău nazarinean a fost azi printre leproși, îi spuse el lui Ioan.

Botezătorul rămase încremenit. Nimic nu era mai necurat decât nenorociții aceia părăsiți de Dumnezeu. Iar ca vărul lui să se amestece printre ei după ce fusese botezat era de neînchipuit.

– Sunteți siguri că e adevărat? întrebă el.

Caiafa încuviință cu gravitate.

– Da, îmi pare rău să-ți spun că în această dimineață s-a dus în cel mai necurat dintre toate locurile. Mi s-a spus că a propovăduit acolo cuvântul Domnului. Și chiar le-a dat voie să-l atingă.

Ioan era uluit aflând că Isa se coborâse atât de mult, atât de repede. Știa bine că vărul lui fusese profund influențat de nazarineni. La urma urmei, mama lui era Maria, conducătoarea acelui grup. Dar ea era femeie, și deci avea o mică importanță, dar influența asupra fiului ei era puternică. Dar dacă Isa se coborâse printre cei necurați la nici o zi după botez, poate că Dumnezeu își întorsese privirea de la el.

Și apoi mai era fata aceea, din casa lui Beniamin; pe Ioan îl tulbura profund faptul că purta numele Maria – un nume nazarinean, o indicație a faptului că fusese educată conform acelor principii nesănătoase.

Dar, de dragul poporului, trebuia să țină seama de profeția care se referea la ea. Se credea că e Fiica Sionului, cea descrisă în cartea profetului Mica. Fragmentul se referea la Migdal-Eder, Turnul Turmei, păstoarea care avea să conducă poporul: „Iar la tine, Turn al Turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni... împărăția fiicei Ierusalimului."

Dacă Maria era cu adevărat femeia din această profeție, atunci Ioan avea obligația de a veghea ca ea să rămână pe calea cea justă a dreptății. Caiafa îl asigurase că fata era suficient de tânără și de pioasă pentru a fi pregătită, așa cum considera Ioan nimerit, în cel mai tradiționalist spirit al legii. De fapt, fratele ei îi implorase să facă acest lucru înainte de a fi prea târziu. Logodna acestei fiice a lui Beniamin cu Isa fusese ruptă pe baza învățăturilor nazarinene – fapt perfect acceptabil conform legii. Oare nu însuși marele preot, Ionatan Anna, scrisese actele de desfacere a logodnei?

Mai important era faptul că Isa și discipolii săi nazarineni nu avuseseră nimic de obiectat la această decizie, făgăduind să-l susțină pe Ioan în noua lui postură. Chiar Isa acceptase să asiste la ospățul de nuntă, pentru a-și demonstra susținerea. Nu exista în această propunere nici un amănunt capabil să dea naștere la obiecții. Dacă Ioan se căsătorea cu prințesa din casa lui Beniamin și devenea cel uns, numărul celor botezați de el avea să crească de zeci de ori. Va atinge astfel mult mai mulți păcătoși și le va arăta calea spre pocăire. Și va deveni Învățătorul Dreptății din profețiile străbunilor.

În fața ocaziei de a converti mai mulți păcătoși și de a-i învăța pe copiii lui Israel calea pocăinței către Dumnezeu, Ioan acceptă să se însoare cu fata din casa lui Beniamin și să-și preia locul rezervat în istoria poporului său.

Nunta Mariei, urmașă a casei lui Beniamin, cu Ioan Botezătorul, din tagma preoțească a lui Aaron și Zadoc, s-a desfășurat pe colina din Cana Galileei. La ospăț au luat parte nobili, nazarineni și farisei. Așa cum promisese, Isa a venit împreună cu mama și cu frații săi, însoțiți de un grup de ucenici.

Cucernica mamă a lui Ioan, Elisaveta, fusese verișoară cu mama lui Isa, Maria. Dar atât ea, cât și soțul ei, Zaharia, erau morți de câțiva ani. Nu existau din partea lui rude apropiate care să se ocupe de pregătirile necesare, iar Ioan nici nu cunoștea obiceiurile, nici nu-i păsa de ele. Când Maria cea Mare a observat că oaspeții nu erau serviți cum se cuvine, a luat asupra ei înseși

sarcina de a supraveghea preparativele, ca rudă mai vârstnică a mirelui. Drept urmare, s-a dus la fiul ei, care ședea alături de câțiva ucenici, și i-a spus:

– Nu au vin suficient pentru ospățul de nuntă.

El a ascultat-o atent, apoi a răspuns:

– Ce are asta de-a face cu mine? Nu e nunta mea. N-ar fi cuvenit să intervin eu.

Maria cea Mare nu era de aceeași părere, și-i spuse fiului ei acest lucru. În primul rând, simțea că e obligația ei, în amintirea Elisavetei, să se asigure că ospățul de nuntă decurgea bine. Dar, mai mult decât atât, Maria era o femeie înțeleaptă, care cunoștea oamenii și cunoștea de asemenea profețiile. Iar aceasta era o ocazie potrivită pentru a le reaminti preoților și nobililor veniți la nuntă de locul ocupat de fiul ei în cadrul comunității. Fără prea multă tragere de inimă, Isa acceptă.

Chemând servirorii, Maria îi instrui:

– Să faceți tot ceea ce vă va cere.

După o clipă, Isa le ceru să-i aducă șase vase mari, fiecare plin până la buză cu apă. Servitorii i le aduseră și le așezară în fața lui. El închise ochii și rosti o rugăciune, trecându-și mâna pe deasupra fiecărui vas. Când sfârși, le spuse servitorilor să toarne din ele. Prima servitoare dădu să facă precum i se spusese și scăpă cana din mână. Vasele nu mai aveau apă în ele; un vin roșu, dulce și aromat le umplea pe toate.

Isa ceru unui servitor să ducă o cupă cu vin lui Caiafa, care oficiase ceremonia de nuntă. Acesta ridică paharul spre Ioan, mirele, lăudând calitatea licorii.

– Cei mai mulți aduc la masă vinul bun la începutul ospățului, lăsându-l pe cel mai slab la urmă, când puțini mai observă deosebirea, glumi Caiafa. Dar tu l-ai păstrat pe cel mai bun pentru sfârșit.

Ioan îl privi cu uimire. Nici el și nici preotul nu știau ce se întâmplase. Singurul semn că se petrecuse ceva neobișnuit era murmurul câtorva servitori, în spate, și agitația unora dintre ucenicii nazarineni. Dar nu avea să treacă mult timp până ce toată lumea din Galileea va afla cu exactitate cele petrecute la nunta din Cana.

După nuntă, nimeni nu mai vorbea despre mire și mireasă. Uniunea dinastică fusese umbrită de ceva mult mai ieșit din comun. Subiectul aflat pe

buzele tuturor era miraculoasa transformare a apei în vin, reușită de tânărul profet. Astfel, în partea de nord al Galileei, numele lui Isa era rostit pretutindeni; indiferent de manevrele celor din templu, el era singurul lor Mesia.

Puterea și popularitatea lui Ioan cuceriră regiunile de sud, de pe malurile Iordanului, prin Ierusalim și până în zonele deșertice de lângă Marea Moartă. Alimentate de preoții templului, mulțimile care îl urmau crescură atât de mult, încât malurile râului gemeau de oameni care cereau să fie botezați. Insistențele lui Ioan ca ei să respecte legea cu mare strictețe spori numărul sacrificiilor – și deci averile templului. Toată lumea era mulțumită de rezultatele stratagemei.

Toată lumea, cu excepția Mariei Magdalena, devenită acum soția Botezătorului. Poate era o binecuvântare faptul că fusese o căsătorie pe care nici una din cele două părți implicate n-o dorise. Ioan nu voia decât să rămână în pustie și să ducă pe mai departe munca lui Dumnezeu. Avea să se supună legii, care cerea oamenilor să fie rodnici și să se înmulțească, și deci își vizita soția la vreme potrivită, pentru a avea urmași. Dar, în afara acestor perioade dictate precis de lege și de tradiție, nu era interesat de prezența nici unei femei.

Stabilirea locului în care avea să trăiască Maria Magdalena fusese prima îndatorire a lui Ioan după căsătorie. Nu ezită să arate clar că soția lui nu era bine-venită în apropierea taberei lui. De fapt, esenienii de la Qumran nu permiteau femeilor să trăiască împreună cu ei, ci le exilau în clădiri separate, fiindcă le considerau necurate de la natură. Iar mama lui Ioan murise – fapt care se dovedea problematic. Dacă Elisaveta ar fi trăit, Maria Magdalena ar fi putut locui în casa socrilor ei.

Chestiunea fusese discutată de Lazăr și Ioan înainte de nuntă, iar Maria îi spusese fratelui ei care îi erau dorințele. De aceea, Lazăr insistase ca ea să fie lăsată să locuiască împreună cu el și cu Marta, la casele lor din Magdala și Betania. Astfel, Maria avea să fie mereu însoțită și supravegheată de doi oameni cucernici. Iar Betania nu se afla departe de Ierihon, ceea ce era bine pentru acele rare ocazii când Ioan trebuia să-și viziteze soția.

Soluția era una corectă și convenabilă pentru Botezător, pe care nu-l interesa ce anume făcea soția lui, cu condiția să se poarte mereu ca o femeie pioasă și pocăită. Viitoarea mamă a fiului său trebuia să fie nepătată, dincolo de orice reproș. Maria îl asigurase că, în lipsa lui, va asculta de fratele ei, așa cum făcuse întotdeauna. Și când Ioan își dădu acordul, se strădui să nu-și arate bucuria pe față.

Dar fericirea ei avea să fie de scurtă durată, fiindcă Ioan preciză imediat cerințele pe care le avea de la soția lui. În nici un caz nu trebuia să se mai afle sub influența învățăturilor nazarinene. Nu va avea voie să se ducă în casa Mariei cea Mare, prietena și învățătoarea ei iubită. Și cu nici un chip nu i se permitea să apară acolo unde Isa vorbea în public. Ioan era iritat de faptul că unii dintre discipolii săi părăsiseră malul Iordanului pentru a-l urma pe vărul lui. Îi muștruluise fiindcă deveniseră nazarineni și îi numise „căutători de lucruri moi". O rivalitate lua naștere încetul cu încetul între propovăduirile lui Isa Nazarineanul și asceticul Botezător. Iar Ioan nu ar fi acceptat să fie făcut de rușine de soția lui; ea nu va avea niciodată voie să se apropie de nazarineni. Lazăr fu nevoit să jure solemn că va veghea la acest lucru.

Tânără, naivă și necunoscând în viață nimic altceva decât dragostea și bunătatea, Maria încercase să discute cu Ioan, dar, când dăduse să obiecteze, încasase prima lovitură de la soțul ei; palma lui îi lăsase pe obraz o urmă vizibilă toată ziua, ca un memento al faptului că niciodată nu trebuia să crâcnească în fața lui. Cu aceasta, Botezătorul își lăsă soția în casa din Magdala și plecă fără a-și lua rămas-bun.

Maria se temea de vizitele lui Ioan și era bucuroasă că surveneau atât de rar, despărțite fiind de lungi perioade de timp. Botezătorul venea în Betania doar când propovăduirea lui îl aducea în apropiere, de obicei când mergea de la tabăra sa de pe malul Iordanului spre Ierusalim. Întreba de sănătatea ei și, când legea spunea că e potrivit, venea pentru a-și îndeplini îndatoririle de soț. În timpul acestor vizite o învăța despre lege și cum să facă penitență, spunându-i mereu că împărăția lui Dumnezeu era aproape.

Prințesă din casa lui Beniamin fiind, Maria știa că nu se cuvine să-și compare soțul cu alt bărbat, dar nu se putea împiedica s-o facă. Zilele și nopțile îi erau pline de gânduri despre Isa și despre tot ce o învățase el. Era uimitor faptul că ambii bărbați propovăduiau în mare același lucru – că împărăția lui Dumnezeu era tot mai aproape –, deși înțelesul era atât de diferit de la unul la celălalt. Ioan transmitea un mesaj sumbru, un cumplit avertisment la adresa celor nedrepți. Din partea lui Isa însă, era un mesaj minunat, destinat tuturor celor care își deschideau inima în fața Domnului.

În ziua în care află că Isa venea în Betania împreună cu mama lui și cu un grup de ucenici nazarineni, Maria Magdalena își simți inima plină din nou de bucurie, după multe, multe zile amare.

– Nu vor sta aici. Și tu nu te vei putea duce să-i vezi, Maria. Soțul tău îți interzice.

Hotărârea lui Lazăr era nestrămutată, în ciuda rugăminților surorii lui.

– Cum îmi poți face una ca asta? Sunt cei mai vechi prieteni ai mei, iar unii sunt deopotrivă buni prieteni cu tine. Pescarii Petru și Andrei, de pildă, cu care ne jucam când eram mici la Capernaum și pe țărmurile din Galileea. Cum le poți refuza ospitalitatea?

Tensiunea era vizibilă pe chipul fratelui ei. Faptul că-i respinsese pe prietenii lui din copilărie, pe Isa și pe Maria cea Mare, amândoi copii iubiți ai lui David, fusese o hotărâre extrem de dificilă. Dar Lazăr primise ordine de la marii preoți să nu-i găzduiască în casa lui pe nazarineni, în drumul acestora dinspre Ierusalim. Mai mult decât atât, soțul surorii lui insistase ca ea să nu mai aibă nici un contact cu învățăturile nazarinene. Iar Lazăr jurase să vegheze ca Maria să nu iasă din limitele dictate de Botezător.

– Fac asta pentru binele tău, sora mea.

– Așa cum m-ai măritat cu Ioan pentru binele meu?

Maria nu mai așteptă răspunsul lui și nici privirea șocată care i se oglindi în ochi. Ieși în fugă din casă și alergă în grădină, unde izbucni în plâns.

– Lazăr chiar îți vrea binele.

N-o auzise pe Marta venind după ea; fusese prea adâncită în durerea ei pentru a-i mai da atenție. Și, oricât își iubea cumnata, nu voia să asculte acum și predicile ei despre supunere. Dădu să spună ceva, dar Marta o întrerupse.

– Nu am venit să te cert. Vreau să te ajut.

Maria o privi cu atenție. Niciodată cumnata ei nu ieșise din cuvântul soțului. Și totuși, în venele ei curgea o forță tăcută, iar în acea clipă forța deveni vizibilă în ochii ei.

– Maria, tu-mi ești ca o soră; ba, uneori, ca propriul copil. Mă doare să văd cât ai suferit în anul care a trecut. Și sunt mândră de tine, așa cum e și fratele tău. Știu că el nu-ți spune asta, dar mie mi-o spune mereu. Ți-ai făcut datoria ca o fiică nobilă a lui Israel și ai știut să-ți ții totdeauna fruntea sus.

Maria își șterse lacrimile, ascultând-o pe cumnata ei în continuare.

– Lazăr pleacă la Iersualim, cu treburi, și nu se întoarce decât mâine-seară. Nazarinenii vor fi aici, în Betania, și se vor întâlni în casa lui Simon.

Maria făcu ochii din ce în ce mai mari. Oare cucernica și supusa Marta născocise un plan secret?

– La Simon? În casa aceea adică? întrebă ea arătând cu mâna spre casa care se zărea din grădina lor.

Marta încuviință.

– Dacă vei avea grijă și vei fi cât se poate de discretă, eu am să mă uit în altă parte când vei vrea să-ți vizitezi vechii prieteni.

Maria își aruncă brațele în jurul cumnatei ei.

– Te iubesc! îi strigă.

– Ssst! șopti Marta privind în jur pentru a se asigura că nu le auzise nimeni. Dacă Lazăr vine să-ți mai vorbească înainte de a pleca spre Ierusalim, să te prefaci furioasă pe el. Dacă bănuiește ceva, dăm amândouă de necaz.

Maria încuviință solemn, încercând să-și înăbușe un surâs de bucurie. Marta se înapoie în casă, pregătindu-și soțul de drum, iar cumnata ei rămase în grădină, dansând pe sub măslini.

Maria se apropie de casa lui Simon pe o alee laterală, acoperindu-și părul roșcat cu unul dintre cele mai groase văluri pe care le avea. Rosti codul secret, și i se dădu imediat voie să intre, văzându-se pe dată înconjurată de chipuri familiare. Privi în încăpere, dar încă nu le zări pe cele mai dragi și mai importante pentru ea; Isa și mama lui încă nu sosiseră. Dar nu avu mult timp să se gândească la acest lucru, fiindcă se auzi strigată de o voce de femeie.

Întorcându-se, văzu zâmbetul frumos al Salomeei, fiica Irodiadei și fata vitregă a tetrarhului Galileei, Irod. Cu o exclamație de bucurie – fiindcă se cunoșteau de când fuseseră împreună ucenice ale Mariei cea Mare –, se îmbrățișară fericite.

– Ce faci tu aici, atât de departe de casă? o întrebă Maria.

– Mama mi-a dat voie să-l urmez pe Isa și să-mi continui ucenicia, pentru a-mi putea lua cele șapte văluri.

Cele șapte văluri puteau fi purtate numai de femeile care primiseră inițierea de mare preoteasă.

– Irod Antipa, continuă ea, îi dă mamei tot ce-și dorește ea și, în plus, are o părere bună despre nazarineni. Numai pe Botezător îl detestă.

Dându-și seama ce spusese, Salomeea își duse imediat palma la gură, îndurerată.

– Îmi pare rău, exclamă ea. Am uitat!

Maria îi surâse trist.

– Nu, Salomeea, nu-ți cere iertare. Uneori uit și eu însămi.

Salomea o privi cu înțelegere și compătimire.

– E chiar oribil? întrebă ea.

Maria clătină din cap. O iubea pe fiica Irodiadei ca pe o soră, și adesea își spuneau una alteia așa – cum era de altfel tradiția printre prințesele nazarinene. Dar Maria Magdalena chiar era o prințesă și fusese crescută ca atare; nu avea de gând să-și vorbească soțul de rău în fața nimănui.

– Nu, nu e oribil. Îl văd rareori pe Ioan.

– Sper că nu te-am jignit, surioară, se grăbi Salomeea să continue, parcă pentru a-și face uitată gafa mai repede. Doar că... Botezătorul spune lucruri cumplite despre mama. O numește târfă și adulterină.

Maria înclină din cap. Auzise și ea aceste lucruri. Mama prietenei ei, Irodiada, era nepoata lui Irod cel Mare și moștenise o parte din încăpățânarea lui. Renunțase la primul ei soț pentru a se mărita cu Irod Antipa, care guverna Galileea, iar tetrarhul divorțase și el de soția lui arabă, pentru a se însura cu Irodiada. Ioan fusese înfuriat aflând că un monarh iudeu putea arăta un asemenea dispreț pentru lege și denunțase în mod public căsătoria lui Irod Antipa cu Irodiada drept adulter. Tetrarhul își manifestase iritarea, dar nu luase deocamdată nici o măsură împotriva Botezătorului; avea destule probleme în a satisface capriciile cezarului și cerințele postului său dificil; nu-i mai trebuia altă durere de cap din cauza unui profet ascetic nemulțumit.

Faptul că Irodiada era nazarineană nu avusese deloc darul de a-l îmblânzi pe Ioan și nici nu-i îmbunătățise părerile cu privire la principiile nazarinene. Pentru el, situația nu demonstra altceva decât că femeilor nu trebuia să li se acorde nici un statut influent și nici măcar libertăți sociale, fiindcă astfel deveneau, în mod clar, niște imorale. Ioan îi folosea adesea pe Irod și pe Irodiada ca exemple de corupție nazarineană.

Dar, în vreme ce Botezătorul își atrăgea dușmănia tetrarhului, Isa era admirat și apreciat de soția acestuia. Irodiada își trimisese unica fiică să deprindă Calea, atunci când împlinise vârsta necesară. În acea perioadă

petrecută în Galileea, Maria Magdalena și Salomeea deveniseră foarte apropiate, unite și mai strâns de dragostea lor pentru Maria cea Mare și pentru fiul ei.

– Sora noastră, Veronica, e și ea aici, își spuse Salomeea, nerăbdătoare să schimbe subiectul.

Nepoata lui Simon, Veronica, era o tânără minunată, profund spirituală, care se pregătise împreună cu ele în casa mamei lui Isa. Maria se întoarse pentru a-și căuta cu privirea prietena dragă în mulțime.

– Iat-o! exclamă Salomeea și, luând-o de mână, porni spre celălalt capăt al încăperii.

Cele trei tinere, surori în filozofia nazarineană, se îmbrățișară călduros. Dar nu apucară să schimbe prea multe vorbe, că în cameră intră Isa.

Era urmat de mama sa și de doi dintre frații lui mai mici, Iacob și Iuda; alături de ei se aflau frații pescari din Galileea și un bărbat cu înfățișare aspră, despre care Maria bănuia că se numește Filip. Isa îi salută pe toți cei din încăpere, dar se opri în fața Mariei. O îmbrățișă cu căldură, fără a uita însă de respectul datorat unei femei nobile, soția altui bărbat. O privi apoi lung, pentru a-i da de înțeles că îl surprindea faptul că nu-și ascultase fratele, dar nu spuse nimic.

Maria îi surâse și își duse o mână la piept.

– Împărăția lui Dumnezeu este în inima mea și nici un asupritor nu mi-o poate lua.

El îi întoarse zâmbetul, cu o expresie plină de căldură, după care se îndreptă spre capătul încăperii și începu să propovăduiască.

Era o seară splendidă, împlinită de dragostea prietenilor și de cuvintele Căii. Maria aproape că uitase cât de importantă devenise Calea pentru ea și ce învățător eficient era Isa. Să stea la picioarele lui și să-i asculte propovăduirile era totuna cu a aduce împărăția lui Dumnezeu aici, pe pământ. Nu putea înțelege cum ar putea condamna cineva niște cuvinte atât de frumoase sau de ce ar vrea cineva să nege cu bună intenție aceste învățături impregnate de iubire, de compasiune și de îndurare.

Când se ridică, gata de plecare, Isa se apropie de Maria și îi atinse ușor pântecele.

– Vei avea un copil, porumbițo.

Maria făcu ochii mari. Ioan rămăsese luna trecută la ea într-o noapte, pentru a-și împlini îndatoririle de soț, dar nu-și dăduse seama că e însărcinată.

– Ești sigur?

Isa încuviință.

– Un băiat crește în pântecele tău. Rămâi sănătoasă, micuțo. Mă voi îngriji să naști în siguranță. O umbră îi străbătu chipul pentru o fracțiune de secundă. Spune-i fratelui tău că trebuie să-ți petreci lunile de sarcină în Galileea. Cere-i să te lase să pleci dimineață, la ivirea zorilor.

Maria îl privi nedumerită. Betania era aproape de Ierusalim, iar dacă s-ar fi ivit vreo complicație, cele mai bune moașe i-ar fi fost la îndemână. Ei i s-ar fi părut firesc să rămână aici; în plus, Lazăr se întorcea abia seara. Dar Isa văzuse probabil ceva în clipa aceea de întunecare, ceva ce-l îndemnase să-i ceară să plece imediat din Betania spre țărmurile Galileei.

Ceea ce nu știa Maria era faptul că, în acel moment de profeție, Isa văzuse ce mare era nevoia ca ea să plece cât mai departe de Ioan.

– Târfă! strigă Ioan lovind-o din nou. Știam eu că e prea târziu pentru tine și pentru ideile tale nazarinene spurcate. Cum ai îndrăznit să nesocotești cuvântul soțului și pe cel al fratelui tău?

Marta și Lazăr se aflau în celălalt capăt al casei lor din Betania, dar puteau auzi cearta dezlănțuită. Marta plângea ușor auzind loviturile care se abăteau asupra trupului micuț al Mariei. Ea era vinovată. Ea o încurajase să nu se supună ordinelor limpezi ale soțului și ale fratelui ei. Ea merita bătaia aceea.

Lazăr stătea nemișcat, înghețat de teamă și de neputință. Era furios pe Marta și pe Maria, dar mai cu seamă îl îngrijorau loviturile primite de sora lui de la soțul ei. Nu putea face însă nimic pentru a le împiedica. Dacă ar fi intervenit, l-ar fi jignit și mai tare pe Ioan, și nu îndrăznea să facă așa ceva. În plus, era lucru obișnuit ca un soț să-și bată soția neascultătoare. În casele mai tradiționaliste, era chiar de așteptat, iar purtarea lui Ioan se încadra clar în interpretarea pe care el o dădea legii.

Tot nu-și dăduseră seama cum aflase el de participarea Mariei la adunarea nazarinenilor. Să fi fost vreun informator printre ei seara trecută? Sau avea Ioan un dar al profeției atât de ascuțit încât își văzuse soția într-o viziune?

Oricare ar fi fost mijlocitorul, Ioan venise în Betania în după-amiaza următoare, pradă unui acces de furie dezlănțuită, hotărât să-i pedepsească pe toți cei implicați în neascultare. Știa că tânăra lui soție stătuse la picioarele vărului său cu o seară înainte; și, mai rău încă, stătuse alături de progenitura deșănțată a târfei Irodiada. Faptul că Maria își arătase în public simpatiile nazarinene și tovărășia cu Salomeea era pentru Ioan un motiv de rușine și de supărare, fiindcă risca să-i distrugă reputația.

La naiba cu femeia asta! Oare nu înțelegea că orice pată asupra numelui său periclita lucrarea lui și mesajul lui Dumnezeu? Asta era încă o dovadă că femeile nu aveau minte, nu aveau capacitatea de a gândi și de a evalua consecințele unui fapt. Femeile erau creaturi păcătoase din fire, fiice ale Evei, iar Ioan începea să creadă că, probabil, pentru ele nu mai exista speranță de mântuire.

Și-i spuse toate acestea Mariei, în vreme ce continua s-o lovească. Ea se ghemuise într-un colț, cu brațele deasupra capului, încercând în zadar să-și ferească fața. Dar era deja prea târziu; o pată purpurie se întindea în jurul unui ochi, iar buza de jos i se umflase și sângera, acolo unde palma lui o izbise peste un dinte. Izbuti în cele din urmă să strige:

– Oprește-te! Lovești copilul!

Mâna lui se opri în aer.

– Ce-ai spus?

Maria inspiră adânc, încercând să se liniștească.

– Sunt însărcinată.

Ioan îi aruncă o privire înghețată.

– Ești o destrăbălată nazarineană, care și-a petrecut noaptea în casa unui alt bărbat, fără o însoțitoare. Nici nu pot fi sigur că acest copil e al meu.

Ea îi răspunse calm, străduindu-se să se ridice de la podea:

– Nu sunt așa cum spui tu. Am venit la tine mireasă fecioară și n-am fost cu nici un bărbat în afară de tine, soțul meu după lege, rosti ea, subliniind ultimele cuvinte. Ești mânios fiindcă nu ți-am dat ascultare, și merit mânia ta.

Izbutise să se ridice în picioare. Cu un cap mai scundă decât el, își îndreptă spatele și îl privi drept în ochi.

– Dar copilul tău nu merită să fie pus la îndoială. Într-o zi va fi regele poporului nostru.

Ioan scoase un sunet gutural și se răsuci cu spatele, dând să plece.

– Am să-i transmit lui Lazăr condițiile stricte ale izolării tale.

Deschise ușa și trecu pragul în hol. Fără a întoarce măcar capul, îi aruncă peste umăr:

– Dacă e fată, vă repudiez bucuros pe amândouă.

Era târziu, spre seară, când Maria hotărî să iasă în grădină, pentru a lua puțin aer. Stătuse în pat aproape toată ziua, îngrijindu-și vânătăile. Grădina era înconjurată de ziduri pe toate părțile, astfel că nimeni nu avea cum să vadă urmele rușinii de pe fața ei. Sau așa credea ea.

Deodată auzi un foșnet în tufișuri, și inima îi stătu în piept. Ce era asta? Cine era?

– Cine e acolo? strigă ea cu glas sugrumat.

– Maria? șopti o voce de femeie, urmată de alte foșnete.

Din spatele unui gard viu de lângă zidul grădinii apăru brusc o siluetă.

– Salomeea! Ce cauți aici?

Maria alergă să-și îmbrățișeze prietena – o prințesă din neamul lui Irod, care se furișa aidoma unui hoț. Ea nu-i răspunse imediat; rămase încremenită, cu ochii la obrazul ei.

– E chiar atât de rău? întrebă Maria în șoaptă, plecându-și capul.

Salomeea scuipă pe jos.

– Mama are dreptate. Botezătorul este un animal. Cum îndrăznește să se poarte așa cu tine? Ești o femeie nobilă!

Maria începu să-și apere soțul, dar renunță, dându-și seama că nu avea suficientă energie pentru a o face. Brusc, se simțea obosită, istovită de întâmplările ultimelor zile și de povara crescândă pe care sarcina o punea pe umerii ei micuți. Se așeză pe o bancă de piatră, iar Salomeea o urmă.

– Ți-am adus asta, îi spuse ea, întinzându-i o pungută de mătase. Ai în borcănel o pomadă vindecătoare. Îți va mai alina vânătăile.

– De unde ai știut? întrebă Maria, dându-și seama că Salomeea avea cunoștință despre un fapt la care doar Marta și Lazăr asistaseră.

Prietena ei ridică din umeri.

– *El* a văzut. Nu mi-a spus ce s-a întâmplat, ci doar mi-a zis: „Ia cea mai bună pomadă tămăduitoare și du-i-o surorii tale, Maria. Îi va fi imediat de trebuință". Și mi-a mai spus să am grijă să nu vadă nimeni când vin aici, din cauza lui Ioan.

Maria încercă să surâdă auzind despre revelația lui Isa, dar buza umflată nu-i dădu voie. Figura frumoasă a Salomeei se întunecă văzând suferința prietenei ei.

– De ce te-a lovit?

– Fiindcă nu l-am ascultat.

– Cum?

– M-am dus la adunarea nazarinenilor.

Salomeea începu să înțeleagă.

– Ah, deci, după părerea Botezătorului, noi suntem acum dușmanii. Mă întreb când oare îl va acuza pe Isa în mod public. Asta se va întâmpla în continuare, sunt sigură.

– Sunt rude! exclamă Maria. Iar Ioan l-a vestit pe Isa lumii întregi atunci când l-a botezat. N-ar face una ca asta!

– Nu? Eu nu sunt atât de sigură, surioară. Mama spune că Ioan e la fel de șiret ca un șarpe. Gândește-te puțin. S-a căsătorit cu tine ca să-și legitimeze poziția de rege, iar acum îi porți în pântece moștenitorul. Pe mama o numește adulterină și o acuză de faptul că e nazarineană, folosind asta ca pe o armă împotriva noastră, a celorlalți. Care e deci următorul pas? Să-i retragă în mod public sprijinul lui Isa, pe baza a ceea ce el numește lipsa de respect a nazarinenilor pentru lege. Și nu va fi mulțumit până când nu va distruge Calea.

– Nu cred că Ioan ar face așa ceva, Salomeea.

– Nu? izbucni ea în râs – un sunet aspru pentru cineva atât de tânăr. Tu n-ai petrecut atât de mult timp ca mine în preajma celor din neamul lui Irod. E de necrezut ce pot face oamenii pentru a urca tot mai sus.

Maria oftă și clătină din cap.

– Știu că ție îți e greu să crezi, dar Ioan e un om bun și un profet adevărat. Nu m-aș fi măritat cu el dacă aș fi crezut altceva, și nici fratele meu nu ar fi acceptat căsătoria noastră. Ioan e altfel decât Isa, e dur și aspru, dar crede în împărăția lui Dumnezeu. Nu trăiește decât pentru a-i ajuta pe ceilalți să-l găsească pe Dumnezeu prin pocăință și prin lege.

– Da, vrea să-i ajute pe ceilalți *bărbați*. Cât despre femei, mai degrabă le-ar îneca pe toate în prețiosul lui Iordan în loc să le ofere mântuirea. Și a devenit o marionetă a fariseilor – dacă nu din alt motiv, fie și numai fiindcă el însuși nu are nici o pricepere politică sau socială; merge încotro îi spun ei. Și sunt convinsă că i se va cere să pună la îndoială legitimitatea lui Isa chiar mai mult decât a făcut-o până acum, dacă nu va fi oprit.

Maria o privi atentă pe prietena ei. Ceva din felul în care îi vorbea o speria, dar era o teamă amestecată cu respect. Salomeea dovedea o abilă înțelegere a politicii, grație timpului petrecut în palatele lui Irod.

– Și ce propunere ai?

Când Maria ridică ochii spre ea, o rază de soare îi lumină fața, accentuând purpuriul vânătăilor. Salomeea își scutură un fior văzând asemenea urme pe figura frumoasă și delicată a prietenei ei din copilărie. Când răspunse, în voce avea o fermitate blândă:

– Îl voi face pe Botezător să plătească pentru faptele lui – împotriva ta, împotriva lui Isa și împotriva mamei mele. Într-un fel sau altul, va plăti.

Maria se simți cuprinsă de un tremur auzind-o. În ciuda arșiței de afară, i se făcu dintr-odată foarte, foarte frig.

Rapiditatea cu care Ioan fusese arestat era de necrezut. Maria avea să afle mult mai târziu că Salomeea plecase în grabă la palatul de iarnă al tetrarhului, de lângă Marea Moartă, unde era în plină desfășurare un festin pentru aniversarea lui Irod Antipa. Acesta ceruse ca fiica Irodiadei să danseze pentru el și pentru oaspeții săi; frumusețea și grația fetei erau legendare, și mulți veniseră de departe pentru a-l sărbători pe Irod. Tetrarhul considerase că ar fi un gest de bunăvoință dacă le-ar prezenta-o pe fiica lui vitregă.

Salomeea intră în sala în care ospățul roman era în toi. Se înveșmântase în mătăsuri strălucitoare și purta lanțurile de aur pe care i le dăruise tatăl vitreg. Sosirea ei stârnise freamăt printre oaspeți, care își lungiseră gâturile ca s-o zărească mai bine.

– Tu ești cel mai prețios giuvaier al coroanei mele, spusese Irod. Vino și dansează pentru noi. Oaspeții noștri vor fi încântați să-ți admire grația.

Salomeea se apropiase de tronul de pe care Irod prezida banchetul.

– Nu știu dacă pot dansa, ezitase ea delicat. Inima mea este atât de grea după călătoria pe care am făcut-o, încât nu cred că am puterea de a dansa.

Irodiada, așezată pe o pernă alături de soțul ei, ridicase fruntea.

– Ce s-a întâmplat, copila mea, de te-a întristat așa?

Salomeea le spusese o poveste tristă, despre un bărbat teribil pe nume Ioan Botezătorul, ale cărui cuvinte o bântuiau și păreau s-o urmeze oriunde se ducea.

– Cine este acest om, Ioan Botezătorul? întrebase un oaspete roman.

Irod dăduse alene din mână.

– Nimeni. Unul dintre mulții Mesia la modă anul acesta. E un agitator, dar nu unul important.

La cuvintele lui, Salomeea izbucnise în plâns și se azvârlise la picioarele mamei ei, enumerând teribilele insulte pe care Botezătorul le arunca la adresa Irodiadei. Îi era frică, pentru că Ioan ceruse înlocuirea lui Irod la tron și prezisese că palatul va fi distrus, odată cu toți cei aflați în el. Îndemna poporul la ură împotriva tetrarhului și a familiei lui, astfel că ea, Salomeea, nu mai putea călători în siguranță prin țară împreună cu nazarinenii, decât dacă avea grijă să-și ascundă bine fața.

– Mie îmi pare a fi mai degrabă un răzvrătit decât un profet, spusese oaspetele roman de mai devreme. Cu cei de teapa lui e bine să rezolvi situația cât mai repede.

Irod nu avea chef de politică în seara aceea, dar nu-și putea permite să pară slab în fața unui trimis al romanilor, așa că își chemase gărzile și le dăduse ordinul.

– Arestați-l pe acest om, pe acest Botezător, și aduceți-l aici. Vom vedea dacă are curajul să-mi spună mie în față asemenea lucruri.

Oaspeții aplaudaseră hotărârea tetrarhului și urmaseră exemplul romanului, ridicând paharele în cinstea gazdei. Salomeea își ștersese lacrimile și zâmbise dulce către Irod.

– Ce dans ai vrea să vezi în seara, tată vitreg?

Ioan Botezătorul era un prizonier turbulent. Irod Antipa nu bănuise cât de mulți și de puternici erau adepții lui. Palatul era asaltat în fiecare zi de mulțimi care cereau eliberarea profetului. Apelau la Irod ca la un evreu, implorându-l ca pe unul de-al lor. Fiindcă palatul de iarnă se afla nu departe de Qumran, comunitatea esenienilor trimitea zilnic soli care cereau eliberarea prizonierului. Nu avea de-a face deci cu un simplu profet local, pe care-l putea pedepsi și reduce ușor la tăcere. Ioan Botezătorul era un fenomen.

Irod hotărî să-l interogheze el însuși și ceru ca profetul să fie adus în fața lui. Se aștepta să audă răspunsurile pline de sine și aiurelile obișnuite, pe care le auzea de obicei de la predicatorii în pustie și de la autointitulații

trimiși ai Domnului. Pentru Irod, anchetarea lor devenise aproape o distracție, și aștepta cu nerăbdare să-l săpunească bine pe cel care îi tulburase atât de tare soția și fiica vitregă; își spusese că, după ce se va juca o vreme cu prizonierul, va hotărî cum anume să-l pedepsească.

Ancheta nu se desfășură însă așa cum plănuise tetrarhul. Deși avea haine ciudate și o înfățișare sălbatică, Ioan nu debită aiurelile obișnuite. Irod constată că are de-a face cu un om tulburător de inteligent, poate chiar înțelept. Botezătorul vorbi aspru despre păcătoși și despre nevoia de pocăință și nu ezită să privească în ochii tetrarhului când îl avertiză că unuia cu păcatele lui îi va fi refuzată intrarea în împărăția lui Dumnezeu. Dar mai avea vreme să se mântuiască, dacă era gata să renunțe la soția lui adulterină și să se pocăiască pentru multele sale greșeli.

Când sfârși interogatoriul, Irod era frământat de mari îndoieli privind încarcerarea Botezătorului. Ar fi vrut să-i redea libertatea, dar n-o putea face fără să pară slab și lipsit de eficiență în ochii Romei. Nu fusese oare prezent un trimis roman când ordonase arestarea lui? Eliberându-l acum ar fi lăsat impresia că e inconsecvent și poate chiar incompetent în raporturile cu insurgenții evrei. Nu, nu îndrăznea să-l elibereze, cel puțin nu deocamdată. Dar reduse strictețea condițiilor în care era încarcerat și îi permise să fie vizitat de esenieni și de adepții lui.

Când auzi aceste din urmă vești, Maria din Magdala trimise un sol la palat, ca să întrebe dacă soțul ei ar vrea s-o vadă sau să întrebe despre copilul pe care îl purta. Ioan nu-i răspunse. Singurele cuvinte pe care Maria le auzi din partea lui în timpul prizonieratului erau cuvinte de condamnare. De la cei mai apropiați ucenici ai lui, află că el încă se mai îndoia de paternitatea copilului și că se referea la ea cu numele cele mai jignitoare. Își învinovățea soția pentru că fusese arestat, iar cei mai fanatici dintre adepții lui rostiseră amenințări la adresa familiei ei. În cele din urmă, Maria îi convinse pe Lazăr și pe Marta s-o ducă înapoi în Galileea, cât mai departe de Botezător și de ucenicii lui. Nu înțelegea cum o singură seară de nesupunere îi crease o reputație de desfrânată, dar asta era realitatea cu care se confrunta acum, iar ea prefera să-i facă față din adăpostul casei ei de la poalele muntelui Arbel, aproape de nazarineni și de simpatizanții acestora.

Ioan își continua propovăduirile din închisoare, influența sa sporind în partea de sud a țării. Cea a vărului său, pe de altă parte, înflorea și se dezvolta tot mai mult în Galileea și la nord de râul Iordan. Discipolii lui Ioan îi

aduseră vești în închisoare despre faptele lui Isa și despre vindecările miraculoase care îi erau atribuite; tot ei îi povestiră însă și despre apropierea lui de neamuri și de cei necurați. Chiar împiedicase uciderea cu pietre, meritată, a unei femei adultere! În mod neîndoielnic, vărul lui Ioan nu mai ținea seama de lege câtuși de puțin! Sosise vremea ca Botezătorul să ia atitudine.

Urmându-i instrucțiunile, ucenicii lui plecară spre o mare adunare a nazarinenilor. Când Isa se înfățișă în fața mulțimilor pentru a-și începe propovăduirea, doi dintre trimișii Botezătorului pășiră în față. Primul dintre ei vorbi, adresându-i-se mai întâi lui Isa, și apoi tuturor celorlalți:

– Venim din temnița în care este închis Ioan Botezătorul. El ne-a rugat să vă transmitem tuturor acest mesaj. Ție, Iesua Nazarineanul, îți spune că are întrebări pentru tine. Deși a crezut odinioară că tu ești trimisul lui Dumnezeu, nu poate crede că respecți legea apropiindu-te de cei necurați. De aceea te întreabă: Ești tu cel așteptat? Sau toți oamenii aceștia ar trebui să aștepte pe un altul?

Mulțimea deveni agitată auzind aceste cuvinte. Faptul că Ioan îl botezase pe Isa fusese hotărâtor pentru unii dintre cei mai recenți ucenici nazarineni. Ziua aceea pe malurile Iordanului, când Ioan îl vestise pe vărul lui ca fiind cel ales și când Dumnezeu își arătase voința sub forma unui porumbel, îi transformase pe mulți în urmași ai Căii. Acum însă, Botezătorul îi retrăgea sprijinul, îndoindu-se de el în public.

Iesua Nazarineanul se arătă neimpresionat de întrebare și neafectat de insultă. Ceru mulțimilor să facă liniște și le spuse:

– Nu există în această lume un profet mai mare decât Ioan Botezătorul. Iar către cei doi trimiși adăugă: Vă rog să-i transmiteți vărului meu toate urările de bine. Duceți-vă și spuneți-i ce ați văzut și ce ați auzit astăzi aici, împreună cu noi.

Și aveau să fie multe de spus, căci Nazarineanul coborî între oameni și începu să-i vindece pe bolnavi. Se spune că în ziua aceea a redat văzul multora care erau orbi; a tămăduit neputințele celor bătrâni; a scos diavoli și umori rele din cei bolnavi. Și în tot acest timp a propovăduit cuvintele Căii, învățându-i pe oameni despre lumina lui Dumnezeu. Apoi le-a spus o poveste, o parabolă despre o femeie căreia i-au fost iertate păcatele fiindcă avea inima plină de dragoste și de credință. Acesta era mesajul zilei respective.

– Păcatele le sunt iertate celor care iubesc. Dar dacă omul cel mai drept din lume are dragoste puțină în inima sa, va avea parte de puțină iertare.

Ziua aceea avea să fie hotărâtoare pentru lucrarea lui Iesua Nazarineanul, pentru Calea pe care o propovăduia, o cale a iubirii și a iertării, o cale a mântuirii, pe care puteau păși toți cei care alegeau s-o facă.

Irod Antipa avea o problemă. Trimisul roman care fusese de față când ordonase arestarea lui Ioan Botezătorul, cu câteva luni în urmă, se întorsese. Iar când întrebă de ce erau atât de mulți evrei în preajma palatului, i se spuse că profetul încarcerat continua să atragă discipoli. Auzind acestea, trimisul se declară uimit de faptul că Irod nu considerase că a sosit vremea să ia măsuri în privința Botezătorului.

La cină, în seara respectivă, trimisul Romei îi spuse ferm tetrarhului:

– Nu poți să te arăți lipsit de hotărâre în fața acestor instigatori. Te afli aici întrucât cezarul are încredere în tine, ca reprezentant al Romei, și consideră că ai un avantaj în relațiile cu acești oameni, fiind evreu, la fel ca ei. Dar ar fi o greșeală teribilă să pari lipsit de fermitate. Omul acesta aruncă zi de zi insulte asupra Romei, chiar din închisoarea în care e prizonier, iar tu îi permiți s-o facă.

Irod își apără poziția:

– Deșertul e plin de secte eseniene și de oameni care îl consideră un profet. Executarea lui ar stârni revolte.

– Tu, cetățean roman și rege totodată, accepți să fii ținut astfel la bunul plac al acestor locuitori ai deșertului? ripostă trimisul Romei.

Irod își dădu seama că e prins în corzi. Trimisul urma să se întoarcă a doua zi la Roma, riscând să ducă vorbă cezarului despre slăbiciunea lui; iar el nu putea permite așa ceva. Avea destui dușmani care l-ar fi vrut doborât o dată pentru totdeauna. Dar nu degeaba îi curgea prin vene sânge regesc. Oare bunicul lui nu-și executase propriii fii când i se păruse că aceștia îi amenință tronul? Familia lui știa să lupte pentru ceea ce-i aparținea de drept.

Irod Antipa bătu din palme, chemându-și servitorii, și ordonă să vină centurionii.

– Transmiteți-i prizonierului Ioan Botezătorul sentința imediat. Va fi executat fără întârziere, prin decapitare.

Trimisul Romei își arătă aprobarea încuviințând hotărât, martor fiind la primul pas pe care Irod Antipa îl făcea pentru a intra în istorie. Nu avea să fie însă și ultimul.

Înainte de execuție, Ioan ceru un singur lucru: ca un mesaj să-i fie trimis soției sale, în Galileea. Pentru aceasta, i se permise să primească vizita unui adept al său, care să ducă mesajul. Prin el își transmise Ioan ultimele cuvinte de învățătură și îndemn la penitență, înainte ca sabia călăului să cadă dintr-o mișcare. Capul se desprinse de trup la prima lovitură, și astfel Ioan Botezătorul, profet de pe malul Iordanului, fu trimis în împărăția Domnului.

Irod ordonă ca țeasta lui Ioan să fie înfiptă în vârful unui par și expusă la poarta palatului, pentru a arăta tuturor cât de repede și de sever reacționează trimisul Romei în fața oricărei trădări. Și capul rămase acolo până când corbii îl goliră de orice urmă de carne, dar într-o noapte dispăru în mod misterios. Trupul lui Ioan Botezătorul ajunse în mâinile adepților săi esenieni, pentru a fi îngropat.

Maria era într-o lună avansată de sarcină când primi vestea executării lui Ioan. Mesagerul îi transmise personal ultimele cuvinte ale soțului ei:

– Pocăiește-te, femeie. Fă penitență în fiecare zi pentru păcatele care ne-au adus unde am ajuns astăzi. Fă-o în amintirea mea și de dragul copilului pe care îl porți. Dacă vrei ca pruncul să aibă măcar o șansă de a fi primit în împărăția lui Dumnezeu, trebuie să te pocăiești și să-l botezi imediat după naștere.

Maria nu avea să știe niciodată dacă Ioan murise încredințat că poartă în pântece copilul lui. Faptul că îi trimisese în cele din urmă un mesaj sugera că, poate, nu se îndoise de acest lucru. Maria îi respectă ultimele cuvinte și se rugă în fiecare zi, tot restul vieții, pentru iertarea lui Ioan. Fusese rău cu ea, dar nu-i purta pică pentru acest lucru. Isa și Maria cea Mare o învățaseră că iertarea e dumnezeiască, iar ea îmbrățișase cu toată sinceritatea acest principiu.

Pentru ea, Ioan fusese o enigmă de la început și până la sfârșit. Fusese un om aspru, care nu ceruse niciodată povara aruncată pe umerii lui; niciodată nu avusese de gând să se însoare. Maria se străduise din răsputeri să se poarte într-un mod pe care Ioan să-l considere supus, dar nimic din ceea ce făcuse ea nu-l mulțumise. Din nefericire, se măritase cu singurul bărbat din

Israel care nu și-ar fi dorit-o de soție. Era frumoasă, virtuoasă și bogată, urmașa dinastiei regale a poporului ei. Și totuși, nici una dintre aceste calități nu-l interesaseră pe Ioan Botezătorul.

Căsătoria fusese un fel de pedeapsă pentru amândoi. Lucrul bun, tot pentru amândoi, fusese că erau departe unul de altul în cea mai mare parte a timpului, apropiindu-se doar atunci când fariseii îl presau pe Ioan pentru a avea un moștenitor. De fapt, mariajul lor fusese mai greu de suportat pentru Ioan decât pentru ea. Acum scăpaseră amândoi de el, însă ea ar fi dat orice pentru ca sfârșitul să fi fost cu totul altul.

Așa cum o învinuiseră pentru întemnițarea lui Ioan, adepții lui o acuzau acum că avusese un rol în executarea liderului lor. Unica femeie mai detestată decât ea era Salomeea. Despre fiica Irodiadei se spuneau lucruri oribile, inclusiv că ar fi avut o relație incestuoasă cu tatăl ei vitreg. Începuseră să circule povești cumplite despre sexualitatea ei și despre felul în care se folosise de ea pentru a cere capul Botezătorului pe o tavă de argint. Salomea apelase la o stratagemă copilărească pentru a determina întemnițarea Botezătorului, dar, așa cum îi mărturisi ea Mariei ceva mai târziu, niciodată nu se așteptase ca el să fie executat. Nu voise decât să-l oprească pentru o vreme, să-i reducă influența crescândă în rândul populației, pentru a nu le face vreun rău lui Isa și Mariei. Fata era prea lipsită de experiență în domeniul politicii și al religiei pentru a prevedea că arestarea lui Ioan avea să-i sporească de fapt popularitatea. Și, mai rău decât atât, nu anticipase dilema în care avea să ajungă Irod și nici soluția la care va fi acesta silit să recurgă.

Un mesager anonim din tabăra lui Ioan îi aduse tinerei lui văduve, câteva săptămâni mai târziu, o ultimă și neașteptată relicvă, ca un nou îndemn la pocăință. Fără un cuvânt, trimisul îi întinse un coș din trestie împletită și părăsi casa grăbit. Nu exista nici un mesaj, iar cel care aduse coșul refuză s-o privească măcar în ochi. Curioasă, Maria dădu capacul la o parte.

În coș, pe o pernuță de mătase, se afla craniul albit de soare al Botezătorului.

Durerile facerii începură mai înainte decât le-ar fi fost sorocul. Era de fapt o binecuvântare, căci trupul ei micuț n-ar fi putut păstra copilul până la termen. Chiar venind pe lume astfel, mai devreme, băiețelul se dovedi

mare și vânjos, vestindu-și sosirea cu țipete sonore. La nici o zi de viață, era o copie fidelă a lui Ioan; și nimeni dintre cei care îi auzeau plânsetele insistente nu se putea îndoi că era fiul Botezătorului.

Maria din Magdala trimise vorbă Mariei celei Mari și lui Isa că băiețelul ei se născuse cu bine, mulțumindu-le totodată pentru rugăciunile lor. Și îi puse numele copilului Ioan-Iosif, după tatăl lui.

După executarea lui Ioan, insistențele ca Isa să adopte o poziție fermă între adepții lui deveniră extreme. Se duse în deșert pentru a se întâlni cu esenienii și cu ucenicii Botezătorului, propovăduind împărăția lui Dumnezeu în felul său propriu. Unii dintre esenieni îl acceptară ca pe noul lor Mesia și îl urmară fiindcă era din neamul lui David. Mulți alții însă îi respingeau reformele de tip nazarinean, cu privire la care Ioan fusese atât de înverșunat în ultimele lui zile de viață. Pentru cei mai mulți dintre locuitorii deșertului, Ioan fusese unicul Învățător al Dreptății, și cel care încerca să-i ia locul, oricine ar fi fost acesta, nu era decât un impostor.

Prăpastia adâncă dintre adepții lui Ioan și cei ai lui Isa se căscase încă de pe atunci. Spiritul nazarinean propovăduia dragostea și iertarea, fiind accesibil tuturor celor care doreau să-l îmbrățișeze. Filozofia ioanită era cu totul diferită, bazată de judecăți aspre și pe stricta respectare a legii. În vreme ce pentru Isa și pentru nazarineni femeile erau prețuite și bine-venite, adepții lui Ioan le considerau o sursă a păcatului. Botezătorul nu avusese niciodată respect pentru femei, iar imaginea pe care el o crease despre Maria Magdalena și despre Salomeea ca fiind încarnări ale târfelor Babilonului cimentase ideea că femeile aveau o natură inferioară, josnică.

Astfel se contură, nedrept, portretul Mariei ca păcătoasă pocăită și cel al Salomeei ca o desfrânată notorie. Adepții lui Ioan Botezătorul ațâțaseră flacăra prejudecăților, declanșând un război care avea să dureze mii de ani.

Isa Nazarineanul, prinț din casa lui David, dorea să schimbe imaginea nedreaptă a tinerei văduve. El, mai mult decât oricine altcineva, știa că tânăra și virtuoasa femeie suferise o crudă injustiție. Era și acum o fiică a

casei lui Beniamin, prin vene îi curgea sânge regal, inima îi era la fel de pură, iar el o iubea încă.

Lazăr rămase uluit când Fiul Leului apăru în pragul casei lui, singur, fără nici unul dintre ucenicii care îl însoțeau în mod obișnuit.

– Am venit să-i văd pe Maria și pe copil, spuse el simplu.

Bâlbâindu-se, Lazăr o strigă pe Marta și îl invită pe Isa înăuntru. Marta intră în încăpere fără a încerca să-și ascundă suprinderea și bucuria. Era de mult o adeptă a nazarinenilor, în ciuda educației conservatoare pe care o primise în familie; iar pe Isa îl iubise și îl prețuise dintotdeauna.

– Îi aduc pe Maria și pe copil, spuse ea și ieși din cameră.

Când rămaseră singuri, Lazăr dădu să vorbească.

– Iesua, am multe lucruri pentru care trebuie să-ți cer iertare...

Isa ridică însă o mână.

– Pace ție, Lazăr. Nu știu să fi făcut vreodată un lucru despre care în inima ta să nu fi crezut că e drept și cuvenit. Ești cinstit față de tine însuți și față de Dumnezeul tău. De aceea, nu trebuie să te scuzi în fața mea și în fața nimănui.

Lazăr se simți extrem de ușurat. De mult timp îl măcina tristețea pentru că rupsese logodna dintre sora lui și Isa, dar și vinovăția pentru că îi refuzase pe nazarineni în Betania, în seara aceea care se dovedise atât de nefericită pentru Maria. Dar nu mai avu timp să adauge nimic, căci micul Ioan-Iosif își anunță sosirea în încăpere printr-un țipăt răsunător.

Isa se întoarse, surâzând, către Maria, întinzând mâinile spre bebelușul roșu la față de atâta țipat.

– E la fel de frumos ca mama lui și tot atât de ferm ca tatăl, râse el, luând copilul în brațe.

Imediat ce simți atingerea lui, Ioan-Iosif se opri din plâns, privind figura necunoscută cu mare interes. Iar când Isa începu să-l salte ușurel în brațe, chicoti fericit.

– Te place, spuse Maria, simțindu-se dintr-odată timidă în fața acestui bărbat care căpătase în ochii populației o aură de legendă.

Isa o privi cu seriozitate.

– Sper că da. Apoi, întorcându-se spre gazdă, adăugă: Lazăr, fratele meu, aș vrea să vorbesc între patru ochi cu Maria despre o problemă foarte serioasă. Ea este văduvă acum, și deci nu e necuvenit să-i vorbesc direct.

– Firește, murmură Lazăr și, în grabă, ieși din încăpere.

Ținându-l încă pe micul Ioan în brațe, Isa îi făcu Mariei semn să se așeze. Rămaseră astfel împreună o clipă, în tăcere, în vreme ce copilul continua să gângurească și să se joace cu părul lung al lui Isa, pe care el îl purta în stil nazarinean.

– Maria, aș vrea să te întreb ceva.

Ea înclină din cap tăcută, neștiind ce avea să urmeze, însă fericită să-l știe din nou aproape de ea. Prezența lui era o binecuvântare pentru sufletul ei chinuit.

– Ai îndurat multe, spuse el, și ai făcut-o pentru credința în mine și în Cale. Vreau să îndrept nedreptatea care vi s-a făcut ție și acestui copil. Maria, aș vrea să fii soția mea și să-mi dai voie să-l cresc pe Ioan ca pe propriul fiu.

Ea rămase încremenită. Auzise oare bine? Nu, era imposibil!

– Isa, nu știu ce să spun! bâigui ea, după care se întrerupse, încercând să-și pună ordine în gânduri. Mi-am petrecut întreaga viață visând la clipa în care am să fiu soția ta. Dar atunci când n-a mai fost să fie... Nu m-am mai gândit niciodată la acest vis. Și nu-ți pot permite să faci așa ceva. Ar fi rău pentru tine și pentru misiunea ta. Prea mulți sunt cei care mă învinovățesc pe mine pentru moartea lui Ioan, prea mulți sunt cei care mă urăsc și mă consideră o păcătoasă.

– Pentru mine asta nu contează. Toți cei care mă urmează știu care este adevărul, și împreună îi vom învăța acest adevăr și pe cei care încă nu-l cunosc. Iar cei care prețuiesc și respectă legea nu se vor putea opune. De fapt, e chiar firesc să mă căsătoresc cu tine. Ești văduva lui Ioan, iar eu sunt ruda lui. Îi sunt cea mai apropiată rudă de sex bărbătesc și, ca atare, eu trebuie să-i cresc copilul. Și îl voi crește ca pe un prinț al poporului său, ca moștenitor al meu și ca fiu de profet. Este o căsătorie cuvenită, atât în ochii legii, cât și în cei ai poporului lui Israel. Sunt încă fiul lui David, iar tu ești tot fiica lui Beniamin.

Maria era copleșită. Niciodată nu se așteptase la așa ceva. În cel mai bun caz, sperase ca Isa să boteze copilul, așa cum ceruse Ioan. Dar să-l adopte și s-o ia pe ea în căsătorie? Era mai mult decât putea suporta ea. Îngropându-și fața în mâini, Maria izbucni în lacrimi.

– De ce plângi, porumbițo? Nu suntem acum mai puțin potriviți unul pentru celălalt, în ochii lui Dumnezeu, decât am fost atunci când El ne-a ales pentru a ne uni.

Maria își șterse ochii și ridică privirea spre nazarinean, spre Isa al ei, pe care Dumnezeu i-l reda acum.

– Am crezut că niciodată nu voi mai ști ce înseamnă fericirea, șopti ea.

Spre deosebire de festinul din Cana, nunta Mariei cu Isa se săvârși în cadrul unei ceremonii restrânse, la care luară parte doar Maria cea Mare și cei mai apropiați dintre ucenicii lui Isa. Totul se petrecu în satul Tabga, pe țărmul Galileei.

Vestea despre căsătoria lor se răspândi cu repeziciune, iar a doua zi mulțimi mari începură să sosească în Tabga. Unii erau ucenici ai lui Isa, alții veniseră doar de curiozitate, pentru a-i vedea uniți pe mirele și pe mireasa din profeția lui Solomon. Mulți nu erau deloc mulțumiți să-și vadă iubitul profet unindu-se cu această femeie cu reputație pătată. Dar Isa era bucuros de prezența tuturor; îi spunea Mariei iar și iar că fiecare zi aducea cu ea un nou prilej de a arăta Calea cuiva care n-o văzuse niciodată înainte – o ocazie de a reda vederea celor care fuseseră orbi.

În numai două zile, vestea nunții lor atrase mii de oameni în sat. La sfârșitul zilei a doua, Maria cea Mare veni la Isa și-i aminti de prima sa minune, la nunta din Cana, când vinul nu fusese suficient pentru toți oaspeții. Acum țărmurile Galileei erau pline de oameni care nu mâncaseră nimic de zile întregi, iar bucatele erau pe sfârșite. Maria cea Mare îl îndemnă să se gândească puțin și la ospățul său de nuntă.

Isa își chemă cei mai apropiați ucenici și îi întrebă câți oaspeți erau în total.

– Sunt aproape cinci mii, iar noi nu mai avem decât câțiva bănuți, răspunse Filip.

Andrei, fratele lui Petru, interveni:

– E un băiat aici pe care îl cunosc, fiul unui pescar. Are cinci azimi din orz și doi peștișori; asta-i tot – și e foarte puțin față de numărul celor care s-au strâns în jurul nostru.

– Îndemnați-i să se așeze pe iarbă, le ceru Isa, iar azimile și peștișorii aduceți-i la mine.

Peste câteva clipe, Andrei se întoarse cu pâinicile și cu peștii într-un coș, pe care-l așeză la picioarele învățătorului său. Isa rosti o rugăciune de mulțumire pentru preaplinul bucatelor, apoi îi întinse coșul lui Andrei, spunându-i:

– Du-te și dă-l oaspeților, să-l treacă de la unul la altul. Aveți grijă să strângeți toate firimiturile, ca nimic să nu se piardă, și puneți-le înapoi în alte coșuri, pe care să le treceți și pe acelea de la un om la altul.

Andrei făcu așa cum i se spusese, ajutat de Petru și de ceilalți, mirați că locul frimiturilor fusese luat de o mulțime de azimi. Curând strânseră douăsprezece coșuri mari pline cu mâncare, pe care le trecură printre oaspeți, până ce toată lumea se sătură pe deplin.

Toți cei care se ospătaseră în ziua aceea la Tagba deveniră convinși, dincolo de orice umbră de îndoială, că Isa Nazarineanul era cu adevărat Mesia anunțat de profeție. Vestea despre minunile și despre tămăduirile sale continuă să se răspândească, iar numărul celor care îl urmau creștea mereu. Și mulți dintre ei începuseră s-o accepte bucuroși pe Maria; dacă un profet atât de mare ca Isa o alesese pe ea, neîndoielnic era o femeie merituoasă.

Dar exista o problemă în privința Mariei: numele ei. Într-o vreme în care statutul unei femei era definit prin relația ei cu un anume bărbat, situația Mariei era una dificilă. Nu ar fi fost corect să fie numită văduva lui Ioan, dar nici, simplu, soția lui Isa. Așa se face că deveni cunoscută sub propriul nume, ca o femeie de frunte în rândul poporului. Avea să rămână astfel, pentru totdeauna, Fiica Sionului, Turnul Turmei Ei – Migdal-Eder. Și avea să poarte numele unic al unei regine. Căci oamenii începură să-i spună, simplu: Maria Magdalena.

Maria Magdalena numise această perioadă de după hrănirea miraculoasă a mulțimilor din Tagba Marile Vremuri. La scurt timp după nuntă, nazarinenii, având-o pe Maria acum în rândurile lor, plecară spre Siria. În drum, Isa vindecă foarte mulți bolnavi. Își petrecea timpul propovăduind în sinagogi și aducând vestea despre Cale tot mai multor oameni. După o vreme însă, grupul reveni în Galileea. Maria Magdalena era însărcinată, iar Isa voia ca pruncul să se nască acolo unde soția lui se simțea cel mai bine – în casa ei.

La întoarcerea în Galileea veni pe lume o fetiță mică și încântătoare, care primi nume de prințesă: Sarah-Tamar. Primul amintea de femeia nobilă din Scriptură, soața lui Avraam, iar Tamar era un nume galileean și

făcea aluzie la curmalii care creșteau aici din belșug, fiind de generații folosit ca nume de alint pentru fete în casele regale.

Familia lui Isa creștea, adepții lui erau tot mai mulți, iar copiii lui Israel aveau noi speranțe pentru viitor. Erau, într-adevăr, Marile Vremuri.

Capitolul optsprezece

Château des Pommes Bleues
29 iunie 2005

Nimeni nu vorbi când Peter sfârşi de citit traducerea primei cărţi. Se aşternu un lung moment de tăcere, fiecare dintre cei prezenţi absorbind în felul său propriu extraordinarele informaţii aflate. Toţi plânseseră din când în când – bărbaţii mai reţinut, femeile vărsând lacrimi deschis în vreme ce ascultau povestea Mariei.

Într-un târziu, Sinclair rupse tăcerea:

– Şi acum, de unde începem?

Maureen clătină din cap.

– Habar n-am, spuse ea, ridicând ochii spre Peter, pentru a vedea cum face el faţă situaţiei; vărul ei părea surprinzător de calm şi chiar îi zâmbi când îi întâlni privirea. Eşti bine? îl întrebă.

– Mai bine ca niciodată. E foarte ciudat, dar nu sunt nici şocat, nici îngrijorat sau preocupat. Mă simt doar... mulţumit. Nu pot nexplica, dar asta simt.

– Mie îmi pari extenuat, interveni Tammy. Dar ai făcut o treabă excelentă.

Sinclair şi Roland se declarară de acord, mulţumindu-i lui Peter pentru dăruirea pe care o dovedise în traducerea manuscrisului.

– Poate că ar fi bine să te duci să te odihneşti şi să începi celelalte cărţi mâine, sugeră Maureen. Serios, Pete, ai nevoie de somn.

El clătină din cap, hotărât.

– În nici un caz. Au mai rămas două cărţi – Cartea Ucenicilor, iar cealaltă e intitulată Cartea Vremurilor Întunericului. Cred că este o relatare a Răstignirii, şi nu plec nicăieri înainte de a vedea despre ce e vorba.

Când își dădură seama că Peter este neclintit, Sinclair ceru să i se aducă un ceai. Preotul refuza în continuare să mănânce, considerând că trebuie să postească până ce traducerea va fi gata. Lăsându-l singur, Sinclair, Maureen și Tammy se retraseră în salon pentru a înghiți ceva la repezeală. Invitat să li se alăture, Roland refuză, spunând că are prea multe lucruri de făcut. Apoi, aruncându-i o privire lui Tammy, ieși din salon.

Mâncară ceva ușor, nici unuia dintre ei nefiindu-i gândul la masă. Încă le era greu să-și exprime părerile cu privire la conținutul primei cărți. Tammy deschise discuția, referindu-se la cele aflate despre Ioan.

– După ziua aceea petrecută cu Derek, lucrurile îmi sunt mult mai clare. Acum înțeleg de ce membrii ghildei le urăsc atât de tare pe Maria și pe Salomeea, dar tot mi se pare extrem de nedrept.

Maureen o privi nelămurită; Tammy încă nu-i povestise ce descoperise.

– Cum adică? Membrii ghildei sunt cei care m-au atacat?

Prietena ei îi explică tot ce aflase de la Derek în cursul vizitei la Carcassonne.

După ce o ascultă, uluită, Maureen întrebă:

– Dar voi știați deja că Maria a avut un copil cu Ioan Botezătorul? Fiindcă pentru mine chestia asta e un veritabil șoc. Nu mi-ar fi trecut prin minte așa ceva.

Sinclair încuviință.

– Va fi un șoc pentru foarte multă lume. Noi, cei de aici, știam, dar, în afara grupului nostru eretic, foarte puțini sunt cei care au auzit despre asta. S-au depus eforturi insistente – de ambele părți – pentru ca aceste date să fie șterse din istorie. Evident, adepții lui Isus n-au vrut ca informațiile despre Ioan să umbrească în vreun fel povestea Lui, așa că autorii Evangheliilor au relatat faptele cu mare precauție și cu abilitate.

– Iar adepții lui Ioan, interveni Tammy, nu vorbesc despre asta fiindcă o disprețuiesc pe Maria Magdalena. Am început să citesc din documentele ghildei, așa-numita *Adevărată Carte a Sfântului Graal*. Îi spun așa fiindcă sunt de părere că adevăratul sânge sfânt este cel al lui Ioan și al fiului lui; de aceea, stirpea lor este realul Sfânt Graal, adevărata purtătoare a sângelui sacru. Și, dacă ar fi fost după ei, ar fi eliminat orice referire la Maria Magdalena nu doar din scripturi, ci din întreaga istorie. Au în cadrul ghildei o lege care spune că numele ei nu poate fi menționat niciodată fără a i se atașa epitetul de târfă.

– Dar asta n-are sens, replică Maureen. Maria Magdalena a fost mama fiului lui Ioan, iar pe el îl recunosc ca fiind legitim. De ce o urăsc pe ea atât de tare?

– Fiindcă, din punctul lor de vedere, ea și Salomeea au pus la cale uciderea lui Ioan pentru ca ea să se poată mărita cu Isus – Isa – și astfel el să poată prelua statutul de cel ales, să devină tată al fiului lui Ioan și să-l crească în spirit nazarinean. În cadrul ritualului lor, membrii ghildei îl neagă pe Isus scuipând pe cruce și numindu-l Uzurpatorul.

Maureen privi pe rând la prietena ei și la Sinclair.

– Nu-mi vine să aduc vorba despre asta, dar mi-e greu să cred că Jean-Claude e implicat în așa ceva.

– Vrei să spui Jean-Baptiste, o corectă Tammy cu dispreț în glas.

– Când eram la Montsegur... știa atât de multe despre catari! Și, în plus, vorbea cu atâta venerație despre ei, cu atâta respect! Să fi fost doar prefăcătorie?

Sinclair oftă, trecându-și palma peste obraz.

– Da, și, din câte înțeleg, a fost doar o mică parte dintr-un veritabil complot. Roland a descoperit că Jean-Claude a fost pregătit încă din copilărie pentru a se infiltra în rândurile noastre. Familia lui e bogată și, grație resurselor asigurate de ghildă, și-a putut crea o identitate falsă. Detaliul cu numele Paschal l-a adăugat mai târziu – fapt care ar fi trebuit să-mi trezească suspiciunile, dar nu aveam motive să mă îndoiesc de el. Și recunosc că e un istoric reputat, de valoare, un expert în domeniul nostru; dar motivul nu a fost unul științific, ci mai degrabă de tipul „cunoaște-ți inamicul“.

– Și de când durează rivalitatea asta?

– De două mii de ani, răspunse Sinclair. Dar este unilaterală. Ai noștri nu au resentimente față de Ioan și au considerat totdeauna că urmașii lui ne sunt frați și surori. La urma urmei, suntem cu toții copiii Mariei Magdalena, nu-i așa? Noi, aici, așa gândim și așa am gândit întotdeauna.

– Ei sunt oile negre ale familiei, glumi Tammy.

– Dar nu toți adepții Botezătorului sunt extremiști, își continuă Sinclair ideea. Nu trebuie să uităm asta. Fanaticii din ghildă reprezintă o minoritate – o grupare încrâncenată, sinistră; surprinzător de puternică, dar redusă numeric. Vino cu mine, vreau să-ți arăt ceva!

Când se ridicară de la masă, Tammy își ceru scuze că nu-i însoțește și o rugă pe Maureen să vină mai târziu în camera cu proiectorul.

– Dacă tot am ajuns atât de departe, îi spuse ea, aş vrea să-ţi mai arăt alte câteva lucruri pe care le-am descoperit în cercetările mele.

Stabiliră să se întâlnească peste o oră, şi Maureen îl urmă pe Sinclair afară. Cerul înserării era încă învăluit în razele soarelui.

– Îţi mai aminteşti de a treia grădină? o întrebă Sinclair în vreme ce se apropiau de poarta Grădinii Trinităţii. Cea pe care n-ai mai avut timp s-o vizitezi data trecută? Vino, am să ţi-o arăt acum.

Luându-i braţul, o conduse pe lângă fântâna Mariei Magdalena, prin prima arcadă din stânga. O alee pavată cu marmură străbătea o grădină ce amintea de vilele italiene.

– Pare foarte... romanescă, observă Maureen.

– Da. Ştim foarte puţine lucruri despre Ioan-Iosif. Din câte cunosc eu, nu există nimic scris despre el – sau n-a existat până acum. Tot ce avem e un mănunchi de legende şi tradiţii locale, transmise oral.

– Şi ce anume spun ele?

– Doar că nu era fiul lui Isus, ci al lui Ioan. Numele se dovedeşte a fi cel pe care-l ştiam noi, Ioan-Iosif, deşi unele legende îl numesc Ioan-Iesua sau chiar Ioan-Marcu. Se spune că ar fi plecat la Roma la o vârstă fragedă, lăsându-şi mama şi fraţii aici, în Franţa. Nu putem şti însă dacă aşa a fost voia lui sau dacă totul a făcut parte dintr-un plan complex. Şi nu ştim nici ce s-a întâmplat apoi cu el. Există, în acest sens, două curente de gândire.

Sinclair o conduse spre statuia din marmură a unui tânăr, sculptată în stil renascentist. Stând faţa unei cruci înalte, tânărul ţinea în mână un craniu.

– A fost crescut de Isus, deci e posibil să fi rămas în cadrul comunităţii creştine în formare din Roma. Dacă aşa s-a întâmplat, probabil că a pierit aşa cum au pierit mulţi dintre primii lideri ai Bisericii, în urma persecuţiilor lui Nero. Istoricul roman Tacit menţiona că Nero „aplica cele mai variate şi mai crude pedepse grupării depravate numite a creştinilor" şi ştim că aşa au stat lucrurile din felul în care a murit Petru.

– Deci crezi că a fost martirizat?

– E foarte posibil; poate a fost chiar crucificat împreună cu Petru. E greu să ne închipuim că o persoană cu ascendenţa lui a putut fi altceva decât un conducător. Şi toţi conducătorii creştini au fost executaţi. Dar mai există un punct de vedere. Sinclair arătă spre craniul din mâna de marmură a statuii şi adăugă: Mai există o posibilitate. O legendă susţine că unii dintre cei mai fanatici adepţi ai lui Ioan l-au căutat pe Ioan-Iosif în Roma şi l-au

convins că creştinii îi furaseră locul de drept; i-au spus că tatăl lui fusese adevăratul Mesia şi că el era moştenitorul de drept al tronului celui ales. Unii afirmă că Ioan-Iosif s-ar fi întors împotriva mamei şi a familiei lui, îmbrăţişând învăţăturile adepţilor lui Ioan. Nu ştim unde şi cum a murit el, dar ştim că există o sectă activă a adepţilor Botezătorului, în Iran şi în Irak: mandeenii. Sunt oameni paşnici, dar foarte riguroşi şi stricţi în credinţa lor că Ioan a fost unicul Mesia adevărat. Se poate ca ei să fie urmaşii lui în linie directă; e posibil ca Ioan-Iosif sau descendenţii lui să se fi retras în regiunea aceea după o schismă în cadrul creştinismului timpuriu. Şi să nu uităm, desigur, Ghilda celor Drepţi, care pretinde a cuprinde în rândurile ei adevăraţii urmaşi ai stirpei de aici, din Occident.

Maureen privea atentă craniul în vreme ce asculta spusele lui Sinclair. Brusc îi veni o idee şi exclamă:

– Este Ioan! Craniul... apare în întreaga iconografie a Mariei Magdalena, în picturi... Întotdeauna e reprezentată alături de un craniu, şi nimeni nu mi-a putut explica până acum de ce. De fiecare dată mi se spunea că ar fi o aluzie vagă la penitenţă şi la pocăire. Craniul simbolizează pocăirea. Dar de ce? Acum înţeleg, în sfârşit. Maria era înfăţişată cu un craniu fiindcă făcea penitenţă pentru Ioan – literal, cu craniul lui Ioan.

Sinclair încuviinţă.

– Da. Şi cartea; întotdeauna e înfăţişată alături de o carte.

– Ar putea fi doar Biblia, replică Maureen.

– Ar putea, dar nu e. Maria Magdalena e înfăţişată împreună cu o carte fiindcă este vorba despre cartea ei, despre mesajul pe care ni l-a lăsat nouă. Şi sper că din ea vom afla câte ceva despre fiul ei cel mare şi despre soarta lui. Sper că Maria Magdalena va destrăma o dată pentru totdeauna acest mister.

Continuară să se plimbe pe aleile grădinii în tăcere, sub cerul asfinţitului, pe care începeau să se zărească primele stele. Într-un târziu, Maureen rupse tăcerea.

– Spuneai că mai există şi alţi adepţi ai lui Ioan, care nu sunt fanatici.

– Desigur. Sunt milioane. Noi îi numim creştini.

Ea îi aruncă o privire întunecată, dar Sincalir continuă:

– Vorbesc serios. Gândeşte-te la ţara ta. Câte biserici baptiste există acolo? Există creştini care susţin ideea că Ioan a fost un profet în adevăratul sens al cuvântului. Unii îl numesc Înaintemergător şi consideră că el este vestitorul lui Isus. În Europa, unele familii din cadrul stirpei s-au unit, amestecând astfel sângele Botezătorului cu cel al Nazarineanului. Cea mai

cunoscută dintre acestea a fost familia Medici, ai cărei membri îi venerau deopotrivă pe Ioan şi pe Isus. Dintre ei făcea parte şi Sandro Botticelli.

Maureen îl privi surprinsă.

– Botticelli a fost urmaş al ambelor linii?

Scoţianul încuviinţă.

– Când ne vom întoarce în casă, mai uită-te o dată la *Primăvara* lui Botticelli. În extrema stângă ai să vezi silueta lui Hermes, alchimistul, ţinând în aer caduceul. Cu mâinile schiţează gestul „Aminteşte-ţi de Ioan“, cel despre care ţi-a povestit Tammy. În această alegorie a Mariei Magdalena şi a renaşterii, Sandro ne îndeamnă să nu-l uităm pe Ioan şi ne aminteşte că alchimia este o formă de integrare, iar integrarea nu lasă loc bigotismului şi intoleranţei.

Maureen îi aruncă o privire intensă, marcată de o veritabilă admiraţie pentru cel care, la început, i se păruse o enigmă. Era un mistic şi un poet în sine, un căutător al adevărurilor spirituale. Şi, mai mult decât atât, era un om bun – cald, sensibil şi, în mod evident, loial. Îl subestimase – fapt care deveni şi mai limpede odată cu ultimele sale cuvinte:

– După părerea mea, o atitudine caracterizată de toleranţă şi de iertare este piatra de temelie a oricărei credinţe. În ultimele patruzeci şi opt de ore m-am convins de acest lucru mai mult decât oricând.

Maureen surâse şi, punându-şi mâna pe braţul lui, porniră înapoi, spre casă. Împreună.

Vatican, Roma
29 iunie 2005

Cardinalul DeCaro încheia o convorbire telefonică în biroul lui, când uşa se deschise brusc. Încă îl uimea faptul că episcopul O'Connor nu-şi dăduse seama cât de fragilă era poziţia lui aici, la Roma, dar omul părea chiar să nu aibă habar. DeCaro nu ştia sigur dacă era vorba de pură ambiţie sau de o crasă obtuzitate; sau poate de amândouă.

Cardinalul ascultă cu prefăcută răbdare şi cu pretinsă surprindere în vreme ce omul îi tot băigui despre descoperirea din Franţa. Apoi însă, O'Connor spuse ceva, şi DeCaro încremeni. Era o informaţie secretă; nimeni de la acest nivel nu ar fi trebuit să ştie încă despre manuscrise – şi în nici un caz despre conţinutul lor.

– Cine e informatorul tău? întrebă el pe un ton voit nepăsător.

O'Connor făcu o strâmbătură; încă nu era gata să-și dezvăluie sursele.

– Este un om de încredere, spuse el. Foarte de încredere.

– Mi-e teamă că nu pot lua informația în serios dacă nu-mi dai detalii suplimentare, Magnus. Trebuie să înțelegi că ne parvin o sumedenie de informații eronate și nu le putem investiga pe toate.

Episcopul Magnus O'Connor își trecu greutatea de pe un picior pe altul, stânjenit. Nu îndrăznea să-și dea pe față sursa de informare – nu încă; era singura piesă pe care o mai deținea. Dacă își dezvăluia informatorul, fără îndoială că vor apela direct la acesta, lipsindu-l pe el de orice putere și de orice influență într-o chestiune de importanță istorică extremă. Și, pe urmă, erau și alții în fața cărora trebuia să răspundă, pe lângă DeCaro și Consiliul Vaticanului.

– Voi discuta cu informatorul și voi vedea dacă îi pot dezvălui numele, spuse el în cele din urmă.

Cardinalul ridică din umeri, spre iritarea episcopului. Nu se așteptase la o primire atât de rece în schimbul veștii zguduitoare pe care o adusese.

– Foarte bine. Îți mulțumesc pentru informație, replică DeCaro pe un ton înghețat. Ești liber să-ți vezi de îndatoririle dumitale.

– Dar, Eminență, nu vreți să știți exact ce anume au găsit?

Cardinalul privi peste rama ochelarilor spre episcopul irlandez.

– Sursele neverificate nu prezintă pentru mine interes. O seară bună, domnule. Domnul să te binecuvânteze și să te apere.

Cu aceasta, cardinalul îi întoarse spatele și își îndreptă atenția asupra unui teanc de hârtii, sortându-le de parcă irlandezul tocmai îi povestise ceva deloc mai interesant decât faptul că soarele răsărea dimineața și apunea seara. Dar unde era șocul? Îngrijorarea? Mulțumirile?

Fierbând de indignare, episcopul O'Connor murmură un răspuns și ieși din încăpere. Pentru moment, terminase ce avusese de făcut în Roma. Se va duce în Franța acum. Și le va arăta el.

Château des Pommes Bleues
29 iunie 2005

Așa cum promisese, după plimbarea în grădină împreună cu Sinclair, Maureen intră în camera de proiecție, pentru întâlnirea cu Tammy. Mai

întâi însă, deschise ușa biroului și-l văzu pe Peter cufundat în traducerea celei de-a doua cărți. Vărul ei ridică privirea și mormăi ceva ininteligibil, cu ochii sticlindu-i de concentrare. Știa că nu e un moment potrivit pentru a-l întrerupe, așa că plecă spre Tammy.

Castelul fremăta de entuziasm și de un fior anticipativ. Maureen se întrebă cât de multe știau servitorii, dar presupuse că erau toți de încredere și loiali. Sinclair și Roland discutau despre măsurile de securitate necesare până ce Peter sfârșea traducerea, urmând să ia apoi decizia corespunzătoare. Nimeni nu vorbise deocamdată deschis despre acest lucru, iar Maureen se întreba, curioasă, ce avea Sinclair de gând să facă – și când anume.

– Intră, intră, o îndemnă Tammy văzând-o că așteaptă la ușă.

Maureen se trânti pe canapea, alături de prietena ei, dându-și capul pe spate cu un geamăt.

– Ce s-a întâmplat?

– Oh, de toate și nimic, surâse Maureen. Mă întrebam doar dacă viața mea va mai fi vreodată la fel ca înainte.

Tammy îi răspunse cu unul dintre accesele ei de râs gutural.

– Nu. Așa că mai bine te-ai obișnui de pe acum. Apoi, luându-i mâna, continuă pe un ton mai blând: Ascultă, știu că multe dintre cele întâmplate sunt lucruri noi pentru tine și că a trebuit să asimilezi o sumedenie de informații într-un timp scurt. Vreau doar să-ți spun că, pentru mine, te-ai comportat eroic. Și Peter la fel, fiindcă tot a venit vorba.

– Mulțumesc. Dar crezi cu adevărat că lumea e pregătită pentru o asemenea schimbare radicală a sistemului de credințe? Fiindcă eu nu cred.

– Nu sunt de acord cu tine. Mie mi se pare că momentul este cum nu se poate mai potrivit. Suntem în secolul XXI; oamenii nu mai sunt arși pe rug pentru erezie.

– Nu, sunt doar lăsați cu capul spart, replică Maureen frecându-și ceafa pentru a da mai multă greutate cuvintelor ei.

– Ai dreptate. Îmi pare rău.

– Ei, sunt și eu puțin dramatică. Dar mă simt bine. Sincer. La ce lucrezi acum?

– Am fost întrerupte data trecută și n-am avut timp să-ți arăt și restul materialului. Cred că acum, mai mult decât oricând, ți se va părea foarte interesant. Îndreptând telecomanda spre televizor, Tammy continuă în vreme ce pe ecran începură să se perinde portrete: Dacă îți amintești, ne uitam la imagini ale membrilor stirpei. Regele Ferdinand al Spaniei. Preferata ta, Lucrezia Borgia. Maria, regina scoțienilor. Bonnie Prince

Charlie. Împărăteasa Maria Tereza a Austriei și celebra ei fiică, Maria Antoaneta. Sir Isaac Newton. Iar acum trecem la americani, și începem cu Thomas Jefferson; pe urmă trecem, treptat, la epoca modernă.

Pe ecran apăru o fotografie de la reuniunea unei numeroase familii americane.

– Ce-i asta?

– Reuniunea familiei Stewart în Cherry Hill, New Jersey. Am făcut fotografia anul trecut. Și pe aceasta. Par a fi toți oameni obișnuiți, dar în realitate sunt membri ai stirpei.

Lui Maureen îi veni o idee.

– Ai fost vreodată în orașul McLean, în Virginia?

Tammy o privi nedumerită.

– Nu. De ce?

Maureen îi povesti despre ciudatele experiențe trăite de ea acolo și despre încântătoarea proprietară a librăriei, pe care o cunoscuse.

– O cheamă Rachel Martel și...

– Martel? Ai spus Martel?

Când ea încuviință, Tammy izbucni din nou în râs.

– Ei bine, nu-i de mirare că are viziuni. Martel este unul dintre cele mai vechi nume ale stirpei. Ai auzit de Carol Martel, descendent al lui Carol cel Mare? Dacă faci cercetări în regiunea aceea din Virginia, sunt convinsă că ai să găsești un număr uriaș de familii din cadrul stirpei. Probabil că au venit în America refugiindu-se de Regimul Terorii; așa au ajuns în Statele Unite majoritatea familiilor din aristocrația franceză. Și în Pensylvania sunt foarte multe.

Maureen râse și ea.

– Deci de aceea au fost înregistrate atât de multe apariții acolo. Trebuie să-i telefonez lui Rachel la întoarcerea în State, ca să-i spun și ei.

Apoi își îndreptă atenția spre televizor; pe ecran apăru o fotografie de la o altă reuniune de familie, iar Tammy își continuă explicațiile.

– Aici e familia St. Clair din Baton Rouge, în vara trecută. În Louisiana se află cea mai mare concentrare de familii ale stirpei, ca urmare a moștenirii ei franceze. Îl vezi pe tipul de aici?

Tammy opri filmul la imaginea unui muzicant ambulant tânăr, cu părul lung, care cânta la saxofon undeva în Cartierul Francez. Apoi derulă din nou pelicula, lăsând acordurile saxofonului să inunde încăperea.

– Îl cheamă James St. Clair. E un om fără adăpost. Supraviețuiește bătând străzile din New Orleans, dar cântă la saxofon dumnezeiește. Am

stat la un colț de stradă și am vorbit cu el timp de trei ore încheiate. E un tip extraordinar, scânteietor.

– Și toți oamenii ăștia știu că fac parte din stirpe?

– Firește că nu. Asta-i toată frumusețea și totodată chintesența filmului meu. După două mii de ani de istorie și evoluție, există pe pământ aproape un milion de oameni prin venele cărora curge sângele lui Isus Hristos. Poate chiar mai mulți. Și nu-i nimic elitist sau misterios în asta. Unul dintre ei ar putea fi casierul de la magazin sau funcționarul de la bancă. Sau omul străzii care-ți frânge inima ori de câte ori cântă la saxofon.

Château des Pommes Bleues
2 iulie 2005

Peter lucra neîntrerupt, dar obsesia lui pentru perfecțiune se dovedi mai puternică decât nerăbdarea, așa că se mai scurseră încă două zile până ce fu gata să le citească traducerea ultimelor două manuscrise, intitulate Cartea Vremurilor Întunericului.

În după-amiaza celei de-a doua zile, Maureen adormise pe canapea, bucuroasă să se afle aproape de Evanghelia Mariei Magdalena. Se trezi însă în hohotele vărului ei. Deschise ochii și îl văzu pe Peter cu capul în mâini, doborât de extenuare și de emoție. Dar nu-și dădu semaa imediat despre ce emoție era vorba. Tristețe sau bucurie? Entuziasm sau durere? Maureen privi spre Sinclair, care stătea la celălalt capăt al mesei și clătina din cap, neputincios. Nici el nu înțelegea ce anume îl copleșise pe Peter.

Maureen se apropie de vărul ei și-i puse, blând, o mână pe umăr.

– Pete? Ce s-a întâmplat?

El își șterse lacrimile și ridică ochii spre ea.

– Mai bine o las pe ea să vă spună, șopti el, arătând spre traducere. Îi chemi și pe ceilalți, te rog?

Tammy și Roland veniră în grabă. Îi găsise repede, fiindcă cei doi nu-și mai ascundeau acum relația; și, în plus, nici nu se aflau prea departe, fiindcă

nu voiau să riște să piardă cumva ceva. Amândoi remarcară expresia tensionată de pe chipul lui Peter.

Roland rugă o servitoare să aducă ceai pentru toată lumea. Când femeia plecă și închise ușa în urma ei, Peter reluă lectura de unde o lăsase data trecută.

– Ea numește această parte a manuscrisului Cartea Vremurilor Întunericului. Aici relatează ultima săptămână din viața lui Isus.

Sinclair dădu să întrebe ceva, dar Peter îl opri.

– Ea povestește totul mult mai bine decât aș face-o eu.

Și începu să citească.

... Este important să știm cine a fost Iuda Iscarioteanul, pentru a înțelege relația lui cu mine, cu Isa și cu învățăturile Căii. La fel ca Simon, era un zelot, mânat de o fierbinte dorință de a-i alunga pe romani de pe pământurile noastre. Ucisese deja pentru credința lui și era mai mult decât dornic să ucidă din nou. Până când Simon l-a adus la Isa.

Iuda a îmbrățișat Calea, dar convertirea lui nu a fost nici rapidă și nici ușoară. Provenea dintr-o familie de farisei și avea o părere strictă cu privire la lege. Îl urmase pe Ioan în tinerețe și nu privea cu ochi buni cele auzite despre mine. Cu timpul, am devenit prieteni, frate și soră întru Cale, datorită lui Isa, cel care ne unea pe toți. Și totuși, erau clipe în care vechiul Iuda reapărea, stârnind zâzanie printre ucenici. Era din fire un conducător și și-a croit drum către o poziție de frunte. Isa admira asta la el, dar nu și unii dintre ucenici. Eu însă l-am înțeles; la fel ca mine, Iuda era predestinat să fie greșit înțeles.

El credea că nu ar trebui să ratăm nici un prilej de a ne spori numărul de adepți și că puteam face acest lucru ajutându-i pe săraci. Isa l-a numit pe el să aibă grijă de punga noastră; el trebuia să strângă banii pe care apoi să-i împartă celor aflați în nevoie. Era un om cinstit și drept, dar era totodată și neînduplecat.

Cea mai mare sfadă s-a iscat în seara în care eu l-am uns pe Isa cu mir în Betania, în casa lui Simon. Am luat un vas de alabastru neînceput, care ne fusese trimis din Alexandria; în el se afla un amestec scump și parfumat de nard și mir. L-am desfăcut și l-am turnat pe capul și pe picioarele lui Isa, proclamându-l Mesia, după tradițiile noastre și după cum spune Solomon în Cântarea Cântărilor. A fost un moment spiritual pentru noi toți, plin de simboluri și de speranță.

Dar Iuda era de altă părere. S-a mâniat și m-a certat în fața tuturor, spunând: „Mirul acesta era scump. L-am fi putut vinde cu un preț bun, dacă nu l-ai fi început tu, iar banii i-am fi putut da săracilor".

Nu am fost nevoită să mă apăr în fața lui, căci a făcut-o Isa pentru mine. L-a mustrat pe Iuda, zicându-i: „Pe săraci îi veți avea totdeauna cu voi, dar pe mine nu. Și să-ți mai spun ceva: oriunde în lume se va vorbi despre faptele și despre viața mea, va fi pomenit și numele acestei femei, odată cu al meu. Să fie aceasta o amintire a ei și a lucrurilor bune pe care le-a făcut pentru noi".

A fost un moment care a dovedit că Iuda nu înțelesese pe deplin ritualurile sacre ale Căii și care i-a tulburat pe unii dintre ucenici, astfel că niciodată după aceea nu au mai avut încredere în Iuda.

Așa cum am spus, eu nu-i port pică pentru această faptă și nici pentru vreo alta. Iuda nu putea fi altfel decât îi dicta inima sa, și nici nu a încercat vreodată să fie altfel.

Încă îl plâng și acum.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA VREMURILOR ÎNTUNERICULUI

Capitolul nouăsprezece

Ierusalim
33 d.H.

Fusese o zi plină pentru nazarineni. Când Isa intrase în Ierusalim, fusese întâmpinat cu bucuria pe care o anticipaseră. Mai bine zis, primirea care i se făcuse întrecuse orice așteptări. Când oamenii fuseseră chemați pentru a învăța Rugăciunea Căii – Isa îi spunea acum Tatăl Nostru –, grota de pe Muntele Măslinilor se dovedise neîncăpătoare. Cei care ascultau propovăduirea lui Isa ocupaseră tot povârnișul, așteptându-și rândul să se apropie de cel uns, de Mesia al lor, ca să-i învețe și pe ei cum să se roage. Iar Isa rămăsese acolo până ce și toți bărbații, femeile și copiii se arătaseră mulțumiți că înțeleseseră rugăciunea, păstrând-o de acum în inimile lor.

Când coborau de pe munte, îndreptându-se spre oraș, nazarinenii se văzură opriți de doi centurioni. Romanii păzeau intrarea răsăriteană în oraș – poarta cea mai apropiată de reședința lui Pilat, în fortăreața Antonia. Cei doi se adresară grupului într-o aramaică stâlcită, vrând să afle încotro se îndreptau. Isa păși în față și îi uimi răspunzându-le într-o greacă fără cusur. Apoi arătă spre unul dintre centurioni, a cărui mână era înfășurată într-un bandaj mare.

– Ce ți s-a întâmplat? întrebă el simplu.

Omul nu se așteptase la așa ceva, dar răspunse imediat:

– Am căzut printre pietre pe când îmi făceam serviciul de noapte.

– Prea mult vin, glumi tovarășul lui, un ins neplăcut, cu o cicatrice care-i brăzda obrazul stâng.

Celălalt îi aruncă o privire încruntată și adăugă:

– Nu ascultați la vorbele lui Longinus. Pur și simplu mi-am pierdut echilibrul.

– Și te doare, constată Isa la fel de simplu.

Centurionul încuviință.

– Cred că s-a rupt osul, dar n-am avut norocul să mă vadă un doctor. Nu prea avem vreme acum, cu mulțimile care se adună pentru Paște.

– Pot să văd și eu? întrebă Isa.

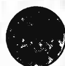
Omul întinse mâna bandajată, care îi atârna din încheietură într-un unghi nefiresc. Isa își puse o palmă deasupra ei și pe cealaltă dedesubt, cu blândețe. Închizând ochii, rosti în gând o rugăciune, în vreme ce ținea mâna centurionului între ale sale. Romanul făcu ochii tot mai mari, în vreme ce nazarinenii priveau tăcuți vindecarea. Chiar și tovarășul celui rănit păru o clipă fermecat.

Isa deschise ochii și îi aținti în cei ai centurionului.

– Deja ar trebui să te simți mai bine.

Iar când îi dădu drumul la mână, toți cei prezenți văzură că era acum dreaptă și puternică. Romanul bâlbâi ceva, incapabil să vorbească. Desfăcu bandajul și îndoi degetele. Ochii lui albaștri se umplură de lacrimi când se ridicară spre Isa. Nu îndrăzi să spună nimic, de teamă că va fi luat în derâdere de colegii săi, soldați; Isa știa acest lucru și-l scuti de stânjeneală.

– Împărăția lui Dumnezeu te așteaptă. Spune-le și celorlalți vestea cea bună, adăugă el și își reluă drumul spre porțile orașului, urmat de Maria, de copii și de cei apropiați lui.

Maria era istovită, dar nu spuse nimic. Greutatea copilului pe care îl ducea în brațe îi încetinea pașii, dar era atât de fericită, încât nu se putea plânge. Traseră la casa lui Iosif, unchiul lui Isa, un om bogat și influent, ale cărui pământuri se aflau chiar la ieșirea din oraș. Bine că micuții Ioan și Tamar adormiseră; ziua îi istovise și pe ei.

Stând în umbra răcoroasă a grădinii lui Iosif, singură, Maria se gândea la puterile tămăduitoare ale lui Isa. El era împreună cu unchiul lui și cu câțiva dintre ucenicii bărbați, punând la cale vizita la templu, de a doua zi. Maria îi lăsase să vorbească între ei, preferând să culce copiii și apoi să-și rezerve câteva minute pentru a se odihni și a se ruga. Celelalte Marii și restul femeilor

se reuniseră la ceremonia rugăciunii, dar ea hotărâse să nu se ducă; singurătatea era un bun tot mai rar, pe care ea îl prețuia îndeosebi.

Dar, în vreme ce retrăia clipele în care centurionul roman fusese tămăduit, mai devreme în acea zi, Maria Magdalena se simți cuprinsă de un fior neliniștitor; nu putea spune exact ce anume era și nici de ce o tulbura astfel. Centurionul se purtase cum se cuvine, pentru un soldat roman, fusese chiar aproape plăcut. Iar ea îi simțise chinul, la fel ca Isa, când aproape că izbucnise în plâns la miracolul vindecării. Cu celălalt centurion însă, lucrurile stătuseră cu totul altfel; era un ins aspru și grosolan, așa cum constataseră toți că sunt mercenarii aceia care vărsaseră deja atâta sânge iudeu. Soldatul cu cicatricea, pe nume Longinus, fusese uimit de tămăduire, dar ea nu-l afectase deloc în vreun fel pozitiv; avea sufletul prea bătucit în lupte pentru așa ceva.

Cel cu ochii albaștri însă nu fusese doar vindecat, ci și transformat; Maria văzuse acest lucru în privirea lui. Și, amintindu-și de acele clipe, se simți străbătută de un nou fior, ceva ciudat, aproape de simțul acela al profeției care o prevenise totdeauna că privea undeva în viitor. Închise ochii și încercă să prindă imaginea fugară, dar nu izbuti. Era prea obosită – sau poate că pur și simplu nu trebuia să vadă acel lucru.

Ce putea fi? se întrebă. Renumele de mare vindecător al lui Isa se răspândise în întregul Israel în acești trei ani; oamenii îl cunoșteau și îl cinsteau. Iar în ultima vreme părea că îi e tot mai ușor să tămăduiască. Puterea vindecătoare a Domnului se revărsa prin el cu o ușurință încântătoare.

Oare nu îl întorsese Isa la viață chiar pe fratele ei când doctorii îl declaraseră mort? Cu un an în urmă, Maria și Isa veniseră în grabă în Betania, după ce Marta le trimisese vorbă că Lazăr era grav bolnav. Dar drumul durase mai mult decât se așteptaseră ei și, când ajunseseră, Lazăr era deja învăluit în duhoarea morții. Toți spuneau că era prea târziu; cu toate puterile lui uimitoare, Isa nu întorsese încă pe nimeni din morți; era prea mult să aștepți așa ceva de la un om, fie el Mesia sau nu.

Dar Isa intrase în casa Martei împreună cu Maria și le ceruse să nu-și piardă credința și să se roage împreună cu el. Apoi intrase singur în camera lui Lazăr și începuse să se roage la căpătâiul mortului.

Puțin mai târziu, ieșise și privise chipurile palide ale celor două femei. Le zâmbise liniștitor, apoi se întorsese spre ușa încăperii pe care tocmai o părăsise și strigase: „Lazăre, frate drag, ridică-te din pat și salută-ți sora și soția, care s-au rugat atât de fierbinte pentru revenirea ta printre noi".

Marta și Maria priviseră, uluite, cum Lazăr își făcuse apariția, încet, în pragul ușii. Era palid și slăbit, dar cât se poate de viu.

Întreaga Betanie sărbătorise în noaptea aceea, când se răspândise vestea despre miraculoasa revenire din morți a lui Lazăr. Rândurile adepților nazarineni crescuseră pe măsură ce faptele lui Isa deveniseră legendare. El își continuase vindecările, oprindu-se pe malul Iordanului lângă Ierihon, pentru a boteza noi credincioși, în felul lui Ioan. Mulțimile care se adunau pentru botez erau uriașe, și de aceea nazarinenii rămăseseră pe malurile râului mai mult decât avuseseră de gând.

Faptul că Isa preluase misiunea lui Ioan era cunoscut multora dintre adepții moderați, care îl considerau adevăratul lor Mesia. Irod Antipa, tetrarhul Galileei, afirmase el însuși că vedea în Isa spiritul Botezătorului revenit la viață. Dar nu toată lumea era mulțumită de noul curs al lucrurilor. Opinia lui Irod nu era bine primită de adepții cei mai înfierbântați ai lui Ioan și nici de fanaticii asceți esenieni; în tăcere, ei îl blestemau pe Isa pentru că ocupase locul Botezătorului. Dar cea mai aprigă mânie a lor nu se îndrepta asupra nazarineanului, ci asupra femeii care era alături de el.

A doua zi, la râu, Maria Magdalena se prăbuși la pământ, ținându-se cu mâinile de pântece. În scurt timp fu cuprinsă de un rău violent, iar toți cei care o însoțeau se apropiară de ea. Auzind că soția lui s-a îmbolnăvit, Isa dădu fuga la ea. Maria cea Mare, care era alături de ei, veni și ea. O cercetă pe nora ei cu mare atenție, îngrijind-o cu blândețe, apoi se întoarse spre fiul ei.

– Am mai văzut asta. Nu e o boală firească.

Isa încuviință.

– Otravă.

Maria cea Mare dădu din cap în semn că da și adăugă:

– Nu-i o otravă oarecare. Vezi cum i-au paralizat picioarele? Nu-și mai poate mișca partea de jos a corpului, și măruntaiele i se întorc pe dos. Este o otravă răsăriteană, otrava celor șapte diavoli, numită așa după cele șapte ingrediente mortale pe care le cuprinde. Omoară, și o face într-un mod lent și chinuitor. Nu există antidot pentru ea. Va trebui să lucrezi cu Dumnezeu pentru a-ți salva soața, fiul meu.

Și Maria cea Mare îndepărtă pe toată lumea, pentru ca Isa s-o poată tămădui în liniște pe soția lui. El ridică mâinile spre cer și se rugă, se rugă până ce simți otrava scurgându-se din trupul ei și sănătatea revenind în locul ei. În acest timp, ucenicii plecară hotărâți să afle cine o otrăvise pe Maria Magdalena.

Vinovatul n-a fost niciodată descoperit; toţi presupuseră că fusese vorba despre un adept fanatic al lui Ioan, care sosise la Iordan sub chipul unui convertit şi îi strecurase otrava Mariei nebănuitoare. Din acea zi, Magdalena avu grijă să nu mai mănânce şi să nu mai bea în văzul celorlalţi, decât atunci când ştia bine de la cine vine mâncarea sau băutura. Şi astfel îşi petrecu restul vieţii ferindu-se de atacurile celor care o invidiau ori o dispreţuiau.

Tămăduirea Mariei Magdalena de otrava celor şapte draci deveni una dintre legendele propovăduirii lui Isa. Şi, la fel ca multe dintre celelalte fapte ale vieţii ei, şi acesta avea să fie greşit interpretat şi folosit împotriva ei.

Şirul amintirilor Mariei fu întrerupt de un strigăt în curte. Era Iuda, care îl căuta disperat pe Isa. Maria dădu fuga la el.

– Ce s-a întâmplat?

– Nepoata mea, fiica lui Iair, gâfâi el, cu răsuflarea tăiată, căci alergase tot drumul de la marginea răsăriteană a oraşului. S-ar putea să fie prea târziu, dar am nevoie de Isa. Unde e?

Maria îl conduse în încăperea în care discutau bărbaţii, în casa lui Iosif. Văzând tulburarea de pe chipul lui Iuda, Isa se ridică imediat. Ucenicul îi explică pe scurt că nepoata lui fusese lovită de fierbinţeala care bântuia printre copiii din Ierusalim, răpunând mulţi dintre ei. Când aflase el vestea şi alergase la Iair, doctorii spuneau deja că era prea târziu. Datorită funcţiei lui în cadrul templului şi apropierii de Pilat din Pont, Iair avusese acces la cei mai buni doctori, iar Iuda ştia că, dacă ei renunţaseră să mai spere, fetiţa era ca şi moartă. Dar trebuia să mai facă o încercare.

Inima lui Iuda era mai blândă decât lăsa el să se vadă. Fiindcă el alesese calea luptătorului în locul unei vieţi de familie, îşi iubea nespus nepoatele şi nepoţii, iar Smedia, fetiţa de doisprezece ani care se îmbolnăvise, era preferata lui.

Isa văzu durerea şi teama de pe chipul lui şi se întoarse spre Maria Magdalena.

– Poţi călători în seara asta?

Ea încuviinţă. Fireşte că va merge şi ea. Mama fetiţei era îndurerartă, iar ea va face tot ce-i va sta în puteri pentru a o alina.

– Plecăm acum, spuse Isa simplu.

Niciodată nu ezita, iar Maria știa acest lucru. Nu conta ora, nu conta cât de obosit era; niciodată nu refuza pe cineva care avea nevoie de el.

Iuda îi urmă, aruncându-i Mariei o privire plină de recunoștință, care îi încălzi sufletul. „Poate că în seara aceasta, Iuda se va apropia și mai mult de Cale", își spuse ea cu speranță.

Poziția lui Iair în comunitate era una fără pereche. Era fariseu și conducător în cadrul templului, dar și trimis special pe lângă procurator, așa că se întâlnea săptămânal cu Pilat din Pont pentru a discuta despre menținerea unei relații armonioase a Romei cu templul și cu iudeii din Ierusalim.

Iair se împrietenise oarecum cu Pilat, și cei doi dezbăteau ore de-a rândul probleme de politică. Rașela, soția lui Iair, îl însoțea la fortăreața Antonia și își trecea vremea împreună cu consoarta lui Pilat, Claudia Procula. În ciuda deosebirilor dintre ele, între cele două femei se născu o prietenie strânsă. Claudia era cetățean roman de prestigiu; pe lângă faptul că era soția procuratorului Palestinei, era totodată nepoata unui cezar și fiica vitregă a altuia. Rașela, în schimb, era iudee, dintr-o familie nobiliară a Israelului. Provenite din medii atât de diferite, cele două femei aveau totuși un lucru în comun: erau soțiile unor oameni influenți și, mai presus decât atât, erau mame.

Fetița Rașelei, Smedia, venea adesea la fortăreața Antonia împreună cu mama ei. Îi plăcea să se joace în încăperile elegante și, când se făcu mai mare, Claudia îi dădu voie să-i folosească loțiunile și cosmeticalele. Iar acum, la doisprezece ani, era pe cale de a deveni o tânără foarte frumoasă.

Claudia Procula o îndrăgea pe fetița care fusese un plăcut tovarăș de joacă pentru fiul ei, Pilo. În vârstă de șapte ani, băiatul era necunoscut aproape tuturor celor din Israel. Puțini știau că Pilat avea un copil; o diformitate la picior îl împiedica să iasă dintre zidurile fortăreței. Pilat nu anunțase cetății nașterea fiului său, știind încă de pe atunci că băiatul nu avea să devină soldat; nu avea să calce pe urmele tatălui său, ca procurator al Romei. Un copil venit pe lume spre vădita neplăcere a zeilor era o rea prevestire.

Dar Claudia vedea o latură a soțului ei pe care ceilalți n-o puteau zări. Știa cum plânge de mila băiatului în orele întunecate ale nopții, când credea că nimeni nu-l știe. Pilat cheltuise jumătate din averea familiei pentru a

aduce doctori din Grecia, vraci din India și tot felul de alți vindecători. Fiecare nouă încercare se sfârșea pentru Pilo în lacrimi de frustrare și de durere, iar Claudia îl mângâia până ce izbutea să-l adoarmă; tatăl lui ieșea ca o furtună din fortăreață și dispărea îndelung ori de câte ori se întâmpla așa.

Mica Smedia avea o răbdare nesfârșită cu băiatul, stătea ore întregi alături de el, spunându-i povești și cântându-i. Claudia surâdea liniștită, privindu-i cu coada ochiului în vreme ce broda alături de Rașela. Ce-ar spune Pilat dacă l-ar auzi cântând în limba iudeilor? Dar el venea rareori în apartamentele Claudiei, iar ea știa că nu trebuie să-și facă griji din acest motiv.

În cursul uneia dintre aceste vizite auzise prima dată Claudia de Isa Nazarineanul; Rașela era captivată de el și de faptele lui și îi povesti despre minunile și vindecările pe care le înfăptuia. Soțul ei, Iair, nu i-ar fi permis să vorbească atât despre el, fiindcă nazarineanul era considerat un fel de adversar al lui Ionatan Anna și al lui Caiafa. Aceștia îl priveau ca pe un revoltat, care se opunea autorității templului, iar Iair nu trebuia să aibă nimic de-a face cu el.

Și totuși, vărul său, Iuda, devenise unul dintre ucenicii lui. Uneori acest lucru îl deranja pe Iair, dar până acum se descurcase, iar Rașela era încântată că putea afla din sursă sigură despre miracolele lui Isa.

– Ar trebui să-l duci pe Pilo la Isa, îi spuse Rașela într-o zi Claudiei, dar aceasta se înnegură, îndurerată.

– Cum aș putea? Soțul meu nu ar accepta niciodată să fim văzuți în compania unui predicator nazarinean. Ar fi de neconceput.

Din delicatețe față de prietena ei, Rașela nu mai pomeni vreodată despre acest lucru, dar Claudia se gândea mereu la cuvintele ei. Apoi Smedia fu lovită de teribila fierbințeală, iar numai câteva zile mai târziu Pilo căzu și el bolnav.

Mulțimile, plângând, se adunaseră deja în jurul casei lui Iair. Familiile celor de la Templu și alți locuitori ai Ierusalimului care îi cunoșteau pe Iair și pe Rașela veniseră pentru a-și arăta sprijinul; Smedia, iubita lor fiică, murise.

Iuda își făcu loc printre oameni, îndreptându-se în grabă spre casa vărului său. Isa și Maria îl urmau îndeaproape, el ținând-o strâns de mână, pentru a n-o pierde prin mulțime. După ei, pentru a-i apăra, veneau Andrei

și Petru. Era limpede că fetița murise, dar nici unul dintre ei nu dădu înapoi. În scurt timp intrară în casa lui Iair.

La fortăreața Antonia, Pilat din Pont și Claudia Procula primiseră sentința de moarte pentru unicul lor copil; doctorii se declaraseră neputincioși. Nu mai puteau face nimic pentru el și, în plus, fusese un copil slăbuț încă de la început. Pilat părăsi încăperea fără a rosti un cuvânt și se închise, tot restul nopții, alături de câțiva filozofi stoici; trebuia să facă față pierderii în felul său roman.

Claudia rămase singură cu micul Pilo, care se sfârșea. Îl luă în brațe și plânse răpusă de durerea că băiețelul ei drag și curajos murea. Așa o găsi sclavul grec pe stăpâna lui, când intră în încăpere.

– Bietul meu copil ne părăsește, șopti Claudia. Ce-o să ne facem? Ce-am să mă fac fără el?

Sclavul se apropie în grabă.

– Stăpână, aduc vești de la casa lui Iair și a Rașelei. Sunt vești tare triste, dar poartă în ele o rază de speranță. Micuța Smedia a murit.

– Nu! strigă Claudia.

Gândul era de nesuportat. Ce dreptate mai era pe lume, dacă un copil minunat ca fiica Rașelei și a lui Iair părăsise această lume, poate chiar în noaptea în care avea să se stingă și iubitul ei fiu?

– Așteaptă, stăpână, că mai am și alte vești. Rașela mi-a cerut să-ți spun că vindecătorul nazarinean, Isa, vine la ei în seara aceasta. Chiar dacă pentru Smedia e târziu, poate că nu e la fel și pentru Pilo.

Nu mai era timp de stat pe gânduri și ezitări; Pilo era în pragul morții.

– Învelește-l. Să-l ducem la rădvan. Repede, te rog, repede!

Grecul, care era și preceptorul băiatului, îl înveli și-l duse la rădvan; Claudia venea în fugă în urma lor. Nu se opri pentru a-i lăsa vorbă lui Pilat, căci nu credea că plecarea lor va fi observată. În plus, era perfect capabilă să ia singură o asemenea hotărâre. Oare nu era ea nepoata unui cezar?

Pilo rezistă; respira încă pe drum. Claudia era înfășurată în văluri dese, fiindcă nu voia să arate prea semeață în casa unui iudeu îndoliat. Sclavul mână

rădvanul cât de departe putu prin mulţime, apoi coborî pentru a-şi ajuta stăpâna să înainteze cu băiatul. Era greu. Vestea că venea Mesia din Galileea, autorul atâtor miracole, se răspândise şi, pe lângă cei care plângeau moartea fetiţei, în stradă se adunaseră deopotrivă curioşi şi credincioşi. Dar micul grup de la fortăreaţa Antonia izbuti în cele din urmă să ajungă la uşa casei.

– Am venit la Raşela, soaţa lui Iair, spuse sclavul. Te rog s-o anunţi că a sosit buna ei prietenă, Claudia.

Uşa se deschise, dar nu putură intra imediat. Iuda stătea de pază în prag; îi spusese deja celui de afară că nimeni nu avea să fie primit înăuntru înainte de plecarea lui Isa. Iuda nu voia martori – pentru protecţia lui Isa. Iair era un fariseu, iar în jurul casei se aflau persoane din templu care aşteptau să vadă ce-o să se mai întâmple – persoane care nu priveau cu ochi buni activitatea nazarineanului. Dacă Isa n-o putea readuce pe Smedia la viaţă, îl vor condamna ca fals şi mincinos; dacă va reuşi, îl vor putea acuza de vrăjitorie sau de vreun truc oarecare – o acuzaţie care îi va face rău nu doar lui, ci şi lui Iair, iar o mărturie de la faţa locului, adusă de un fariseu, se putea solda cu pedeapsa capitală. Deocamdată deci, cel mai sigur era să nu lase pe nimeni înăuntru, cu excepţia membrilor familiei.

Claudia Procula nu auzise decât cuvintele laconice ale lui Iuda – „Fără vizitatori deocamdată“ –, dar, când uşa se deschise, zări câte ceva din cele ce se petreceau în încăpere. O văzu pe Smedia întinsă pe patul de moarte, palidă şi lipsită de viaţă în fumul de tămâie. Raşela şedea alături de ea, ţinând mâna moale a fiicei ei, cu capul plecat, copleşită de durere. O femeie în vălurile roşii ale preoteselor nazarinene stătea lângă ea, ca un stâlp de forţă şi compasiune. Iair, un bărbat pe care Claudia îl ştiuse întotdeauna ca fiind mândru şi puternic, se prăbuşise pe podea, la picioarele lui Isa Nazarineanul, şi îl implora să-i tămăduiască fiul.

Mai târziu, după ce ecourile acelei nopţi se stinseseră, Claudia povestise astfel despre clipa în care l-a zărit pe Isa pentru prima dată: „Niciodată nu mă mai simţisem aşa înainte. Văzându-l, mi s-a umplut sufletul de linişte şi pace, ca şi cum aş fi fost în prezenţa luminii şi a iubirii înseşi. Şi chiar în acea frântură de clipă am ştiut pe cine am în faţă – am ştiut că Isa nu era un simplu om şi că toţi fuseserăm binecuvântaţi pentru eternitate prin aceea că ne aflasem în prezenţa lui chiar şi pentru câteva secunde“.

Uşa nu se închise, aşa cum se temuse Claudia. Iuda se apropiase de Iair, doborât de durere, iar paznicul de afară era prea fascinat de ceea ce se întâmpla înăuntru pentru a mai fi atent la uşă. Astfel, soţia lui Pilat văzu,

înmărmurită, cum Isa se apropie de pat. Privind către femeia în roşu, despre care Claudia avea să afle mai târziu că era soţia lui, Maria Magdalena, puse mâinile pe umerii Raşelei. Îi şopti la ureche ceva ce nimeni nu putu să audă şi, pentru întâia dată, femeia îşi ridică fruntea. Apoi Isa se aplecă asupra copilei şi o sărută pe frunte. Luând în mâinile lui degetele fetiţei, închise ochii şi începu să se roage. După un minut îndelung, în tăcere, răstimp în care în cameră nu se auzi nici măcar o răsuflare, Isa îşi îndreptă privirea spre Smedia şi spuse:

– Ridică-te, fetiţo!

Claudia nu-şi mai aducea aminte tot ce se întâmplase după aceea; era ca şi cum ar fi fost cufundată într-un vis straniu, pe care nu ţi-l poţi aminti de două ori la fel. Smedia se mişcase uşor, apoi se ridicase în capul oaselor şi o strigase pe mama ei. Raşela şi Iair ţipaseră, aruncându-se asupra fiicei lor. La un moment dat, Claudia căzuse în genunchi, în clipa în care mulţimea năvălise înainte. În jurul casei se stârnise un adevărat haos. Se auziseră urale, adepţii nazarineanului şi prietenii familiei bucurându-se de miracol. Dar răsunaseră şi huiduieli, din rândul fariseilor şi al celor care se opuneau nazarineanului, strigând că era o blasfemie şi acuzându-l că foloseşte magia neagră.

Claudia era înspăimântată. Împreună cu grecul, fusese împinsă din dreptul uşii, iar acum valul mulţimii îi ducea cu el. Pilo se simţea cumplit, şi ea îşi dădea seama că fiul ei putea muri acolo, în pragul casei lui Iair. Fusese o aventură riscantă, crudă chiar, să-l aducă aici, când şi-ar fi putut da ultima suflare liniştit, în patul lui. Iar acum totul părea inutil; nazarineanul fusese scos din casă de adepţii lui, iar ea nu mai avea cum să ajungă la el.

Dar, în vreme ce speranţa i se spulbera, o zări pe Maria Magdalena oprindu-se undeva în mijlocul mulţimii. Ceva se întâmplase între ele două – un fel de comunicare mistică între două mame în nevoie. Ochii li se întâlniră pentru o clipă lungă, apoi privirea Mariei se opri asupra copilului din braţele grecului. Fără un cuvânt, Magdalena îşi puse o mână pe umărul soţului ei. Acesta se opri şi se întoarse spre soţia lui. Pentru câteva secunde, ochii lui îi întâlniră pe ai Claudiei, iar el îi surâse cu o expresie de încredere şi lumină pură. Claudia nu ştia cât timp durase totul, fiindcă dintr-odată auzise vocea fiului ei strigând-o.

– Mamă! Mamă!

Apoi se zvârcoli în braţele grecului.

– Lasă-mă jos!

Culoarea îi revenise în obraji, iar el părea din nou sănătos și în puteri. În nici o frântură de secundă, fiul muribund al Claudiei și al lui Pilat revenise la viață. Iar când sclava îl lăsă din brațe, atât ea, cât și Claudia își dădură seama că piciorul nu-i mai era beteag. Băiatul se apropie de mama lui, pășind drept și ferm.

– Uite, mamă! Pot să merg!

Claudia își îmbrățișă copilul și zări silueta vindecătorului nazarinean îndepărtându-se alături de cea a micuței lui soții.

– Vă mulțumesc, șopti în urma lor.

Și, în mod ciudat, deși erau prea departe și nici nu se mai vedeau, ea știa că o auziseră.

Vindecarea lui Pilo era o sabie cu două tăișuri pentru Pilat din Pont. Era încântat să-și vadă fiul vindecat și din nou întreg, așa cum nici el și nici soția lui nu speraseră că-l vor vedea vreodată. Acum Pilo îi putea fi moștenitor de drept, putea deveni un adevărat bărbat și un soldat. Dar metoda prin care fusese vindecat era deconcertantă. Și, ceea ce era mai rău, atât Claudia, cât și Pilo deveniseră obsedați de nazarineanul acela care era ca un spin în coasta autorităților romane și a preoților din templu deopotrivă.

La cererea lor, Pilat se întâlnise cu Anna și cu Caiafa mai devreme, pentru a discuta despre mulțimea adunată la porțile răsăritene ale orașului. Nazarineanul sosise călare pe un măgăruș, așa cum prezisese unul dintre profeții iudei, iritându-i pe preoți cu ceea ce ei consideraseră a fi o declarație de anvergură mesianică. Deși disputele religioase ale iudeilor nu erau de competența lui Pilat, se zvonea că nazarineanul se autointitulase rege, iar acest lucru era un act de trădare împotriva cezarului. Dacă Isa avea să mai facă fie și o singură mișcare nelalocul ei acum, că se apropia Paștele, Pilat simțea că trebuie să ia măsuri împotriva lui.

Pentru a complica și mai mult situația, Irod, tetrarhul Galileei, îl atacase și el pe nazarinean în cadrul unui mesaj particular adresat lui Pilat. „Am informații că omul acesta se va încorona ca rege al iudeilor. A devenit periculos pentru mine, pentru tine și pentru Roma."

Iată cu ce probleme concrete se confrunta acum Pilat; cele de ordin filozofic erau însă cu totul altceva. Ce forță controla sau folosea nazarineanul, de putea face asemenea lucruri precum învierea unui copil? Dacă n-ar fi fost

însuși fiul lui implicat, Pilat ar fi crezut că miracolele lui Isa nu sunt altceva decât înșelătorii și ar fi aderat și el la acuzațiile de blasfemie pe care i le aduceau fariseii. Dar el știa mai bine decât oricine că boala și diformitatea lui Pilo erau cât se poate de reale. Adică fuseseră. Fiindcă acum dispăruseră pur și simplu.

Era aici ceva ce trebuia explicat. Rațiunea tipic romană cerea un răspuns, cerea să înțeleagă ce anume se întâmplase. Iar Pilat din Pont era măcinat de frustrare atunci când nu avea explicația sau răspunsul dorite.

Soția lui nu avea însă nevoie de alte dovezi. Văzuse cu ochii ei două miracole, fusese copleșită de prezența și de gloria nazarineanului și a Dumnezeului său. Claudia Procula se convertise pe loc și se arătă atât dezamăgită, cât și nemulțumită când soțul ei îi interzise să asiste la predicile lui Isa în Ierusalim. Ar fi vrut să-l ia și pe Pilo cu ea, pentru ca băiatul să-l întâlnească pe acest extraordinar nazarinean care era mai mult decât un simplu om. Însă Pilat refuzase cu vehemență.

Procuratorul roman era un om complex, măcinat de îndoieli, de temeri și ambiții. Tragedia lui Pilat din Pont se vădi în întreaga ei amploare atunci când aceste trăsături ale sale umbriră orice urmă de iubire, de forță sau de recunoștință din sufletul lui.

Era foarte târziu când nazarinenii ajunseră la casa lui Iosif. Ca întotdeauna, Isa era energic și se pregătea pentru o nouă întâlnire cu ucenicii săi, înainte de a se retrage pentru noapte; discutau despre ce aveau de făcut a doua zi în Ierusalim. Maria rămase și ea să asculte, pentru a-și da seama ce urma să aducă ziua de mâine. Cele petrecute la Iair demonstrau că, în privința lui Isa, locuitorii Ierusalimului erau împărțiți în două tabere. Susținătorii erau în număr mai mare decât detractorii, dar toată lumea bănuia că aceștia din urmă erau oameni influenți, din cadrul templului.

Iuda li se adresă cel dintâi celorlalți. Părea istovit, dar entuziasmul stârnit de cele întâmplate acasă la Iair îi dădea puteri.

– Înainte de a pleca, Iair m-a luat deoparte, le spuse el. Acum, văzând că Isa este cu adevărat Mesia, este mult mai dornic să ne susțină. M-a avertizat că fariseii și saducheii sunt deranjați de mulțimile care au intrat în oraș odată cu noi; adepții noștri sunt mult mai numeroși decât și-ar fi putut imagina cineva. Autoritățile se tem de noi și probabil că vor lua măsuri dacă li

se pare că suntem o amenințare pentru ei sau pentru liniștea templului în timpul Paștelui.

Petru scuipă pe podea, dezgustat.

– Știm cu toții de ce. Paștele e cea mai profitabilă perioadă a anului pentru cei din templu. Acum se aduc cele mai multe jertfe și se schimbă cei mai mulți bani.

– E vremea recoltei pentru zarafi și pentru cămătari, adăugă și fratele lui, Andrei.

– Iar principalii profitori sunt Ionatan Anna și ginerele său, Caiafa, interveni Iuda. Nu ne miră deci că aceștia doi sunt în fruntea celor hotărâți să ne discrediteze. Trebuie să ne croim cu mare grijă drum aici; altfel îl vor determina pe Pilat să emită un ordin de arestare a lui Isa.

Cuprinși de agitație, ucenicii începură să discute înfierbântați între ei, dar Isa ridică o mână.

– Pace, frații mei, spuse el. Vom merge mâine la templu și le vom arăta fraților noștri, Anna și Caiafa, că nu suntem o provocare pentru ei. Putem viețui în pace și noi, și ei, fără nevoia de a ne elimina unii pe ceilalți. Ne vom duce ca niște credincioși în săptămâna sfântă, împreună cu frații noștri nazarineni. Nu ne pot interzice să intrăm în templu și poate că vom izbuti să facem pace cu ei.

Iuda nu era foarte sigur.

– Nu cred că vei putea ajunge la un compromis cu Anna. Ne disprețuiește și pe noi, și învățăturile noastre. Ultimul lucru pe care îl vor el și Caiafa este ca poporul că creadă că nu mai are nevoie de templu pentru a mijloci între oameni și Dumnezeu.

Maria se ridică de la locul ei, de pe podea, și surâse cald către Isa. El îi prinse privirea și îi zâmbi la rândul lui, urmărind-o cum iese în liniște pe ușa din spate; era prea obosită acum pentru strategii. Și, în plus, dacă Isa era hotărât să se ducă la templu a doua zi, cu siguranță că aveau nevoie toți de un somn bun înainte.

Maria împărțea camera cu copiii, așa cum făcea totdeauna când călătoreau. Credea că astfel le sporea sentimentul de siguranță – un element necesar pentru niște copii aflați mereu pe drumuri. Amândoi dormeau ca niște îngerași: Ioan-Iosif cu genele lui negre și lungi lăsate peste obrajii măslinii, și Sarah-Tamar învăluită în pletele ei arămii.

Maria își înfrână dorința de a-i săruta. Tamar, mai cu seamă, avea somnul ușor, și nu voia să-i trezească. Dacă vor vrea să vină și ei mâine în

oraş – Ierusalimul, cu toată agitaţia lui, li se părea foarte interesant –, era necesar să se odihnească bine peste noapte. Şi, atâta vreme cât erau în siguranţă în capitală, ea nu le va interzice să vină. Dar, dacă situaţia devenea periculoasă pentru Isa, va trebui să-şi scoată copiii din oraş. În cazul în care avea să se întâmple ce era mai rău, nici casa lui Iosif nu se va mai dovedi sigură, şi ea va fi nevoită să-i ducă în Betania, la Marta şi Lazăr acasă.

În cele din urmă, Maria se aşeză şi ea în pat şi închise ochii. Dar somnul se lăsa aşteptat, cu toate că avea nevoie de el. Prea multe gânduri şi imagini i se învălmăşeau în minte. Îşi aminti de femeia în văluri dese, de la casa lui Iair, cea care ducea un copil bolnav. În clipa în care îi zărise chipul, îşi dăduse seama de două lucruri. În primul rând, că nu era iudee şi nici o femeie de rând. Era ceva în felul în care îşi ţinea capul şi în calitatea vălurilor acelora, ceva care o scotea în evidenţă printre oamenii obişnuiţi. Şi Maria ştia bine când o femeie încerca să se deghizeze; ea însăşi o făcuse de multe ori, atunci când situaţia o impusese.

Al doilea lucru pe care îl remarcase fusese disperarea femeii, care parcă se scurgea din trupul ei – ca şi cum durerea însăşi strigase după ajutorul lui Isa. Atunci când o privise, Maria recunoscuse aceeaşi suferinţă pe care orice mamă o resimte când nu-şi poate salva copilul – o durere care nu cunoaşte graniţe de credinţă, de rasă, de clasă socială, o durere pe care numai un părinte o poate înţelege. În cursul ultimilor trei ani, Maria văzuse expresia aceea de nenumărate ori. Dar de foarte multe ori o văzuse apoi trecând de la disperare la fericire.

Isa îi salvase pe mulţi dintre copiii lui Israel. Iar acum se părea că-l salvase şi pe unul al Romei.

A doua zi, Isa şi ucenicii săi plecară spre Templu, aşa cum stabiliseră. Maria luase şi copiii cu ea, oprindu-se uneori să asiste la activităţile şi la discuţiile din afara zidurilor. Isa se afla în mijlocul unei mulţimi crescânde, propovăduind împărăţia lui Dumnezeu. Bărbaţii îi puneau întrebări, la care el răspundea cu calmu-i obişnuit, ţinând seama şi de învăţăturile scripturii. Nu trecu mult şi deveni evident pentru toată lumea că nimeni nu-i putea reproşa că nu cunoaşte legea.

Mai târziu, Iair avea să le spună că Anna şi Caiafa îşi strecuraseră oamenii în mulţime, instruindu-i să pună întrebări provocatoare. Dacă unul dintre

răspunsurile lui Isa ar fi putut fi interpretat ca o blasfemie, mai cu seamă atât de aproape de templu și cu atât de mulți martori în jur, înalții preoți ar fi avut noi dovezi pe care să le poată folosi împotriva lui.

Un ins din mulțime ieși în față pentru a întreba ceva despre căsătorie. Iuda îl recunoscu și îi șopti lui Isa la ureche că era un fariseu care își alungase prima soție, pentru a se însura cu una mai tânără.

– Spune-mi, Rabi, întrebă omul, e drept ca un om să-și lase nevasta, indiferent de pricină? Am auzit când ai spus că nu, și totuși legea lui Moise altceva zice. Moise a dat o lege de despărțire.

Vocea lui Isa se înălță limpede și puternică deasupra mulțimii; răspunsul dat era unul aspru, fiindcă știa de fapta celui care întrebase.

– Moise a dat acea lege din cauza asprimii inimii voastre.

În mulțime se aflau numeroși locuitori din Ierusalim, care îl cunoșteau pe fariseu; la această insultă, în rândul lor se stârni rumoare. Dar Isa nu sfârșise; era sătul de acești farisei corupți, care trăiau ca niște regi din donațiile făcute de iudeii săraci și cucernici. Pentru el, toți acești preoți – oameni însărcinați să apere cu credință legea – erau doar niște ipocriți. Predicau o viață sfântă, însă trăiau cu totul altceva. În ultimii ani, Isa văzuse cum poporul lui Israel fusese îngenuncheat de acești oameni și ajunsese să se teamă de puterea fariseilor la fel cum se temea de cea a romanilor. Din multe puncte de vedere, preoții din templu erau tot atât de periculoși pentru iudeii de rând precum erau romanii, fiindcă aveau autoritatea de a le înrâuri viața de zi cu zi în numeroase feluri.

– N-ai citit oare scripturile? întrebă Isa adresându-se tot celui despre care știa că este preot, după care se întoarse pentru a vorbi întregii mulțimi adunate. Cel care i-a făcut la începuturi i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și le-a spus: „Căci îi va lăsa omul pe tatăl și pe mama sa și se va uni cu soția lui, și cei doi vor deveni un trup, astfel că nu vor mai fi doi, ci unul singur. Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă". Iar eu vă spun că acel ce-și lasă soția din altă pricină decât adulterul păcătuiește el însuși prin adulter.

– Dacă așa stau lucrurile, atunci poate că nu e bine să te căsătorești, glumi cineva din mulțime.

Isa nu râse. Caracterul sacru al căsătoriei și importanța familiei erau pietrele de temelie ale modului de viață nazarinean.

– Unii bărbați s-au născut eunuci, iar alții au fost făcuți eunuci, răspunse el. Doar pentru ei e acceptabil să nu se căsătorească. În rest, toți cei care

pot primi taina căsătoriei trebuie să se căsătorească, fiindcă aceasta e voia lui Dumnezeu, Tatăl nostru. Și să rămână alături de soție, până ce moartea îi va despărți.

Iritat, fariseul ripostă:

– Dar cum rămâne cu tine, nazarineanule? Legea lui Moise spune că orice bărbat care va fi uns trebuie să ia în căsătorie o fecioară, nicidecum o târfă sau chiar o văduvă.

Era un atac direct la adresa Mariei Magdalena, care stătea într-o parte împreună cu copiii. Alesese să se îmbrace în veșminte deschise la culoare, ca să nu iasă în evidență în mulțime, și nu purta vălul roșu al preoteselor. Acum se bucura că făcuse acest lucru.

Isa îi răspunse fariseului printr-o nouă întrebare:

– Sunt eu din neamul lui David?

Omul încuviință.

– Fără îndoială.

– Și a fost David un mare rege, un ales al poporului nostru?

Fariseul răspunse că da, conștient că era atras în cursă, dar neștiind cum să scape de ea.

– Iar dacă eu sunt urmașul lui, nu mi-ai cere să-i urmez exemplul? E cineva aici care crede că a păși pe urmele lui David nu e un lucru onorabil?

Ecoul întrebării lui răsună în mulțime, oamenii arătând prin gesturi că, într-adevăr, urmarea exemplului Marelui Leu al lui Iuda era un lucru onorabil.

– Căci eu exact asta am făcut. Așa cum David s-a căsătorit cu văduva Abigail, o bună și cuviincioasă fiică a Israelului, la fel eu m-am nuntit cu o văduvă cu sânge nobil.

Fariseul știa că fusese prins în propria capcană, și se retrase în mulțime, dar preoții templului nu erau oameni care să renunțe ușor. Întrebările continuară să curgă spre Isa, iar răspunsurile lui deveniră aidoma unor săgeți ascuțite, îndreptate direct asupra fariseilor. Un alt bărbat, îmbrăcat în veșminte preoțești, i se adresă cu vădită dușmănie:

– Am auzit că tu și ucenicii tăi încălcați tradiția din bătrâni. Ei de ce nu-și spală mâinile înainte de a mânca pâine?

Mulțimea începuse să se agite în ultima vreme; deasupra ei plutea un aer de opoziție, și Isa își dădu sema că trebuie să adopte o poziție fermă. Oamenii din Ierusalim nu semănau cu cei din Galileea și din regiunile mai îndepărtate; ei aveau nevoie de fapte. Poate că ar fi urmat un rege care să-i

scoată din robie, dar mai întâi acesta ar fi trebuit să se dovedească demn și puternic. Vocea profundă a lui Isa răsună nu atât în apărarea nazarinenilor, cât mai degrabă ca o condamnare a preoților.

– De ce încălcați voi poruncile lui Dumnezeu prin tradițiile voastre, ipocriților? Insulta vădită răsună între zidurile de piatră ale templului, dar el adăugă: Vărul meu, Ioan, vă numea vipere, și nu greșea.

Referirea la Botezător era o adăugire iscusită, menită să atragă susținerea celor cu opinii mai conservatoare.

– Ioan era cunoscut ca fiind încarnarea profetului Isaia, continuă Isa, și Isaia este cel care a spus: „Oamenii aceștia mă cinstesc cu gura, dar inima lor este departe de mine". Acum văd că voi, fariseilor, vă curățiți pe dinafară, dar pe dinăuntru sunteți plini de ticăloșie și de lăcomie. Oare nu Dumnezeu care a făcut ce-i afară a făcut deopotrivă și ce-i înăuntru? Și aceasta e deosebirea între nazarinenii mei și acești preoți. Noi ne gândim la curăția sufletului, ca să păstrăm împărăția Domnului pe pământ așa cum este și în ceruri.

– Asta-i blasfemie împotriva templului! strigă cineva din mulțime, și un mare vuiet se stârni, unii exprimându-și acordul, alții dezaprobarea.

Agitația continua să sporească. Privind dintr-un loc înălțat, deasupra zidurilor templului, Maria își spuse mai întâi că era doar o reacție stârnită de cuvintele îndrăznețe ale lui Isa. Și, într-adevăr, în mare parte, consternarea oamenilor de aici pornise. Dar acum câțiva dintre ucenicii lui își croiau cu greu loc prin mulțime spre el, în fruntea unui grup de bărbați și femei care auziseră despre vindecările miraculoase. Erau ființe chinuite, considerate subumane, din cauza infirmității lor.

Negustorii și cămătarii se revoltară văzându-i aici, între zidurile templului. Aceasta era săptămâna în care puteau obține cele mai mari câștiguri, iar mulțimea asta nu-i ajuta deloc. Când un orb se împiedică și căzu peste masa unui negustor, împrăștiindu-i oalele, furia se dezlănțui. Negustorul se repezi la orb cu un băț, scuipând insulte spre el și spre nazarineni. Isa veni în ajutorul orbului, ridicându-l de la pământ și șoptindu-i ceva la ureche. Făcând semne ucenicilor să-i deplaseze pe infirmi într-o margine, se întoarse apoi spre celelalte mese ale negustorului și strigă pentru a se face auzit:

– Stă scris că Templul lui Dumnezeu trebuie să fie o casă a rugăciunilor. Voi ați transformat-o într-un bârlog al tâlharilor!

Ceilalți negustori începură să urle la el. Haosul dădea semne că se va sfârși într-o revoltă, dar Isa ridică mâinile și le ceru ucenicilor să-l

urmărească până în partea din faţă a templului. Aici, nefericiţii bătuţi de soartă, bolnavi şi infirmi, se apropiară de el. Începând cu orbul, îi tămădui pe toţi, până la ultimul.

Mulţimile deveniseră şi mai numeroase. În ciuda cuvintelor îndrăzneţe ale lui Isa, ori poate datorită lor, locuitorii Ierusalimului erau interesaţi de acest nazarinean, de acest om care vindecase în numai câteva clipe boli vechi de zeci de ani. Maria nu-l mai zărea prin marea de trupuri umane. În plus, Tamar şi Ioan nu mai aveau răbdare, pradă entuziasmului celor mici în faţa unui mediu nou şi incitant. De aceea îi luă de mână şi-i duse în piaţă.

Mergând pe străduţele pietruite, văzu în faţa ei două robe negre: doi farisei. Era sigură că auzise numele lui Isa rostit între ei şi, trăgându-şi vălul pentru a-i ascunde întreaga faţă, se ţinu aproape de ei, împingând copiii înainte. Cei doi vorbeau fără fereală, în greacă – probabil fiindcă ştiau că oamenii de rând din jur nu cunoşteau această limbă. Maria însă, o femeie educată, vorbea greaca fluent şi înţelese perfect când unul din cei doi se întoarse spre tovarăşul său şi spuse:

– Atâta vreme cât nazarineanul ăsta rămâne în viaţă, nu vom avea pace. Cu cât scăpăm mai repede de el, cu atât mai bine va fi pentru toţi.

În piaţă, Maria se întâlni cu Bartolomeu, care fusese trimis să facă provizii pentru întregul grup. Ea îi ceru să se ducă la Isa şi să le spună lui şi ucenicilor să nu rămână la Iosif în seara aceea; pentru siguranţa lui, trebuia să plece din Ierusalim. Casa lui Lazăr şi a Martei din Betania, îşi spuse ea, era cel mai potrivit loc – se afla la o distanţă sigură de Ierusalim, dar nu prea departe pentru a ajunge înapoi în oraş... sau pentru a ieşi din el repede.

Mai târziu în seara aceea, Isa se reîntâlni cu Maria şi cu copiii în Betania. Unii dintre ucenici stăteau cu ei în casa lui Lazăr, iar alţii se duseră alături, la Simon, bunul lor prieten. Acolo, în casa lui Simon, încălcase Maria porunca lui Ioan, cu consecinţe atât de dezastruoase. În seara aceasta însă, ucenicii se adunară pentru a discuta despre cele întâmplate peste zi şi pentru a pune la cale cele ce vor urma.

Maria era îngrijorată. Își dăduse seama că părerile celor din Ierusalim erau împărțite – jumătate în favoarea nazarineanului care îi apăra pe năpăstuiți și făcea miracole, și jumătate împotriva unuia care se ridicase împotriva templului și a tradițiilor lui într-un mod de neiertat. Le povesti conversația pe care o surprinsese între cei doi farisei și, în timp ce ea vorbea, sosi și Iuda de la casa lui Iair, cu vești noi.

– Maria are dreptate. Ierusalimul e din ce în ce mai periculos pentru tine, îi spuse el lui Isa. Iair zice că Anna și Caiafa cer să fii executat pentru blasfemie.

Petru era dezgustat.

– Prostii! exclamă el. Isa n-a rostit niciodată o blasfemie și n-ar putea-o face nici dacă ar vrea. Ei sunt cei care blasfemiază, viperele acelea!

Isa nu părea îngrijorat.

– Nu are importanță, Petru. Preoții nu au autoritatea de a condamna un om la moarte. Numai romanii pot face acest lucru, iar ei nu recunosc blasfemia împotriva legii iudeilor.

Grupul continuă să discute până noaptea târziu strategia pentru a doua zi. Maria voia să-l țină pe Isa departe de Ierusalim măcar o zi, pentru ca situața în oraș să se mai liniștească. El însă nici nu se gândea la așa ceva. Mulțimi chiar mai mari erau așteptate a doua zi, căci se răspândise vestea despre învățăturile lui și despre miracolele pe care le săvârșise. Nu avea să-i dezamăgească pe cei care veniseră în Ierusalim pentru a-l vedea. Și nici nu avea să se plece la presiunile preoților. Acum, mai mult decât oricând, trebuia să fie un conducător.

În ziua următoare, Maria rămase în Betania împreună cu Marta și cu copiii. Noua sarcină o apăsa greu, și călătoria grăbită până în Betania, în aceste condiții, o istovise. Își lăsă copiii să se joace în curte, iar ea încercă să nu se mai gândească la eventualele pericole care îl pândeau pe soțul ei între zidurile orașului.

Ședea în grădină, privind-o pe Tamar cum se joacă în iarbă, când zări o femeie apropiindu-se. Era bine învelită în văluri negre, cu fața și părul complet acoperite, așa că Maria nu-și putu da seama dacă o cunoaște sau nu. Poate că era o prietenă a Martei sau o nouă vecină?

Femeia veni mai aproape și râse înăbușit.

– Ce-i cu tine, surioară? Nu mă mai cunoști după atâta vreme?

Și își trase vălul la o parte. Era Salomeea, fiica Irodiadei. Chipul ei își pierduse rotunjimile copilăriei, vădind vâsta deplinei maturități. Maria dădu fuga s-o îmbrățișeze, și cele două femei rămaseră una lângă alta vreme îndelungată. După moartea lui Ioan, era periculos ca Salomeea să fie văzută în compania nazarinenilor; prezența ei era riscantă pentru Isa. Dacă susținătorii lui voiau să aibă câștig de cauză asupra adepților lui Ioan, nu trebuia să fie văzuți împreună cu femeia detestată pentru că provocase arestarea, ba chiar și moartea Botezătorului.

Despărțirea silită fusese greu îndurată de ambele femei. Salomeea fusese distrusă de faptul că nu-și putuse desăvârși pregătirea de preoteasă și fiindcă era nevoită să stea departe de toți cei pe care-i iubise mai mult chiar decât pe ai săi. Pentru Maria, separarea lor fusese un alt efect dureros al opiniilor nedrepte pe care oamenii și le formaseră după executarea lui Ioan.

Salomeea exclamă încântată când o zări pe Tamar în iarbă:

– Uită-te la ea! E copia ta fidelă!

Maria încuviință, surâzând.

– Pe dinafară. În interior însă, are deja chipul tatălui ei.

Și îi povesti câte ceva despre Tamar și despre felul în care fetița se dovedise un copil deosebit chiar de când abia începuse să meargă în picioare. Vindecase un mieluț care căzuse într-un șanț în Magdala, doar punând asupra lui mâna ei de copil. Acum avea doar ceva mai mult de trei ani, dar vorbea extraordinar, la fel de ușor în greacă și în aramaică.

– E norocoasă cu așa părinți, spuse Salomeea, întunecându-se la față. Și trebuie să avem grijă ca acești părinți ai ei să rămână în siguranță. De asta am venit acum aici. Maria, aduc vești de la palat. Isa e într-un mare pericol. Să intrăm înăuntru, unde știm că nu sunt alte urechi care să ne audă și unde urechiușele astea – continuă ea arătând spre Tamar – vor fi ocupate cu altceva.

Maria se aplecă pentru a-și ridica fetița, dar pântecele rotunjit n-o lăsă. Salomeea întinse brațele.

– Vino la sora ta, micuțo!

Tamar se opri locului, privi spre femeia necunoscută, apoi spre mama ei, pentru confirmare, și, cu un zâmbet încântător, se repezi în brațele Salomeei.

Când intrară în casă, Maria îi ceru Martei s-o ia ea pe Tamar.

– Vino, micuță prințesă! Hai să-l găsim pe fratele tău.

Ioan se plimba prin grădină împreună cu Lazăr. Marta le spuse că își duce nepoata afară, ca să le lase să vorbească în liniște. Când ea ieși, împreună cu fetița, Salomeea se întoarse și luă mâna Mariei în mâinile ei.

– Ascultă-mă, e foarte important. Tatăl meu vitreg a fost în Ierusalim azi, acasă la Pilat, iar eu m-am dus împreună cu el. Peste două zile pleacă la Roma, să-l vadă pe împărat, și trebuia să afle de la procurator cum stau lucrurile aici. Eu am spus că vreau s-o vizitez pe Claudia Procula, soția lui Pilat, ca să pot veni cu el. Claudia e nepoata lui Cezar Augustus, și știam că Irod nu mă va refuza. Dar, firește, nu de asta am vrut să vin. Știam că tu, Isa și ceilalți veți fi aici. Unde este Maria cea Mare?

– Aici. Stă la familia lui Iosif în seara asta, cu unele dintre celelalte femei, dar, dacă vrei, te duc mâine la ea.

Salomeea încuviință și își continuă povestea.

– Am pretins că vreau s-o văd pe Claudia ca să aflu ce se vorbește în Ierusalim despre nazarineni. Nici nu-mi închipuiam ce multe avea Claudia să-mi spună. Maria, nu e uimitor?!

– Ce anume? întrebă ea nedumerită.

Ochii Salomeei se măriră și mai mult.

– Nu știi? Oh, Maria, asta e prea mult! În seara în care Isa a înviat-o pe fiica lui Iair, îți amintești cumva de o femeie din mulțime? Era împreună cu o grecoaică și un băiețel bolnav.

Maria își aminti. În ultimele două nopți, înainte de a adormi, zărise în fața ochilor chipul acelei femei.

– Da, îmi aduc aminte. I-am spus lui Isa, iar el s-a întors și a vindecat copilul. Asta-i tot ce știu, plus faptul că femeia nu părea a fi iudee sau om de rând.

Salomeea izbucni în râs.

– Maria, femeia era Claudia Procula. Isa l-a tămăduit pe unicul fiu al lui Pilat din Pont!

Maria rămase uimită. Acum înțelegea totul – sentimentul acela de premoniție, senzația că, pe lângă vindecarea propriu-zisă, mai era ceva.

– Cine mai știe asta, Salomeea?

– Doar Claudia, Pilat și sclava lor grecoaică. Pilat i-a interzis soției lui să vorbească despre ce s-a întâmplat atunci și le-a spus tuturor celor care s-au mirat de vindecarea miraculoasă a copilului că a fost voia zeilor romani. Biata Claudia voia atât de mult să povestească cuiva, și știam că eu am fost nazarineană.

– Ești încă nazarineană, o corectă Maria cu blândețe, ridicându-se pentru a ușura apăsarea asupra copilului din pântece.

Trebuia să cugete la această importantă informație. Era ceva extraordinar, dar încă nu îndrăznea să-și facă mari speranțe. Firește, o asemenea întâmplare nu putea fi decât o parte a planului lui Dumnezeu pentru Isa. El îi dăduse Claudiei un fiu schilod, pentru ca Isa să-l poată vindeca, dovedindu-și astfel divinitatea în fața lui Pilat? Iar dacă soarta lui ajungea vreodată în mânile procuratorului, sigur că Pilat nu avea să-l condamne pe omul care îi salvase copilul!

– Dar asta nu-i tot, surioară, adăugă Salomeea, și chipul i se înnegură din nou. Când eram acolo, au sosit Ionatan Anna și ginerele lui pentru a vorbi cu tatăl meu vitreg și cu Pilat. Pun la cale ceva împotriva lui Isa. I-am auzit spunând asta, și apoi am implorat-o pe Claudia să mă ascundă, așa încât să-i pot asculta mai departe.

Maria surâse auzind despre curajul Salomeei.

– Pilat nu a fost de acord cu ei și a încercat să spună că e un lucru lipsit de importanță, ca să-și poată continua întrevederea cu Irod. Lui nu-i pasă decât ca la Roma să ajungă vorbe bune despre capacitatea lui de a guverna. Vrea un post în Egipt.

Maria asculta răbdătoare, cu inima bubuindu-i în piept, în vreme ce Salomeea continuă:

– Dar tatăl meu vitreg, arogant cum e, s-a dat de partea preoților ăstora idioți. Iar ei i-au cântat în strună, spunându-i că Isa se autointitulează rege al iudeilor și vrea să-i ia tronul lui Irod.

Auzind aceasta, Maria clătină din cap; era o prostie, desigur. Isa nu-și dorea vreun tron pământesc. El era rege în inimile oamenilor, cel care avea să le deschidă calea spre împărăția lui Dumnezeu. Iar pentru astea nu avea nevoie de un palat sau de un tron. Dar neîncrezătorul Irod se simțea amenințat, din cauza manevrelor făcute de Anna și de Caiafa.

– Am auzit că Pilat a venit la Claudia puțin timp după aceea – nu m-a putut vedea, acolo unde eram ascunsă – și i-a spus: „Draga mea, mi-e teamă că sorții sunt împotriva nazarineanului tău. Preoții îi vor capul și cer să fie arestat înainte de Paște“. La aceasta, Claudia a replicat: „Dar cu siguranță vei avea tu grijă să fie cruțat“. Pilat n-a răspuns, iar Claudia a întrebat iar: „Nu-i așa?“ Și, fără a mai spune ceva, Pilat a ieșit din încăpere. Când am fost sigură că a plecat, am ieșit din ascunzătoare și am găsit-o pe Claudia într-o stare teribilă. Mi-a sus că soțul ei nici măcar n-o privise când ieșise pe ușă.

Oh, Maria, e foarte îngrijorată cu privire la Isa. Şi eu la fel. Trebuie să-l scoţi din Ierusalim.

– Tatăl tău vitreg unde îşi închipuie că eşti acum?

Ea ridică din umeri.

– I-am spus că mă duc să cumpăr mătăsuri. E prea preocupat de călătoria lui la Roma pentru a-i mai păsa unde-mi petrec eu noaptea; are distracţiile lui în Ierusalim.

Maria încerca să pună la punct o strategie. Trebuia să aştepte până seara, când Isa avea să se întoarcă acasă, şi să-i spună totul, desigur. Ştia că nu va fi nevoie s-o roage prea mult pe Salomeea ca să rămână şi să le dea mai multe amănunte.

Salomeea rămase şi se bucură nespus când Maria cea Mare veni la ele, după-amiază. Odată cu ea veniseră şi celelalte Marii – sora ei, Maria Iacobi, şi verişoara, Maria Salomeea, mama celor doi ucenici de frunte ai lui Isa. Era o onoare pentru Salomeea să se afle în prezenţa acestor femei înţelepte, conducătoarele puternice, deşi tăcute, ale tradiţiilor nazarinene. Dar bucuria ei fu de scurtă durată, la fel ca aceea a Mariei Magdalena.

– Am văzut o mare întunecime în viitor, fiicele mele, spuse Maria cea Mare. Am venit să-l văd pe fiul meu. Trebuie să fim cu toţii pregătiţi pentru marea încercare a tăriei şi a credinţei pe care acest Paşte ne-o va aduce.

Veştile din Ierusalim erau, într-adevăr, tulburătoare. Mulţimi mari îi întâmpinaseră pe Isa şi pe nazarineni la intrarea în oraş, provocând tensiuni printre soldaţii romani. Nazarinenii se aşezaseră în afara templului, unde Isa predicase şi răspunsese la întrebările cu care fusese bombardat. La fel ca în ziua dinainte, trimişii marelui preot şi ai templului se infiltraseră în rândul mulţimii. Agitaţia sporise când zarafii şi negustorii deranjaţi cu o zi în urmă ieşiseră în faţă pentru a protesta împotriva prezenţei nazarinenilor. În cele din urmă, într-o încercare de a păstra liniştea şi de a preîntâmpina eventualele vărsări de sânge, Isa se ridicase şi plecase împreună cu cei mai fideli ucenici ai săi.

Târziu în seara aceea, în Betania, spusele Salomeei, veştile de la Iair şi profeţia Mariei cea Mare contribuiră toate la crearea unei atmosfere de consternare şi îngrijorare. Numai Isa părea neafectat de situaţia sumbră, în vreme ce punea la cale planul pentru a doua zi.

Simon și Iuda, care se întâlniseră cu frații lor zeloți, aveau propriul plan.

– Suntem destui ca să le putem ține piept tuturor celor care ar veni după tine, spuse Simon. Mulțimile care se vor afla mâine la templu vor fi uriașe. Dacă vei sublinia că împărăția lui Dumnezeu așa cum o știm noi îi va elibera pe iudei de jugul roman, oamenii te vor urma.

– Încotro? întrebă Isa calm. Un asemenea curs al acțiunii va duce doar la pieirea multor iudei nevinovați. Nu aceasta este Calea. Nu, Simon, nu voi isca o revoltă care va vărsa sângele poporului nostru în ajunul unei zile sfinte. Cum să le pot arăta că împărăția lui Dumnezeu se află în fiecare bărbat și în fiecare femeie, dacă le cer să-și dea sângele și viața pentru ea? Nu ați înțeles bine esența Căii, frații mei.

– Dar fără tine Calea nu există, exclamă Petru.

Încordarea ultimelor zile îl afectase pe el mai mult decât pe toți ceilalți ucenici. Petru sacrificase totul pentru credința în Isa și în Cale, iar acum nu putea suporta nefericitul deznodământ.

– Greșești, frate, replică Isa fără nici o umbră de reproș în glas. Petru, ți-am spus asta încă de pe vremea când eram amândoi copii. Tu ești stânca pe care va înflori credința noastră. Moștenirea ta va dăinui atât cât va trăi a mea.

Petru nu părea deloc mai liniștit – ca de altfel nici ceilalți ucenici. Isa își dădu seama de asta și ridică mâinile în aer.

– Frați și surori, ascultați-mă! Amintiți-vă ce v-am dăruit – înțelegerea faptului că împărăția lui Dumnezeu e în voi și nimeni nu v-o poate lua. Dacă păstrați în inimă acest adevăr, nu veți mai cunoaște nici o zi de teamă sau de suferință.

Apoi întinse brațele spre ucenicii lui și rostiră împreună Tatăl Nostru.

Isa își părăsi ucenicii mai târziu în seara aceea, pentru a se retrage împreună cu Maria cea Mare. După ce sfârșiră de vorbit, îi ură mamei sale noapte bună și se duse la soția lui.

– Nu trebuie să te temi pentru ceea ce se va întâmpla, porumbițo, îi spuse el blând.

Maria îi scrută chipul. Isa își ascundea adesea viziunile de ucenicii săi, dar rareori de ea. Maria era singura persoană cu care el împărtășea aproape totul în viață. În seara aceasta însă, ea îi simți reținerea.

– Ce vezi, Isa? îl întrebă ea nerăbdătoare.

– Văd că Tatăl meu din ceruri are un plan măreţ, iar noi trebuie să-l urmăm.

– Pentru împlinirea profeţiilor?

– Dacă asta e voinţa lui.

Maria rămase o clipă tăcută. Profeţiile erau limpezi; spuneau că Mesia trebuia să fie trimis la moarte de propriul popor.

– Dar cum rămâne cu Pilat din Pont? întrebă ea cu o rază de speranţă. Sunt sigură că ai fost trimis să-i salvezi copilul pentru ca el să vadă cu ochii lui cine şi ce eşti cu adevărat. Nu crezi că şi lucrul acesta face parte din planul lui Dumnezeu?

– Maria, ascultă bine ce-ţi voi spune acum, căci este o importantă desluşire a Căii nazarinene. Dumnezeu are planul său, el pune fiecare om în locul cuvenit, dar niciodată nu sileşte pe nimeni la acţiune. La fel ca orice bun părinte, Domnul îşi îndrumă copiii, dar le dă întotdeauna posibilitatea de a face propriile alegeri.

Maria asculta atentă, aplicând învăţăturile lui la situaţia actuală.

– Crezi că Pilat din Pont a fost pus de Dumnezeu în locul în care se află?

– Da. Pilat, soţia lui, copilul lor...

– Şi decizia lui de a ne ajuta sau nu... aceasta nu e voia Domnului?

Isa clătină din cap.

– Dumnezeu nu ne dictează, Maria. El doar ne îndrumă. Fiecare persoană are dreptul de a-şi alege stăpânul, iar asta nu înseamnă altceva decât a alege între planul Domnului şi dorinţele lumeşti. Împărăţia lui Dumnezeu coboară asupra acelora care îl aleg pe El. Nu pot şti eu ce stăpân va hotărî Pilat să slujească atunci când va veni vremea.

Maria continua să asculte. Deşi cunoştea bine principiile nazarinene, exemplul lui Pilat din Pont le explicase şi mai clar. Nu-l poţi sluji deopotrivă pe Dumnezeu şi dorinţele lumeşti. Într-o sclipire de previziune, simţi nevoia de a absorbi cuvintele soţului ei, pentru a şi le aminti exact aşa cum le rostise el; ştia că va veni o vreme în care va trebui să-i înveţe pe alţii întocmai cum o învăţase el pe ea.

– Marele preot şi susţinătorii lui sunt hotărâţi să mă aresteze, iar acum ştim că nu vom putea ocoli această soartă. Dar vom cere să fiu trimis la Pilat şi îmi voi pleda cauza în faţa lui. Hotărârea pe care o va lua va depinde de conştiinţa şi de credinţa lui. Şi trebuie să fim pregătiţi, oricare ar fi această hotărâre. Indiferent de alegerea lui, noi trebuie să demonstrăm prin faptele noastre ceea ce ştim că este adevărat: că, atunci când permitem ca

împărăția lui Dumnezeu să domnească în noi înșine, nimic pe acest pământ nu ne-o poate lua, nici vreun imperiu, nici vreun asupritor și nici suferințele. Nici chiar moartea.

Vorbiră astfel până târziu în noapte, Isa explicându-i planurile lui pentru a doua zi. Maria puse o singură dată întrebarea aceea care apăsa cel mai tare asupra inimii ei:

– N-am putea pleca în noaptea asta din Ierusalim? Să ne întoarcem la propovăduirea noastră în Galileea, până ce Anna și Caiafa vor găsi alt țap ispășitor pe care să-l vâneze?

– Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să cunoști răspunsul la întrebarea aceasta, Maria mea. Oamenii sunt cu ochii pe noi acum. Trebuie să le fiu un exemplu.

Ea înclină din cap, a încuviințare, iar el îi spuse mai departe despre cele vorbite cu Maria cea Mare. Hotărâseră că ar fi mult prea periculos să-și facă în ziua următoare apariția la templu. Prea mulți nevinovați riscau să fie răniți dacă se va isca vreo revoltă, iar principala preocupare a lui Isa era protecția ucenicilor săi. Marele preot îl voia pe el, nu pe ceilalți; așa spusese și Iair. Nu avea rost să-i pună pe ucenici într-un pericol inutil. El se va întâlni cu cei mai apropiați dintre ei după-amiază, la una dintre casele lui Iosif, pentru masa de Paște. Acolo le va spune care va fi rolul fiecăruia mai departe, dacă el avea să fie închis mult timp, așa cum fusese Ioan – sau dacă se va întâmpla ceva și mai rău. Și își vor petrece noaptea pe pământurile lui Iosif de la Ghetsimani, sub lumina stelelor sfinte ale Ierusalimului.

Și acolo Isa se va lăsa arestat.

– Ai de gând să te predai autorităților din templu? întrebă Maria, nevenindu-i să creadă.

– Nu, nu. Nu pot face una ca asta. Oamenii și-ar pierde credința în Cale dacă aș proceda astfel. Dar trebuie să am grijă să fiu arestat departe de oraș și în așa fel încât să nu fie vărsare de sânge sau vreo revoltă. Îi voi cere unuia dintre ai noștri să mă „trădeze“, să se ducă la autorități și să le spună unde mă aflu. Soldații vor veni la Ghetsimani, unde nu vom fi decât noi, și deci nu va avea cine să se revolte.

Mintea Mariei lucra frenetic. Toate se întâmplau mult prea repede! Brusc, îi veni un gând teribil.

– Oh, Isa! Dar cine să fie? Cine dintre ai noștri ar avea inima să facă așa o faptă? Doar nu crezi că Petru sau Andrei vor putea să te „trădeze“! Și nici

Filip sau Bartolomeu. Iar fratele tău, Iacob, și-ar da el viața mai înainte, iar Simon ar fi gata s-o ia pe a altora.

Apoi răspunsul le deveni clar, și amândoi exclamară la unison:

– Iuda!

Isa mai adăugă, cu o expresie gravă în ochi:

– La el trebuie să mă duc acum, porumbița mea. Trebuie să vorbesc cu Iuda și să-i spun că a fost ales pentru aceasta misiune datorită tăriei lui.

Și, sărutându-și soția pe obraz, se ridică să plece. Ea îl privi îndepărtându-se, cuprinsă de o teamă crescândă pentru ceea ce va aduce ziua de mâine.

În după-amiaza zilei următoare erau cu toții strânși, așa cum stabiliseră, pentru a mânca împreună: Isa, cei doisprezece ucenici aleși și toate Mariile. Copiii rămăseseră în Betania împreună cu Lazăr și cu Marta.

Isa începu cu ritualul ungerii în versiune proprie, cu rolurile inversate, el fiind cel care spălă picioarele tuturor celor din încăpere. Le explicase că procedează astfel ca o recunoaștere a faptului că fiecare dintre ei este copilul Domnului, cu misiunea de a propovădui cuvântul împărăției.

– V-am dat acest exemplu pentru ca și voi să faceți altora ceea ce v-am făcut eu acum și să-i recunoașteți pe toți ceilalți ca egali ai voștri în fața lui Dumnezeu. Și iată o nouă poruncă pe care vreau să v-o dau vouă în seara aceasta: să vă iubiți unul pe altul așa cum v-am iubit eu. Ca, atunci când vă veți duce în lume, oamenii să știe că sunteți nazarineni din felul în care vă iubiți unii pe alții.

După ce spălă picioarele tuturor celor din încăpere, Isa îi conduse la masă, pentru cina de Paște. Frângând o bucată de pâine din aluat nedospit, o binecuvântă și apoi spuse:

– Luați și mâncați, căci această pâine reprezintă trupul meu.

Și, luând o cupă cu vin, mulțumi pentru ea și o trecu celorlalți de la masă.

– Acesta e sângele meu, sângele noului legământ, care se varsă pentru cei mulți.

Maria îl privea tăcută, în rând cu ceilalți. Doar ea și celelalte Marii știau în amănunt ce avea să se întâmple mai departe. Când Iuda avea să primească semnalul de la Isa, se va ridica de la masă și va pleca la Iair, care îl va duce

la Anna și la Caiafa, prezentându-l ca pe un trădător. Iuda va cere treizeci de arginți, pentru ca trădarea să pară autentică. În schimbul banilor, îi va duce pe preoți la Isa, unde, departe de mulțimile din oraș, le va fi ușor să-l aresteze.

Încordarea era vizibilă pe fața lui Iuda, pentru cei care aveau ochi s-o vadă. Celorlalți ucenici nu li se spusese despre acest plan, fiindcă Isa nu voise să riște nimic – nici dispute, nici opunere. Mai târziu, Maria avea să verse lacrimi grele pentru Iuda și pentru nedreptatea care i se făcuse. Îl va apăra în fața ucenicilor, care îl vor considera un trădător. Dar, până atunci, avea să fie deja mult prea târziu pentru Iuda Iscarioteanul. Dumnezeu îi pregătise un loc, iar el alesese să-l accepte.

Isa se întoarse spre Iuda și-i întinse o bucată de pâine muiată în vin – semnalul prestabilit.

– Fă repede ceea ce ai de făcut.

Privindu-l cum iese din încăpere, Maria își simți sufletul sfâșiat. De acum nu mai exista cale de întoarcere. Ridică fruntea la timp pentru a zări ochii Mariei cea Mare, care la rândul ei îl privea pe Iuda ieșind pe ușă, ducând în mâinile lui soarta lui Isa. Privirile celor două femei se întâlniră pentru o clipă, fiecare rugându-se în tăcere ca Dumnezeu să-l apere pe iubitul lor Isa.

Soldații veniră în număr mare și cu o forță pe care Maria n-o anticipase. Era târziu în noapte când Iuda apăru împreună cu gărzile marelui preot. Se iscă tumult când grupul de soldați înarmați își făcu intrarea, trezindu-i pe ucenicii bărbați. Femeile stătuseră de veghe departe de foc; toate, cu excepția Mariei Magdalena, care așteptase alături de Isa.

Petru sări de jos, înhățând o sabie de la brâul unui soldat tânăr și surprins.

– Doamne, vom lupta pentru tine! strigă el și se repezi la un soldat pe care îl recunoscuse – Malchus, servitorul marelui preot.

Sabia lui îi reteză omului urechea, și sângele începu să se reverse din rană.

Isa se ridică și se apropie de ei.

– Destul, frații mei, spuse el către Petru și ceilalți. Apoi se întoarse spre trimișii marelui preot: Lăsați jos armele. Nimeni dintre cei de aici nu vă va face vreun rău. Aveți cuvântul meu. Apoi se apropie de Malchus, care

căzuse în genunchi și își ținea roba la ureche, pentru a opri sângele. Isa își puse palma pe urechea lui și spuse: Ai suferit îndeajuns.

Iar când își retrase mâna, sângele se oprise, și rana se vindecase. După ce îl ajută să se ridice în picioare, Isa îl întrebă:

– Caiafa a trimis după mine atâția oameni înarmați, de parcă aș fi un tâlhar sau un ucigaș. De ce? Când veneam în fiecare zi la templu, n-a încercat niciodată să mă aresteze și nici n-a lăsat să se înțeleagă că aș fi un pericol. Acesta este, într-adevăr, ceasul întunericului pentru poporul nostru.

Unul dintre soldați, care purta însemne de comandant, păși în față și întrebă într-o aramaică stâlcită:

– Ești tu Isa Nazarineanul?

– Eu sunt, răspunse Isa în greacă.

Câțiva dintre ucenici începură să azvârle către Iuda întrebări și acuzații. Isa îl sfătuise să nu răspundă nimic, iar el se supuse. Tăcut, veni și-l sărută ușor pe obraz, sperând că astfel ceilalți vor înțelege ce fusese însărcinat să facă.

Soldatul cu însemne de comandant citi cu glas tare lista de acuzații în vederea arestării, iar Isa fu luat și dus către soarta ce-l aștepta în mâinile marilor preoți.

Maria Magdalena rămase de veghe împreună cu celelalte Marii până târziu în noapte. Nu se puteau apropia prea mult de bărbați; era prea riscant. Emoțiile erau intense, și ele nu puteau lăsa să se afle cât de multe știau despre evenimentele acelei nopți.

Mariile se rugară împreună, alinându-se una pe alta. Târziu, zăriră lumina unei torțe apropiindu-se prin valea Kidron, spre ele. Era un grup mic, doi bărbați și, parcă, o femeie micuță de statură. Maria se ridică de la locul ei când o recunoscu pe Salomeea, alergă spre ea și o îmbrățișă. Abia atunci își dădu seama că omul care purta torța era un centurion roman în haine de civil – cel cu ochi albaștri, căruia îi vindecase Isa brațul rupt.

– Surioară, timpul e foarte scurt! spuse Salomeea cu răsuflarea tăiată din cauza grabei cu care mersese. Vin de la fortăreața Antonia. Claudia Procula m-a trimis la tine, cu cele mai calde urări și cele mai adânci păreri de rău pentru arestarea nedreaptă a soțului tău.

Maria încuviință, încurajând-o astfel să continue, și înghiți cu greu nodul care i se pusese în gât; dacă soția procuratorului roman trimitea așa un mesager în miez de noapte, era sigur că se întâmplase ceva rău.

– Isa va fi dus la judecată înaintea lui Pilat mâine-dimineață, continuă Salomeea. Asupra procuratorului se fac presiuni uriașe pentru a-l condamna la moarte. Oh, Maria, el nu vrea să facă asta. Claudia spune că soțul ei știe cum le-a salvat Isa copilul, sau cel puțin încearcă să accepte acest lucru, în felul lui roman. Dar îngrozitorul meu tată vitreg cere moartea cât mai grabnică a lui Isa. Irod se duce la Roma de sabat și i-a spus lui Pilat că vrea ca „problema nazarineană" să fie rezolvată înainte de a pleca. Maria, trebuie să înțelegi cât de gravă e situația. S-ar putea ca Isa să fie executat. Mâine.

Totul se întâmpla mult prea repede. Nici unul dintre ei nu se așteptase la așa ceva, nu la asta. Bănuiseră că va fi închis și că va urma o perioadă în care el va avea timp să-și susțină nevinovăția în fața Romei și a lui Irod. Desigur, luaseră în calcul și posibilitatea să se întâmple ce era mai rău, dar nu atât de repede.

Salomeea adăugă în grabă:

– Claudia Procula ne-a trimis să te aducem la ea. Oamenii aceștia doi sunt servitorii ei de încredere.

Maria ridică ochii și văzu lumina reflectată pe chipul celui din spatele centurionului. Era grecul care îl ducea în brațe pe băiețelul bolnav de lângă casa lui Iair.

– Ei te vor duce acolo unde e închis Isa. Ar putea fi ultima ta șansă de a-l mai vedea. Dar trebuie să mergem acum, repede.

Maria le ceru s-o aștepte o clipă și se duse la Maria cea Mare. Știa că mama lui Isa nu va putea merge suficient de repede pentru a ajunge la el la timp, dar respectul îi cerea să-i propună ei să se ducă.

Maria cea Mare își sărută nora pe obraz.

– Transmite-i asta fiului meu. Spune-i că voi fi și eu acolo mâine, fie ce-o fi. Du-te cu Dumnezeu, fata mea.

Maria și Salomeea se străduiau să țină pasul cu cei doi bărbați tăcuți, care înaintau repede spre marginea răsăriteană a orașului. Maria mai zăbovise o clipă pentru a-și schimba vălul roșu, specific preoteselor nazarinene, cu

unul simplu, negru, aşa cum purta şi Salomeea. În vreme ce mergeau, aceasta îi spuse:

– Am trimis un mesager şi la Marta; Isa vrea să vadă copiii, aşa i-a spus servitorului Claudiei. Şi-a dat seama că nu vei avea timp să te duci până în Betania şi să te întorci cu ei la vreme pentru a mai vorbi cu el.

Mintea Mariei lucra febril. Nu voia ca Ioan şi Tamar să asiste a doua zi la ceva traumatizant, dar, dacă avea să se întâmple ce era mai rău, Isa trebuia să-şi mai vadă copiii pentru o ultimă dată. Micul Ioan era tot atât de mult al lui ca şi Tamar; Isa îi iubea pe amândoi necondiţionat. Siguranţa lor va deveni o problemă la răsăritul soarelui. Maria se rugă în tăcere preţ de o clipă, dar nu avea acum vreme să se gândească la asemenea probleme. Ajunseseră aproape de locul în care Isa era ţinut prizonier. Până acum, întunericul le ferise de priviri indiscrete şi nu atrăseseră atenţia nimănui, dar în curând vor fi nevoite să coboare un şir lung de trepte exterioare, luminate de torţe.

Centurionul le spuse ceva în şoaptă, şi aşteptară până ce grecul cercetă în grabă împrejurimile, coborî în fugă şi, de jos, le făcu semn să se apropie. Salomeea rămase sus, de pază, iar grecul făcu la fel jos. Maria şi centurionul se grăbiră pe trepte şi apoi pe coridoarele închisorii. El ţinea torţa deasupra capului, pentru a lumina drumul în subteran. Maria îl urma grăbită, încercând să nu dea atenţie gemetelor şi strigătelor disperate ce răsunau între zidurile de piatră. Ştia că nici unul nu provenea de la Isa – indiferent de durerea pe care o suferea, el nu striga niciodată; nu stătea în firea lui. Dar nu putea să nu simtă milă pentru celelalte suflete chinuite închise în temniţa romană.

Centurionul scoase o cheie de sub tunică, descuie uşa şi-i făcu loc Mariei să intre în celula soţului ei. Mulţi ani mai târziu, Maria avea să afle cum izbutiseră Claudia şi Salomeea să obţină cheile şi să îndepărteze paznicii – cu o mită substanţială şi cu eforturi personale ale fiicei Irodiadei. Maria avea să le fie pentru totdeauna recunoscătoare Claudiei Procula şi prietenei ei, greşit înţeleasa Salomeea, nu doar pentru întâmplările acestei nopţi, ci şi pentru cele, teribile, din ziua următoare.

Când îl văzu pe Isa, Maria își înăbuși cu greu un strigăt de disperare. Fusese bătut. Rău. Avea vânătăi pe față și se crispă de durere când se ridică pentru a o îmbrățișa. Privindu-i chipul lovit, îl întrebă în șoaptă:

– Cine a făcut asta? Oamenii lui Anna și ai lui Caiafa?

– Ssst! Ascultă-mă, Maria mea, fiindcă sunt multe de spus, iar timpul e scurt. Nu trebuie să învinovățim pe nimeni, căci acuzațiile aduc după ele doar răzbunare. Atunci când iertăm, atunci suntem cel mai aproape de Dumnezeu. Asta vrem să-i învățăm pe copiii lui Israel și pe cei din lumea întreagă. Să ții minte aceste cuvinte și să le repeți tuturor celor care vor vrea să te asculte, în amintirea mea.

De data aceasta, Maria fu cea care se crispă de durere. Nu putea suporta să-l audă vorbind așa, de parcă ar fi fost sigur că va muri. Simțindu-i disperarea, el îi vorbi pe un ton blând:

– Seara trecută, în grădina Ghetsimani, m-am rugat Domnului, Tatăl nostru. M-am rugat să îndepărteze paharul acesta de la mine, dacă așa e voia Lui. Dar nu l-a îndepărtat. N-a făcut-o fiindcă *aceasta* e voia Lui. Nu există altă cale, nu vezi? Fără un exemplu suprem, oamenii nu pot înțelege împărăția lui Dumnezeu. Eu voi fi acest exemplu. Eu le voi arăta că pot muri pentru ei, fără teamă și fără durere. Dumnezeul nostru mi-a arătat paharul, iar eu am băut din el, și am făcut-o bucuros. Totul e gata.

Maria nu-și putu stăpâni lacrimile, dar se strădui din greu să nu izbucnească în hohote; orice zgomot risca să-i trădeze. Isa încercă s-o liniștească.

– Trebuie să fii puternică, porumbița mea, fiindcă vei duce cu tine adevărata Cale nazarineană și o vei arăta întregii lumi. Ceilalți vor face și ei tot ce vor putea, și după cina de ieri i-am dat fiecăruia instrucțiunile cuvenite. Dar numai tu știi tot ce e în inima și în mintea mea, și de aceea tu trebuie să devii noul conducător al poporului nostru, și copiii noștri, după tine.

Maria Magdalena încerca să gândească limpede. Trebuia să fie atentă la ultimele spuse ale lui Isa, nu la durerea ei. Va avea timp mai târziu să plângă. Acum trebuia să se dovedească demnă de încrederea lui, ca lider al nazarinenilor.

– Isa, nu toți oamenii mă îndrăgesc, știi bine. Unii dintre ei nu mă vor urma. Deși tu i-ai învățat să le trateze pe femei ca pe egalele lor, mi-e teamă că, odată ce tu nu vei mai fi... această învățătură va pieri și ea. Cum să le spun că tu m-ai ales să-i conduc pe nazarineni?

– M-am gândit la asta. În primul rând, numai tu ai Cartea Iubirii.

Maria încuviință. Isa își petrecuse o mare parte a timpului consemnând credința nazarineană și propriile principii într-un volum pe care îl numeau Cartea Iubirii. Despre carte știau și ceilalți ucenici, dar Isa n-o arătase nimănui, decât Mariei. Și era păstrată în siguranță, încuiată în casa ei din Galileea.

– Am spus întotdeauna că această carte nu va vedea lumina zilei cât timp voi trăi eu, fiindcă, atâta vreme cât sunt încă pe Pământ, este incompletă, continuă Isa. În fiece minut al fiecărei zile pe care am trăit-o, Dumnezeu m-a ajutat să înțeleg mai multe. Fiecare persoană pe care am întâlnit-o m-a învățat ceva nou despre El. Am scris toate aceste lucruri în Cartea Iubirii. Când eu nu voi mai fi, trebuie să faci tu din ea piatra de temelie a tuturor învățăturilor care vor urma.

Maria încuviință. Cartea Iubirii era, într-adevăr, un minunat memento al întregii înțelepciuni pe care o susținuse Isa în viața lui. Ucenicii lui vor fi onorați și recunoscători să învețe din ea.

– Și mai e ceva, Maria. Voi da oamenilor un semn, ceva care să le spună clar că tu ești succesorul meu ales. Nu te teme, porumbițo, căci voi arăta lumii că tu ești cel mai iubit ucenic al meu.

Isa își așeză palma pe pântecele umflat al Mariei. Mai erau încă atât de multe de spus!

– Copilul acesta pe care îl porți, acest fiu al nostru, are în el sângele profeților și regilor noștri, la fel ca mica Tamar. Urmașii lor își vor asuma locul în lume, propovăduind împărăția lui Dumnezeu și cuvintele din Cartea Iubirii, pentru ca oamenii de pretutindeni să trăiască în pace și dreptate.

Copilul se mișcă, răspunzând parcă la această profeției a tatălui său.

– Acest copil are un destin aparte în insulele apusene, unde se va răspândi cuvântul Căii. I-am dat unchiului meu, Iosif, porunci privind creșterea lui. Trebuie să ai încredere în el și să lași copilul să meargă acolo unde-l va îndrepta Dumnezeu.

Maria acceptă cuvintele lui, Iosif era un om de seamă, înțelept și puternic, cunoscător în ale lumii. Călătorise mult, ca negustor de cositor. Când era mai tânăr, Isa îl însoțise pe unchiul lui în insulele cețoase de la vest de Galia, și odată îi spusese Mariei că, acolo fiind, avusese o premoniție despre răspândirea Căii nazarinene printre oamenii aspri, cu ochi albaștri, care trăiau în acele insule.

– Trebuie să-i pui numele Iosua-David, în amintirea mea și a fondatorului stirpei noastre regale. Cel mai de seamă rege care va domni în lume va ieși din seminția lui.

Maria încuviință iar, și apoi îl întrebă:

– Ce ai să-mi spui cu privire la Sarah-Tamar?

Isa surâse amintindu-și de fiica lui iubită.

– Trebuie să rămână alături de tine până ce va deveni femeie în toată firea; atunci va putea alege singură. Mica noastră Tamar are tăria ta. Dar pământul Israelului nu va mai fi un loc sigur pentru tine și pentru copii; am văzut asta. Iosif vă va duce în Egipt, împreună cu mulți dintre cei care vor dori să plece. Alexandria este un mare centru al cunoașterii, și ai noștri vor fi în siguranță acolo. Poți rămâne acolo sau te poți duce mai departe, spre țările de la apus. Asta o vei hotărî singură, Maria. Trebuie să faci așa cum va fi mai bine pentru ca învățăturile nazarinene să se răspândească în lume. Urmează-ți inima și ai încredere în Dumnezeu pentru a te călăuzi.

– Și cum rămâne cu micul Ioan?

Isa întotdeauna se purtase cu el ca și când ar fi fost copilul lui, dar sângele și destinul său aveau să rămână pentru totdeauna altfel decât ale celorlalți; amândoi știau acest lucru. Privirea lui Isa se înnegură.

– Chiar de la vârsta asta, Ioan este voluntar și capricios. Tu ești mama lui și tu îl vei îndruma în viață, dar el va avea nevoie de înrâurirea unei prezențe bărbătești, pentru a-l modela. Petru și Andrei țin mult la el. Când va fi mai mare, l-ai putea lăsa în grija lui Petru sau a fratelui său.

Nu era nevoie de mai multe explicații, Maria știa ce însemna asta. Petru și Andrei fuseseră inițial adepți ai Botezătorului și îl cunoscuseră încă din copilărie, pe când mergeau la templul din Capernaum. Cei doi îl priveau pe băiat ca pe fiul unui profet de seamă și totodată ca pe fiul vitreg al lui Isa.

– Mai am cuvinte de mulțumire și de consolare pentru cineva. Vreau să-i spui femeii romane pe nume Claudia Procula că părăsesc această lume fiindu-i îndatorat. A riscat mult aducându-te pe tine aici, și pentru asta îi mulțumesc. Spune-i să nu-și judece soțul prea aspru. Pilat din Pont trebuie să-și aleagă stăpânul, și am văzut deja că nu va face alegerea cea bună. Dar, la urma urmei, el va împlini astfel voia lui Dumnezeu pentru noi toți.

Isa continuă să-i mai dea soției lui și alte îndrumări, unele de natură spirituală, altele de ordin practic, înainte de a rosti ultimele cuvinte de alinare pentru ea.

– Fii puternică, indiferent ce se va întâmpla mâine. Nu-ți fie teamă pentru mine, căci eu nu mă tem. Sunt bucuros să beau cupa pe care mi-a întins-o Tatăl și să mă alătur Lui, în ceruri. Fii conducătoarea poporului tău și nu te teme. Amintește-ți mereu cine ești – regină, nazarineană și soția mea.

●

Zdrobită, Maria se împleticea pe străzile Ierusalimului, în urma Salomeei, în vreme ce prima geană a zorilor se ivea pe cer. Prietena ei avea o casă în care aveau să fie în siguranță, și acolo îi ceruse trimisului să-i aducă deopotrivă pe Marta și pe copii. Când Maria se află la adăpost în casă, așteptându-și cumnata să vină împreună cu Ioan și cu Tamar, Salomeea plecă în căutarea unui alt mesager pe care să-l trimită la Maria cea Mare și la ceilalți aflați la Ghetsimani.

●

Tot în Ierusalim, o altă femeie de obârșie nobilă, Claudia Procula, era copleșită de uriașa povară care apăsa asupra familiei sale în acea zi. Dormise agitat, doborâtă târziu în noapte de oboseală. Când grecul venise să-i spună că misiunea lui pe lângă soția nazarineanului fusese îndeplinită, își permise și ea să închidă ochii.

Claudia se trezi scăldată în sudori reci. Coșmarul din somn încă o sugruma; îl putea simți parcă rotindu-se în jurul ei, în încăpere. Închise ochii, dar imaginile nu dispărură, după cum nu dispăru nici incantația care îi zumzăia în minte. Un cor de glasuri, poate câteva sute ori chiar mii, repeta fraza: „Răstignit în vremea lui Pilat din Pont, răstignit în vremea lui Pilat din Pont“. Mai erau și alte cuvinte în incantația din visul ei, dar ea doar pe acestea le auzea.

Oricât de tulburătoare erau sunetele coșmarului, imaginile lui erau și mai rele. Începuse ca un vis frumos, cu copii ce dansau pe o colină înverzită, sub soarele primăverii. Isa stătea în centrul unui cerc, înconjurat de copii îmbrăcați în alb. Pilo era printre cei care râdeau și dansau, împreună cu Smedia. Pe colină începuseră să vină o sumedenie de oameni de toate vârstele, toți îmbrăcați în alb, care surâdeau și cântau.

Claudia îl recunoscuse pe unul dintre nou-sosiți; era Praetorus, centurionul a cărui mână ruptă fusese vindecată; după ce auzise zvonurile privind tămăduirea miraculoasă a lui Pilo, omul îi mărturisise Claudiei despre propria vindecare. Dar, în clipa în care, în vis, își dăduse seama că toți cei care zâmbeau, adulți și copii deopotrivă, fuseseră vindecați de Isa, decorul se schimbase. Dansurile încetaseră și cerul se întunecase pe măsură ce ritmul incantației răsuna din ce în ce mai tare: „Răstignit în vremea lui Pilat din Pont, răstignit în vremea lui Pilat din Pont".

În vis, Claudia văzuse cum iubitul ei Pilo cade la pământ. Ultima imagine înainte de a se trezi fusese aceea a lui Isa aplecându-se să îl ridice și îndepărtându-se apoi cu el, fără a privi în urmă, în vreme ce în jurul lui alții se prăbușeau. Își văzu în continuare soțul, urlând neputincios când silueta lui Isa se îndepărta, ducându-l cu ea pe Pilo. Fulgere străbătură cerul, iar ritmul incantației îi urmă spre poalele colinei.

„Răstignit în vremea lui Pilat din Pont."

– Răstigniți-l!

Acesta era un sunet nou – nu incantația aceea hipnotică din vis, ci unul real, străbătut de ură, care venea de dincolo de zidurile fortăreței Antonia.

– Răstigniți-l!

Claudia se ridică pentru a se îmbrăca, dar sclavul grec dădu buzna în cameră.

– Stăpână, trebuie să vii înainte să fie prea târziu! Stăpânul s-a așezat pe scaunul de judecată, și preoții cer sânge.

– Cine strigă afară?

– O mulțime mare. Și e prea devreme pentru câtă lume s-a strâns aici; cei de la templu au lucrat probabil toată noaptea pentru a-i aduna pe toți. Sentința va fi declarată înainte ca restul Ierusalimului să-și poată strânge rândurile în jurul Nazarineanului.

Claudia se îmbrăcă repede, fără grija obișnuită. Astăzi n-o interesa deloc cum arată; voia doar să aibă un aspect cuviincios pentru a se înfățișa înaintea tribunalului. Aruncând o privire grăbită în oglindă, simți arsura unui gând.

– Unde e Pilo? Nu s-a trezit încă, nu-i așa?

– Nu, stăpână. E încă în pat.

– Bine. Stai cu el și ai grijă să rămână acolo. Dacă se trezește, ține-l cât mai departe de ziduri. Nu vreau să vadă sau să audă ceva din cele ce se vor întâmpla în oraș.

– Aşa voi face, stăpână, răspunse grecul, iar Claudia ieşi din încăpere, pornind în cea mai importantă misiune a vieţii ei.

Claudia Procula se strădui pe cât posibil să-şi ascundă disperarea şi dezgustul pe care le resimţea când intră în curtea interioară, transformată peste noapte în sală de judecată. Pilat făcuse această concesiune marilor preoţi, care ar fi refuzat să intre într-o sală romană propriu-zisă, înjosindu-se astfel de Paşte. Zona era împrejmuită, ferită de ochii mulţimii care se agita dincolo de ziduri. Pilat din Pont se aşezase pe scaunul de judecată al Romei. În spatele lui stăteau doi oameni din rândul gărzilor sale de încredere: Praetorus, centurionul cu ochi albaştri, şi soldatul grosolan care îi displăcea Claudiei, Longinus. Pe platforma pe care era aşezat, Pilat era flancat de Anna şi de Caiafa într-o parte şi de un trimis al lui Irod în cealaltă. Trimisul templului, Iair, nu era prezent.

Pe podeaua din faţa lor, legat şi sângerând, se afla Isa Nazarineanul.

Claudia îl privea de după perdele; părea că i-a simţit prezenţa înainte chiar de a o vedea. Ochii li se întâlniră pentru o clipă ce păru să nu se mai sfârşească, şi Claudia încercă aceeaşi senzaţie de lumină şi iubire pură pe care o simţise în seara în care Pilo fusese vindecat. Nu voia să-şi mai ia privirea de la căldura sufletească pe care o iradia acest om aflat înaintea ei. Oare ceilalţi n-o simţeau? Cum putea sta în spaţiul ăsta închis fără să fie afectaţi de lumina ce izvora din fiinţa lui sfântă?

Îşi drese glasul pentru a-i da de ştire soţului ei că se află acolo. Pilat privi în direcţia ei şi îi făcu un semn.

– Domnilor, spuse el, vă rog să mă scuzaţi un moment.

Apoi se ridică şi se apropie de ea. Claudia îl trase departe de ceilalţi, simţind un fior de groază când îi văzu chipul cenuşiu. Râuri de sudoare i se scurgeau pe frunte şi pe tâmple, deşi dimineaţa nu era fierbinte.

– Nu văd o rezolvare uşoară a situaţiei, Claudia, spuse el încet.

– Nu-i poţi lăsa să-l ucidă! Doar ştii cine e!

El clătină din cap.

– Nu, nu ştiu cine e, şi de asta îmi e atât de dificil să-l judec.

– Dar ştii că e un om care n-a făcut decât bine în toată ţara. Ştii că nu e vinovat de nici o faptă care să necesite o pedeapsă gravă.

– Ei susțin că e un insurgent. Dacă e considerat o amenințare la adresa Romei, nu-l pot lăsa în viață.

– Dar știi că nu e adevărat!

Pilat își întoarse privirea de la ea și trase adânc aer în piept înainte de a-i vorbi din nou.

– Claudia, nu știu ce să fac. Omul ăsta sfidează orice logică și orice rațiune. Situația în care ne aflăm contrazice întreaga filozofie pe care o cunosc. Inima și instinctele îmi spun că e nevinovat, și nu ar trebui să condamn un om care nu e vinovat.

– Atunci n-o face! De ce e atât de dificil? Ai puterea de a-l salva! Salvează-l pe cel care ne-a redat copilul!

Pilat își șterse cu mâna sudoarea de pe față.

– E dificil, pentru că Irod îmi cere să-l condamn la moarte și vrea ca execuția să aibă loc dimineața devreme.

– Irod e un ticălos.

– Adevărat, dar e un ticălos care pleacă la Roma în seara asta și are puterea de a mă distruge în ochii cezarului, dacă nu îi fac pe plac. Omul ăsta ne poate aduce ruina, Claudia. Merită oare? Merită să ne compromitem viitorul pentru viața unui simplu insurgent iudeu?

– Nu e un insurgent!

Trimisul lui Irod îi întrerupse, chemându-l pe Pilat înapoi la judecată. Când el se întoarse pentru a pleca, Claudia îl prinse de braț.

– Am avut un vis oribil azi-noapte. Te rog, mi-e teamă pentru tine și pentru Pilo – dacă nu-l vei cruța pe omul acesta. Mânia lui Dumnezeu va cădea asupra noastră a tuturor.

– Poate. Dar a cărui Dumnezeu? Ar trebui să cred oare că Dumnezeul iudeilor are putere și asupra Romei? întrebă el și, în vreme ce ceilalți îl chemau insistent în sala de judecată, el își adânci privirea în ochii soției lui. Asta e dilema mea, Claudia. Cea mai grea pe care am trăit-o vreodată. Să nu crezi că-i simt povara mai puțin decât tine.

Și se întoarse pe scaunul de judecată, pentru a interoga prizonierul, în vreme ce Claudia privea din spatele perdelei.

– Marii preoți ai poporului tău mi te-au adus la judecată, cerând moartea ta, îi spuse el nazarineanului. Ce ai făcut? Ești tu împăratul iudeilor?

Isa răspunse cu obișnuitul său calm. Un observator neinformat nu și-ar fi putut da seama că însăși viața lui depindea de ce va spune.

– Îmi pui această întrebare tu însuţi, din cele cunoscute despre mine? Sau aşa ţi-au spus alţii să mă întrebi?

– Răspunde la întrebare. Eşti tu rege sau împărat? Dacă spui că nu eşti, te voi înapoia preoţilor, să te judece după legile voastre.

La aceste cuvinte, Ionatan Anna sări în picioare.

– Legile noastre nu ne dau voie să condamnăm un om la moarte. De aceea am venit la tine, procurator al Iudeii. Dacă n-ar fi fost un răufăcător periculos, nu te-am fi deranjat cu această problemă.

– Prizonierul va răspunde la întrebare, ceru Pilat din nou, ignorând remarcile lui Anna.

Şi Isa răspunse, privindu-l doar pe procurator. Urmărind schimbul de replici, Claudia avu impresia că ei doi nu mai sunt conştienţi de prezenţa celorlalţi din încăpere. Totul se petrecea acum între ei doi – un dans al destinului şi al credinţei, care avea să transforme lumea. Claudia îl simţi odată cu tremurul care îi străbătu trupul.

– Eu am venit în lume pentru a arăta oamenilor Calea lui Dumnezeu şi a aduce mărturie despre adevăr.

Filozoful din Pilat muşcă momeala.

– Spune-mi, nazarineanule, ce e adevărul?

Cei doi se priviră în ochi îndelung, prizonieri ai propriilor destine încrucişate. Într-un târziu, Pilat îşi întoarse privirea şi se răsuci către marii preoţi.

– Am să vă spun eu care e adevărul. Adevărul e că nu găsesc nici o vină la omul acesta.

Un nou-sosit îi întrerupse spusele. Iair intră în încăpere şi îi salută pe ceilalţi preoţi, apoi se scuză în faţa lui Pilat pentru întârziere, cauzată de probleme urgente legate de sărbătoarea Paştelui.

– Bunule Iair! exclamă Pilat, uşurat să-l vadă pe trimsul templului, care îi devenise prieten şi cu care împărtăşea un secret. Le-am spus tovarăşilor tăi de aici că nu-i găsesc nici o vină acestui om, şi deci nu îl pot judeca.

Iair încuviinţă.

– Înţeleg.

Caiafa aruncă o privire spre nou-venit şi interveni:

– Ştii cât este omul acesta de periculos!

Iair îşi plimbă ochii de la preot la Pilat şi înapoi, încercând din răsputeri să nu se uite şi spre prizonier.

– Dar este Paștele, frații mei! E un moment al dreptății și al păcii în rândurile noastre. Ai cunoștință – se întoarse el apoi spre Pilat – de obiceiul nostru pentru această sărbătoare?

Procuratorul înțelese vag ce urmărea Iair și nu rată prilejul.

– Da, firește. În fiecare an de Paște poporul vostru are dreptul să aleagă un prizonier care va primi îndurare și va fi eliberat. Să-l ducem pe acesta de aici afară și să întrebăm oamenii ce vor?

– Excelent! exclamă Iair.

Știa că Anna și Caiafa nu vor putea refuza această ofertă generoasă din partea Romei. Dar mai știa și că în mulțimea de afară se aflau numeroși susținători ai marilor preoți – și chiar mercenari bine plătiți pentru a crea atmosferă împotriva nazarineanului, la nevoie. Astfel, Iair nu putea decât să spere că nazarinenii sosiseră deja afară și aduseseră cu ei suficienți susținători.

Pilat făcu semn unui centurion să ducă prizonierul pe metereze. Anna și Caiafa se retraseră, spunând că nu puteau permite să fie văzuți în această zi în compania romanilor, dar că se vor întoarce odată ce decizia de eliberare a unui prizonier va fi luată. Pilat bănuia că marii preoți se duceau să-și consolideze poziția printre adepții lor din mulțime, dar nu putea face nimic pentru a-i opri. Iair, cu o privire rapidă spre procurator, plecă și el. Între cei doi avu loc un scurt schimb de replici tăcute, și fiecare se duse să-și facă datoria.

Pilat anunță mulțimilor hotărârea de a urma tradiția de Paște.

– Voi, iudeii, aveți un obicei care îmi cere să eliberez un prizonier, în cinstea sărbătorii de astăzi.

Isa fu împins spre el, și Pilat se încruntă spre Longinus, iritat de această inutilă brutalitate.

– Destul! șuieră el abia auzit, înainte de a se întoarce din nou spre cei adunați în piață. Vreți să-l eliberez pe acest om, împăratul iudeilor?

O agitație frenetică străbătu mulțimea, strigătele celor două tabere încercând să se acopere unele pe altele. Un glas distinct urlă:

– Noi n-avem alt împărat decât cezarul!

Un altul se făcu auzit deasupra celorlalte:

– Eliberați-l pe Barabas, zelotul!

Sugestia iscă țipete de aprobare în rândul mulțimii. Alte voci strigară:

– Eliberați-l pe nazarinean!

Dar degeaba. Susținătorii templului fuseseră bine instruiți, și cererea de a-l elibera pe Barabas se transformă într-un muget asurzitor.

– Barabas! Barabas! Barabas!

Pilat nu avea încotro; trebuia să-l elibereze pe cel pe care poporul îl voia. Barabas zelotul își primi libertatea, iar Isa Nazarineanul fu condamnat la biciuire.

Claudia Procula îi ieși înainte soțului ei când acesta cobora de pe metereze.

– Vei pune să-l biciuiască?

– Liniște, femeie! izbucni Pilat și o trase brutal într-o parte. Voi pune să fie bătut în văzul lumii și le voi cere lui Longinus și lui Praetorus să facă din asta un spectacol. E ultima noastră șansă de a-i salva viața. Poate că așa le vom potoli setea de sânge și nu vor mai cere răstignirea lui. Oftând din greu, îi dădu drumul soției lui și adăugă: Asta e tot ce mai putem face, Claudia.

– Și dacă nu e suficient?

– Nu pune întrebarea, dacă nu vrei să auzi răspunsul.

Claudia încuviință. Așa bănuise și ea.

– Un singur lucru vreau să-ți mai cer. Familia lui... soția și copiii lui sunt în partea din spate a fortăreței. Te rog să amâni biciuirea atâta cât să-i dai vreme să-i vadă; ar putea fi ultima lui șansă de a vorbi cu cei dragi. Te rog!

Pilat încuviință scurt.

– Am să amân, dar nu pentru mult timp. Îl trimit pe Praetorus să aducă prizonierul; în privința nazarineanului tău, ne putem încrede în el. Pe Longinus îl trimit să pregătească locul biciuirii.

●

Pilat din Pont își ținu cuvântul și permise ca Isa să fie dus în partea din spate a fortăreței, pentru o scurtă întâlnire cu Maria și cu copiii. Isa îi îmbrățișă pe micul Ioan și pe Tamar, spunându-le să fie foarte curajoși și să aibă grijă de mama lor. Apoi îi sărută și adăugă:

– Să nu uitați, micuții mei, că, orice s-ar întâmpla, eu voi fi cu voi întotdeauna.

Când răgazul acordat era pe sfârșite, o îmbrățișă pe Maria Magdalena pentru ultima dată.

– Ascultă-mă, porumbița mea. E foarte important ce-ți voi spune acum. Când îmi voi fi părăsit trupul de carne, să nu te agăți de mine. Trebuie să

mă lași să plec, dar să știi că, în spirit, voi fi mereu alături de tine. Doar să închizi ochii, și eu voi fi acolo.

Maria încercă să surâdă printre lacrimi, străduindu-se din greu să fie curajoasă. Inima i se frângea, durerea și groaza o copleșeau, dar nu voia ca el să vadă asta. Tăria era ultimul ei dar pentru el.

Praetorus intră în încăpere, pentru a-l lua pe Isa. Ochii lui albaștri erau înroșiți și încercănați. Isa observă și încercă să-l liniștească.

– Fă ceea ce trebuie să faci.

– Vei regreta că ai vindecat mâna asta, spuse centurionul, și glasul i se înecă.

El clătină din cap.

– Nu. Prefer să știu că omul care va mânui biciul îmi e prieten. Fii sigur că te iert. Dar, te rog, mă mai poți lăsa încă o clipă?

Praetorus încuviință și ieși să aștepte afară.

Isa se întoarse către copii și își duse o mână la inimă.

– Să nu uitați, eu sunt mereu aici. Mereu.

Amândoi își înclinară capetele solemn, Ioan privindu-l cu ochi mari, întunecați și serioși, iar mica Tamar plângând și înțelegând poate situația cumplită în care se aflau. Isa se întoarse spre Maria și îi șopti:

– Promite-mi că nu-i vei lăsa să vadă nimic din cele ce se vor întâmpla azi. Și aș vrea ca nici tu să nu vezi ce va urma acum. Dar la sfârșit...

Ea nu-l lăsă să-și termine fraza. Se repezi și-l strânse lângă ea, tare, pentru o ultimă clipă, întipărindu-și în minte și în carne senzația trupului său; avea să păstreze această amintire în sufletul ei cât va trăi.

– Voi fi acolo, pentru tine, șopti ea. Orice s-ar întâmpla.

– Îți mulțumesc, Maria mea.

Și o îndepărtă ușor, cu blândețe. Ultimele cuvinte le rosti surâzând, de parcă tocmai s-ar fi întors acasă seara, la ora mesei.

– Nu-mi vei simți lipsa, fiindcă nu voi fi departe de tine. Va fi mai bine decât este acum, fiindcă, după cele ce se vor întâmpla, nimic nu ne va mai despărți.

Sclavul grec al Claudiei Procula îi conduse pe Maria și pe copii afară din fortăreață. Maria ceru s-o vadă pe Claudia și să-i mulțumească personal, dar sclavul clătină din cap și îi vorbi în greacă:

– Stăpâna mea e foarte îndurerată de ceea ce s-a petrecut azi. Mi-a spus că nu poate da ochii cu tine. A încercat tot ce i-a stat în puteri pentru a-l salva.

– Spune-i că știu asta. Iar Isa știe și el, la fel de bine. Și mai spune-i că sper să ne întâlnim într-o zi și să pot privi în ochii ei ca să-i transmit mulțumirile mele. Și ale lui.

Grecul încuviință, umil, și se înapoie la stăpâna lui. Maria și copiii ieșiră în frenezia care cuprinsese Ierusalimul în acea zi de vineri. Trebuia să-i ducă pe cei mici departe, cât mai departe posibil, înainte ca sunetele biciuirii să ajungă la urechile lor. Casa pe care i-o asigurase Salomeea era în apropiere. Maria hotărî să meargă acolo, s-o găsească pe Marta și să-i ceară să ducă copiii înapoi în Betania.

Maria cea Mare și cele două Marii mai vârstnice erau acolo, însă nu și Marta; plecase în căutarea Mariei Magdalena și a copiilor, fără a se gândi că ei urmau să se întoarcă. Astfel, Maria Magdalena se văzu nevoită să-i povestească mamei lui Isa cele petrecute în cursul dimineții. Maria cea Mare înclină din cap, și lacrimile îi umplură ochii îmbătrâniți, în care se oglindeau înțelepciunea și compasiunea.

– El a văzut asta cu mult timp în urmă. Amândoi am văzut, spuse ea în cele din urmă.

Femeile hotărâră să iasă din nou prin mulțimea strânsă în Ierusalim. O vor găsi pe Marta și vor avea grijă ca Ioan și Tamar să fie duși la adăpost, apoi vor merge la Isa. Dacă avea să fie condamnat și răstignit astăzi, nu-l vor lăsa singur. Maria îi făgăduise. El ceruse ca doar ea și mama lui să-i fie alături în ultimul ceas.

Pe când se pregăteau să iasă în stradă, Maria cea Mare se apropie de nora ei ținând în mână vălul roșu al preoteselor și i-l întinse.

– Poartă-l, fiica mea. Ești nazarineană și regină, acum mai mult ca oricând.

Încuviințând încet, Maria Magdalena luă vălul lung și se înfășură în el, pe deplin conștientă că viața ei pe pământ nu avea să mai fie nicicând aceeași.

– Răstigniți-l! Răstigniți-l!

Mulțimile păreau să crească odată cu intensitatea strigătelor. Pilat privea cu un amestec de neajutorare și dezgust. Sângeroasa biciuire a nazarineanului nu îi potolise; de fapt, gloatele deveniseră și mai înfierbântate, cerând moartea prizonierului. Un bărbat ieșise în față, ținând în mână o coroană din ramuri răsucite, spinoase, și o azvârli spre Isa, care zăcea încă lipit de stâlpul la care fusese biciuit, cu spatele gol în bătaia fierbinte a soarelui.

– Uite-ți coroana, dacă ești împărat, urlă omul, și mulțimea izbucni într-un râs batjocoritor.

Praetorus tocmai îl dezlega și voia să-l ia de la stâlp, când Longinus luă coroana de spini și o îndesă brutal pe capul lui Isa. Pielea de pe frunte se sfâșie, și sângele amestecat cu sudoare i se scurse în ochi în vreme ce gloata își urla aprobarea.

– Destul, Longinus! mârâi Praetorus către colegul său.

Celălalt râse – un râs amar.

– Te-ai cam înmuiat, îi spuse el și scuipă în țărână. Nu prea ți-a mers mâna la biciurea regelui ăstuia al iudeilor!

Când Praetorus îi răspunse, o făcu pe un ton atât de tăios, încât Longinus simți un fior înghețat urcându-i pe șira spinării:

– Mai atinge-l doar o dată și o să-ți fac o cicatrice ca aceea și pe obrazul celălalt.

Pilat interveni; nu avea nevoie de disensiuni între oamenii lui; nu astăzi. Ce voiau ei să-și facă unul altuia mai târziu, departe de ochii mulțimii, îi privea, dar acum el unul trebuia să preia controlul înainte de a fi prea târziu. Procuratorul ridică mâinile în aer, adresându-se gloatei.

– Iată omul! spuse el. Omul. Dar nu împăratul. Eu nu-i găsesc nici o vină acestui om, care a fost biciuit după legea romană. Nu mai avem nimic de făcut aici.

– Răstignește-l! Răstignește-l! răsună din nou refrenul, iar și iar, de parcă fusese planificat și îndelung repetat înainte.

Pilat fierbea de furie văzând această manipulare a mulțimilor și dându-și seama de situația în care ajunsese el din cauza ei. Punând o mână pe umărul lui Isa, se aplecă și îi vorbi încet:

– Ascultă-mă, nazarineanule. E ultima ta șansă de a scăpa cu viață. Te întreb, ești tu împăratul iudeilor? Căci, dacă spui că nu ești, nu am motive să te răstignesc, conform legii romane. Stă în puterea mea să te eliberez, adăugă el pe un ton apăsat.

Isa îl privi un lung moment.

„Spune! Spune, fir-ai tu să fii!"

Dar parcă Isa citi gândurile procuratorului, fiindcă îi răspunse în șoaptă:

– Nu pot să-ți ușurez ție sarcina. Destinele noastre au fost deja alese, dar tu trebuie să hotărăști acum cărui stăpân îi slujești.

Tensiunea în rândul mulțimii era în creștere, și urletele răsunau în creierul lui Pilat. Erau strigăte în favoarea nazarineanului, multe dintre ele. Dar deasupra lor se ridicau cele însetate de sânge ale mercenarilor plătiți gras pentru a-și face azi datoria. Nervii procuratorului erau întinși ca un arc în vreme ce el își puse în balanță îndatoririle, ambițiile, filozofia de viață și familia – toate în balans parcă pe umerii acestui nazarinean. Un strigăt în stânga sa îl luă prin surprindere și, când se întoarse, îl zări pe trimisul lui Irod, tetrarhul Galileei.

– Ce e? se răsti el.

Omul îi întinse un pergament cu sigiliul lui Irod. Pilat rupse pecetea și citi mesajul: „Rezolvă imediat problema nazarineană, fiindcă vreau să plec spre Roma știind că-i pot povesti cezarului cât de eficient tratezi amenințările la adresa Maiestății Sale Imperiale".

Era ultima lovitură pentru Pilat din Pont. Citi pergamentul încă o dată și văzu că era scăldat în sânge – în sângele nazarineanului, care îi pătase și lui mâinile. Făcu semn unui servitor, care îi aduse un vas din argint plin cu apă. Pilat își cufundă mâinile în apă, curățindu-și urmele de sânge și încercând să nu vadă cum apa din vas devine roșie.

– Eu îmi spăl mâinile de sângele acestui om! strigă el către mulțime. Răstigniți-vă împăratul, dacă asta vreți să faceți.

Și, cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie, fără a mai arunca vreo privire spre Isa, și se retrase în grabă în fortăreața Antonia. Dar ziua nu se sfârșise încă pentru el. Câteva clipe mai târziu, Caiafa veni să-i vorbească, urmat de câțiva oameni ai templului.

– N-am făcut destule pentru voi pe ziua de azi? se răsti Pilat.

– Aproape, răspunse Caiafa cu un zâmbet superior.

– Ce mai vreți de la mine?

– Tradiția cere să fie prinsă o inscripție pe cruce, ca lumea întreagă să știe ce crimă a săvârșit condamnatul. Noi am vrea să scrii că a fost un blasfemiator.

Pilat ceru să-i fie aduse materialele necesare pentru inscripție.

– Voi scrie fapta pentru care a fost condamnat, nu ceea ce-mi cereți voi. Așa spune tradiția.

Și scrise abrevierea INRI, adăugând dedesubt semnificația: „Isa Nazarineanul, Regele Iudeilor".

Apoi se întoarse către servitorul său.

– Ai grijă să fie prinsă pe cruce, deasupra condamnatului. Și cere-i scribului să redea același lucru în greacă și în aramaică.

Caiafa era siderat.

– Nu asta trebuia să scrii! Dacă vrei neapărat, poate apărea menționat: „A pretins că e regele iudeilor", pentru ca lumea să știe că noi nu-l considerăm astfel.

Dar Pilat se săturase deja și de el, și de manipulările lui, o dată pentru totdeauna, așa că îi răspunse co o voce plină de venin:

– Ce am scris e bun scris.

După care se întoarse cu spatele și se retrase în singurătatea apartamentelor sale, unde rămase închis tot restul zilei.

Mulțimea creștea și se foia aidoma unei viețăți, ducându-i cu ea pe Maria și pe copii. Ea îi ținea strâns pe fiecare de câte o mână, străduindu-se să răzbată prin marea de trupuri, în căutarea Martei. Din spusele celor din jurul ei, înțelese că Isa fusese condamnat și acum era dus pe dealul Golgotei, pentru a fi răstignit. Urmărind mișcările gloatei, își dădu seama cam pe unde se afla Isa. Disperarea tindea s-o copleșească. Trebuia s-o găsească pe Marta, trebuia să-i ducă pe copii la adăpost, ca să poată fi la sfârșit alături de el.

Și atunci auzi... vocea lui Isa atât de limpede în mintea ei, de parcă ar fi fost la doi pași de ea. „Cere și ți se va da. Atât e de simplu. Trebuie să cerem lui Dumnezeu, Tatăl nostru, ceea ce dorim, iar el le va da totul copiilor săi, pe care îi iubește."

Maria Magdalena strânse mai tare mânuța lui Tamar și pe a lui Ioan în mâinile ei și închise ochii.

„Te rog, Dumnezeul meu, ajută-mi să o găsesc pe Marta ca să-i ducă pe copiii mei în siguranță, iar eu să fiu alături de iubitul meu Isa în ceasul suferinței lui!"

– Maria! Maria, aici sunt!

Glasul Martei răsună în mulțime la câteva secunde după ce-și rostise rugăciunea. Deschizând ochii, Maria o zări pe cumnata ei apropiindu-se, și cele două femei se aruncară una în brațele alteia.

– Porți vălul roșu, îi spuse Marta. Așa te-am găsit.

Maria își stăpâni lacrimile. Nu aveau timp, dar prezența cumnatei ei îi aducea o alinare nesperată.

– Vino, prințesa mea, spuse Marta luându-și nepoata în brațe. Și tu, băiatul meu, adăugă ea luând mâna lui Ioan.

Maria își îmbrățișă copiii strâns pentru o clipă, asigurându-i că se vor revedea curând în Betania.

– Du-te cu Dumnezeu, soră! îi șopti Marta. Copiii vor sta la noi până ce vei putea veni acasă. Ai grijă!

Își sărută cumnata, femeie și regină totodată, și porni prin mulțime, ducând copiii cu ea.

Cu mare greutate răzbătu Maria Magdalena prin masa de trupuri. Izbutise să rămână în afara gloatei agitate, dar nu reușise să se apropie de Isa. Zărise la un moment dat vălurile roșii ale Mariei cea Mare și ale celorlalte Marii și le urmase pe drumul spre Golgota, încercând să ajungă la ele, dar se pomeni împinsă înapoi, tot mai înapoi, pe măsură ce mulțimea se înghesuia.

Când centurionii ajunseră pe culmea numită Dealul Căpățânii, își dădu seama că se aflau la cel puțin o sută de metri în fața ei. Iată silueta aplecată a lui Isa și vălurile roșii ale Mariilor. Mulțimea era încă deasă însă, blocându-i calea. Dar nu-i mai păsa; nu mai era timp să se gândească la altceva decât la Isa. Ieși din mulțime, părăsi poteca și începu să urce pe coasta stâncoasă. Drumul era presărat cu pietre ascuțite, urzici și ghimpi, dar Mariei Magdalena nu-i mai păsa. Trupul ei nu mai simțea nimic, știa doar că trebuie să ajungă la Isa.

Atât de absorbită era de urcuș, încât nu observă imediat că începuse să se întunece. Alunecă pe o piatră, sfâșiindu-și partea de jos a vălului și zgâriindu-și piciorul într-un ghimpe. În clipa în care căzu, auzi sunetul, trosnetul înfiorător, cutremurător, care avea să-i bântuiască fiece noapte din câte îi era dat să mai trăiască – metal pe metal, ciocanul izbind în cuie. Auzi

și un urlet de durere când alunecă încă o dată, dar abia mai târziu își dădu seama că ea însăși fusese cea care țipase.

Ajunsese atât de aproape acum, nu se putea opri pentru nimic în lume. Ridicându-se, observă că pietrele erau ude. Cerul devenise negru, și ploaia cădea aidoma unor lacrimi dumnezeiești pe pământul uscat, blestemat, pe care Fiul lui Dumnezeu tocmai fusese țintuit pe o cruce de lemn.

Maria Magdalena ajunse la picioarele crucii câteva clipe mai târziu, alăturându-se mamei lui și celorlalte Marii. Mai erau încă doi oameni în agonie în ziua aceea pe dealul Golgotei, fiecare pe câte o cruce, în stânga și în dreapta lui Isa. Maria nu se uită la ei; nu-l putea vedea decât pe Isa. Era hotărâtă să nu-i privească rănile, ațintindu-și ochii doar asupra feței lui, care părea senină, liniștită, cu pleoapele închise. Femeile rămaseră acolo neclintite, sprijinindu-se una pe alta, rugându-se lui Dumnezeu să-l cruțe pe Isa de suferință. Maria privi în jur, și dintr-odată își dădu seama că nu cunoaște pe nimeni în mulțimea aflată în spatele lor – și toată ziua nu văzuse nici măcar unul dintre ucenicii lui bărbați.

Romanii țineau mulțimile departe de locul execuției. Privind spre centurioni, îl zări pe Praetorus în fruntea lor. Rosti în gând o rugăciune de mulțumire pentru el; fără îndoială lui îi datorau faptul că puteau veghea astfel ferite de ceilalți la piciorul crucii.

Brusc, înghețară când îl auziră pe Isa încercând să vorbească. Îi era aproape imposibil, fiindcă greutatea trupului îi apăsa pe diafragmă și nu-l lăsa să respire și să vorbească în același timp.

– Mamă... șopti el, iată-ți fiul.

Femeile se apropiară mai mult de cruce pentru a-i auzi cuvintele. Firișoare de sânge i se scurgeau pe trup, amestecându-se cu picurii de ploaie.

– Iubita mea, îi spuse el Magdalenei, iată-ți mama.

Apoi Isa închise ochii și, încet, dar foarte limpede, rosti:

– S-a terminat.

Plecându-și capul, rămase complet nemișcat.

Urmă o tăcere adâncă, deplină, în care nimeni și nimic nu se clintea. Cerul deveni complet negru – nu înnegurat ca la o ploaie obișnuită, ci negru ca smoala, absolut lipsit de lumină.

Mulțimea intră în panică; se auziră țipete de spaimă. Dar întunecimea nu dură decât o clipă, și cerul căpătă o nuanță cenușie, ternă. Doi soldați se apropiară de Praetorus.

– Avem ordine să grăbim moartea prizonierilor, pentru ca trupurile lor să poată fi coborâte de pe cruce înainte de sabatul iudeilor.

Praetorus ridică ochii spre Isa.

– Nu e nevoie să frângeți picioarele acestuia. E mort deja.

– Ești sigur? întrebă unul dintre soldați. În mod normal, abia după ore bune răstigniții se sufocă și mor; uneori durează chiar zile întregi.

– Omul e mort, mârâi Praetorus. Nu vă atingeți de el.

Cei doi erau suficient de inteligenți ca să priceapă amenințarea din vocea conducătorului lor. Își luară bâtele și se duseră să frângă picioarele celorlalți doi răstigniți, grăbindu-le astfel moartea.

Praetorus era ocupat dând ordine oamenilor săi și nu-l observă pe Longinus apropiindu-se din cealaltă parte. Până când își întoarse el privirea spre crucea pe care atârna Isa, era deja prea târziu. Longinus își înfipsese sulița în coasta nazarineanului. Maria Magdalena țipă. Râsul lui Longinus răsună grotesc și sadic.

– Verificam, doar. Dar ai avut dreptate. E mort. Și, întorcându-se spre Praetorus, care se îngălbenise de furie, întrebă: Și acum ce ai de gând să mai faci?

Colegul lui dădu să răspundă, dar se stăpâni și, după o vreme, rosti cu un calm desăvârșit în glas:

– Nimic. Acum nu mai trebuie să fac nimic. Tu ți-ai atras blestemul asupra ta, prin ceea ce ai făcut.

– Coborâți-l! ordonă Praetorus.

Venise un mesager de la fortăreața lui Pilat, spunând că trupul lui Isa trebuia coborât de pe cruce și încredințat familiei pentru îngropăciune, înainte de apusul soarelui. Era o procedură cu totul neobișnuită, fiindcă victimele răstignirii erau lăsate în mod normal să putrezească pe cruce, ca un avertisment pentru întreaga populație. Cazul lui Isa Nazarineanul era însă diferit.

Unchiul lui, Iosif, un bogat negustor, sosise împreună cu Iair la fortăreața Antonia și se întâlnise cu Claudia Procula. Ea fusese cea care obținuse permisiunea de a lua imediat trupul pentru înmormântare. Când ajunse pe dealul Golgotei, Iosif încercă să aline durerea Mariei cea Mare în vreme ce trupul fiului ei era coborât de pe cruce.

– Lăsați-mă să-mi țin copilul în brațe pentru ultima oară, spuse ea întinzând mâinile spre soldați.

Praetorus luă trupul lui Isa și îl așeză ușor pe genunchii mamei lui. Ea îl strânse la piept, dându-și frâu liber lacrimilor. Maria Magdalena îngenunche alături de ea, și Maria cea Mare o strânse aproape, cu un braț în jurul nurorii ei și cu celălalt legănând capul lui Isa.

Și rămaseră astfel, plângând, mult timp.

Iosif cumpărase un mormânt pentru familia sa într-o grădină funerară nu departe de Golgota. Acolo duseră nazarinenii trupul lui Isa. Nicodemus, un tânăr nazarinean în slujba lui Iosif, aduse mir și aloe. Mariile începură să pregătească trupul pentru îngropăciune, așezând lințoliul, dar când veni vremea ca Isa să fie uns cu mir, Maria cea Mare îi întinse vasul nurorii ei.

– Onoarea îți aparține ție.

Maria Magdalena îndeplini partea din ritualul funerar care îi revenea văduvei. Îl sărută pe Isa pe frunte și își luă rămas-bun de la el, lacrimile amestecându-i-se cu mirul ungerii, și avu impresia vie că aude vocea lui, slabă, dar neîndoielnică, alături de ea: „Sunt cu tine mereu“.

Femeile nazarinene își luară adio de la Isa și ieșiră din grota mormântului. O lespede uriașă de piatră fusese aleasă pentru a bloca deschiderea și a proteja astfel rămășițele trupești ale lui Isa. Câțiva bărbați, ajutați de un soi de scripete, izbutiră să așeze lespedea la gura mormântului. Odată încheiată și această ultimă îndatorire, grupul se retrase în tăcere la casa lui Iosif. Când ajunseră acolo, Maria Magdalena se prăbuși din picioare și dormi până târziu a doua zi.

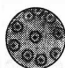
În după-amiaza zilei de sâmbătă, câțiva dintre apostolii bărbați veniră la casa lui Iosif pentru a vorbi cu Maria Magdalena și cu Mariile mai vârstnice. Ele povestiră ce se întâmplase cu o zi în urmă și, împreună, plânseră și se alinară reciproc. Era o zi a disperării, și totuși una care îi apropia unii de

ceilalți. Era prea devreme pentru a se gândi la viitorul mișcării lor, dar acel spirit al unității acționa ca un balsam asupra sufletelor îndurerate.

Dar Maria Magdalena era îngrijorată. De la arestarea lui Isa, nimeni nu mai auzise nimic despre Iuda Iscarioteanul. Iair veni și el la casa lui Iosif, cerând vești despre el și spunându-le că, după arestare, vărul lui căzuse într-o stare disperată. Plânsese până târziu în noapte, întrebând: „De ce m-a ales pe mine pentru asta? De ce a vrut ca eu să fac această crimă împotriva poporului meu?“

Maria le explică ucenicilor apropiați că Isa îl rugase pe Iuda să-l denunțe autorităților, dar, în afara lor, nimeni nu trebuia să afle adevărul. Așa se face că numele lui Iuda a devenit sinonim cu „trădător“ în întregul Ierusalim și că vestea despre fapta lui s-a răspândit cu repeziciune. Reputația lui era însă doar una dintr-o lungă serie de nedreptăți comise pe această cale a destinului și a profețiilor. Maria se rugă să poată reabilita într-o zi numele lui Iuda Iscarioteanul; dar încă nu vedea cum ar putea face acest lucru.

Iuda nu avea să afle niciodată dacă Maria Magdalena va reda numelui său onoarea cuvenită. Mai târziu, ucenicii vor descoperi că era deja prea târziu; că o altă tragedie se petrecuse în ziua aceea neagră. Incapabil să suporte gândul că numele lui va fi legat pentru veșnicie de moartea învățătorului său, Iuda Iscarioteanul își curmase viața în Ziua Întunericului. Avea să fie găsit spânzurat de creanga unui copac în afara zidurilor Ierusalimului.

Maria Magdalena dormi puțin în noaptea aceea. Prea multe imagini i se învălmășeau în minte, prea multe sunete și amintiri. Și mai era ceva. Începuse ca o senzație de tulburare, ca un vag sentiment că era ceva în neregulă. Ridicându-se din pat, începu să meargă de colo-colo prin casa lui Iosif. Cerul nu se luminase încă; mai era cel puțin o oră până la ivirea zorilor. Toți dormeau, iar în casă totul era cum trebuie.

Apoi, dintr-odată, știu. Cu acea scânteie bruscă de previziune care combină cunoașterea cu viziunea, înțelese. Isa. Trebuia să ajungă la mormânt. Se întâmpla ceva acolo unde fusese el îngropat. Pentru o clipă, Maria ezită. Să-l trezească oare pe Iosif sau pe altcineva, ca s-o însoțească? Pe Petru, poate?

„Nu! Tu singură trebuie să faci asta.“

Auzi răspunsul în minte, dar ecoul lui răsună parcă pretutindeni în jurul ei. Înfășurată în vălul de doliu și înarmată cu credința ei, Maria Magdalena se strecură pe ușă, în tăcere, și începu să alerge spre mormânt.

Era încă întuneric când ajunse în grădina în care se afla grota. Cerul avea o nuanță purpurie; deci zorii nu aveau să mai întârzie. Era suficientă lumină însă pentru a vedea că piatra aceea uriașă, lespedea pentru a cărei deplasare fusese nevoie de aproape doisprezece oameni, fusese dată la o parte.

Maria dădu fuga spre intrarea în mormânt, cu inima bătându-i nebunește de frică. Își plecă fruntea pentru a intra, și în clipa aceea văzu că Isa dispăruse. În mod straniu, în mormânt era lumină, un fel de aură bizară. Maria văzu limpede linţoliul zăcând pe piatra funerară. Conturul lăsat de trupul lui Isa era vizibil pe pânză, dar aceasta era unica dovadă că el fusese vreodată acolo.

Cum se întâmplase una ca asta? Oare preoții îl urau atât de mult încât să-i fure trupul? Nu, nu era posibil. Cine ar fi făcut așa ceva?

Simțind că se sufocă, Maria ieși din mormânt, împleticindu-se, și se prăbuși la pământ, plângând pentru ceea ce credea că e o altă nedreptate suferită de Isa. În vreme ce plângea, razele soarelui își începură drumul pe boltă. Prima sclipire a dimineții îi flutură ușor pe obraz în clipa în care auzi o voce de bărbat în spatele ei.

– Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?

Maria nu ridică privirea imediat. Își spuse că, probabil, grădinarul venise la prima oră a dimineții să îngrijească iarba și florile din jurul mormintelor. Apoi se întrebă dacă nu cumva el văzuse ceva și ar putea s-o ajute.

– Cineva l-a luat pe domnul meu și nu știu unde l-a pus. Dacă știi unde e, te rog să-mi spui.

– Maria, răsună răspunsul în spatele ei, rostit de o voce inconfundabilă.

Ea îngheță, temându-se pentru o clipă să se întoarcă, neștiind ce avea să vadă.

– Maria, sunt aici, spuse el din nou.

Maria Magdalena se întoarse, și cele dintâi raze ale soarelui iluminară chipul frumos pe care îl zări în fața ei. Isa era acolo, înveșmântat într-o robă albă, imaculată, și pe deplin vindecat de toate rănile suferite. Îi surâse, cu zâmbetul acela minunat al lui, plin de căldură și de tandrețe.

Când ea dădu să se apropie, el ridică o mână.

– Nu te agăța de mine, Maria, îi spuse blând. Vremea mea pe pământ s-a sfârșit, dar încă nu m-am urcat la ceruri. Am vrut să-ți dau ție mai întâi acest semn. Du-te la frații noștri și spune-le că voi urca în curând la Tatăl meu, care este și Tatăl tău și al lor deopotrivă, în ceruri.

Maria încuviință, privindu-l cu venerație, învăluită în lumina caldă și pură ce radia în jurul lui.

– Vremea mea aici s-a sfârșit. Acum începe a ta.

Capitolul douăzeci

Château des Pommes Bleues
2 iulie 2005

Maureen era afară, în grădină, împreună cu Peter. Fântâna Mariei Magdalena clipocea ușor în spatele lor. Își spusese că trebuia să-l scoată la aer, departe de ceilalți. Fața lui era albă și trasă din cauza nopților nedormite și a stresului din ultima săptămână. Părea că îmbătrânise cu zece ani în aceste ultime câteva zile. Maureen observă acum că îi apăruseră chiar fire argintii la tâmple, fire care nu fuseseră acolo înainte.

– Știi care e cel mai greu lucru în toate astea? o întrebă el într-o șoaptă abia auzită.

Verișoara lui clătină din cap. Pentru ea, acestea erau cele mai entuziasmante și mai incitante momente pe care le-ar fi crezut posibile. Dar își dădea seama că multe dintre lucrurile în care el credea, și pentru care trăia, de fapt, erau puse în discuție acum, de ceea ce citiseră în scrierile Mariei Magdalena. Și totuși, cuvintele ei nu făceau decât să confirme cea mai sfântă premisă a creștinismului: Învierea.

– Nu, nu știu, răspunse ea. Ce anume?

Peter își ridică spre ea ochii înroșiți de oboseală, încercând să-i explice gândurile lui.

– Dacă... dacă timp de două mii de ani noi n-am făcut altceva decât să ignorăm ultima dorință a lui Isus Hristos? Dacă Evanghelia după Ioan asta voia să ne arate de fapt, atunci când spune că Isus i-a apărut Mariei Magdalena prima dată – că ea era succesoarea lui aleasă? Ce ironie crudă ar fi dacă, în numele Lui, i-am refuzat ei locul care i se cuvenea, nu doar ca apostol, dar ca primul dintre apostoli! Se întrerupse un moment, încercând

să facă puțină ordine în avalanșa de date noi care îi asalta mintea și sufletul deopotrivă. „Nu te *agăța* de mine.“ Asta îi spune El Mariei. Știi cât de important este acest lucru?

Maureen clătină din cap, așteptând explicația lui.

– Traducerea din evanghelii e alta; acolo vorbele Lui sunt traduse prin: „Nu mă atinge“. Se poate ca termenul original din greacă să nu fi fost „atinge“, ci „agăța“, însă nimeni nu și-a dat seama de asta. Dar înțelegi care e deosebirea? Înțelegi cum traducerea inexactă a unui singur cuvânt poate schimba totul? În evangheliile ei, cuvântul e „agăța“, și apare de două ori când ea îl citează pe Isa.

Maureen încerca să înțeleagă reacția puternică a vărului ei față de acel unic cuvânt.

– Există, firește, o diferență între „Nu mă atinge“ și „Nu te agăța de mine“.

– Da, exclamă Peter. Formularea „Nu mă atinge“ a fost folosită împotriva Mariei Magdalena, arătând că Isus o respingea. Aici însă, Isus îi spune să nu se agațe de El, după cel El nu va mai fi, fiindcă vrea ca ea să stea pe propriile picioare. E ceva uriaș, Maureen, uriaș, adăugă el cu un suspin extenuat.

Ramificațiile textului Mariei abia acum începeau să devină clare pentru Maureen.

– Cred că prezentarea femeilor ca deținând un loc de frunte în cadrul mișcării este unul dintre cele mai importante elemente ale poveștii ei. Pete, nu vreau să înrăutățesc lucrurile și mai mult pentru tine, dar ce părere ai despre lumina pe care o aruncă textele asuprta Fecioarei? Ea o numește Maria cea Mare și o creionează în mod evident ca pe o conducătoare a nazarinenilor. Maria este un nume dat femeilor de seamă. Și apoi mai e vălul roșu...

Peter clătină din cap, parcă sperând ca astfel să-și mai limpezească mintea.

– Știi, răspunse el, am auzit odată spunându-se că Vaticanul a cerut ca Fecioara să fie înfățișată înveșmântată numai în alb și albastru, ca o modalitate de a-i diminua puterea, de a-i ascunde importanța pe care o deținea în calitatea de conducătoare a nazarinenilor – acestea purtând, așa cum am văzut, roșu. Sincer, eu întotdeauna am considerat asta o prostie. Mi se părea de la sine înțeles că Fecioara Maria era înfățișată în alb și albastru pentru a-i

sublinia puritatea. Dar acum, adăugă Peter ridicându-se, nimic nu-mi mai pare de la sine înțeles.

Cape Cod, Massachusetts
2 iulie 2005

Dincolo de Atlantic, la Cape Cod, titanul afacerilor imobiliare Eli Wainwright privea pe fereastră spre peluza din fața casei. Nu mai avea vești de la Derek de aproape o săptămână și era îngrijorat. Un grup de americani plecase în Franța pentru a fi acolo de ziua lui Ioan Botezătorul, iar liderul grupului îi telefonase bătrânului când Derek nu apăruse la reuniunea lor.

Eli își storcea creierii acum, încercând să gândească precum fiul său. Băiatul fusese totdeauna un soi de rebel nonconformist, dar știa cât de importantă era chestiunea asta. Și nu trebuia să facă altceva decât să respecte planul, să stea aproape de Învățătorul Dreptății și să afle cât mai multe despre mișcarea lor și despre motivațiile acesteia. După ce vor primi un raport informativ complet, americanii vor putea începe să pună la punct lovitura menită să smulgă puterea și conducerea ghildei din mânile europenilor.

La ultima lor întrunire pe teritoriul Statelor Unite, Derek fusese nemulțumit de termenul prea îndelungat propus de tatăl lui pentru îndeplinirea obiectivelor vizate. Eli era un strateg, dar fiul lui nu-i moștenise răbdarea și simțul organizatoric grație cărora familia era acum miliardară. Era oare posibil ca Derek să fi făcut ceva precipitat și prostesc?

Întrebarea lui Eli primi un soi de răspuns în după-amiaza aceleiași zile, când urletul soției lui sfâșie liniștea domeniului de la Cape Cod. Eli sări din scaun și alergă în salon, unde soția lui zăcea la podea, zguduită de suspine.

– Susan, pentru numele lui Dumnezeu! Ce s-a întâmplat?

Ea nu izbuti să-i răspundă. Hohotea isteric, bâlbâi ceva de neînțeles și făcu semn spre coletul aflat pe podea, alături de ea. Întărindu-și inima pentru ce avea să vadă, Eli scoase din pachet o casetă mică din lemn. O deschise, și în interior văzu inelul promoției lui Derek de la Yale.

Inelul era încă prins pe ceea ce mai rămăsese din degetul arătător al fiului său.

Château des Pommes Bleues
3 iulie 2005

Chiar și în circumstanțe normale, Maureen avea somnul foarte ușor, iar acum, cu mintea înțesată de detaliile celor două manuscrise, constată că, în ciuda oboselii extreme, nu izbutea să adoarmă. Auzi pași pe culoar, în fața ușii ei, și se ridică în capul oaselor. Zgomotul era foarte slab, ca și cum cineva încerca să treacă neauzit. Maureen ascultă atentă, dar nu se mișcă; era o casă foarte mare, cu multe camere și cu servitori de existența cărora probabil că nici nu știa.

Se întinse la loc în pat și încercă să adoarmă, dar zgomotul unui motor de mașină o tulbură din nou. Ceasul arăta aproape ora 3. Cine putea fi? Coborî din pat și se apropie de fereastra care dădea spre partea din față a casei. Apoi se frecă la ochi, ca să se asigure că vedea bine.

Mașina care trecu prin fața ferestrei și ieși pe poarta castelului era cea pe care o închiriase ea, iar la volan se afla, parcă, Peter.

Se repezi la ușă și o luă la fugă pe culoar spre camera vărului ei. Aprinse lumina și văzu imediat că lucrurile lui nu se mai aflau înăuntru. Sacul lui de călătorie dispăruse, la fel ochelarii, Biblia, rozariul – care stăteau întotdeauna lângă pat.

Maureen privi agitată în jur, încercând să vadă dacă lăsase ceva pentru ea. Un bilețel, poate... Ceva, orice... Dar nu găsi nimic.

Părintele Peter Healy dispăruse.

Maureen încercă să treacă în revistă întâmplările ultimelor douăzeci și patru de ore. Ultima oară vorbise cu vărul ei lângă fântână, când el îi explicase importanța cuvintelor: „Nu te agăța de mine“. Păruse tulburat, dar ea pusese această stare a lui pe seama lipsei de somn și a încărcăturii emoționale a săptămânii. Dar ce anume îl determinase să plece în mijlocul nopții? Și

unde se dusese? Așa ceva nu-i stătea în fire lui Peter; niciodată n-o părăsise și n-o dezamăgise. Acum, Maureen simți cum o cuprinde panica. Dacă îl pierdea pe Peter, nu-i va mai rămâne nimeni. El era familia ei, singura ei rudă, unicul om din lume în care avea încredere deplină.

– Reenie?

Tresări la auzul vocii din spatele ei. Tammy stătea în pragul ușii, frecându-și ochii, somnoroasă.

– Îmi pare rău. Am auzit zgomotul unei mașini și mișcare aici, sus. Cred că toți suntem puțintel agitați în perioada asta. Unde-i părintele?

– Nu știu, răspunse Maureen încercând să nu pară înspăimântată. În mașina pe care ai auzit-o era Peter, care pleca. Nu știu unde și nici de ce. La naiba! Ce înseamnă asta?

– De ce nu-l suni pe telefonul mobil, să vezi dacă răspunde.

– Peter nu are telefon mobil.

Tammy se uită la prietena ei, surprinsă.

– Ba are! L-am văzut eu.

De această dată era rândul lui Maureen să fie nedumerită.

– Peter nu suferă telefoanele mobile. Nu are timp pentru noua tehnologie, iar mobilele mai cu seamă i se par enervante. N-a luat unul cu el nici măcar atunci când l-am implorat, din motive de necesitate.

– Maureen, l-am văzut de două ori vorbind la un telefon mobil. Dacă stau bine să mă gândesc, de fiecare dată era în mașină. Nu-mi place să-ți spun asta, dar cred că e ceva putred în Arques.

– Să mergem! decise Maureen și porni în grabă pe coridoarele castelului și apoi pe trepte, spre biroul lui Sinclair.

Tammy o urmă îndeaproape. În fața ușii, se opriră. Era întredeschisă. De când în birou erau păstrate manuscrisele, ușa rămânea închisă și încuiată chiar și atunci când unul dintre ei se afla înăuntru. Înghițindu-și nodul din gât, Maureen se îmbărbătă și intră în încăperea întunecată. În spatele ei, Tammy găsi întrerupătorul, și lumina se revărsă asupra mesei din mijlocul încăperii. Suprafața ei netedă de mahon lucea. Era goală.

– Au dispărut! șopti Maureen.

Scotociră amândouă prin birou, dar manuscrisele Mariei Madgalena nu erau nicăieri. Nu găsiră nici carnețelele pe care lucrase Peter. Nici o foaie de hârtie, nici măcar un pix. Unicele dovezi că manuscrisele existaseră într-adevăr erau cele două vase de lut lăsate într-un colț. Dar erau goale.

Adevărata comoară dispăruse. Și se părea că părintele Healy, singura persoană în care Maureen avea deplină încredere, era cel care o luase.

Cu picioare moi, tremurânde, se apropie de canapea și se așeză. Nu putea vorbi, nu știa ce ar putea spune și nici ce să creadă. Rămase nemișcată pe canapea, privind în gol, în fața ei.

– Maureen, trebuie să vorbesc cu Roland. Tu stai aici? Ne întoarcem imediat.

Ea încuviință cu o mișcare a capului, prea amorțită ca să răspundă. Stătea în aceeași poziție când Tammy se întoarse cu Roland, urmați îndeaproape de Bérenger Sinclair.

– *Mademoiselle* Paschal, începu Roland blând, îngenunchind lângă canapea. Regret durerea pe care v-o provoacă această noapte.

Maureen privi la uriașul occitan, care se apleca spre ea, îngrijorat. Mai târziu, când va avea răgazul să-și amintească în detaliu evenimentele acestei perioade, va fi la fel de uimită de omul acesta extraordinar. Cea mai prețioasă comoară a poporului său fusese furată, iar pe el îl preocupa în primul rând durerea ei. De la el, mai mult decât oricine altcineva în viața ei, învățase cu adevărat ce însemna adevărata spiritualitate. Grație lui avea să înțeleagă de ce oamenii de prin partea locului erau supranumiți *les bons hommes*. Oamenii cei buni.

– Ah! Deci văd că părintele Healy și-a ales stăpânul, spuse Sinclair calm. Am bănuit că așa va face. Îmi pare rău, Maureen.

Ea îl privi neștiind ce să creadă.

– Te așteptai la una ca asta?

Scoțianul încuviință.

– Da, draga mea. Și cred că acum trebuie să dăm toate cărțile pe față. Știam că vărul tău lucrează pentru cineva. Dar nu eram foarte siguri pentru cine anume.

– Ce tot spui? Că Peter m-a trădat? Că a avut de gând de la bun început să mă trădeze?

– Nu pot pretinde că aș ști ce motive are părintele Healy. Dar știu că are unele. Și bănuiesc că până mâine-seară vom afla întregul adevăr.

– Vrea cineva să-mi spună și mie ce se întâmplă? interveni Tammy, și Maureen își dădu seama că și ea era la fel de nedumerită.

Prietena ei se întoarse spre Roland cu o privire acuzatoare.

– Văd că mi-ai ascuns multe lucruri.

El ridică din umerii lui mari.

– Am făcut-o pentru a te proteja, Tamara. Cu toții avem secrete, după cum bine știi. Secretele sunt necesare. Dar acum cred că a venit vremea să fim mai deschiși unii față de ceilalți. Și mai cred că *Mademoiselle* Paschal are dreptul să afle totul. S-a dovedit mai mult decât merituoasă.

Maureen simțea că mai are puțin și începe să țipe de încordare și de nedumerire. Probabil că frustrarea se vedea pe fața ei, fiindcă Roland se aplecă și îi luă mâna.

– Vino, *mademoiselle.* Am să-ți arăt ceva.

Apoi se întoarse spre Sinclair și Tammy și făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată înainte – le dădu ordine:

– Bérenger, cheamă servitorii și cere să ne fie adusă cafea, apoi vino și tu în sala Marelui Maestru. Tamara, tu vii cu noi.

Străbătură coridoarele întortocheate și pătrunseră într-o aripă a castelului în care Maureen nu mai fusese niciodată.

– Trebuie să-ți cer puțină răbdare, *Mademoiselle* Paschal, spuse Roland peste umăr. Trebuie să-ți explic câteva lucruri înainte de a-ți putea răspunde la cele mai importante întrebări.

– Bine, replică ea, simțindu-se oarecum nelalocul ei în vreme ce îi urma pe Roland și pe Tammy, neștiind ce altceva să spună.

Își aminti de ziua aceea din California, când se întâlnise cu Tammy în port. Era atât de naivă pe atunci; parcă fusese cu două vieți înainte. Tammy o comparase cu Alice în Țara Minunilor. Cât de nimerită i se părea comparația acum, când avea impresia că, într-adevăr, trecuse de cealaltă parte a oglinzii! Tot ce crezuse că știe despre viața ei se schimbase complet, se întorsese cu 180 de grade.

Roland descuie ușile duble enorme din fața lor, cu o cheie pe care o purta pe un lănțișor în jurul gâtului. Un țiuit ascuțit răsună când intrară în încăpere, și Roland tastă un cod pentru a întrerupe alarma. Lumina se aprinse, dezvăluind o sală uriașă, bogat decorată, potrivită parcă pentru regii și reginele Franței. În eleganța ei, semăna cu sala tronului de la Versailles sau cu cea de la Fontainebleau. Două fotolii identice, sculptate și aurite erau așezate pe un podium în centru; fiecare era decorat cu modelul merelor albastre.

– Aceasta e inima organizației noastre, explică Roland. Societatea Merelor Albastre. Toți membrii ei fac parte din stirpea regală, îndeosebi din linia Sarah-Tamar. Noi suntem urmașii catarilor și facem tot posibilul pentru a ne păstra tradițiile vii, în cea mai pură formă.

Îi conduse apoi spre un portret al Mariei Magdalena așezat în spatele celor două fotolii. Semăna cu tabloul pictat de Georges de la Tour pe care Maureen îl văzuse în Los Angeles – cu o singură, dar importantă deosebire.

– Îți amintești de seara în care Bérenger ți-a spus că una dintre cele mai de seamă picturi ale lui Georges de la Tour nu este disponibilă publicului larg? Iată și motivul: fiindcă se află aici. De la Tour a fost membru al societății noastre și ne-a lăsat nouă tabloul. Titlul lui e *Magdalena penitentă cu crucifix*.

Maureen privi portretul copleșită de admirație. La fel ca toate lucrările maestrului francez, era o veritabilă capodoperă a jocului dintre lumini și umbre. Aici însă, Maria Magdalena era înfățișată altfel decât în toate celelalte reprezentări pe care le văzuse Maureen. În pictura din fața ei, Maria își sprijinea mâna stângă pe un craniu – acum știa că era craniul lui Ioan Botezătorul –, în mâna dreaptă ținea un crucifix, iar privirea îi era îndreptată spre chipul lui Isus.

Tabloul era prea periculos pentru a-l expune public. Aluzia este limpede pentru cei care au ochi s-o vadă – și anume, că Maria face penitență pentru Ioan, primul ei soț, și privește cu dragoste spre Isus, cel de-al doilea soț al ei.

Roland le conduse apoi spre o altă pictură. Pe fondul unui peisaj stâncos, doi sfinți păreau că discută aprins.

– Tamara îți poate spune istoria acestui tablou, zise el și se întoarse spre ea, zâmbind.

– Autorul e pictorul flamand David Teniers cel Tânăr, începu Tammy, și tabloul se intitulează *Sfântul Anton Ermitul și Sfântul Pavel în deșert*. Nu este același Pavel care a scris epistolele din Noul Testament, ci un alt sfânt și totodată un pustnic. Bérenger Saunière, preotul de la Rennes-le-Château, a achiziționat această pictură în numele societății noastre. Da, a fost și el unul dintre noi.

Maureen studie pictura îndeaproape și zări elementele care deja începuseră să-i devină familiare.

– Văd un crucifix și un craniu, spuse ea.

– Exact, replică Tammy. Acesta de aici este Anton. Pe mânecă are simbolul acela care seamănă cu litera „T“, dar în realitate este versiunea greacă a crucii, numită Tau. Sfântul Francisc a făcut-o cunoscută în rândurile noastre. Sfântul Anton și-a ridicat ochii din carte – o reprezentare a Cărții Iubirii – și privește spre crucifix. Și uită-te la Pavel: face gestul „Amintește-ți de Ioan“ și discută cu colegul său despre cel care a fost primul Mesia – Ioan sau Isus. La picioarele lor sunt împrăștiate cărți și pergamente, care sugerează că pentru soluționarea acestei dispute trebuie luate în considerare diverse materiale. Este o pictură cu adevărat semnificativă; de fapt, aceste două tablouri pe care le vezi aici sunt cele mai importante pentru tradiția noastră. Satul din fundal este Rennes-le-Château, sus pe culme, iar acolo, departe... privește cine-i acolo!

Maureen surâse.

– Păstorița cu turma ei.

– Firește. Anton și Pavel discută în contradictoriu, dar în spatele lor se află păstorița, reamintindu-ne că într-o zi Cea Așteptată va găsi evangheliile ascunse ale Mariei Magdalena și va pune capăt tuturor controverselor, scoțând adevărul la lumină.

Bérenger Sinclair intră în încăpere, iar Roland spuse:

– Am vrut să-ți arăt aceste lucruri, *Mademoiselle* Paschal, ca să știi că poporul meu nu poartă ranchiună adepților lui Ioan și că n-a făcut-o niciodată. Suntem toți frați și surori, copii ai Mariei Magdalena, și ne-am dori să putem trăi împreună, în pace.

– Din nefericire, interveni Sinclair, unii dintre adepții lui Ioan sunt niște fanatici, și nu de ieri, de azi. Constituie o minoritate, însă una periculoasă. Așa se întâmplă pretutindeni în lume acolo unde o mână de fanatici sunt mai zgomotoși decât oamenii pașnici care cred același lucru ca ei. Dar amenințarea pe care ei o reprezintă este una foarte serioasă, așa cum îți poate spune Roland.

– Este adevărat, răspunse el, și fruntea i se înnegură. Întotdeauna m-am străduit să transpun în viață preceptele credinței mele. Să iubesc, să iert, să simt înțelegere și compasiune pentru toate ființele de pe fața pământului. Tatăl meu credea la fel, și ei l-au ucis.

Maureen resimți tristețea lui, dar și provocarea pe care asasinatul o arunca în fața credinței sale.

– Dar de ce? întrebă ea. De ce l-au ucis pe tatăl tău?

– Familia mea are rădăcini străvechi în această regiune, Mademoiselle Paschal. Aici ai auzit spunându-mi-se doar Roland, dar numele meu de familie este Gélis.

– Gélis?

Numele i se părea cunoscut. Se întoarse spre Sinclair, dar apoi își aminti.

– Scrisoarea tatălui meu era adresată unui anume *Monsieur* Gélis.

Roland încuviință.

– Da, i-a fost trimisă bunicului meu, pe când era Mare Maestru al societății.

Lucrurile începeau să se lege. Maureen privi când la Roland, când la Sinclair. Scoțianul răspunse la întrebarea ei nerostită:

– Da, draga mea, Roland Gélis este Marele Maestru al organizației noastre, deși e prea modest pentru a-ți spune el acest lucru. Este conducătorul oficial al poporului nostru, așa cum au fost tatăl și bunicul lui înainte. Nu mă slujește pe mine, eu nu îl slujesc pe el, ci slujim împreună, ca frați, în spiritul Căii. Familiile Sinclair și Gélis au fost în slujba Mariei Magdalena dintotdeauna.

– Maureen, interveni Tammy, îți amintești când eram la Rennes-le-Château, în La Tour Magdala, și ți-am spus despre bătrânul preot care a fost asasinat în anii 1800? Numele lui era Antoine Gélis; era înaintașul lui Roland.

– De ce e atâta violență împotriva familiei tale? îl întrebă Maureen.

– Fiindcă știm prea multe. Antoine Gélis avea în păstrare un document intitulat Cartea celei Așteptate, în care societatea noastră a înregistrat, timp de peste o mie de ani, revelațiile tuturor păstorițelor. Era cel mai important instrument de care dispuneam pentru a descoperi comoara Magdalenei. Ghilda celor Drepți l-a ucis pentru ea. Tot membrii ghildei l-au asasinat și pe tata, din motive similare. Pe atunci nu știam, dar Jean-Claude era informatorul lor. Mi-au trimis capul și degetul arătător al tatei într-un coș.

Maureen își scutură un fior.

– Oare acum vor pune capăt vărsărilor de sânge? Manuscrisele au fost găsite. Ce crezi că vor face acum?

– E greu de spus, răspunse Roland. Au un nou lider, un individ cu convingeri extremiste. El este cel care l-a ucis pe tata.

– Am vorbit astăzi cu autoritățile locale, adăugă Sinclair, cele care sunt – ca să zic așa – sensibile la convingerile noastre. Maureen, încă nu ți-am

povestit totul, dar îți amintești de întâlnirea ta cu americanul Derek Wainwright?

– Cel costumat ca Thomas Jefferson, interveni și Tammy. Vechiul meu amic, continuă ea și clătină din cap cu tristețe amintindu-și de anii în care acesta o mințise – și de soarta lui crudă.

Maureen încuviință și așteptă ca Sinclair să continue.

– Derek a dispărut, în circumstanțe sinistre. Camera lui de la hotel a fost... Dar, văzând paloarea crescândă de pe chipul ei, hotărî s-o scutească de amănunte. Să spunem doar că erau indicii clare că s-a întâmplat ceva necurat. Autoritățile consideră că, date fiind circumstanțele neplăcute ale dispariției americanului – și aproape cert ale asasinării sale –, Ghilda celor Drepți va trebui să stea în umbră pentru o vreme. Jean-Claude se ascunde undeva în Paris, iar liderul lor e un englez despre care bănuim că s-ar fi întors în Marea Britanie, cel puțin temporar. Cred că în viitorul apropiat nu ne vor mai deranja. Sau mai degrabă sper.

Brusc, Maureen se întoarse spre Tammy.

– Acum e rândul tău, îi spuse ea. Nici tu nu mi-ai povestit totul. Mi-a trebuit mult până să-mi dau seama, dar acum aș vrea să aflu și restul. Și mi-ar plăcea să știu și ce e între voi, adăugă ea prinvind-o cum stătea aproape lipită de Roland.

Tammy izbucni în râs.

– Păi, știi bine că nouă ne place să ascundem lucrurile în văzul tuturor. Cum mă cheamă pe mine?

Maureen se încruntă. Ce mai era și asta?

– Tammy, răspunse ea; apoi își dădu seama. Tamara. Tamar-a. Dumnezeule, ce proastă sunt!

– Nu, nu ești. Dar am fost botezată după fiica Mariei Magdalena. Și am o soră pe nume Sarah.

– Dar mi-ai zis că te-ai născut la Hollywood. Sau a fost și asta o minciună?

– Nu, n-a fost o minciună. Ce cuvânt dur! Mai bine să le spunem „neadevăruri necesare“. Dar, într-adevăr, m-am născut și am crescut în California. Bunicii din partea mamei erau occitani și profund implicați în activitățile societății. Mama, care s-a născut aici, în Languedoc, a plecat la Los Angeles pentru a lucra ca designer de costume, după ce a pătruns în lumea filmului grație prieteniei cu regizorul și artistul francez Jean Cocteau – un alt membru al societății. Acolo l-a întâlnit pe tatăl meu, un american, și a

rămas alături de el. Când eram eu mică, a venit și mama ei să locuiască împreună cu noi. Nu cred că trebuie să-ți mai spun cât de mult am fost influențată de bunica mea.

Roland se răsuci și făcu semn spre cele două fotolii așezate unul lângă altul.

– În tradiția noastră, spuse el, bărbații și femeile sunt absolut egali, așa cum ne-a învățat Isus prin propriul exemplu cu Maria Magdalena. Societatea e condusă de un Mare Maestru, dar și de o Mare Marie. Eu am ales-o pe Tamara pentru a fi Maria mea și a sta alături de mine. Acum nu-mi rămâne decât s-o conving să se mute în Franța, ca s-o pot ruga să devină o parte încă și mai importantă a vieții mele.

Și Roland își trecu un braț în jurul Tamarei, care se ghemui lângă el.

– Mă mai gândesc încă, replică ea sfielnic.

În încăpere intrară doi servitori aducând tăvi de argint cu cafea preparată. Într-un colț se afla o masă, și Roland le făcu semn să se așeze în jurul ei, în vreme ce Tammy turnă în cești cafeaua tare, aburindă. Apoi, cu o privire spre Sinclair, Roland îi făcu semn să înceapă.

– Maureen, îți vom spune ceea ce știm despre părintele Healy și despre evangheliile Mariei Magdalena, dar am considerat că trebuie să cunoști mai întâi toate detaliile pentru a înțelege situația în care ne aflăm.

Ea luă o înghițitură de cafea, recunoscătoare pentru tăria și căldura pe care i le oferea, și ascultă atentă explicațiile lui Sinclair.

– De fapt, noi i-am permis vărului tău să ia manuscrisele.

Maureen aproape că scăpă ceașca din mână.

– I-ați permis?

– Da. Roland a lăsat biroul descuiat în mod intenționat. Bănuiam că părintele va încerca să ducă manuscrisele celui pentru care lucrează.

– Stai puțin! Celui pentru care lucrează? Ce vrei să spui? Că Peter este un fel de spion al Bisericii?

– Nu chiar.

Maureen observă că Tammy asculta la fel de prinsă; înseamnă că nici ea nu știuse toate astea.

– Nu suntem siguri pentru cine spionează, continuă Sinclair. De aceea l-am lăsat să ia manuscrisele și nu suntem foarte îngrijorați pentru ele. Încă. În mașina închiriată de tine există un dispozitiv de urmărire; știm deci cu exactitate unde e și încotro se îndreaptă.

– Unde anume? întrebă Tammy. Spre Roma?

– Credem că spre Paris, răspunse Roland.

– Maureen, reluă Sinclair punând ușor o mână pe brațul ei, regret să-ți spun asta, dar părintele Healy a raportat toate mișcările tale oficialilor Bisericii încă din ziua în care ai sosit în Franța – și probabil o făcea deja cu mult înainte.

Ea își scutură vizibil un fior; se simțea de parcă ar fi primit o palmă peste față.

– E imposibil. Peter nu mi-ar face așa ceva.

– În ultima săptămână, cât timp l-am privit lucrând și l-am putut cunoaște mai bine, ne-a venit și nouă tot mai greu să împăcăm această idee a spionului cu persoana încântătorului și eruditului tău văr. Inițial am bănuit că încerca doar să te protejeze de noi. Eu cred însă era mult prea implicat în activitățile celor pentru care lucrează, ca să se mai poată desprinde de ei, chiar și după ce a aflat adevărul din manuscrise.

– Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Pentru Vatican crezi că lucrează? Pentru iezuiți? Sau pentru cine?

Sinclair se rezemă de spătarul scaunului.

– Încă nu știu, dar un lucru ți-l pot spune. Avem și noi oamenii noștri în Roma, care supraveghează situația. Vei fi surprinsă poate să afli cât de sus ajunge influența noastră. Sunt sigur că vom primi toate răspunsurile până mâine-seară sau până poimâine, cel mai târziu. Deocamdată însă, trebuie să avem răbdare.

Maureen mai luă o înghițitură de cafea, privind drept în față, la portretul Magdalenei penitente. Mai erau aproape douăzeci și patru de ore până ce va afla totul.

Paris
3 iulie 2005

Părintele Peter Healy trecuse dincolo de pragul extenuării când ajunse la Paris. Drumul din Languedoc până în capitală fusese foarte greu. Chiar și lăsând la o parte traficul aglomerat din oraș, călătoria necesitase opt ore pline. În plus, trebuise să se oprească pentru a pregăti pachetul pe care avea să i-l trimită lui Maureen, iar asta durase mai mult decât se așteptase. Dar

energia emoțională necesară pentru a face această alegere fusese enormă, iar acum se simțea sleit.

Peter ducea prețioasa încărcătură în sacul său de călătorie din piele neagră. Tarversă Sena în drum spre Notre-Dame, unde părintele Marcel îl aștepta la o intrare laterală. Francezul îl pofti înăuntru, îl conduse în partea din spate a catedralei și îi făcu semn să intre pe o ușă ascunsă în dosul unui paravan ornat.

Peter trecu pragul, așteptându-se să-l vadă pe episcopul Magnus O'Connor. În locul lui însă, se afla un alt oficial al Bisericii, un italian impunător în veșminte roșii de cardinal.

– Eminență, tresări el. Iertați-mă, nu mă gândeam...

– Da, înțeleg că îl așteptai pe episcopul Magnus. El nu mai vine. Cred că deja a făcut destule, replică prelatul italian pe un ton lipsit de inflexiuni, apoi întinse mâna spre sacul de piele. Acolo sunt manuscrisele, presupun.

Peter încuviință.

– Bun. Și acum, fiule, continuă cardinalul luând sacul din mâna lui Peter, să discutăm despre evenimentele acestei ultime săptămâni. Sau mai degrabă poate că ar trebui să vorbim despre cele ale ultimilor ani. Te las pe tine să hotărăști de unde începi.

Château des Pommes Bleues
3 iulie 2005

Toată ziua, castelul fremătase de agitație. Sinclair și Roland alergau de colo-colo, discutând în franceză și în dialectul occitan între ei, cu servitorii și cu diverse persoane la telefon. De două ori Maureen avu impresia că-l aude pe Roland vorbind în italiană, dar nu era sigură și nici nu voia să întrebe.

Împreună cu Tammy, se retrase în camera proiectoarelor, urmărind câteva secvențe din filmul ei despre stirpea regală și vorbind despre influența manuscriselor asupra perspectivei ei ca regizor. Maureen resimțea un respect tot mai adânc pentru prietena ei, văzând cât de creativă este și cum se poate cufunda în muncă pe fondul unor situații atât de stresante cum era aceasta de acum.

Ea, pe de altă parte, se simțea complet inutilă. Nu se putea concentra la absolut nimic. Își spunea că ar trebui să scrie, să consemneze din memorie cât putea mai multe amănunte din manuscrisele Magdalenei, dar nu reușea. Trădarea lui Peter o descumpănise prea tare. Indiferent care i-ar fi fost motivele, plecase fără a-i spune măcar un cuvânt și luase cu el ceva ce nu-i aparținea. Probabil, își spuse ea, va trece foarte mult timp până ce va izbuti să-și revină după această lovitură.

Seara, doar ele două și Sinclair luară cina. Roland plecase, dar urma să se întoarcă în scurt timp; trebuia să ia un oaspete de la un aeroport particular din Carcassonne, îi explică Tammy. Iar când acesta va sosi, vor avea mai multe informații. Maureen înclină din cap; învățase deja că nu avea rost să insiste în astfel de situații. Secretele îi vor fi dezvăluite atunci când va veni vremea; era și aceasta o parte a culturii celor din Arques. Dar nu putu să nu observe că Sinclair părea mai încordat decât de obicei.

La scurt timp după ce se retrăseseră în birou pentru cafea, un servitor intră și îi spuse scoțianului ceva în franceză.

– Bine. Oaspetele nostru a sosit, le traduse el.

Imediat, în birou intră Roland, însoțit de un bărbat cu o înfățișare impunătoare. Era îmbrăcat în negru, în haine de toată ziua, însă elegant croite, din cea mai fină stofă italiană. Avea aerul unui aristocrat, și se vedea că se bucură de putere și de influență.

– *Mademoiselle* Paschal, *Mademoiselle* Wisdom, spuse Roland, am plăcerea să vi-l prezint pe stimatul nostru prieten, cardinalul DeCaro.

Italianul întinse mâna întâi către Maureen, și apoi spre Tammy, cu un zâmbet plăcut.

– Plăcerea îmi aparține. Apoi se întoarse spre Roland și, indicând-o cu un gest pe Maureen, întrebă: Ea este Cea Așteptată?

El încuviință.

– Îmi cer scuze, ai spus „cardinal"? întrebă Maureen.

– Nu te lăsa înșelată de hainele simple, interveni Sinclair. Cardinalul DeCaro se bucură de o influență uriașă la Vatican. Dar poate că numele întreg îți va spune mai multe. Ți-l prezint pe Tomas Francesco Borgia DeCaro.

– Borgia? exclamă Tammy.

Cardinalul încuviință – un răspuns simplu la întrebarea ei nerostită. Roland îi făcu un semn prietenesc din ochi.

– Excelența Sa ar dori să petreacă puțin timp între patru ochi cu *Mademoiselle* Paschal, așa încât acum îi vom lăsa singuri. Vă rog să sunați dacă aveți nevoie de ceva.

Roland, Sinclair și Tammy ieșiră, iar cardinalul o invită pe Maureen să se așeze la masa de mahon.

– *Signorina* Paschale, în primul rând vreau să vă spun că l-am întâlnit pe vărul Domniei Voastre.

Maureen nu se așteptase la așa ceva; nu știa la ce anume se așteptase, dar în nici un caz nu la o asemenea veste.

– Peter? Unde e?

– În drum spre Roma. Ne-am întâlnit astăzi la Paris. El este bine, iar documentele pe care le-ați descoperit sunt în siguranță.

– În siguranță unde? Și cu cine? Ce...?

– Răbdare, și vă voi spune totul. Dar mai întâi aș vrea să vă arăt ceva.

Cardinalul deschise servieta pe care o adusese cu el și scoase câteva dosare cu coperte roșii. Toate purtau titlul: EDOUARD PAUL PASCHAL.

Maureen aproape că își pierdu răsuflarea de surprindere.

– E numele tatălui meu!

– Da. În aceste dosare se află fotografii ale tatălui dumneavoastră. Însă permiteți-mi să vă pregătesc mai întâi. Ceea ce veți vedea va fi tulburător, dar e foarte important să înțelegeți despre ce este vorba.

Maureen deschise primul dosar, dar îi dădu drumul pe masă imediat, mâinile începând să-i tremure. În vreme ce ea răsfoia fotografiile explicite ale rănilor tatălui ei, cardinalul DeCaro îi explică:

– A fost un stigmatizat. Știți ce înseamnă asta? Rănile lui Isus apăruseră pe trupul lui. Iată încheieturile mâinilor, picioarele și al cincilea punct aici, sub coaste – locul în care centurionul Longinus a împuns cu sulița trupul Domnului nostru.

Maureen privea fotografiile, amuțită. Timp de douăzeci și cinci de ani, speculațiile despre așa-zisa „boală“ a tatălui ei îi subminaseră părerea despre el. Acum totul devenea limpede – frica și ostilitatea resimțite de mama ei, mânia acesteia la adresa Bisericii... Și așa se explica scrisoarea trimisă de tatăl ei familiei Gélis, aflată în arhivele de aici, de la castel. O scrisese din cauza stigmatelor și fiindcă voia să-și protejeze copilul, să-l ferească de aceeași soartă chinuitoare. Printre lacrimi, Maureen ridică ochii spre DeCaro.

– Tot-totdeauna am crezut că s-a sinucis din cauza unei boli mintale. Mama mi-a spus că nu mai avea mintea întreagă atunci când a murit. Dar n-am avut idee, nimeni nu mi-a spus așa ceva...

Cardinalul înclină din cap cu un aer solemn.

– Mă tem că tatăl dumneavoastră a fost greșit înțeles de prea mulți oameni. Chiar și de cei care ar fi trebuit să-l poată ajuta, Biserica lui. Și aici intervine rolul vărului dumneavoastră.

Cu ochii ațintiți spre el, Maureen asculta cu întreaga atenție de care era în stare; simțea fiori străbtând-o din cap până-n picioare și înapoi.

– Vărul dumneavoastră este un om bun, *signorina*. Când vă voi spune ce s-a întâmplat, cred că nu-l veți mai judeca aspru. Dar trebuie să ne întoarcem și să începem cu anii în care erați copil. Când i-au apărut stigmatele, tatăl dumneavoastră a apelat la preotul local, iar acesta era membru al unei organizații clandestine din cadrul Bisericii. Prelații sunt și ei oameni la fel ca toți ceilalți, și, în vreme ce majoritatea reprezentanților Bisericii sunt devotați binelui, există și unii dispuși să facă orice pentru a proteja anumite convingeri. Cazul tatălui dumneavoastră ar fi trebuit adus direct la cunoștința Romei, dar nu s-a întâmplat așa. Noi l-am fi ajutat, am fi colaborat cu el pentru a înțelege semnificația sacră a rănilor lui sau pentru a le identifica sursa. Dar cei cărora li s-a adresat au decis cu de la ei putere că tatăl dumneavoastră era un om periculos. Așa cum am spus, funcționau clandestin în cadrul Bisericii, aveau propriile obiective, și influența lor se întindea până în straturile superioare ale ierarhiei – lucru pe care l-am descoperit abia de curând.

Cardinalul îi prezentă în continuare vasta rețea creată de Vatican, zeci de mii de oameni care, în lumea întreagă, contribuiau la păstrarea și dezvoltarea credinței. Ținând seama de numărul lor uriaș și de extinderea teritoriului pe care își desfășurau activitatea, era imposibil să fie urmărite îndeaproape obiectivele și mișcările fiecărei persoane, și chiar ale unor grupuri relativ mari. O organizație extremistă ilicită luase ființă după Conciliul al II-lea, de la Vatican – o structură formată din preoți care se opuneau cu vehemență reformelor inițiate de Biserică. Un tânăr preot irlandez pe nume Magnus O'Connor fusese ademenit să adere la această organizație, la fel ca numeroși alți tineri din Irlanda. O'Connor lucra într-o parohie de la periferia orașului New Orleans atunci când Edouard Paschal apelase la Biserică pentru a fi ajutat.

O'Connor aflase despre stigmate, dar cele care îl tulburaseră îndeosebi fuseseră viziunile în care Isus apărea alături de o femeie și, mai mult, ca având copii. Clericul irlandez evaluase cazul în cadrul propriei organizații, ocolind structurile oficiale ale Bisericii. După ce, copleșit de disperare și de neputință, Edouard Paschal se sinucisese, organizația clandestină continuase să-i supravegheze soția și copilul. Mica Maureen Paschal avusese încă din primii ani de viață viziuni ca acelea ale tatălui ei. O'Connor o convinsese pe Bernadette, mama ei, s-o izoleze de familia Paschal. Astfel, femeia își luase fetița și plecase în Irlanda, revenind totodată la numele ei de fată, Healy. Încercase, de asemenea, să schimbe și numele copilului, dar, la cei opt ani ai ei, Maureen era deja foarte încăpățânată; refuzase cu tărie, insistând că numele ei era Paschal și că nu voia să-l schimbe pentru nimic în lume.

Pentru Magnus O'Connor, devenit între timp episcop, fusese cât se poate de mulțumitor faptul că fata avea o rudă în sânul Bisericii. Când Peter Healy intrase la seminar, O'Connor încercase cu el aceeași metodă pe care o folosise cu Bernadette; îi spusese despre trecutul lui Edouard Paschal și îi ceruse s-o supravegheze atent pe verișoara lui, cu privire la evoluția căreia urma să dea rapoarte în mod regulat.

– Vreți să-mi spuneți, îl întrerupse Maureen pe DeCaro, că vărul meu m-a urmărit și le-a dat acestor oameni informații despre mine încă din copilărie?

– Da, *signorina,* acesta e adevărul. Dar singurul lui motiv a fost dragostea. Oamenii aceia l-au manipulat, l-au convins că trebuia să procedeze astfel pentru a vă proteja. El n-a știut că refuzaseră să-l ajute pe tatăl dumneavoastră și nici că, probabil, ei se aflau la originea tristului său sfârșit. Cred, adăugă cardinalul privind-o cu compasiune, că motivele părintelui Healy, în ceea ce vă privește, au fost pure și lăudabile, așa cum corecte au fost și cele pentru care a ales să predea manuscrisele Bisericii.

– Dar cum e posibil? Doar știe ce conțin! Cum poate dori să ascundă aceste adevăruri?

– Nu e greu să-l judecați greșit, ținând seama de informațiile limitate de care dispuneți. Dar eu nu cred că părintele Healy vrea să ascundă ceva. Avem motive să credem că episcopul O'Connor și organizația acestuia au exercitat presiuni asupra lui prin amenințări la adresa siguranței dumneavoastră. Vă rog să înțelegeți că organizația și acțiunile ei nu au nicidecum girul Bisericii. Părintele Healy i-a dus manuscrisele lui O'Connor ca un fel de gaj în schimbul siguranței dumneavoastră.

Maureen încerca să asimileze toate aceste informații, neștiind ce anume să creadă. Era pe de o parte ușurată aflând că Peter, singurul ei prieten de încredere în viață, n-o trădase în sensul adevărat al cuvântului. Dar mai erau atâtea date noi de procesat.

– Și cum ați descoperit toate astea? întrebă ea.

– Ambiția l-a mânat pe O'Connor prea departe. Spera să poată folosi această evanghelie a Mariei pentru a avansa în cadrul ierarhiei oficiale a Bisericii. Astfel ar fi avut acces la informații de nivel mai înalt pentru organizația lor clandestină și pentru planurile ei. Dar nu vă faceți griji, adăugă DeCaro cu un surâs poate puțin cam arogant, acum, că i-am identificat pe toți, lucrăm la realocarea lui O'Connor și a asociaților săi. Serviciul nostru de informații este cel mai eficient din lume.

Afirmația n-o surprinse pe Maureen, care știuse dintotdeauna că Biserica Catolică era o organizație omnipotentă, ale cărei fire se întindeau în lumea întreagă; știa, de asemenea, că era și extrem de bogată, dispunând de cele mai bune resurse.

– Ce se va întâmpla cu manuscrisele Mariei? întrebă ea, pregătindu-se pentru un răspuns neplăcut.

– Ca să fiu sincer, e greu de spus. Înțelegeți, nu mă îndoiesc, că avem de-a face cu cea mai importantă descoperire a epocii noastre, dacă nu cumva din întreaga istorie a Bisericii. Este o chestiune care va trebui discutată la cele mai înalte niveluri, după ce manuscrisele vor fi autentificate.

– V-a spus Peter ce scrie în ele?

Cardinalul încuviință.

– Da, am citit câteva dintre notițele lui. *Signorina* Paschale, poate că acest lucru vă va surprinde, însă noi, la Vatican, nu stăm toată ziua și punem la cale conspirații.

Maureen râse, și apoi îl întrebă cu seriozitate:

– Va încerca Biserica să mă oprească dacă voi vrea să scriu despre experiențele pe care le-am trăit aici... și mai cu seamă despre conținutul manuscriselor?

– Sunteți liberă să procedați așa cum doriți și așa cum vă îndeamnă inima și conștiința. Dacă Dumnezeu va lucra prin dumneavoastră pentru a ne revela cuvintele Mariei, nimeni nu are dreptul să vă împiedice să vă împliniți această îndatorire sacră. Biserica nu și-a pus în minte să ascundă informații, deși multă lume crede acest lucru. Poate că așa stăteau lucrurile în Evul Mediu, dar nu și astăzi. Biserica este interesantă în păstrarea și

răspândirea credinței, iar eu personal cred că Evanghelia Mariei Magdalena ne va oferi un nou prilej de a atrage în rândurile noastre tot mai mulți tineri. Dar, adăugă cardinalul ridicând o mână, eu sunt doar un om. Nu pot vorbi în numele celorlalți și nici în numele Sfântului Părinte. Timpul va decide în acest sens.

– Și, până atunci, ce se va întâmpla?

– Până atunci, Evanghelia de la Arques a Mariei Magdalena va fi păstrată în biblioteca Vaticanului, sub supravegherea părintelui Peter Healy.

– Peter va rămâne la Roma?

– Da, *Signorina* Paschale. El va conduce echipa de traducători oficiali. Este o deosebită onoare, una pe care o merită cu desăvârșire. Dar să nu credeți că am uitat de contribuția dumneavoastră. Înmânându-i o carte de vizită, cardinalul adăugă: Aveți aici numărul meu personal de la Vatican. Când veți dori, aș vrea să ne fiți oaspete. Mi-ar face plăcere să aud chiar de la dumneavoastră întreaga poveste a drumului care v-a adus până aici. Oh, și până ce va dispune de numărul său de telefon personal, îl puteți contacta pe vărul dumneavoastră la cel de aici; va lucra direct în subordinea mea.

Maureen citi numele de pe cartea de vizită.

– Tomas Francesco Borgia DeCaro, spuse ea cu glas tare. Dacă-mi permiteți să întreb...

Cardinalul râse, de această dată din inimă.

– Da, *signorina*, sunt un membru al stirpei, la fel ca dumneavoastră. Ați fi mirată să aflați cât de mulți suntem... și unde putem fi găsiți atunci când suntem căutați cu adevărat.

– Luna e plină și seara e încântătoare. Îmi faci onoarea de a mă însoți la o plimbare în grădină înainte de a ne retrage? o întrebă Bérenger Sinclair după plecarea cardinalului.

Maureen acceptă. Se simțea foarte bine în prezența lui acum, cu acea armonie ce se instalează între oameni care au trecut împreună prin situații extreme. Și puține lucruri erau mai plăcute în lume decât o seară de vară în sud-estul Franței. Luminile învăluiau castelul, razele lunii se reflectau pe aleile pavate cu marmură, iar sub această aură Grădina Trinității părea un loc cu adevărat magic.

Maureen îi povesti tot ce discutase cu DeCaro, iar Sinclair o ascultă cu cel mai sincer interes.

– Și ce vei face acum? o întrebă când ea sfârși. Crezi că vei începe să scrii o carte pe baza celor întâmplate aici? Cum ai de gând să transmiți lumii cuvintele Mariei Magdalena?

Maureen dădu ocol fântânii Magdalenei, plimbându-și mâna pe marmura lustruită și rece.

– Încă nu m-am hotărât sub ce formă o voi face. Sper, continuă ea ridicând privirea spre statuie, că ea mă va îndruma. Indiferent cum o voi face, nu pot decât să sper că n-o voi dezamăgi.

– Sunt sigur de asta, surâse Sinclair. Doar te-a ales pentru un motiv bine întemeiat.

Ea îi zâmbi cu aceeași căldură.

– Și pe tine te-a ales.

– Cred că fiecare dintre noi a fost menit să îndeplinească un anumit rol. Tu, eu, Roland și Tammy fără îndoială. Și, desigur, părintele Healy.

– Deci nu-l disprețuiți pentru ce a făcut?

Sinclair se grăbi să răspundă:

– Nu. Deloc. Chiar dacă a procedat greșit, motivele lui au fost întemeiate. Și, în plus, cât de ipocrit aș fi dacă aș detesta un om al lui Dumnezeu după ce el ne-a revelat o comoară? Mesajul Magdalenei este un îndemn la iertare și la înțelegere. Dacă toți oamenii din lume și-ar însuși aceste două calități, viața pe Pământ ar fi mult mai frumoasă, nu crezi?

Maureen ridică spre el o privire plină de admirație și de încă o emoție, până acum necunoscută pentru ea. Pentru prima dată în viața ei agitată, se simțea în siguranță.

– Nu știu cum ți-aș putea mulțumi, lord Sinclair.

Accentul scoțian deveni mai pregnant în vocea lui când îi răspunse:

– Să-mi mulțumești pentru ce, Maureen?

– Pentru asta, replică ea cu un gest spre peisajul încântător din jur. Pentru că mi-ai făcut cunoscută o lume la care cei mai mulți oameni nici măcar nu visează. Fiindcă mi-ai arătat care e locul meu în ea. Și pentru că m-ai ajutat să simt că nu sunt sigură.

– Nu vei mai fi niciodată singură, spuse el luându-i mâna și conducând-o pe aleile învăluite în parfumul trandafirilor. Dar nu trebuie să-mi mai spui „lord Sinclair".

Maureen zâmbi și, pentru prima dată, îi spuse „Berry“, chiar înainte ca el să o sărute.

A doua zi dimineață, la castel sosi un pachet pentru Maureen; fusese trimis din Paris cu o zi în urmă. Deși pe colet nu era menționată adresa expeditorului, nici nu avea nevoie de ea pentru a ști de la cine venea; ar fi recunoscut oriunde scrisul lui Peter.

Maureen deschise cutia, nerăbdătoare să vadă ce se afla înăuntru. Nu era supărată pe el pentru ceea ce făcuse, dar vărul ei nu avea de unde să știe acest lucru. Îi aștepta o perioadă dificilă, de scuze și discuții serioase cu privire la trecutul lor comun, însă nu se îndoia că, după aceste lămuriri, vor deveni mai apropiați ca oricând înainte.

Văzând ce se afla în pachet, Maureen scoase un strigăt de surprindere și de încântare. Peter îi trimisese fotocopii ale tuturor notițelor lui pe marginea celor trei manuscrise ale Mariei Magdalena. Toate consemnările lui erau acolo, de la primele transcrieri până la traducerea finală. Iar pe prima pagină, pe o filă ruptă din carnețelul lui, Peter scrisese:

> Draga mea Maureen,
>
> Până când îți voi putea explica totul personal, îți încredințez aceste documente. La urma urmei, tu ești păstrătoarea lor de drept, nicidecum persoanele cărora mă văd silit să le dau originalele.
>
> Te rog să transmiți scuzele și totodată mulțumirile mele tuturor celorlalți. Sper că o voi putea face și eu însumi, în cel mai scurt timp.
>
> Te voi contacta cât de curând.
>
> Peter

... Abia după mulți ani am putut să-i mulțumesc personal Claudiei Procula pentru cât riscase ea însăși ajutându-l pe Isa. Tragedia lui Pilat din Pont și a deciziei sale de a sluji Roma a fost aceea că nu i-a salvat cariera și nu l-a ajutat să-și împlinească ambițiile. Irod a plecat într-adevăr la Roma a doua zi după patimile lui Isa, dar nu i-a vorbit împăratului în termeni buni despre Pilat. Nedezmințindu-și numele, și-a urmat propriile planuri, căci avea un văr pe care îl voia în postul de procurator. De aceea, i-a spus lui Tiberius vorbe otrăvite, și Pilat a fost rechemat la Roma și judecat pentru faptele comise pe când era guvernator în Iudeea.

La proces, împotrtiva lui Pilat au fost folosite propriile cuvinte. Îi trimisese împăratului o scrisoare în care îi povestea despre miracolele lui Isa și despre cele întâmplate în Ziua Întunericului. Romanii au profitat de spusele lui nu doar pentru a-l concedia, dar și pentru a-l exila și a-i confisca pământurile. Dacă l-ar fi crutat pe Isa și ar fi ținut piept lui Irod și marilor preoți, soarta nu i-ar fi fost mai rea.

Claudia Procula i-a rămas loială soțului ei chiar și în cele mai grele încercări. Mi-a spus că băiețelul ei, Pilo, s-a stins la câteva săptămâni după executarea lui Isa. La început a avut nevoie de toată tăria ei pentru a nu-l acuza pe Pilat de moartea copilului, dar știa că nu asta ar fi vrut Isa. Nu trebuia decât să închidă ochii și să vadă chipul lui în seara în care îi tămăduise fiul; așa a izbutit ea să găsească Împărăția lui Dumnezeu. Această femeie de neam regesc din rândul romanilor a dat dovadă de o extraordinară înțelegere a Căii nazarinene, pe care a pășit fără greutate.

Claudia și Pilat au plecat în Galia, unde copilărise ea. Mi-a spus că soțul ei și-a petrecut tot rerstul vieții încercând să-l înțeleagă pe Isa – cine fusese el, ce voise, ce îi învățase pe ceilalți. De nenumărate ori în decursul anilor îi repetase ea că nu putea înțelege Calea nazarineană urmându-și logica lui, romană; pentru a înțelege adevărul, trebuia să gândească precum un copilaș. Copiii sunt puri, sinceri și deschiși; ei pot accepta bunătatea și credința necondiționat. Deși Pilat nu credea că ar putea îmbrățișa Calea așa cum o făcuse Claudia, ea știa că, în felul lui, se convertise.

Apoi mi-a spus o poveste extraordinară despre ceea ce se petrecuse cu o zi înainte de a părăsi Iudeea pentru totdeauna. Pilat din Pont se dusese la templu, căutându-i pe Anna și pe Caiafa și insistând să-i vadă. Le ceruse apoi amândurora să-l privească în

ochi acolo, în cel mai sfânt loc al poporului lor, și să-i spună: îl executaseră ei sau nu pe Fiul lui Dumnezeu?

Nu știu ce anume este mai impresionant – că Pilat s-a dus la preoți ca să-i întrebe aceasta sau că Anna și Caiafa au recunoscut că făcuseră o greșeală cumplită.

După învierea și urcarea la Tatăl ceresc a lui Isa, au venit unii care au susținut că trupul lui fusese luat din mormânt de cei care credeau în noi. Preoții din templu îi plătiseră ca să spună așa, fiindcă se temeau de furia poporului, atunci când adevărul va fi aflat. Anna și Caiafa au recunoscut acest lucru. Pilat credea, după cum i-a spus soției lui, că cei doi se căiau cu adevărat și că în fiecare zi pe care o mai aveau de trăit în lume vor suferi apăsați de conștiința propriei fapte.

Dacă ar fi venit la mine să-mi spună toate acestea! Le-aș fi dat învățămintele Căii și i-aș fi asigurat că Isa i-a iertat. Căci, din ziua în care Împărăția lui Dumnezeu prinde rădăcini în inima ta, niciodată nu vei mai suferi.

EVANGHELIA DE LA ARQUES A MARIEI MAGDALENA,
CARTEA UCENICILOR

Capitolul douăzeci și unu

New Orleans
1 august 2005

Maureen conducea mașina închiriată în vreme ce soarele cobora spre apus. Când opri în parcarea de lângă intrarea în cimitir, ultimele raze ale asfințitului iluminau bisericuța dintre morminte.

De data aceasta, nu mai ocoli poarta. Fiica lui Edouard Paschal intră în cimitir, cu fruntea sus. Cei care aveau pe cineva drag îngropat acolo nu mai erau nevoiți să-și facă drum prin păienjenișul buruienilor. Porțile fuseseră mutate pentru a include și mormintele uitate în margine, grație influenței și unor fonduri primite de la un anume cardinal italian.

Marmura albă de la căpătâiul noului mormânt al tatălui ei părea a emana o strălucire interioară în clipa în care Maureen se apropie de el. O jerbă de trandafiri și crini odihnea pe piatra funerară, sub o floare de crin aurită și o inscripție care spunea:

EDOUARD PAUL PASCHAL
IUBIT PĂRINTE AL LUI MAUREEN

Îngenunche în fața mormântului și începu o prea îndelung amânată conversație cu tatăl ei.

Sentimentul de liniște interioară pe care Maureen îl încerca era ceva complet nou pentru ea, și cât se poate de bine-venit. Era emoționată cu

privire la ziua care urma, dar în general se simțea mai degrabă nerăbdătoare decât speriată. Mâine, la New Orleans, avea să-i întâlnească pe membrii familiei Paschal – mătuși și veri pe care nu-i văzuse niciodată – la un prânz în familie. După aceea va pleca în Irlanda, iar de la Aeroportul Shannon va merge cu mașina până într-un orășel din vest, din comitatul Galway, unde va sta la ferma familiei Healy. Acolo o va aștepta și Peter. Avea să fie prima lor întrevedere după plecarea lui de la Château des Pommes Bleues. Vorbiseră la telefon de câteva ori, dar încă nu se văzuseră. Peter o rugase să se întâlnească în Irlanda, departe de ochii curioșilor. Acolo aveau să vorbească pe îndelete și o va putea pune la curent cu statutul oficial al Evangheliei de la Arques a Mariei Magdalena.

Maureen se gândea la toate aceste lucruri în vreme ce colinda prin Cartierul Francez, care fremăta în amurgul plăcut al zilei de vineri. Sunetul îndepărtat al unui saxofon plutea în aer. Trecând de un colț de stradă, atrasă de muzică, îl zări pe cel care cânta. Avea părul negru și lung, fapt care îi sublinia silueta subțire. Când se apropie, el ridică privirea și, pentru o clipă, ochii li se întâlniră.

James St. Clair, muzicant ambulant din New Orleans, îi făcu ușor cu ochiul. Maureen îi zâmbi și trecu mai departe, învăluită în acordurile melodiei *Amazing Grace*.

Capitolul douăzeci și doi

Comitatul Galway, Irlanda
octombrie 2005

Există o serenitate a peisajului irlandez, o liniște care se lasă asupra pământului odată cu apusul soarelui – de parcă noaptea însăși impune tăcere, dizolvând în pace orice freamăt.

Pentru Maureen, această liniște era un respiro necesar, după agitația ultimelor luni. Aici, în izolare, se simțea în siguranță, o izolare care îi cuprindea și inima, și mintea. Încă nu-și dăduse voie să privească evenimentele desfășurate recent din perspectiva personală; va face asta mai târziu. Sau poate că n-o va mai face deloc. Fiindcă era prea copleșitor, implicațiile erau prea mari… și prea absurde. Își împlinise rolul pentru care fusese aleasă de cine știe ce întorsătură stranie a destinului ori a providenței divine.

Misiunea ei se sfârșise. Cea Așteptată devenise o creatură spectrală, legată de timpul și de locul din Languedoc, lăsată în urmă, în Franța. Dar Maureen Paschal era o femeie în carne și oase – una istovită. Trăgând în piept aerul înmiresmat al copilăriei, se retrase în dormitorul ei, pentru odihna mult așteptată.

Dar somnul nu avea să-i fie fără vise.

Mai văzuse și înainte scena aceea – o siluetă umbrită, aplecată asupra unei mese străvechi, mânuind stilul din care cuvintele curgeau. Când privi peste umărul celui care scria, o aură azurie păru că se ridică dintre pagini. Absorbită de această lumină ciudată a scrierii, nu observă imediat că persoana

se mișcase. Când silueta se răsuci și făcu un pas spre lumină, Maureen simți că i se taie respirația.

Zărise figura aceea, în străfulgerări scurte, și în visele anterioare – ca niște licăriri în amintire, stinse apoi imediat. Acum însă, el își fixă întreaga atenție asupra ei. Înghețată în vis, Maureen îl privea pe bărbatul din fața ei. Cel mai frumos bărbat din câți văzuse vreodată.

Isa.

Iar el îi zâmbi, cu o expresie atât de caldă și de dumnezeiască, încât se simți copleșită, ca și cum soarele însuși radia de pe chipul lui. Rămase nemișcată, incapabilă să facă altceva decât să privească expresia aceea minunată.

– Tu ești fiica mea, în care îmi găsesc mulțumire.

Glasul lui era aidoma unei melodii – un imn al unității și al iubirii, ce răsuna în aerul din jurul ei. Pluti pe muzica aceea un moment cât o veșnicie, înainte de a se prăbuși la auzul următoarelor lui cuvinte:

– Dar munca ta nu s-a sfârșit încă.

Cu un alt surâs, Isa Nazarineanul, Fiul Omului, se întoarse spre masa pe care se aflau paginile scrise. Lumina care izvora din ele deveni mai aprinsă, literele lucind în albastru și violet pe hârtia groasă, ca o pânză.

Maureen încercă să vorbească, însă cuvintele nu voiau să vină; nu putea decât să privească ființa aceea divină, care îi făcu semn spre pagini. Isa se răsuci apoi spre ea, și ochii li se întâlniră pentru o clipă infinită. Plutind lin prin spațiul care îi separa, el se apropie și se opri exact în fața ei. Și nu mai spuse nimic. Doar se aplecă și depuse un unic sărut patern pe creștetul ei.

Maureen se trezi, scăldată în sudoare. Era amețită dezorientată, și pielea capului îi ardea de parcă fusese marcată cu fierul roșu.

Întorcându-se spre ceasul de pe noptieră, își scutură capul, ca pentru a-și limpezi gândurile. Lumina primilor zori pătrundea prin draperiile grele, dar era încă prea devreme pentru a telefona în Franța; avea să-i mai acorde lui Berry încă vreo două, trei ore de somn.

Apoi îl va suna și-i va cere să-i povestească tot ce știa despre locul în care se afla Cartea Iubirii, unica și adevărata evanghelie a lui Isus Hristos.

POSTFAȚĂ

Ce este adevărul?

Pilat din Pont, Ioan 18:38

Călătoria mea pe Meridianul Magdalenei, în căutarea unui răspuns la întrebarea lui Pilat, a început cu Maria Antoaneta, Lucrezia Borgia și o regină războinică din secolul întâi. Cunoscută în istorie sub numele Boadicea, strigătul ei de luptă *Y gwir erbyn y byd* s-ar traduce din velșă prin: „Adevărul împotriva lumii". Am preluat aceste cuvinte ca pe un motto personal în cadrul unei căutări care s-a întins pe înreaga durată a vieții mele de adult și m-a condus pe un drum accidentat, de-a lungul a două milenii de istorie.

De mult timp m-am simțit îndemnată să scot la lumină povești nespuse, componente ale experienței umane îngropate tacit – și adesea deliberat – în spatele relatărilor academice. Așa cum ne amintește eroina mea, Maureen, „Istoria nu este ceea ce s-a întâmplat, istoria este ceea ce a fost consemnat". Mult prea des, lucrurile pe care le știm și le acceptăm ca fiind istorie au fost de fapt create de un autor cu o anume agendă politică. Acest fapt m-a transformat, la o vârstă tânără, într-un folclorist. Îmi place enorm să explorez îndeaproape diverse culturi, să-l caut pe istoricul sau povestitorul locului pentru a descoperi adevăratele cronici umane, de negăsit în biblioteci sau în manualele școlare. Moștenirea mea irlandeză mi-a conferit o opinie excelentă cu privire la forța tradițiilor populare și orale.

Tot ea m-a determinat să devin scriitoare și activistă, implicându-mă în tumultuoasa politică din Irlanda de Nord în anii 1980. Aceasta a fost perioada în care mi-am conturat tot mai pregnant o perspectivă sceptică asupra istoriei consemnate, și deci acceptate. În calitatea mea de martor ocular al unor evenimente de ordin istoric, am constatat că versiunile consemnate și relatate ale evenimentelor semănau doar rareori cu ceea ce văzusem eu însămi. În multe cazuri, modul în care ele erau prezentate în ziare și în emisiunile televizate mi se părea de nerecunoscut. Toate aceste

versiuni erau înregistrate și redate prin prisma convingerilor politice, personale și sociale. Adevărul era pierdut pentru totdeauna – exceptându-i poate pe cei care le trăiseră sau le văzuseră ei înșiși. În general, acești martori oculari erau oameni ai clasei muncitoare, care nu voiau decât să-și ducă viața mai departe; nu erau genul care să scrie scrisoare după scrisoare către ziarele naționale sau care să caute o editură pentru a lăsa posterității propria versiune asupra evenimentelor. Oamenii aceștia își îngropau morții, se rugau pentru pace și făceau tot posibilul pentru a-și continua viața. Dar aveau modul propriu de conservare a experiențelor trăite ca martori ai istoriei, povestindu-le și repovestindu-le rudelor și cunoscuților.

Viața în Irlanda mi-a consolidat încrederea în importanța tradițiilor culturale și orale și m-a ajutat să înțeleg de ce ele sunt, deseori, cea mai bogată sursă de care dispunem pentru înțelegerea diverselor experiențe umane. Aceste evenimente desfășurate pe străzile din Belfast au devenit microcosmosul meu. Dacă ele erau considerate suficient de importante pentru a fi preluate și modificate de ziarele și posturile mari de televiziune, ce se întâmpla atunci când acest concept era aplicat macrocosmosului reprezentat de istoria universală? Oare tendința de a manipula adevărul nu este mai accentuată pe măsură ce coborâm mai adânc în trecut, într-o epocă în care doar cei foarte bogați, cei foarte educați și învingătorii în arena politică puteau consemna evenimentele istorice?

Astfel am început să simt un îndemn irezistibil de a scruta istoria mai îndeaproape. Și, femeie fiind, am vrut să duc această idee cu un pas mai departe. Încă din zorii istoriei scrise, imensa majoritate a materialelor pe care specialiștii le consideră acceptabile din punct de vedere științific au fost concepute și create de oameni din anumite pături sociale și politice. Obișnuim să credem, adesea necondiționat, în veridicitatea documentelor istorice, pur și simplu pentru că ele pot fi „autentificate“ ca aparținând unei perioade anume. Rareori ne gândim la faptul că au fost scrise într-o epocă neagră, în care condiția femeilor era mai joasă chiar decât a vitelor, considerându-se că nici nu aveau suflet! Oare câte povești și relatări strălucite au fost distruse pentru simplul fapt că femeile care le erau protagoniste nu erau considerate suficient de importante – sau suficient de umane – pentru a merita menționate? Câte femei au fost eliminate complet din istorie – mai cu seamă dacă ne gândim la cele din secolul întâi?

Mai sunt apoi acele femei care au avut un statut atât de important și de influent în istoria lumii, încât nu au putut fi ignorate. Multe dintre cele care

și-au găsit loc în cărțile de istorie au fost creionate în culori mai mult decât sumbre: adulterine, intrigante, mincinoase, chiar criminale. Dar sunt oare aceste portrete reale, sau au constituit doar rezultatul unei propagande politice menite să le discrediteze pe cele care aveau curajul de a-și afirma puterea și inteligența? Înarmată cu aceste întrebări și cu neîncrederea mea tot mai mare în ceea ce a fost acceptat în decursul timpului ca fapt istoric, am început să mă documentez și să scriu o carte despre femeile care, în decursul istoriei, au fost greșit înțelese și intenționat defăimate. Și am pornit la drum cu cele pe care le-am menționat mai devreme: Maria Antoaneta, Lucrezia Borgia și Boadicea.

Maria Magdalena a fost inițial doar unul dintre multiplele subiecte ale cercetării mele. Am vrut să înțeleg mai bine această veritabilă enigmă a Noului Testament din punct de vedere al importanței ei ca adept al lui Isus. Știam că ideea Mariei Magdalena ca prostituată era bine înrădăcinată în societatea creștină și că Vaticanul depusese unele eforturi pentru a corecta această nedreptate. Acesta a fost punctul de la care am pornit, intenționând să încorporez povestea Mariei Magdalena, printre multe altele, într-un context literar ce urma să acopere două mii de ani.

Dar Maria Magdalena avea alte planuri pentru mine.

Am început să fiu bântuită de o serie de vise care se repetau, axate pe evenimentele și personajele Patimilor. Întâmplări inexplicabile, ca acelea prin care trece Maureen, m-au determinat să investighez diverse piste legate de legendele Mariei Magdalena, din locuri precum McLean, Virginia, și deșertul Sahara. Am călătorit de la Masada până pe străduțele medievale din Assisi, de la catedralele gotice din Franța până pe dealurile molcome din sudul Angliei și pe insulele stâncoase ale Scoției.

M-am străduit din greu să-mi mențin echilibrul printre elementele tot mai pregnant suprarealiste ale existenței mele, ce pendula între viața unei mame provinciale și aventurile unui Indiana Jones. Am înțeles cu timpul că aproape tot ce trăisem până atunci fusese un fel de pregătire pentru această călătorie a descoperirilor. Experiențe personale și profesionale aparent disparate au început să închege un tipar clar și complicat, grație căruia am aflat o serie de secrete de familie pe care nici nu mi le-aș fi putut imagina anterior. Am trăit chiar șocul de a afla că o mare parte din ceea ce fusesem învățată să cred despre anumiți membri ai familiei mele era de fapt în întregime neadevărat. La aproape douăzeci de ani după trecerea lor în neființă, am descoperit că tradiționaliștii și conservatorii mei bunici din partea

tatălui fuseseră puternic implicați în francmasonerie și în activități secrete. Am aflat că bunica mea era înrudită cu unele dintre cele mai vechi familii din Franța – un fapt care mi-a schimbat nu doar cursul cercetărilor, ci chiar viața. Supremul șoc a fost acela de a constata că data nașterii mele era subiectul unei profeții legate de Maria Magdalena și de urmașii ei – Profeția de la Orval, despre care vorbește Bérenger Sinclair. Aceste „coincidențe" de ordin personal au devenit cheia grație căreia am putut descuia uși interzise cercetătorilor dinaintea mea.

Interesul meu pentru legendele Mariei Magdalena s-a transformat într-o veritabilă obsesie atunci când am început să cunosc fascinantele tradiții culturale străvechi, păstrate cu o patimă fervență în regiunile de sud ale Europei. Am fost invitată în cercul de inițiați al unor societăți secrete și am întâlnit păstrători ai unor informații atât de sacre, încât și astăzi sunt uluită de faptul că acești oameni, și informațiile pe care ei le protejează, există cu adevărat – și au existat vreme de două mii de ani.

În nici un caz nu am avut de gând să investighez piste capabile să pună în discuție credințele religioase nutrite de un miliard de oameni de pe planetă. Nu am avut niciodată intenția să scriu o carte cu un subiect atât de delicat precum natura lui Isus Hristos sau relația sa cu cei apropiați lui. Și totuși, la fel ca protagonista romanului meu, am descoperit că, uneori, calea pe care o urmăm este aleasă de altcineva pentru noi înșine. Odată ce am aflat perspectiva Mariei Magdalena asupra Celei Mai Importante Povești Spuse Vreodată, am știut că pentru mine nu mai există cale de întoarcere. Subiectul m-a acaparat atunci, ca și acum. Și sunt sigură că o va face mereu.

Două mii de ani de controverse au transformat-o pe Maria Magdalena în cel mai misterios și mai puțin înțeles personaj al Noului Testament. În încercarea mea de a dezvălui femeia reală din spatele legendei, mi-am dat seama că nu voiam nicidecum să iau în calcul sursele tradiționale de informare, așa cum fuseseră ele interpretate de participanții acceptați de istorie. În consecință, m-am învăluit în pelerina caldă a folcloristului și am pornit în elucidarea unui mister mult mai profund. Am descoperit astfel că folclorul și mitologia referitoare la Maria Magdalena în Europa Occidentală este la fel de bogat pe cât este de străvechi. *Cea Așteptată* și următoarele cărți din această serie explorează teoriile referitoare la identitatea Mariei Magdalena și la impactul ei asupra istoriei așa cum sunt ele redate de tradițiile culturale din sudul Franței și din alte regiuni ale Europei.

Folclorul și tradițiile bătrânului continent mi-au oferit de asemenea noi perspective asupra misterelor ce o învăluie pe Maria Magdalena – unele care nu au fost încă explicate într-un mod pe care să-l pot considera acceptabil prin prisma metodelor academice. Un fragment din Evanghelia după Marcu (16L) a fost utilizat de secole împotriva Mariei Magdalena: „Isus, după ce a înviat în dimineața zilei dintâi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte draci“. Acest unic verset a dus la afirmații extreme cu privire la sănătatea mintală a Mariei Magdalena, afirmații concretizate chiar în cărți construite în jurul ideii că ea era ori posedată de demoni, ori bolnavă mintal. Abia atunci când perspectiva de la Arques, așa cum este ea prezentată în această carte – și anume că Isus a tămăduit-o pe Maria Magdalena după ce fusese otrăvită cu un amestec letal numit otrava celor șapte diavoli –, abia atunci semnificația acestui verset mi-a devenit limpede.

Într-o epocă în care femeile erau definite prin relațiile lor de rudenie cu un bărbat, Maria Magdalena nu este identificată, în Noul Testament, ca soția cuiva, cu atât mai mult ca soția lui Isus Hristos. Acest fapt i-a determinat pe specialiști să declare indubitabil că ideea ca Isus și Maria Magdalena fi fost căsătoriți este o imposibilitate. Astfel se creează însă un alt mister, dat fiind că ea este singura femeie, în cele patru evanghelii ale Noului Testament, identificată exclusiv prin propria persoană. Este un personaj de sine stătător, sugerând că numele ei era ușor de recunoscut pentru oamenii din epoca respectivă. Eu cred că relațiile ei complexe – statutul ei de femeie din casta nobiliară, care devine deopotrivă văduvă și apoi mireasă – s-au dovedit problematice. Ar fi fost dificil și chiar incorect să fie identificată în funcție de relația ei cu un bărbat sau altul; în consecință, a devenit cunoscută sub propriul nume: Maria Magdalena.

În plus, iconografia ei mi s-a părut dintotdeauna derutantă. În ciuda naturii enigmatice a legendei sale, ea a fost unul dintre cele mai populare subiecte pentru marii artiști ai Evului Mediu, ai Renașterii și ai perioadei baroce. Există sute de portrete ale Mariei Magdalena, semnate de cei mai diverși pictori, de la maeștri italieni precum Caravaggio și Botticelli până la artiști moderni precum Salvador Dalí sau Jean Cocteau. Toate aceste portretizări ale Mariei Magdalena sunt străbătute de un fir comun: de fiecare dată, aceleași elemente de „recuzită“ sunt prezente: un craniu, despre care se spune că ar simboliza pocăința, o carte, reprezentând se pare evangheliile, și vasul de alabastru pe care l-a folosit la ungerea lui Isus. Și întotdeauna

este înveșmântată în roșu – o tradiție care coboară adânc în istorie și este considerată în general ca simbolizându-i statutul de prostituată.

Acum însă, eu cred că această iconografie este legată de versiunea secretă a istoriei ei, așa cum a fost ea păstrată în cadrul tradițiilor oculte din Europa. Pentru mine, craniul este o aluzie clară la Ioan, pentru care Maria Magdalena va face întotdeauna penitență. Cartea este o referire la propria evanghelie sau la cea a lui Isus, Cartea Iubirii. Iar vălurile roșii îi simbolizează statutul regal din tradiția nazarineană. Cred din toată inima că mulți dintre marii artiști europeni erau parte a „ereziei" referitoare la Maria Magdalena – și a bogatei moșteniri lăsate de ea pe bătrânul continent.

Pe această filieră, poveștile nespuse ale altor eroi și contraeroi ai Noului Testament mi s-au dezvăluit cu o precizie uluitoare. Cititorul va găsi în paginile acestei cărți o interpretare cu totul diferită – și, sper eu, mult mai umană – a rolului jucat de Salomeea. Ioan Botezătorul este, de asemenea, un cu totul alt om atunci când e privit prin ochii Mariei Magdalena și ai celor care au venerat-o vreme de două mii de ani. Sper din totul sufletul că portretul pe care i l-am schițat lui Ioan nu li se va părea cititorilor prea aspru. Atât Isus, cât și Maria susțin că Ioan a fost un mare profet. Cred, deopotrivă, că Botezătorul a fost un om al timpului și al locului său, ferm devotat legii pe care o propovăduia, un om inflexibil în opoziția sa față de orice reforme. Știu că nu sunt primul scriitor – și nu voi fi nici ultimul – care sugerează existența unei rivalități între adepții lui Ioan și cei ai lui Isus, dar sunt conștientă că ideea căsătoriei dintre Ioan și Maria Magdalena este șocantă pentru mulți dintre cititori. Am avut nevoie de ani întregi pentru a asimila această revelație, înainte de a putea scrie despre ea. Moștenirea lui Ioan, prin intermediul fiului ei cu Maria Magdalena, va continua să se dezvăluie în următoarele mele cărți.

În cursul acestui proces de cercetare, m-am îndrăgostit de apostolii Filip și Bartolomeu. Priviți prin ochii Mariei Magdalerna, ei au fost niște eroi extraordinari. Pentru mine, Petru a prins viață într-o lumină cu totul diferită de cea a „ucenicului care s-a lepădat de Isus" – așa cum o nouă perspectivă s-a conturat asupra lui Iuda și a rolului său tragic în Patimile lui Isus.

Cel mai puternic m-a impresionat, poate, ceea ce am aflat cu privire la Pilat din Pont și la eroica sa soție, Claudia Procula. Documente din Arhiva de la Vatican și o fascinantă tradiție monarhică franceză susțin deopotrivă extraordinara poveste a legăturilor existente între Isus și familia lui Pilat – o relatare care îi autentifică o dată în plus miracolele și explică acțiunile

enigmatice ale procuratorului roman, așa cum sunt ele redate în Evanghelia după Ioan. Consider că aceste materiale sunt esențiale pentru o mai corectă înțelegere a evenimentelor care au culminat cu Patimile; de asemenea, am fost fascinată să descopăr că, în cadrul tradițiilor ortodoxe, Claudia este o sfântă, așa cum este de altfel și Pilat din Pont în Biserica abisiniană/etiopiană.

Am îmbinat noile materiale referitoare la Maria Magdalena provenite din perspective diferite, folosind corespondența Claudiei Procula așa cum a fost ea publicată de Issana Press, folosind, de asemenea, diverse versiuni ale evangheliilor apocrife, scrierile timpurii ale Părinților Bisericii, o serie de surse gnostice și chiar Manuscrisele de la Marea Moartă. Îmi dau seama că versiunea pe care o prezint în această carte poate fi mai mult decât surprinzătoare și sper sincer că cititorii se vor simți îndemnați să-și exploreze propriile convingeri asupra acestor enigme. Există în acest sens o gamă uriașă de informații, majoritatea datând în formă scrisă din secolele întâi până la patru și nefiind incluse în canonul bisericesc tradițional. Mii de pagini așteaptă să fie descoperite – evanghelii apocrife, Fapte ale Apostolilor excluse din Noul Testament și alte scrieri ce prezintă viața și epoca lui Isus, absolut noi și necunoscute pentru cititorul care nu a căutat niciodată mai departe de cele patru evanghelii ale Noului Testament. Eu cred că explorarea tuturor acestor materiale fără idei preconcepute poate construi o punte de înțelegere și de lumină între multiplele credințe ale creștinismului, și chiar dincolo de ele.

În decursul anilor de cercetări, am intervievat, am discutat, m-am contrazis și chiar am acceptat multe dintre concluziile unor clerici și credincioși ai celor mai diverse credințe. Am fost binecuvântată cu prieteni și colegi cu variate orientări spirituale, inclusiv preoți catolici, pastori luterani, practicanți ai gnosticismului și preotese păgâne. În Israel am întâlnit învățați și mistici evrei, dar și păstrători ortodocși ai locurilor sacre ale creștinismului. Tatăl meu este baptist, iar soțul meu – catolic fervent. Toți acești oameni au devenit o parte a mozaicului reprezentat de sistemul meu de credință religioasă și, în esență, o parte a acestei povești. În ciuda nenumăratelor deosebiri dintre filozofiile lor, fiecare dintre ei m-a binecuvântat cu același dar: capacitatea de a schimba idei și de a dialoga liber, fără mânie și resentimente.

Sunt unele elemente ale acestei povești pe care nu le pot corobora prin nici una dintre sursele academice „acceptabile“. Ele există sub forma tradițiilor orale și au fost păstrate în decursul secolelor în medii extrem de

bine protejate de cei care s-au temut de posibilele repercusiuni. În conceperea acestei cărți, mi-am construit teoria pe baza a două mii de ani de dovezi circumstanțiale. Deși nu pot oferi dovada concludentă, am numeroși martori interesanți și o serie uluitoare de elemente ajutătoare, multe dintre ele create de marii maeștrii ai Renașterii și ai barocului. În consecință, îmi susțin cazul în acest context și îi las pe cititori să stabilească verdictul.

Trebuie să fiu circumspectă în privința surselor primare de informații prezentate aici, din motive de securitate, dar vreau să spun un lucru: conținutul Evangheliei Mariei Magdalena așa cum l-am interpretat aici a fost preluat dintr-un material până acum nedat publicității. Am dat dovadă de o anume larghețe în interpretarea lui, pentru a-l face mai accesibil publicului modern, dar cred că povestea în sine este autentică și îi aparține în întregime.

Din necesitatea de a proteja natura sacră a acestor informații și identitatea celor care le dețin, nu am avut de ales decât să scriu cartea de față – și pe cele care urmează în cadrul acestei serii – sub forma unui roman de ficțiune. Trebuie să spun însă că multe dintre aventurile prin care trece eroina mea și toate „întâlnirile“ ei de ordin supranatural se bazează pe propria experiență de viață. În numeroase situații, Maureen primește informații în exact aceeași manieră în care am făcut-o eu în timpul documentării – și la fel ca Tammy. Deși personajele actuale ale cărții mele sunt fictive, am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a oferi cititorului o atmosferă autentică. Există, firește, anumite locuri în cadrul narațiunii în care mi-am luat unele libertăți literare, iar cititorii familiarizați cât de cât cu aceste mistere le vor recunoaște, fără îndoială. Mormântul de la Arques, așa cum l-a pictat Poussin, nu mai există – a fost aruncat în aer de proprietarul terenului respectiv, ajuns la exasperare din cauza celor care îi încălcau proprietatea pentru a-l vizita! Există și alte „licențe poetice“ pentru care va trebui să cer iertare cititorului. Desigur, Peter traduce Evanghelia de la Arques într-un timp record; în realitate, o operațiune de asemenea anvergură ar necesita luni sau chiar ani întregi.

Am lucrat la această carte timp de aproape două decenii, și pe parcurs am primit un ajutor neprețuit din partea multor suflete neînfricate. Sunt profund recunoscătoare pentru neprețuitele cunoștințe care mi-au fost încredințate de persoane cu adevărat extraordinare, unele dintre ele asumându-și riscuri teribile pentru a mă ajuta. De multe, de foarte multe ori m-am întrebat dacă îmi revine mie demnitatea de a reda această poveste. Nu cred că am dormit bine măcar o noapte întreagă în decurs de zece ani,

frământată fiind de detaliile prezentate în această carte și de potențialele lor repercusiuni.

În perioada în care cartea mea aștepta să intre la tipar, a fost dată publicității, pentru prima dată, controversata Evanghelie după Iuda. Imediat am început să primesc mesaje electronice de la cititorii care recunoșteau că această nouă descoperire avea elemente care coroborau și susțineau asertiunile mele cu privire la faptul că Iuda nu l-a trădat pe Isus și că, în realitate, el doar a dus la îndeplinire cele cerute de prietenul și învățătorul lui. Nedreptatea care i s-a făcut lui Iuda a fost poate mai mare chiar decât cea de care a suferit Maria Magdalena timp de două milenii. Am convingerea că a sosit de mult vremea ca acelora care au fost aproape de Isus să li se redea locul cuvenit în istorie. Așa cum se întreba părintele Healy – „Dacă... dacă timp de două mii de ani noi n-am făcut altceva decât să ignorăm ultima dorință a lui Isus Hristos?" În efortul meu de abordare a acestei eventualități, am creionat portretul lui Iuda ca prieten loial, poate chiar ca erou; portretul Mariei Magdalena – ca soție, mamă, suflet-pereche și partener de viață; portretul lui Petru – ca fiind cel ce se leapădă de prietenul și învățătorul său numai fiindcă așa i s-a cerut. Cred, de asemenea, că descoperirile arheologice, atât trecute, cât și viitoare, vor demonstra că aceste portrete sunt corecte și fidele.

Sper ca rezultatul muncii mele să se ridice la înălțimea acelor păstrători ai adevărului Mariei Magdalena, care se bazează pe mine pentru a-i spune povestea. Și, mai presus de orice, sper că am izbutit să transmit mesajul ei de iubire, toleranță, iertare și responsabilitate personală, într-un mod pe care cititorul să-l considere convingător. Este un mesaj care îndeamnă la unitate și la lipsă de prejudecăți în rândul tuturor credințelor și confesiunilor religioase. Pe parcursul acestui întreg proces am rămas fidelă îndemnului la pace al lui Isus și convingerii că putem cu adevărat crea raiul aici, pe pământ. Credința mea în El – și în ea – m-a ajutat să trec de unele nopți reci ale sufletului.

Îmi dau seama că voi ajunge sub tirul specialiștilor și al profesioniștilor și că mulți dintre ei mă vor considera iresponsabilă fiindcă ofer publicului o versiune a faptelor ce nu poate fi susținută de sursele de informare unanim acceptate. Dar nu-mi voi cere scuze pentru că nu am respectat practicile academice în domeniu. Modul în care am abordat această temă se bazează pe convingerea mea personală și, poate, radicală că iresponsabil este mai degrabă să accepți cu ochii închiși tot ce a fost consemnat undeva. Voi

purta cu mândrie eticheta „antiacademic“ și mă voi înarma cu strigătul de luptă al reginei Boadicea. Cititorii vor hotărî asupra acelei versiuni a istoriei Mariei Magdalena care stârnește un ecou în inimile lor.

Dar tuturor celor care vreme de două mii de ani au teoretizat, au postulat, au afirmat și au presărat semne și indicii false pe calea înțelegerii adevăratei naturi a Mariei Magdalena și a copiilor ei, le întind o mână prietenească. Controversele aprinse cu privire la rolul Magdalenei – și al numeroșilor artiști care au portretizat-o – constituie, poate, însăși esența încercării de a afla adevărul. Sper că, atunci când toate vor fi, în final, spuse, mă vor considera demnă de a mă numi „soră“.

Două mii de ani au trecut, și încă adevărul înfruntă lumea întreagă...

KATHLEEN MCGOWAN
22 MARTIE 2006
ORAȘUL ÎNGERILOR

MULȚUMIRI

Dacă aş vrea să mulţumesc personal tuturor celor care m-au ajutat timp de două decenii, ar trebui să mai scriu încă o carte dedicată numai lor. Voi face tot posibilul pentru a-i include aici pe cât mai mulţi dintre cei care au contribuit la crearea şi finalizarea acestei cărţi.

Agentului şi prietenului meu, Larry Kirshbaum, care mi-a devenit aidoma unui înger păzitor, îi ofer nemărginita mea admiraţie şi recunoştinţă. Pasiunea sa pentru povestea Mariei Magdalena şi hotărârea de a mă ajuta s-o aduc la cunoştinţa întregii lumi a fost forţa directoare care a făcut totul posibil.

Sunt profund recunoscătoare editorului meu, Trish Todd, pentru sprijinul susţinut, pentru îndrumările profesionale şi sfaturile prieteneşti pe care mi le-a oferit. Adresez aceleaşi mulţumiri şi extraordinarei echipe de profesionişti de la Simon & Schuster/Touchstone Fireside.

Anii de cercetări au însemnat ani de sacrificii uriaşe pentru familia mea. În decursul lor, soţul meu, Peter McGowan, a fost pentru mine un exemplu de credinţă. M-a susţinut financiar şi emoţional, menţinând familia unită în timpul călătoriilor mele. Niciodată nu s-a îndoit de experienţele mele şi nu şi-a pierdut credinţa în descoperirile pe care le-am făcut, oricât de incredibile ar fi părut ele la prima vedere – iar aceasta e chiar mai mult decât pot spune despre mine. Minunaţii mei băieţi, Patrick, Conor şi Shane, au făcut faţă unei mame de multe ori absente şi prea rar alături de ei la meciurile cu echipa şcolii. Dar soţul şi copiii mei au fost martori, alături de mine, ai atâtor miracole pe acest drum al descoperirilor, încât cu toţii am simţit că nu avem de ales decât să-l urmăm până la sfârşit, în ciuda riscurilor, uneori considerabile. Sper că această carte se va dovedi demnă de sacrificiile pe care ei le-au făcut.

Cartea a fost, într-adevăr, o „afacere" de familie, şi o parte din tot ceea ce sunt şi din ce am reuşit aparţine părinţilor mei, Donna şi Joe. Dragostea şi sprijinul lor au constituit piatra de temelie a vieţii mele şi, din cauza

spiritului nomad al fiicei lor, au trecut prin momente foarte dificile. Le mulțumesc pentru tot, dar îndeosebi pentru dragostea lor necondiționată pe care o arată nepoților.

Împărtășesc rodul muncii mele trecute și viitoare cu frații mei, Kelly și Kevin, și cu familiile lor. Sper că revelațiile din această carte îi vor inspira pe minunații mei nepoți, Sean, Kristen, Logan și Rhiannon, să-și împlinească destinele nepereche. În ziua în care am pus punctul final al acestui manuscris, a venit pe lume cea mai tânără nepoată a mea, Brigit Erin; s-a născut pe 22 martie 2006. Voi urmări cu mare interes cum piciorușele ei vor crește pentru a păși pe calea Celor Așteptate care au precedat-o.

Întreaga mea familie este îndatorată echipei de la Unitatea de Terapie Intensivă Neonatală a UCLA, pentru salvarea micuțului Shane; de fapt, pentru salvarea noastră, a tuturor. Celor care nu cred în miracole le sugerez să petreacă o zi în mijlocul acelei echipe, și vor vedea că îngerii există cu adevărat pe pământ, îmbrăcați în halate albe și deghizați sub chipul medicilor și al asistentelor medicale. Miracolul micului Shane a fost catalizatorul care m-a determinat să închei această carte.

Am parcurs distanțe lungi în această călătorie alături de Stacey K, care mi-a fost soră, partener de cercetări și prietenă dragă. Nu pot să nu-i menționez numele aici, mai cu seamă pentru că a acceptat fără a crâcni chiar și cele mai bizare „misiuni“ – de pildă urmărirea vocii fantomatice care striga „Sandro“ la Luvru și a unor ciudați omuleți în Biserica Sfântului Mormânt. Fără credința și loialitatea ei, nu aș fi putut duce la bun sfârșit această carte.

Îi sunt, de asemenea, profund îndatorată „Mătușii Dawn“, pentru generozitatea ei nemărginită și pentru că a fost un veritabil exemplu de prietenie și de loialitate.

Recunoștință veșnică îi datorez Oliviei Peyton, sora mea spirituală și îndrumător în cercetare. Mă plec în fața geniului ei feminin și aduc un omagiu strălucitului ei roman *Bijoux*, care deține cheia atâtor mistere.

Mulțumiri speciale îi adresez Marthei Collier pentru contribuția ei și pentru încrederea în muzica lui Finn MacCool, precum și pentru sprijinul susținut pe care l-a arătat familiei McGowan la bine și la rău.

Sincere aprecieri pentru bunul meu prieten și curajos cavaler al Graalului, Ted Grau. Nu cred că el își dă seama cât de importantă a fost contribuția sa. Eu însă, da.

Mulțumiri lui Stephen Gaghan pentru înțeleptele – deși chinuitoarele – sale comentarii asupra celor dintâi versiuni ale acestei cărți. Onestitatea lui m-a obligat să operez îmbunătățiri esențiale ale intrigii.

Go raibh mile math agat pentru Michael Quirke, mistic gravor în lemn din comitatul Sligo și totodată cel mai bun povestitor din lume. Din ziua în care am intrat „întâmplător“ în magazinul lui, când m-am rătăcit, în vara anului 1983, am trăit „de partea cealaltă a oglinzii“. Mai mult decât oricare altă persoană sau orice alt eveniment, Michael m-a ajutat să înțeleg că istoria nu este ceea ce s-a consemnat pe hârtie, ci ce s-a înscris în inimile și în sufletele oamenilor, ceea ce s-a întipărit în pământul pe care ei și-au trăit bucuriile și durerile. Mii de mulțumiri pentru că mi-a dat ochi pentru a vedea și urechi pentru a auzi.

Aduc, de asemenea, mulțumiri pentru următoarele persoane:

Patrick Ruffino, care mi-a arătat ce înseamnă prietenia, fiindcă m-a împiedicat să pribegesc pe Zsx Avenue;

Linda G, care jonglează atât de delicat cu arhetipul Marthei și al lui Vivienne;

Verdena, pentru că întruchipează spiritul Magdalenei și m-a învățat multe despre credință, miracole și curaj uimitor;

R.C. Welch, pentru că mi-a fost translator la Muzeul Moreau și pentru splendida conversație despre viață și scris în stranele de la Saint-Sulpice;

Branimir Zorjan, pentru că a adus în casa noastră prietenia, lumina și puterea lui vindecătoare;

Jim McDonough, cel mai adorabil mogul media de pe planetă și un bun prieten al nostru;

Carolyn și David, care abia încep să-și recunoască rolul în toate acestea;

Joyce și Dave, cei mai noi vechi prieteni ai mei;

Joel Gotler, pentru că a dus lupta cea bună și s-a străduit să ofere povestea Mariei Magdalena unui public mai larg;

Larry Weinberg, avocatul și prietenul meu, fiindcă a crezut în mine și în cartea mea;

Don Schneider, pentru că m-a făcut să râd;

Dev Chatillon, pentru profesionalismul ei desăvârșit;

Glenn Sobel, pentru răbdarea lui nemărginită și pentru sprijinul oferit în trecut;

Cory și Annie, care au cumpărat primul exemplar al cărții.

Îi sunt de asemenea recunoscătoare regretatei Linda Goodman, astrolog și scriitor, prima care mi-a șoptit la ureche acest secret, cu mult înainte de

a fi eu pregătită pentru a-l înțelege. Ea mi-a schimbat cursul vieții grație acelei informații și prin faptul că mi-a lăsat o traducere a Tabletelor de Smarald (care își vor dovedi importanța în cărțile mele ulterioare). Destinul meu s-a împletit straniu cu cel al Lindei – fapt care mi-a adus atât dureri surprinzătoare, cât și o imensă bucurie. Aș fi vrut să rămână printre noi mai mult, pentru a vedea dovezile pe care le-am descoperit referitor la înrudirea ei cu stirpea regală.

Sunt deopotrivă recunoscătoare pentru că, prin intermediul Lindei, am întâlnit un alt mare scriitor și astrolog, Carolyn Reynolds. Ea mi-a fost reazem în vremuri cu adevărat negre, susținându-mă cu strigătul ei de luptă: „Nimeni nu-ți poate fura destinul!“ Îi mulțumesc din inimă.

Adresez aprecierile mele doamnelor din cadrul Forumului Emerald Tablets, pentru dragostea și sprijinul pe care mi le-au arătat în decursul anilor.

Uneori ai nevoie de o jumătate de viață pentru a înțelege de ce anumite evenimente îți modelează destinul. Jackson Browne mi-a schimbat viața de tânără impresionabilă la a șaptesprezecea mea aniversare, în culisele Teatrului Pantages; cred cu sinceritate că, dacă nu ar fi făcut-o, această carte n-ar fi existat astăzi. Ca adolescentă activistă, i-am receptat discursurile pătimașe cu privire la puterea unei persoane de a schimba ceva în lume și laudele pentru nevoia mea tinerească de a lua în discuție o situație nedreaptă de status-quo. El m-a scuturat de umeri și mi-a strigat: „Niciodată să nu încetezi să faci ceea ce faci. Niciodată“. Îi mulțumesc pentru acel catalizator (deși cred că părinții mei nu i-au mulțumit) și pentru o viață de muzică inspirată – îndeosebi pentru *The Rebel Jesus.* Cred că și Isa ar fi de acord.

Mulțumiri din inimă lui Ted Neely și regretatului Carl Anderson; amândoi ne-au emoționat pe mine și pe nenumărați alții grație divin inspiratelor portrete ale lui Isa și Iuda. (Să fie oare o coincidență că Andrew Lloyd Webber s-a născut pe 22 martie?) Toți cei care au fost suficient de norocoși să petreacă un timp în prezența lui Ted știu cât de puternic întruchipează el frumusețea spiritului nazarinean.

Talentații membrii ai Screenwriter's Refuge mi-au oferit un sprijin și o susținere morală extraordinare în acești ultimi ani. Deci Cindy, Robert, James, Mel, Kathy, Fitchy, Teddy, Chris și Wenonah – dragii mei, tuturor vă adresez cele mai sincere mulțumiri, împreună cu admirația mea. E extraordinar să ai în tranșee prieteni atât de buni.

Inima mea se simte acasă în Irlanda, și recunoștința mea se îndreaptă îndeosebi spre comitatul Cavan, unde socrii mei, John și Mary, m-au tratat întotdeauna ca pe una de-a lor. Trimit dragostea și mulțumirile mele întregii

mele familii irlandeze extinse: Brian, Bridie, Susan, Philomena, Pam și Paul, Geraldine și Eugene, Peter și Laura, Noeleen, David și Daniel.

Mulțumiri întregului clan din Drogheda, pentru că mi-a dezvăluit esența unui oraș care i-a supraviețuit lui Cromwell. Sunt oameni deosebiți și prieteni minunați. Iar locul acela este numit Turnul Magdalenei pentru un motiv anume, nu-i așa?

În decursul cercetărilor mele, Los Angelesul mi-a fost casă, Irlanda – refugiu, și Franța – inspirație. Sunt recunoscătoare personalului de la Hotel Place du Louvre, care întotdeauna mă ajută să mă simt bine-venită la Paris și grație căruia am aflat despre Caveau du Mousquetaires. Există atât de mulți oameni în Franța care mi-au dăruit câte o părticică din sufletul lor, și nu trece o zi fără să tânjesc după frumusețea peisajului din Languedoc, Camargue, Midi și Provence – și după extraordinarii locuitori ai acestor regiuni magice.

Esența spirituală a Magdalenei este una a iertării și a compasiunii; în acest spirit ofer și eu această carte, ca pe o ramură de măslin, celor pe care i-am supărat în decursul timpului – îndeosebi unchiului meu, Ronald Paschal, a cărui pasiune pentru moștenirea noastră franceză nu am izbutit s-o înțeleg atunci când el a încercat să mi-o arate.

Aceleași gânduri se îndreaptă către Michele-Malana. Prietenia noastră nu a supraviețuit drumului accidentat pe care am pornit, dar generozitatea și spiritul ei nu vor fi niciodată uitate. Dacă ea va citi aceste rânduri – și dragostea ei pentru Magdalena îmi spune că o va face –, sper că mă va căuta.

Trebuie să mulțumesc extraordinarilor angajați de la Issana Press pentru că au publicat traducerea scrisorilor Claudiei Procula. Recomand oricui broșura *Relics of Repentance* – este mică, dar cât de puternică! Le mulțumesc fiindcă mi-au confirmat că pe fiul lui Pilat îl chema într-adevăr Pilo – și pentru incitanta lor sugestie că Pilat ar mai fi avut și alți copii...

Cred că este necesar ca scriitorii să-i onoreze pe acei pionieri care au deschis o poartă pentru noi toți. În acest sens, trebuie să-i amintesc pe controversații autori Michael Baigent, Henry Lincoln și Richard Leigh, care au dăruit publicului, în anii 1980, cartea *Sângele sfânt și Sfântul Graal*. Volumul lor a lansat ideea că în regiunea de sud-vest a Franței se întâmplă ceva important. Eu am ajuns, evident, la alte concluzii și mi-am axat cercetările asupra altor elemente. Totuși, mă plec în fața curajului, a tenacității și a spiritului de pionierat ale acestor trei scriitori și în fața a ceea ce ei au realizat.

În cele din urmă, tuturor artiștilor de valoare care au sperat ca aceste informații să fie aduse la lumina zilei în timpul vieții lor le mulțumesc pentru

că ne-au oferit indiciile și hărțile necesare. Mă gândesc în mod special la Alessandro Filipepi, care a fost un veritabil „copil îndrăgit al zeilor“ și continuă să mă farmece dincolo de timp și spațiu.

Vă dau întâlnire tuturor în Catedrala din Chartres, la intrarea în labirint, de unde vom porni să căutăm Cartea Iubirii. Deja aveți o hartă. Dar poate că veți dori să aduceți cu dumneavoastră cel mai citit exemplar al operelor complete ale lui Alexandre Dumas și o tapiserie înfățișând un unicorn...

Lux et veritas,
KDM

Et in Arcadia Ego
Pe drumul spre Sion am întâlnit o femeie
O păstoriță atât de frumoasă,
Ce mi-a spus aceste cuvinte într-o șoaptă secretă
Et in Arcadia ego

Am mers spre răsărit prin munții roșii
Alături de cruce și de acest cal al Domnului
Sfântul Anton, pustnicul mi-a spus:
„Te du, te du“
Eu știu secretele lui Dumnezeu

În vremea recoltei m-am odihnit
căutând roadele viței
în soarele de la amiază le-am văzut
mere albastre, mere albastre
Et in Arcadia ego

În umbra Mariei
Găsesc secretele lui Dumnezeu.

De pe albumul *Music of the Expected One*, de Finn MacCool, cuvintele și muzica de Peter McGowan și Kathleen McGowan.

Vizitați www.theexpectedone.com pentru fișierul audio.